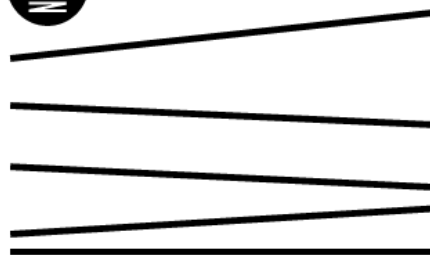

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1832; Vol. 58

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

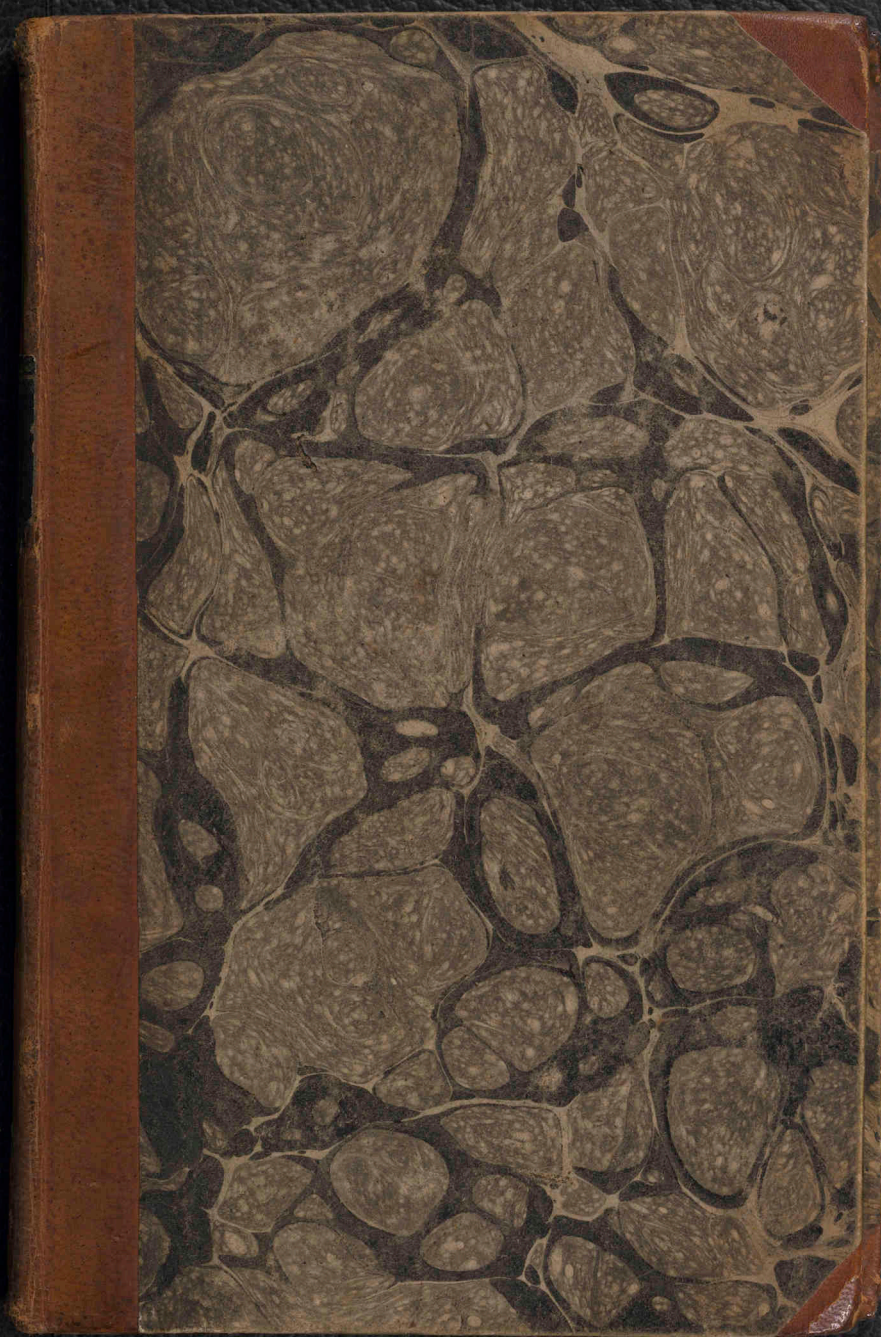
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

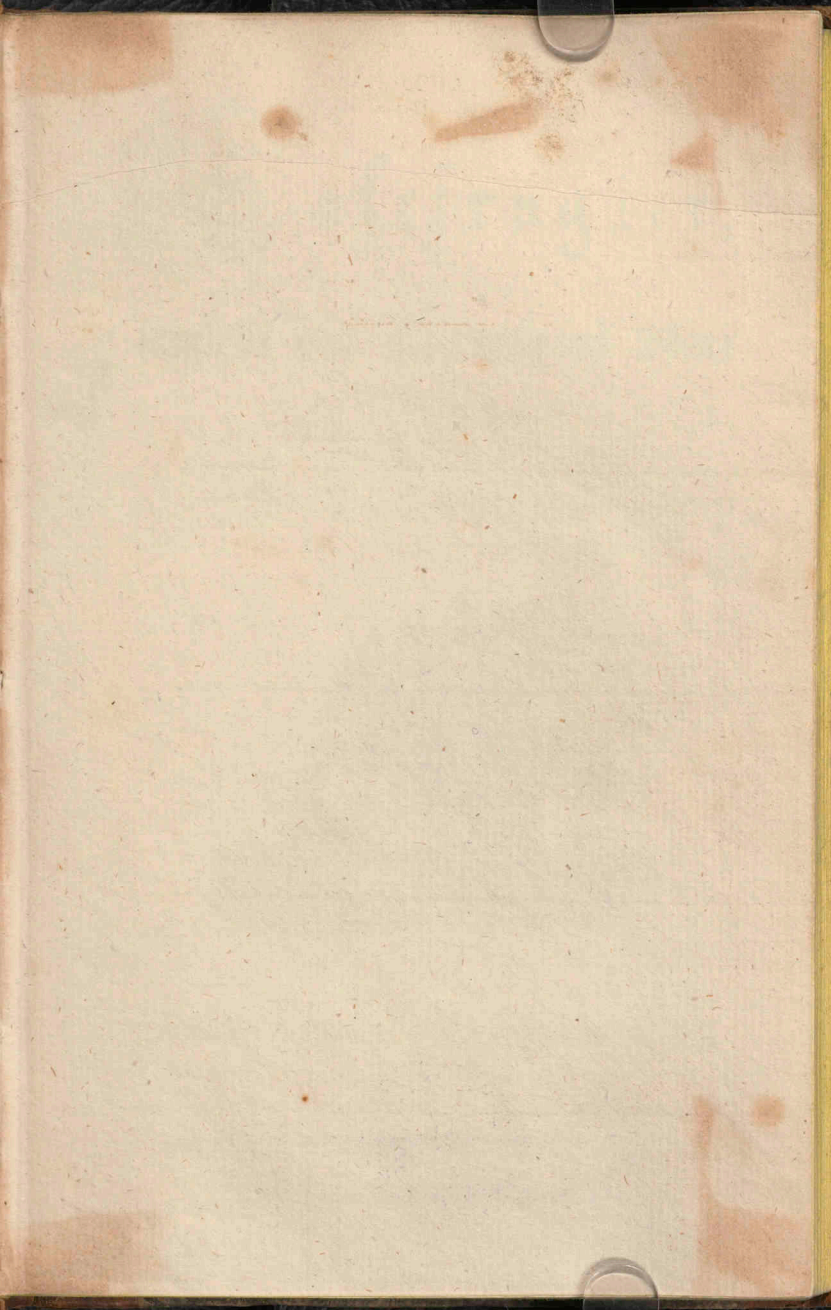
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

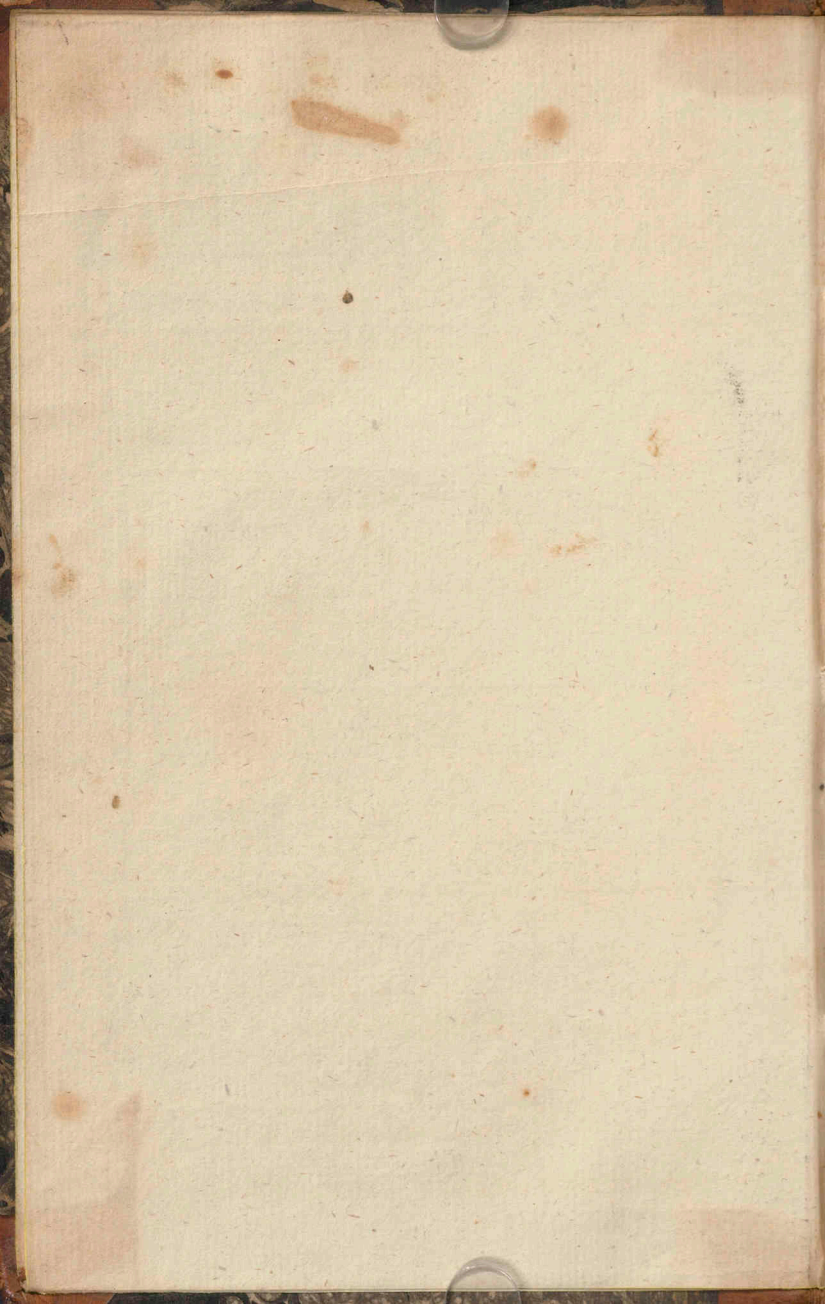

1 1 57 0 8 00128 1

+ Rex

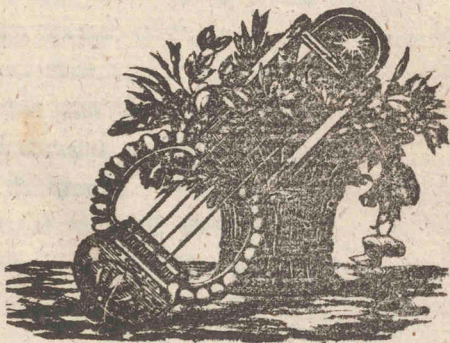

Bæsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

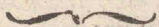

Otte og halvtredstindstyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

I n d h o l d.

Side

Billedet. Fortælling af K. Hørt.....	1
Isabella San Felice. En Historie fra Revolutions-	
krigen i Neapel, Aar 1799.....	24
Pesten i Marseille. Novelle af Spindler.....	53
Den 15de August 1769.....	102
Napoleons Søn.....	104
Beerhovens sidste Quartet.....	110
William Douglas og hans Kone.....	117
Johan W. Goethe. (Slutning.).....	118
Prædiken af en fransk Emigrant.....	120
Fjerde Christians Sværd. Et Sagn.....	121
Snurrepibetier.....	124
Dronningens Slør. Fortælling af Fr. Heyden.....	129
Mirakel; Doctoren. Novelle af Sartorius.....	175
Berezina; Broen ved Studzianka.....	238
Sangeren Caffarelli.....	250
Erhartug Carl af Brunsvig.....	253
Tankestregen. En Arabeske af Saphir.....	254
Epigrammerne.....	25

Bræde og Anger. En Novelle.....	257
Ludvig Pöhlings. En Kriminalhistorie.....	281
Forvandlingerne. Eventyr af Dr. Hauff.....	295
Vestalinden. Et Maleris af Roms Fortid.....	328
Fra Diavolo. Fragment af en fransk Officers Papirer....	346
Napoleons Søn. (Slutning.)	358
Fortælling om hvorledes Gedalje har faaet den Wa. terloo Medalje.....	360
Maria Stuarts sidste Duf.....	366
Vuggesvis, af S. P. Holst.....	367

B i l l e d e t.

Kloffen kaldte til Troprædiken fra St. Annakirken i den ærværdige Rigsstad Augsburg paa Pindsedag, hvor en ung Geistlig fra Wittenberg, hvis Næs var gaaet foran ham, førstegang skulde prædike.

Med mange andre Andægtige gik den anseete Kjøbmand Hieronymus Hervart gennem de dæmrende Gader. Ved hans høire Side gik hans venlige Hustru, ved hans Venstre Appollonia, hans syttenaarige Datter, der sædelig fæstede sit Blik paa Hænderne, som holdt Bønnebogen. I den gyldne Kjæde, som glindsede paa den sorte Silke, med kostbart Pelsværk baldyrede Raabe, hang den hellige Jomfrues Billede malet paa Søl, en Gulegave som Appollonia havde faaet af sin Guds moder i Venedig. Venlig gjengjeldte den gamle Hervart de ærefrygtssfulde Hilsener, som han fik af de forbigaaende Haandværksfolk, hvis Flid han gav Beskjæftigelse, og de Erængende, hvis Nød ikke forgjeves søgte Hjælp hos ham, og hilsende venlig Beskjændtere og Selskabsvenner, der ved dybe Bux syntes at ville vise, at de ikke vovede at ansee sig for hans Lige.

Da han efter nogle Timers Forløb vendte hjem igjen, stod besteden udenfor en Yngling af indtagende Skabning, med store blaae, venlige Dine og en aaben Pande, hvorpaa brune Lokker nedbølgede. To Gange bukkede han for de Indtrædende, først for Huusbonden, der gik foran, og derpaa, efter at have kasted et Blik paa den elskelige Jomfru, og han ligesom blændet af et himmelsk Syn havde et Dieblisk udtrykt sin Overraskelse, dybere for den bag efter følgende Hustru.

„Hvem søger I, unge Ven?“ spurgte Hr. Hervart, idet han nærmede sig.

„Jeg har et Erinde til Hr. Hieronymus Hervart, Kjøbmand her!“ sagde Ynglingen bævende, og hans Stemme blev endnu mere usikker, da han endnu engang kastede sit Blik paa Jomfruen, der ogsaa saae paa ham.

„Det er mig! sagde Hervart: Og hvad vil I mig?“

„Et Brev fra min dyrebare Lærer, Mester Albert Dürer!“ svarte Ynglingen.

„Mester Albert Dürer, min trofaste Vert? sagde Hr. Hervart glad, og greb efter Brevet: Velkommen er mig Enhver, som han sender i mit Huus. Velkommen og min dyrebare Gæst! lagde han venlig til, da han hurtig havde læst Brevet: Kom, ved den varme Ramin snakke vi meer om Eders Mester, og den gode Stad Nürnberg.“

De treen ind i det prægtig smykkede Værelse. En behagelig Vellugt af østerlandskt Specerier duftede dem imøde. Koftbare Tæpper bedækkede Gulvet. Paa Kamins Marmorgesims stode allehaande Sjeldenheder fra Afrika og Asien tilskue, som Huushæren havde erholdt fra sine Handelsvenner i Venedig og Genua. Paa Væggen hang to Billeder: de tre Bise fra Østerland og Christus ved Oliebjerget, hvori Ynglingen strax kjendte sin

høitærede Mesters Land, førend han endnu havde seet hans Navn nedenunder.

„Ikke sandt, jeg behøver ikke at sige Jer af hvem disse Billeder ere? spurgte Kjøbmanden: Nu, siig, hvad bestiller den kjære Mester Albert siden han er vendt hjem fra Nederlandene?“

„Han har meget Arbeide for Tyrster og Herrer, som elske og ære ham, som altid!“ gjensvarte Ynglingen, som syntes at være bleven aabenhjertigere og dristigere, da Fruentimmerne vare borte for at aftage Høitidsklæderne.

„Sebald Roos er Eders Navn, som han tilskriver mig, og I er kommen til vor Bye for at udøve Eders Kunst? Jeg ønsker Eder en lykkelig Fremgang, og vil gjerne gjøre dertil hvad jeg kan.“

„Jeg takker Eder, kjære Herre! sagde Ynglingen: Og Mester Albert har ogsaa sagt mig, da han efterlod mig sin faderlige Betsignelse, at jeg vilde finde en Belynder i Eder, som gjerne ledsagede min uerfarne Ungdom med kloge Raad.“

„Og Eders Hjem? begynde Hervart igjen: Efter Eders Talemaade maa jeg næsten slutte, at I er fra den tydske Grændse mod Vesteind.“

„Nei! gjensvarte Sebald: Men min Ungdom, lagde han til og sænkede sit Blik: blev forfulgt af en ulykkelig Skjebne. Tidlig var jeg forvildet og forladt, og i Grunden kan jeg ikke noie angive mit Hjem; kun saa meget veed jeg, at min Moder var fra Nürnberg, hvorfor hun ogsaa har opkaldt mig efter den hellige Sebaldus, der fra Fortiden af er høit æret der.“

Den unge Fremmede gav ogsaa til Svar paa Hervarts Spørgsmaal, at han var besluttet at tage sin Borlig i det Huus, som gav ham sit første Natteleie, og laae ikke langt fra Stedet hvor Hr. Hervart boede.

„Det glæder mig! sagde Kjøbmanden: Og I vil da vel ogsaa desto oftere komme til mig. Jeg vilde gjerne tilbyde Eder Bolig i mit Hus, men mit Vares forraad leverer mig ingen Plads for fjære Gjæster, og det eneste Værelse er bestemt for Sønnen af en gammel Handelsven, som jeg venter.“

Med Afskeden modtog Ynglingen en venlig Indbydelse til at gjentage sit Besøg i Helligdagene. Han lovede det ogsaa, og da han den sidste Helligdag kom igjen, fandt han Kjøbmanden og hans Kone beskæftiget med et Brev, der syntes at sætte dem i den største Forundring.

„Ei, hør dog, unge Ven! sagde Hr. Hervart efter en hjertelig Hilsen: Der høre vi en Historie, som vil mere Eder mere end os. En gammel Handelsven i Venedig har alt forlængst aftalt med mig, at han vil sende mig sin ældste Søn, som skulde gøre sig bekendt i mit Hus med den tydske Handelsmaade. Alting var færdig til Reisen; men nu skriver den gode Fader til mig, at den taabelige Krabat, der vel ogsaa har strøget lidt med Penselen, paa eengang har faaet det Indfald, at sende sine Reispenge til Syden istedetfor til Norden, og vil vandre med en ung Maler til Rom og Florenz, som det synes. Jeg mærker nok, at den letsindige Knegt er en Smule forfruet, men naar han om kort eller lang Tid vender igjen tilbage, kan han vente et godt Uveir.“

„Det ønsker jeg ham ogsaa! sagde Ynglingen smilende: Hvad han har gjort, forraader et varmt Hjerter for Kunsten, og har han ligesaa meget Kald dertil, saa vil Faderen glæde sig, naar der istedet for en flet Kjøbmand kommer en god Maler.“

„J har ikke gandske Uret! gjensvarte Hervart: Lyst og Kjærlighed maa man medbringe, ellers lider jeg ham ikke. Men at Knegten saaledes løber bort, vil jeg ønske ham lidt revset for.“

„Overlad det til Gud, kjære Herre!“ sagde Sebald.

„Jeg seer nok, at J ikke vil høre noget om Eders Kunstbroder! svarte Herryart: Nu — om Eders egne Sager! Jeg har lovet Eder, at gjøre noget for Eder her. For at anbefale Eder, maa jeg have nogle af Eders Arbejder, og hvis J synes derom, maa J male min Kone og Datter.“

Ynglingen bukkede taus. En hoi Rødme fløi over hans Kinder, og da i det samme Dieblif den hulde Jomfru traadte ind med sin Moder, syntes hans Forvirring endnu at blive større.

„J kan i Morgen begynde, hvis J vil! vedblev Kjøbmanden: Og Du, kjære Barn, vælg Dig en Klædning, hvori Du behager Dig selv, og gjerne vil overleverees til Efterverdenen.“

„Vi vil vel finde derpaa, kjære Pige! sagde Moderen smilende, og vedblev, idet hun slog den Gamle smilende paa Skulderen: Ogsaa jeg vil smykke mig som en Brud, at Fader kan have nogen Glæde af mig.“

„Ja! gjensvarte han munter: Med Rosen paa Brystet, saaledes som jeg saae Dig for tredive Aar siden førstegang, da Du gik til Domkirken ved Siden af Din Moder.“

Den følgende Dag begyndte den unge Kunstner paa sit Arbeide. Kjøbmanden førte ham til det venlige Gjestekammer, som var indrettet til Sebalds Værksted. „Gjør nu Eders Prøvestykke! sagde Herryart: Ere Qvindeerne tilfredse med Jer, saa kan jeg maaskee ogsaa lade mig bevæge til at lade mit gamle Ansigt male. Dog nei! Ere de tilfredse med Jer, saa gjør jeg det maaskee neppe; man siger jo, at de kun da skal være det, naar Penselen maler hvad som ikke er længere, eller aldrig har været, og jeg vil ikke være et Haar anderledes, end som jeg er.“

„Jeg haaber at vor venlige Gjesteben ikke lader sig forføre af Din bitre Anmærkning, til at søge vort Bisald paa en Bei, hvor han vist ikke vil finde det!“ sagde Hustruen.

„Hvordan kunde jeg det! gjensvarte Sebald: Nei, jeg haaber at I skal finde min Kunst saa sand og op: rigtig, som mit Hjerter altid vil blive.“

Med disse Ord mødte han tilfældigviis Jomfruens Dine, fra hvis dybe Blaae en Himmel fuld af Ulskyldighed saae paa ham. Truffen af Flammen fra hans Die, ned slog hun sit, og ordnede de tilsidestudte Myrteqviste foran Brystet paa den sorte Silkeklædning. „Brav, unge Ven! sagde Hr. Hervart: Bliv altid saaledes. Jeg seer at I ikke oprager hiin gamle Lov saa underlig, som i min Tid en Maler i Velsland, der retfærdig gjorde sig dermed, naar man vilde dable et forfjønnet Billede. I veed jo nok, at det var Thebanerne, hvis jeg ikke feiler, som befalte deres Malere at efterligne det Skjønne, men forbød det samme under Straf med det Hæslige.“

„Jeg mener at der ligger en god Tanke deri! gjensvarte Unglingen: Vi skulle samle Trækkene i Naturen og forene dem i et skjønnere Billede. I var altsaa i Velsland?“

„Det er nok femten Aar siden jeg var der sidste gang, da levede endnu den fortræffelige Leonardo da Vinci, der selv viste mig sit herlige Aftensmaaltid i Mailand, og i Benedig saae jeg ofte den vakre Ballino.“

„Hvor jeg dog er Eder Tak skyldig for saadanne Erindringer! gjensvarte Sebald: Min Sjæl stræber med Længsel efter hine Egne, hvor Kunsten fandt et Tilflugts: sted dengang Storme fløi over Jorden, og hvor den nu saa herlig blomstrer. Jeg har hørt saameget om disse Herligheder, som kan sees der, om de prægtige Ruiner af romersk Storhed, om de gamle Marmorbiller

der, som prangede under Laurbær og Pinier, om de Malerier hvormed Kirkerne ere prydede, at det ofte forekommer mig, som om jeg var hjemme der og havde seet med levende Øine, hvad kun er fremgaaet i Drømme for Drengens oprørte Sjel."

Saalunde talte Ynglingen med begejstrede Øine, mens han udfastede Grunden til sit Billede paa Tavlen. Apollonia hørte ham med stigende Deeltagelse, og hendes Hjerter slog høit, da han, selv forvirret, ordnede Gruppen, hvori hun og hendes Moder fremsilledes. Man saa hvorledes Jomfruen gik ved sin Moders Side til Kirken, det frit flyvende Haar omvundet af et rødt Pandebind, og for at opvække hos Moderen en dyrebar Erindrings, skulde det være Domkirken som saaes paa Maleriet.

Det gik nu i kort Tid saa godt frahaanden, at Kunstnerens Vland og Færdighed snart kunde bedømmes. Den vakre Kjøbmand var ligesaa godt tilfreds dermed, som begge Qvinderne, og da han engang, efter en Pause af nogle Dage, kom igjen ind i Værkstedet, dvælte han længe ved den oplyvende Beskuelse af Billedet, der gjengav ham i høieste Fuldendelse og Sandhed Trækkene af det kjære Barn, opfattede af et begejstret Genmæt.

"Herligt, unge Ven! sagde han, trykkende Ynglingens Haand: Fortræffeligt! Man seer, at J kommer fra en god Skole. Ansigtet og fremfor Alt det skønne lokkede Haar paa Pigen er saa træffende og naturlig, som jeg fandt det i Alberts bedste Billeder. O, han er dog en herlig Mester! Endnu tænker jeg med Glæde paa hans Maria Himmelfart, som jeg for lang Tid siden saa i hans Huus, da det netop var færdigt, og for nogle Aar siden i Dominikanernes Kloster i Frankfurt. Den gode Mand! Var han kun lykkelig i sit eget Huus! Vi have allerede hørt at den onde Agnes har igjen saaet sine gamle Griller, ihvor høit og dyrt hun ogsaa lovede

ham Bedring, for at trække den stakkels Mand igjen ud af Nederlandene."

Sebald traf paa Skulderen, og da han saae, at hans Belynder var fuldkommen underrettet om det Hele, fortalte han meget om Madame Dürers Rarrighed og usforbederlige Iversyge, og hvorledes den nedbøiede Kunstner synlig laae under for huuslige Sorger.

„Albert skulde sandelig forlængst have været strengere i sit Huus, sagde Gervart: thi saa vilde det ikke have blevet saa slemt. Jeg har ogsaa sagt ham det, da der engang blev talt om Messer Alberts Huusfors hos den fortræffelige og lærde Hr. Willibald Pirckheimer. Han havde en vakker Kone! I kjender vel Alberts Billede, hvor han har malet sin Ven ved Sengen af den døende Crescentia? Og den skønne Lov nedenunder af hendes Mand: hun har aldrig bedrøvet mig, førend da hun døde! En saadan Kone, min unge Ven, maa I engang finde, naar I holder paa i Tide at søge hende."

Sebald taug, og da hans Blik traf Jomfruens, saae hun ogsaa rødmenende ned. Faderen var formeligt beskjæftiget med at iagttage Maleriet, til at han bemærkede hine stumme Forrædere. For den mere skarpsende Moders Øie var vel det Indtryk de to unge Folk havde gjort paa hinanden ikke bleven ubemærket, men hun tilskrev det Unglingens stille Betsedenhed og Jomfruens Blufærdighed, hvad dog var Ytringen af en Tilbøielighed, hvis Spire fremvoxede i det Indre af de unge Hjerter.

Da Maleriet var bleven saa meget færdig, at han ikke længere behøvede deres Nærværelse, lod han det bringe hjem i sit Huus, hvor han imens havde indrettet et Værksted. Han havde ved Gervarts Anbefalinger erholdt saa mange Bestillinger, at han kunde beskæftiges i mange Maaneder, og hans Noes formeredes ved hvert nyt Arbejde, som han paatog sig. Han besøgte

i denne Tid ofte sin Belynders Huns, og Hr. Hervart lod heller ikke nogen Undskyldning gjelde, naar Kunstneren havde forsvemt en Søndag uden at være hans Gæst. Forstaaelsen mellem de to unge Folk blev stedse inderligere, omendstjoudt endnu intet Ord havde forraadt deres Følelsers Hemmelighed.

Saalunde hengik et Fjerdingaar, da Hr. Hervart fik et Brev fra Venedig, der ikke satte ham i liden Forbauselse. Den bekymrede Handelsvoen tilskrev ham, at hans Son var, efter et kort Ophold, reist fra Rom til Tydskland; ja der var endogsaa indløben Efterretninger, hvoraf det blev meer end sandsynlig, at den unge Mand drev omkring i Franken og Schwaben som reisende Kunstner. Hans Sons Tilbøielighed, lagde han til, gjorde det endogsaa troligt, at den lidenstabelige unge Mand ikke uden Hensigt var reist til Schwaben, for maastee under en laant Masse at lære at kjende Hervarts Datter; thi han havde gjerne hængt ved den Tanke, at finde en Brud i hende, fra den Tid af at det var bleven ham bekjendt, at begge Fædrene ønskede, ifølge en gammel Overeenskomst, at lade deres Benskab bedvare i Børnene.

Hr. Hervart havde aldrig bundet sig dertil ved noget fast Løfte, om han endogsaa ikke modsagde den stiltiende Betingelse; men nu vakte Erindringen derom meget alvorlige Tanker hos ham. Han bekjendte sig siden nogle Aars Forløb til den evangeliske Menighed, som levede her i Stilhed siden Luthers Ophold i Augsbourg, og om end hans Kone og Datter ikke kunde rive sig fra de gamle Meningers og Indtrykks Herredømme, saaledes som han havde gjort med sit faste og klare Gemnt, saa forekom det ham dog betænkeligt at gifte Jomfruen i Italien. Desuden var den bortløbne Cantanos Tilbøielighed til Handelen en Hindring, og med al den Uparsthed han endogsaa betragtede Forholdene, saa forekom dog den Beslutning, som Italieneren tilskrev ham, gandske

urigtig, da hans gamle Handelsven vel var formuende, men ikke riig nok til at sikke sine Børn et uafhængig Liv, naar de ikke vilde søge at formiere deres Arv ved Handelen. Han gjennemlæste Brevet mere end eengang, og den hele Tildragelse blev ham steds mere gaadefuld. Den unge Eventyrer skulde være i hans Nærhed, for at løbe fra Handelsbøgerne og gribe Penselen? Besynderligt! Havde den unge Sebald Roos ikke fortalt noget af sit Levnet, men kun ubestemte og hemmelighedsfulde Efterretninger. Alt syntes at retfærdiggjøre den Formodning, at han var den kunststykke Landstryger. Han talte jo det Italienske saa færdig som en Indfødt, og det tydske Sprog derimod vel ret godt, men dog med en fremmed Udtale. Under hiin Forudsætning saae han ogsaa nu den Opmærksomhed, som Sebald ydede hans Datter, i et gandske andet Lys, og han erindrede sig mange Omstændigheder, som han forhen havde overseet, men som nu lod sig forklare af en hemmelig Tilbøielighed.

Da den unge Mand besøgte Hverært den følgende Dag, iagtrog Denne ham med urolige, speidende Bine, og vidste sindrigt at finde Stadfæstelse i sin Mistanke af enhver ringe Omstændighed. Han talte forsætlig næsten steds Italiensk med ham, spurgte efter Mailand, Florenz og Rom, om Mærkværdighederne i Venedig, ja nævnte adskillige Gange Navnet paa sin Handelsven; men Sebald forsikkrede altid med den største Ufkyldighed, at han aldrig havde seet nogen Deel af Italien, og endnu mindre kjendte Navnet paa Kjøbmanden. Kun dunsfelt erindrede han sig, at han havde gjort en Reise med sin Moder i et bjergagtigt Land i sit femte Aar, men at han havde igjen forladt det, da Moderen døde. Af senere oplyste Omstændigheder vidste han nu, at det havde været Tyrol.

Hr. Hervart rystede med Hovedet, og syntes første gang en Emule mismodig med sin Yndling, i hvis Tale han troede at see en Dvælselse i Forestillingskunsten, hvilket næsten rystede den gode Mening han havde om ham.

Sebald mærkede Forandringen i hans Belynders Stemning, og tænkte længe efter Aarsagen dertil, førend det blev ham klart at en eller anden mistænkelig Formodning maatte være med i Spillet. Han besluttede derfor ved den første Leilighed at spørge den vakkre Mand aabenhjertig, og sige ham Alting hvad han vidste, for at bortfjerne hiin Mistanke.

En deilig Foraarsaften gik Sebald gennem en lille Skov ved Lechfloden. Han tænkte paa den elskede Pige og hans Livs Skjebne. Lønet tankesfuld op til et Træ, saae han en Bog ligge paa Veien, som slyngede sig igjennem Buskene. Han tog den op, og fandt forskjellige Tegninger deri og flygtige Udkast, hvoriblandt kun to aandrige Hoveder tiltrak sig hans Opmærksomhed. Ligesygldig lukte han Bogen i og gik videre, da han pludselig blev raabt tilbage. En ung Mand i en fremmed Klædning, af hvis sorte Dine og blege Ansigt urolige Lidenstaber aabenbarede sig, traadte hurtig hen mod Sebald, da Denne just vendte sig, og fordrede med barsk Stemme og i temmelig utydeligt Lydst Bogen tilbage. Sebald saae ligesaa stolt paa ham igjen og sagde paa Italiensk, det eneste fremmede Tungemaal som han forstod: „Meget gjerne! Jeg vilde have givet den til den Første, som havde bedet mig om den; den har ikke noget hos sig, som kan tiltrække mig.“

„Gaa? gjensvarte den Fremmede omsindelig: Og I forstaaer ikke at domme derom?“

„Maaskee! svarte Sebald koldt: Men i det mindste at gjøre det bedre.“

„Hvordan, I er en Kunstner?“ spurgte Hiin, og maalte ham med stolte Blikke.

„Jeg vover ikke at kalde mig med det Navn, da jeg veed hoorm meget der hører til at være det. En Kunstven, hvis I saa vil.“

Den Fremmede blev mildere. „Disse Blade, sagde han: har vel ikke megen Værd, selv i mine Dine; men som Erindring er meget deraf mig dyrebart.“

„Saaledes har jeg ogsaa tænkt mig det!“ gjensvarte Sebald, og istemmede gjerne den venlige Tone, som Hiin vedblev.

Den Fremmede spurgte, om han gik til Byen, og Sebald tilbød at ledsage ham. Han fortalte, at han kom fra Rom over Antwerpen, for at vende tilbage til sit Hjem. Han talte saa levende om Italien, og forraadte en saa fyrig Kunstfjærlighed, at Sebald deeltagende hørte paa ham, og alt forglemte den første raa Modtagelse, da de vare komne til Byens Port. Han ledsagede den Fremmede til en Gjestgivergaard ikke langt fra sin egen Bolig, og forlod ham, efter at den Fremmede havde lovet at besøge ham igjen den følgende Dag.

Han kom temmelig tidlig. Malerierne, som stode i Sebalds Værksted, gjorde et dybt Indtryk paa ham, og med hvert Dieblis forøgedes hans Ugtelse for Sebald. Endelig treen han hen for det heelt færdige Billede af den hulde Røbmandsjomfrue, som Sebald havde vendt indad mod Væggen, for at overraske den Besøgende. Beundring gav hans fyrige Sjæl igjen Ord. „Portrætfeligt! raabte han, og greb i Sotelsens Opbrusning den unge Mand's Haand: Og det er Eder's Arbeide? Hvor kunde jeg spørge, naar jeg kun engang havde seet Eder!“

„Kun et svagt Forsøg, til at opnaae et fuldkomment Originalbillede!“ svarte Sebald.

„Altsaa et Portrait? spurgte den Fremmede: Og det blev Eder overdraget, at male denne Engel? I har hele Dage beruset Jer i Anskuelsen af disse Undigheder. Ja,

man seer Begeistringen i Værket, som dette Syn har opvaakt hos Jer."

Sebald skjulte neppe sin Rødme. En næsten skinsyg Jøselse opvaagnede i ham, da et fremmed Die syntes at læse de Jøselser, hvormed han havde malet det. Han vilde derfor vende det om igjen, for at føre den Fremmede hen til et andet Malerie.

„Nei! sagde hiin, idet han holdt ham tilbage: Lils lad mig dette Syn endnu længer. I kan ikke vise mig noget Skjønnere! Siig mig, vedblev han, og greb levende Sebalds Haand: har I gandske tilgivet mig min Uvenlighed i Aftes?"

„Jeg beder Eder, tal ikke mere derom!" svarte Sebald, gjengjeldende hjertelig hans Haandtryk.

„Jeg var utaalmodig over Tabet af mine Blade, der, som sagt, kun have nogen Værd for mig som Skygger fra henfløine Diebliske, hvilket maa undskyldes min Opbrusning. For en saadan Dommer som I er, tør jeg ikke sige, at jeg er en Kunstner; thi sandelig, aldrig har jeg følt saameget at jeg ikke er det, som nu; men jeg elsker Kunsten, og attraaer ibrigt at vinde dens Krands, og da jeg nu føler af Eders Arbeider, hvor høit den hænger, tør jeg maaſkee haabe at frembringe noget Bedre heresterdags, end det hidtil er lykkedes mig."

„Jeg maa virkelig ombende Billedet, sagde Sebald leende: hvis I ikke holder inde med den usfortjente Roes. I kommer fra et Land, hvor I har seet saa meget Hverligt at I bedre kunde være mig nyttig ved streng Dom."

„Saa lad os da være Venner! sagde den Fremmede: Jeg agter at forblive noget her. Lad os broderlig arbeide og leve med hverandre. Ledſag venſkabelig mine Bestræbelser til at komme frem i Kunsten." De beseglede Forbundet ved Ord og Haandslag.

„Allsaa et Portrait? begyndte den Fremmede igjen, idet han nok engang treen hen foran det: Ja, det er

virkelig af det Slags, hvorom man dristig kan sige: det maa ligne. Maaſkee af denne Bye?"

„Ja, Kjøbmand Hervarts Datter.“

„Hervart!“ raabte den Fremmede overrasket.

„J kjender ham?“ spurgte Sebald hurtig.

„Af Rygte! gjensvarde Hiin: Altsaa hans Datter Apolonia?“

„Hvordan? Hvor kjender J det Navn fra? spurgte Sebald forundret: J er jo først kommen hertil i Aftes.“

„Nu, hvorfor ſkulde en ſaadan Engels Roes ikke komme udenfor Byen? ſvarde den Fremmede ſmilende: Er J ſaa miſundelig, at J ikke engang vil nævne den Gudindes Navn for fremmede Dren, ſom Eders begeiſtende Penſel har forherliget?“

Sebald rødmede, og den Fremmedes ſkarpe Blik ſyntes at forraade, at han ahnede den lykkelige Kunſtnerſ Hemmelighed. En ſtum Pauſe fulgte. „Jeg vil ikke længer opholde Eder! ſagde endelig den Fremmede: Farven paa Eders Table vil tørre, hvis jeg vilde tale ſaa længe om Eders Billede, ſom det fortjener. Jeg vil indrette den Bolig til mine Arbejder, ſom J har forſkaffet mig, og jeg haaber, at J ret ſnart beſøger mig i mit Værkſted.“

Den Maade hvorpaa den Fremmede tog Afſked efter diſſe Ord, var mere høſlig end hjertelig, og en Tilbageholdenhed hos ham var ſynlig, der kjendelig aſſaſt mod den forrige Varme og Hengivenhed.

Da Sebald var ene, faldt det ham ind, at han ikke engang kjendte den fremmede Kunſtbroders Navn, om hvem han ikke vidſte mere, end hvad der var ham beſkjendt af Samtalen, nemlig Hjemmet og nogle Reifebegivenheder. Han forundrede ſig, da han den følgende Dag ikke ſaae ſin nye Bekjendter efter Aftale, og forgiveſ ſøgte han ham denne og de tre følgende Dage. Den Fremmedes Vært yttrede, at den unge Mand havde

vel i Begyndelsen meget ivrig begyndt at indrette sin Borlig til et Værksted, men var borte om Dagen, og kom først hjem silde om Aftenen.

Sebald skikkede imidlertid sit fuldendte Billede hen til sin Belynder, og fulgte selv strax efter for at være Vidne til det glade Indtryk, som han haabede at hans Arbeide vilde frembringe. Da han treen ind i Salen, hvor det var opstillet, fandt han Moder og Datter i glad Beskuelse af Maleriet. Han treen ubemærket hen til Apolonias Side, der først blev ham vaer med huld Bestyrrelse.

„Det er en god Roes over Eders Arbeide, sagde Moderen venlig: at I saaledes kan overraske os ved det. Jeg takker Eder hjertelig, sagde hun til ham og rakte ham Haanden: for den skønne Erindring, som I efterlader os i Eders Billede. Guld og Edelskene belønne ikke ene Kunstneren, som formaaer at frembringe saadanne Værker, naar han ikke ogsaa regner den Glæde han opvækker i et følende Hjerter med. — Men hvor mon dog Fader bliver af, Apolonia! vedblev hun: Jeg vil see, om det ubeleilige Besøg er forbi.“

Hun gik. Sebald og Apolonia stode nogle Døgnblikke tause foran Billedet. „Den Glæde, hvorom Eders Moder talte, dyrebare Jomfru, begyndte Unglingen endelig: er vel sød og belønnende, især naar jeg ogsaa havde vaakt den i Eders Hjerter; men den skønneste Løn har jeg allerede forlængst erholdt forud, da I gav mig Leilighed til at eftermale, hvad Gud saa herlig har dannet.“

Apolonia slog Dinene ned. Han greb hendes Haand. „En Erindring, sagde Eders Moder, vilde jeg efterlade i Billedet. O, jeg vil efterlade min Sjæl, naar jeg skal reise.“

„Reise?“ sagde Jomfruen, levende greben af Tanden, og holdt hans Haand saa fast, at alle Nerver bavede af Trykket.

„O, kun et Ord af Eders Mund, dyrebare Apollonia, og det Baand skal ikke sønder rives, som holder mig her.“

„Nei, Nei, I maa ikke reise!“ gjensvarte hun hurtig og trak, sin Haand tilbage, da Døren aabnedes.

Moderen kom tilbage. „Fader følger mig!“ sagde hun.

Strax derpaa traadte Hr. Hervart ind, og ved hans Side en ung Mand, i hvem Sebald med Forundring gjensjendte sin Kunstbroder. „Kom! sagde Hervart paa Italiensk til sin ledsager: Jeg troer, at I vil faae noget at see, som endogsaa kan glæde Jer efter Italiens Herligheder. Og see, den kjære Mester er der selv.“

Den Fremmedes mørke Blik mødte Sebalds; men da Apollonia vendte sig mod sin Fader, og stod ligeover for ham i sin Skabnings Skjønhed, forraadte den i hans Dine opblussende Jld, hvorlunde hans Hjerter var antændt. Men han fattede sig hurtig og hilste Sebald som en Bekjendt.

„J sees altsaa ikke førstegang?“ spurgte Hervart noget overrasket, og fandt ogsaa heri en Stadfæstelse i sin engang fattede Formodning om Sebald.

„Kun et meget nyt Bekjendskab, sagde den Fremmede: som min gode Lykke gav mig, da jeg just kom her til Byen.“

Alle stode nu foran Maleriet. Hr. Hervart var meget tilfreds, og gav med naturlig Varme sit træffende Kjendskab til Kunsten tilkjende. Den Fremmede følte det Rigtige i disse Uttringer, og da Hervart spurgte ham om hans Mening, gav han Arbeidets Fortrin

Det som forhen; men det var ham aabenbar piinligt, at maatte gjøre det her.

Saa lidet end Hervarts ligefremme Sind lod sig bestikke ved Smigrerier, var han dog noget stolt deraf, at han her rostes af to Kjendere; thi den Fremmede fra Antwerpen var netop kommen idag for ogsaa at anbefale sin Kunst. „J seer nok, sagde Hr. Hervart til dem: at J har en dygtig Medbeiler; men jeg vil gjøre for Eder hvad jeg kan og hvad som staaer i mine Kræfter. Dog, J ere Benner, og saa vil J nok følges venstfabelige ad.“

Begge Kunstnerne forlode snart samlede Huset. Det var ikke undgaaet den Fremmede, som havde kaldt sig van Vliet, at Sebald stod i høi Gunst hos dem Alle, og hans Forhold til Apollonia, som han havde iagttaget med skarpe Blikke, var nu aabenbaret for ham. Sebald var en Emule mistroiff og tilbageholden mod ham, og maatte tilskrive Ønsket at gjøre Bekjendtskab med sig, en hemmelig Bevæggrund. Begge gik stumme med hverandre, indtil Veien til deres Bolig skildres.

„Jeg har hørt, at J to Gange har været forgjæves i min Bolig for at søge mig! sagde van Vliet og blev staaende: Jeg haaber, at det ikke skal afstrække Eder fra igjen at besøge mig, og hvis J tillader det saa kommer jeg igjen for at spørge, naar vi engang kan tilbringe en Dag sammen og underholde os om Kunsten.“

„Saa snart J vil!“ gjensvarte Sebald med samme kolde Høflighed, som hiin Indbydelse gjordes.

De vare Begge indbudne af Kjøbmanden den næste Søndag. Sebald maatte nogle Dage forud gjøre et Besøg hos sin Belynder, for at anordne det Fornødne ved Billedets Ophængning. Han var saa lykkelig at see Pigen alene nogle Dieblikke, og forlod hende med den salige Tølelse at være gjenløst. To Dage havde han

ventet paa den Fremmede, der endelig kom den tredie men synlig urolig og lidenskabelig stemt, og erkyndigede sig om noget som angik Kunsten, men kun nogle faa Minuter. Om Søndagen var Sebald som sædvanlig en Time før Middag i Hervarts Huus. Han fandt Moder og Datter alene i Epifestuen. Begge syntes at være urolige, og Apollonias Blik forraadte, at et levende Indtryk bevægede hende.

„Forunderlige Ting ere blevene aabenbarede! begyndte Moderen: Havde vi ogsaa troet, at vi skulde finde Sønnen af min Mand's Ven i Venedig i den fremmede Maaler Gaetano Broschi?“

„Er det muligt!“ sagde Sebald høist overrasket, og erindrede sig Alt hvad Hervart forhen havde yttret om Handelskvinnens Ønske.

„Just nu har han fremlagt de uimodstaaeligste Beviser for os! vedblev Moderen: Og er nu ene inde hos min Mand.“

Sebald kastede et forstødt Blik paa Apollonia. Hendes Øie sagde ham, at hun gjettede hans Tanker, men vilde blive sit Ord tro.

Hervart treen nu ind med den Fremmede. Hans Pande var mørk. Velvillig rakte han Sebald Haanden. „Med min Ven, sagde han: er foregaaet en uventet Forandring, som I endnu ikke kan vide, da han siger at jeg er den Første, for hvem han har aabenbaret sin Hemmelighed. Men han lader nu ogsaa sin Pensel tørres, da han ifølge sin Faders Ønske og Villie igjen vil tage fat paa Gaasfjereren og Handelsbøgerne.“

Disse Ord syntes at gjøre et dybt Indtryk paa Sebald. Han saae at Apollonia blegnede. Selskabet ved Bordet var forstødt og uden Munterhed. Hervart sad ofte i Tanker og viste ved stumme Nis, at han hørte Fortællingen om de Reiseeventyr, hvormed Gaetano afbrød Stilheden. Italieneren syntes fortrinlig at vælge

ette Thema, for at vise at Apollonia var fortrinlig den Gjenstand, som efter en kort Omflakken i Italien havde lokket ham over Alperne.

Sebald var bevæget i sit Jnderste, og gik førend Italieneren havde taget Afsted. Han troede, at Gaetano var sieget i Kjøbmandens Gunst ved sin Overgang til Handelen, og havde derved lagt en stor Hindring for hans Ønsker. Hervart maatte, efter Sebalds Forudsætning, optage sin Vens Søn i sit Huus. Gaetano skulde hver Dag see den hulde Jomfrue. Sebald troede at kunde stole paa hendes Hjerte; men hvor let kunde Udsigten til en Forbindelse med en riig Kjøbmand, den skønne Fremmede, forlede hende til at opgive Ynglingen, som ingen Formue besad, andet end en kunstfærdig Haand.

Hvad der foregik i Hervarts Huus, syntes ikke gandske at retfærdiggjøre denne Bekymring. Han forfulgte ikke for den tro Hustru, at Gaetano havde gjort det for at udføre sit gamle Ønske, og han fremslagde hende ogsaa alle sine Betænkkeligheder. Moderen, som ikke ahnede Apollonias Kjerlighed, sagde, at uagtet den indtrufne Forandring haabede hun endnu et lykkeligt Udfald, og meente endogsaa, at ved Italienerens Ophold hos dem vilde der vindes for den rene Tro. Hervart rystede med Hovedet, og lovede sig intet Priseligt af en Omvendelse, som kunde frembringes ved en lidenskabelig Kjerligheds Forblindelse.

Under flige Betænkkeligheder besluttede de Begge, at lade Ynglingen faae en beqvem Bolig i Nærheden, og ikke at optage ham for det første i Huset, som Handelsvennen havde ønsket i sine tidligere Breve. Gaetano var synlig overrasket og skuffet i sine Forventninger, da man gav ham Underretning om denne Forandring ved hans næste Besøg. Indbydelsen at være deres daglige Bordgjæst, formildede noget det feilslagne Haab.

Da han forlod sin første Bolig, kom han til Sebalde. Hvad der hidtil var lykkedes ham i hans Anslag, gjorde ham mere uthungen og utilbageholden end sædvanlig. „Nu, sagde han: tør den Grafaldne endnu engang besøge Ederes Helligdom? Troe mig, jeg skal ikke gandske forglemme Penselen for Pennefjerens Skyld!“

I den Selvfølelse, hvormed Sebalde saae ned paa ham, som efter hans Mening ingen fortrinlige Anlæg besad, havde han en skarp Bemærkning paa Tungen, som han hurtig undertrykte; men der blev dog et spottende Træk paa Læberne, da Gaetano sagde sit Ønske, at ville oftere betræde Sebalds Værksted, som han hidindtil saa meget havde forsomt.

Gaetano søgte at fortsætte Samtalen i en spøgende Tone, da han ved at see sig omkring i Værkstedet blev en Copie af Apollonias Billed vaer. Med heftige Minder tog han det i Haanden. Hans Dje glødede. „Meget lignende sandelig, meget godt! sagde han med undertrykt Bevægelse: Og — er det bestemt til at blive her?“

„Jeg har bestemt det saal, sagde Sebalde uvillig over det paatrængende Spørgemaal, tog Billedet af Haanden og satte det op til Væggen: Det skal blive her!“

De saae Begge stiltiende paa hverandre. „Gud være med Jer!“ sagde Gaetano endelig, og gik mod Døren, men et Hævnblif flammede af hans Dje. Sebalde saae længe efter ham, og sagde endelig: „Jeg frygter Dig ikke; Du vil rive hende fra mig? Aldrig! Hun elsker mig — med den Visshed har jeg Kræfter og Dristighed mod enhver Modstand.“

I denne oprørte Stemning ilste Sebalde ud i det Frie. Tusinde Beslurninger fløi gjennem hans bevægede Sjæl, men til Slutningen saae han Hindringer og Besværigheder optaarne sig, og Løiel, Skinsyge og Forsaaabninger vekslede i hans Jnderste. Han stod for den deilige Have i Lechan, hvor Hervart imellem pleiede at

tilbringe Skumringen i den skønneste Aarstid. Han gik derind, og traf Apollonia ved Indgangen af Havesalen. Af sin Moders fortrolige Vittringer havde hun erfaret Gaetanos Hensigter, og saa Ord vare nok for at gjøre hende bekendt med Sebalds Stemning og Beskymring. Syrig greb han hendes Haand, og sagde: „Apollonia, det afgjørende Dieblik i mit Liv er kommet! Hvad har jeg at vente af Dig?”

„Bestandig Trost! “ sagde hun.

Han omfavnede den bevægede Pige. Hun laae nogle Dieblikke i hans Arme. „Lar jeg stole paa Din Moder?” spurgte han.

„Jeg vover ikke gandske at haabe det.”

„Paa Din Fader?”

Apollonia taug nogle Dieblikke. „Han agter og elsker Dig, Sebald! begyndte hun endelig: Men —”

„Apollonia! faldt han hende hurtig ind i Talen: Jeg maa tale med Dig uden Vidner. Kan jeg det snart? — Endnu idag?”

Hun dvælte med Svaret og vægrede sig; men han trængte med alle Kjærlighedens Overtalelser ind paa hende, og omsider lovede hun at vente ham Kloften ni Indenfor Haveporten, naar hendes Forældre vare gangne hjem til Byen.

Sebald ledsagede hende for at hilse paa Forældrene, og tillige at see Leiligheden indenfor Porten. Efter et kort Ophold gik han bort, og forventede med urolig Utaalmødighed Skumringen. Til den bestemte Tid sneg han sig, indhyllet i en viid Kappe, langs med Havemuren, i Skyggen af de nedhængende Viinblade. Pludselig sprang en dunkel Skikkelse ham iveien, da han netop havde naaet Porten, og en Sabelklinge blinkede ham imøde. „Hvorhen?” raabte en truende Stemme.

„Hvem vover at spørge?” gjensvarte Sebald og traf Raarden.

Begge Elfterne kjendte hinanden. De affastede Rap-
perne. „J eller jeg!“ raabte Gaetano med Raserie.

Kampen begyndte. Sebald forsvare sig kraftig og
temmelig besindig mod den rasende Modstander, og havde
snart Fordelen i Angrebet.

I det samme aabnedes Haveporten. Apollonia
styrtede ind, og Maanen, som just traadte glindsende klar
frem af en Sky, belyste hendes ranke Skikkelse. Hun
omflynge den elskede Yngling med begge Armene, og
raabte til Modstanderen. „Run gjennem mit Bryst sin-
der I Veien til hans Liv!“

Gaetano lod bestyrket Kaarden synke.

„Lad mig være, elskede Apollonia! sagde Sebald:
Jeg har Kræfter nok til at forsvare Dig og mig.“ Han
rev sig ud af hendes Arme og holdt den blinkende Kaarde
mod Fjenden. Gaetano stod endnu tvivlsraadig, da Her-
vart og hans Kone kom ud af Haven, loffed hid af de
Stridendes Stemmer.

Med et Forsærdelsesstrøg traadte Moderen mellem
sin Datter, og Faderen kastede et vredt Blik paa Gae-
tano. Italieneren gik hurtig hen imod ham, sønderbrød
med heftig Bevægelse Kaardeklängen, og sagde med under-
trykt Stemme: „Jeg fortjener Eders Foragt. Jeg har
overtraadt Gjæstefriheden. Tilgiv mig, ædle Jomfrue!
Jeg har søgt Eders Tilhøielighed, og den byder mig at
opgive enhver Naatale.,,

Efter en kort Pause gik han hen mod Sebald, greb
hans Haand og sagde høit: „J fortjener Eders Lykke.“

Efter disse Ord hyllede han sig ind i sin Kappe, hilste
siltiende de Overraskede og gik hurtig bort, og forsvandt
mellem de grønne Buske som stode ved Flodbredden. Den
følgende Morgen erholdt Hervart et Brev, hvori Gaetano
skrev, at han efter det Foresaldne sidste Aften ikke kunde
blive her længere, eller kunde søge at erhverve sig de Runds-
skaber i et Handelshuus i Antwerpen, som han skulde takke

sin Faders gamle Ven for. Et ankommen Brev fra hans Fader til Hervart laae inden i. Da Hervart havde med levende Overraskelse læst det, lod han strax den unge Kunstner kalde. Handelsvennen i Venedig havde i sin Ungdom tjent i et Handelshuus i Nürnberg, og der lært at kjende en smuk Jomfrue, med hvem han havde hemmelig giftet sig. En pludselig Befaling fra sin Fader kaldte ham til en Handelsreise til Smyrna og Alexandria i tre Aar. Efter sin Hjemkomst vovede han heller ikke at tilstaae sin Forbindelse. Alle Efterforskninger efter den Elskede vare forgjeves, som var reist fra Nürnberg. Efter tre Aars Forløb fik han endelig at vide, at hun havde taget Veien til Tyrol for at opsøge ham; men var bleven syg i Rovero og strax derefter død i Bayern. Om en Søn's Skjebne, som hun havde efterladt sig, kunde han heller ingen Efterretning erholde. Men for kort Tid siden fik han en dunkel Efterretning, at han skulde være opdragen af en Betslægtet af Moderen i Innsbruck, og bad nu sin Ven Hervart at forfølge dette Spor.

Hervart sluttede den overraskede Yngling i sine Arme og sagde smilende: „Nu maa jeg dog vel opfylde hvad min gamle Ven har ønsket.“

So Aar derefter reiste Gaetano atter gjennem Augsburg, for at føre sin unge Kone, en smuk blaasiet Glamslænderinde, tilbage til sit Hjem, og kom just til rette Tid, for at holde sin Broders Forstefødsle over Daaben.

Konrad Sort.

Isabella San Felice.*)

En Historie fra Revolutionskrigen i Neapel,
i Aaret 1799.

(Efter Familie-Papirer.)

Tre Stræksopfyldte Dage havde Fazzeronernes bevæbnede Masse med fortvivlelsesfuldt Naserie forsvaret Neapel, fra Gade til Gade, mod Nyfrankernes indtrængende Hær. Paa den fjerde Dag vare det forbittrede Forsvares Midler udtømte, og den blodige Seier afgjort til Gunst for de franske Fæner. Mord og Plyndring, hvori baade Seierherrerne og de Overbundne toge lige Deel, forfulgte endnu i 2 lange Dage deres gyselige Maal, indtil den 25de Januari 1799, da Seierherren, Campanionet, rykkede ind med Kjærnen af sine Tropper, igjen bemægtigede sig det løsladte Folkeraeries Tøiler, og proclamerede Kongen af begge Siciliernes forladte Residentes til Hovedstad for den ny parthenopeiske Fristat. Med denne Trylleformular blev vel den ydre Rolighed igjen oprettet, men i den indre Bygning af denne nye Skabning herskede uforsonlig Tvedragt mellem de fjendtlige Elementer.

Som i alle Stater, hvor den franske Republiks Helte opplantede Frihedsfanen, saaledes fandtes der ogsaa her et talrigt Parti, der af Grundsætninger hylkede Tingenæs nye Orden, og af fuld Overbeviisning sluttede sig til samme, ligesom der gaves et andet Parti, der af vindeslyge Hensigter forenede sig med samme. Begge stode ligeoverfor et tredie, der ikke vilde blive fortroligt med den ny Forsfatning, og med glødende Had og skjult Hævnlyst saae paa Kongemagtens Omstyrkelse, da denne havde været skaansom mod dets Forrettigheder. Denne

*) Af Minerva, Taschenbuch für d. Jahr 1833.

Stemning, der kun ved Seierherrernes Bajonetter og deres Tilhængeres Narvaagenhed blev holdt i Tæmme, var i den større Masse af Folket den meest fremherskende. Til denne Stemning havde Kong Ferdinand den Fjerde, da han, ifølge sin overlede Krigserklæring mod Frankrig, maatte flygte bort fra sine Stater paa denne Side Faro, og over til Sicilien — sat Haaret om sit Riges Gjenerobring; og hvo der var fulgt den kongelige Familie derhen, og vilde gjelde for en Mand af Indflydelse, bestræbte sig for, ved Indvirkning paa denne Stemning, at indlede en eller anden Katastrofe, til Gunst for Gjenoprettelsen af den gamle Kongens Orden, og søgte at opfylde troe Undersaatters Pligt ved at mangfoldiggjøre hine Bestræbelser.

Fra Tid til anden opdagedes i den nye Fristats Hovedstad lignende Sammensværgelser imod det fremmede Herredømme, eller mod enkelte det hengivne Ejeneres Liv; hyppigen grebes forførte Skyldige, hvis Bekjendelser henrydede paa hemmelige Planer og Forbindelser med Hoffets Omgivelser i Palermo. Skjøndt den rolige og velsindede Borger med fuld Harm betragtede det fremmede Aag, saae han dog med bedrøvet Hjerter saadanne magtesløse Foretagender; og Enhver som i sit Hjerter bar reen Hengivenhed til sin gamle Herkerstamme, følte endnu dybere Kummer, fordi det seierlige Parti meget snildt benyttede Opdagelserne af slige Sammensværgelser, til at fremstille disse tilsammen, som Planer af den fordrevne Dronning Caroline, og saaledes at udstrøe med Held, i alle Rigets Dele, det bitterste Hads indbringende Sæd, mod Kongedømmet.

Isabella San Felice hørte blandt dem, der saa meget inderligere bedrøvedes af Kummer over slige Misgreb, som de vare det kongelige Parti oprigtigt hengivne. Herlige Hjertets og Aandens Egenstaber havde anvist hende en, hendes Herkomst værdig, Rang ved

det kongelige Hof. Da Kongens Flugt til Palermo var besluttet, og Alle, som ønskede at undgaae Krigsfarerne i Neapel, under Hengivenheds og Trostabs Skjold belede om den Gunst, at maatte ledsage Kongen, havde Isabella anseet det for roesværdigere, at bestaae i Færens Storm, til Gavn for sit Fødeland, og at ofre sin Omsorg til sine talrige, tilbageblevne Slægtningers Skjæbne. Kun hendes Egtefælle var fulgt med Hoffet, som et Gidsel for hendes Sindelags rene Trostabs.

Myrderiets og Plyndringens Dage vare lykkelige henrundne for hende og Hendes. Flere Patrioter, der vare Folket fordægtige som Venner af Republiken, saas velsom flere Medborgere, der af Patrioterne vare mistænkte, som Tilhængere af Kongedømmet — havde under Slagteriet fundet Beskyttelse og Redning hos hende. Hun levede i Indgetogenhed, og indskrænkede sin Omgang kun til sine Slægtninge; hun forlod sjelden sit Huus, der blot stod aabent for Ulykkelige, men desto strængere var lukket for alle Partigjængere, uden Forskiel paa Parti. Endnu strængere vare hendes Læber lukkede; aldrig undslap hende en Klage over den nærværende Tid, eller et Ønske om en Forandring i Tingene, saa nær end dette Ønske laae hendes Hjerte.

Ved rolig Eftertanke over Forholdenes Stilling, kunde det ikke undgaae hendes lyse Blik, at det franske Herredømmes Bygning hvilede paa en altfor vaklende Grund, til at man behøvede at frygte en lang Varighed af samme; det kunde end mindre undgaae hende, at hendes Fødelands Skjæbne var afhængig af de franske Vaabens Krigslykke i Overitalien, hvis Besiddelse Østerrig, der var forstærket ved talrige Hære af nordiske Krigere, med fornøiede Kræfter lavede sig til at gjøre Sjælden stridig. Tabte Frankrig hist sin Overmagt, saa maatte det opgive Neapel uden Sværdslag. Til denne Udsigt sluttede sig det Haab, at Kongerigets Besiddelse

atter fredeligt vilde hjemfalde til sin retmæssige Fyrste, uden Fornødhed af revolutionaire Rædselsscener. Dette var Indholdet af hendes daglige, inderlige Bøn, for hvis Bønhoørelse hendes egen, dagligt meer og mere styrkede Tro og befæstede Sindssrolighed syntes hende at yde en sikker Borgen.

Men pludseligt blev hun opskrækket af denne fattede Stemning, ved en huuslig og til samme Tid offentlig Tildragelse; huuslig, fordi den tildrog sig blandt hendes nærmeste Omgivelser; offentlig, fordi den stod i den næste Forbindelse med hendes Fædreneffads Vel og Sikkerhed. Da hun en Dag, efter at være vendt tilbage fra sin Morgenandagt, mønstrede sit qvindelige Tjenesteyndes Beskjæftelser, fik hun Die paa Josephines, hendes kjære Vndlings, Arbeidsgjemme; i dette laa et sælsomt Tegns i Skikkelse af et Kors, forsynet med Characterer, der syntes at henpege paa en egen, gaadefuld Bestemmelse. Tilfældet vilde, at Josephine i samme Dieblik betraadte Bærelset, og heftigt rødmede, da hun bemærkede det hemmelighedsfulde Tegns i hendes Hersterindes Hænder.

„Hvad betyder vel dette Klenodie?“ spurgte Isabella, i det hun betragtede det med forøget Opmærksomhed. — Den forskrækkede Pige forstummede. — Forgjæves gjentog hiin Spørgsmaalet, den Overraskede kunde ikke finde Ord. „Siden naar, Josephine, har Dit før saa aabne Hjerter lukket sig for mig? Har Du ikke mere Tillid til mig?“ — „O, at J maa gjøre mig dette Spørgsmaal!“ svarte Josephine under sine Følelsers heftige Kamp, i det hun med begge Hænder bedækkede sit Ansigt. — „Josephine! vedblev Isabella: Dine Rinders Farve truer med at forraade en Hemmelighed i Dit Hjerter; Gaae, behold den for Dig selv, dersom det ikke nytter mig at vide den; men vogt Dig dobbelt for en saadan Fristelse, der vælger den Helligstes Sindbil,

lede, for at efterstræbe Din maastee allerede besnærede Dyd!" — Sittrende og bleg sank Pigen ned for sin Her-
 serindes Fodder, af hvis Mund hun hidindtil aldrig
 havde hørt andre end kjærlighedsfulde Opmuntringer, og
 paa ingen Maade troede at have fortjent denne strenge
 Trettesættelse. — Isabella troede at have i den Knæ-
 lende truffet et skyldbevidst Hjerte, og at hun ved sin
 Udvarsel havde rørt hende; forsonet rakte hun hende
 Haanden, hvilken Josephine under en Strøm af Taa-
 rer med Hefstighed greb, og bedækkede med hede Kys,
 i det hun tillige bad sin Hersterinde om Opsættelse af
 Bekjendelsen til den følgende Dag, paa det at hun først
 kunde raadføre sig med sin Samvittighed. — Dette Op-
 trin blev afbrudt ved andre Personers Mellemkomst.
 Isabella troede ikke at tage Feil i den Formodning,
 at ved denne Tilbageholdenhed var en Kjærlighedsfor-
 staaelse i Spillet med, hvorom Tilstaaelsen faldt Jo-
 sephines Hjerte af den Grund saa meget tungere, fordi
 hun kort forhen havde forestillet den opblomsfrende Pige
 sit Kjønns Fæver, af hende havde erholdt det Løfte,
 troligt at ville aabenbare hende ethvert Spor af en op-
 spirende Lidenkab, og, som det nu syntes, havde
 handlet imod sit Løfte og brudt sit Ord. For ikke paa
 nogen Maade at stræmme den overhovedet barnligtfor-
 lende Piges Sind, besluttede hun at komme hende imøde
 med alle Tegn paa Venkab, Mildhed og Deeltagelse,
 og nu gandske at fjerne Hersterindens Tone. Dagen
 hengled uden nogen Leilighed dertil, fordi Josephine var
 forfunden strax efter hiint Tilfælde, ikke havde betraadt
 Huset igjen, men var bleven seet i den nærliggende Klo-
 ster-Kirke Santa Chiara, hvor man havde truffet hende
 i ivrig Bøn. Videre havde Isabellas Efterforskninger
 ikke ført, skjøndt hun med stigende Utaalmodighed vent-
 tede Pigens Hjemkomst. Engelselige Tanker over hendes
 des Yndlings Udeblivelse opsteg hos hende, hvilke hun,

efter længe at have savnet den frie Natur, søgte at adsprede ved en Lysttour langs Havbredden, paa hendes Yndlingsvei til Bajas yndige Bugt, hvor hun allerede ofte havde fundet Opmuntring i sit Sind's mørke Stemning.

Modigt arbejdede hendes fyrige Heste sig gennem den staaende Brimmel af den livlige Menneskesværm. Snart havde hun tilbagelagt den sparsomt oplyste Klippevei ved Posilippo, og det Rolighed aandende Landskab, med sine fortryllende Degrupper, udbredte sig for hendes Næse med vidunderlig Skønhed, i den nedgaarende Aftensoels Lys, under hiin dunkelblaa Himmels Høvelving. Dette fortryllende Landskabs længe savnede Yndigheder havde aldrig saa mægtigt tiltrukket hende som idag, saa at hun først i Nærheden af Pozzuoli's Porte opvaagnede af sin Selvforglemmelse, og saaledes erindret om at vende om igjen, lod hun Hestene styre hjemad. — Som om alle Strengene i hendes Hjerter pludseligt vare blevne forstemte ved Afvejlingen i denne Retning, og under den kjolige Aftenlufts Pust, der langs Søen krusede Havets Overflade — saaledes fremkaldte Gjenstandene, der viste sig for hendes Blikke, lutter spørgelseagtige Billeder i hendes Phantasie. 'Hvillte hendes Nie paa Landspidsen af Sorrento, bag hvilken, i en umaalelig Afstand af Havet, Siciliens frugtbare Gletter udfolde sig — saa troede hun i den af Aftensolen rødfarvede Skyrand at vine Gjenfkinnet af Vena, der udgjød et Hav af Glammer imod Calabriens Kyst. Streifede hendes Sky Blik over mod de høie takkede Klipper paa den af Britterne besatte De Capri, saa syntes det hende som om R kæmpestygger derfra dukkede op af Havets Dyb, og fjendtligt ilede mod Golsen ved Neapel. Besubs dunkle Røgskotte syntes i lange, brændende Buer at udstrække sig over Neapels Templer og Palladser, og at fortære den trefarvede Fane paa det høie Ras

stel St. Elmo. Bilde Drømme bestormede endnu hendes Phantasie, da den larmende Folkemængde i Strada Chiaja allerede omgav hende, og først da hendes Vogn rullede igjennem hendes Palladses Haller, og Klokketonerne fra de tallose Kirker kaldte til Ave Maria, da først opløste de gyselige Billeder sig i troende Opvaagen. — Da hun var traadt ind i sine Værelser, var hendes første Spørgsmaal om Josephine. Med Glæde hørte hun, at Pigen var kort iforveien vendt tilbage, og begjærte at indlades. Isabella nøiede intet Dieblif med at lade hende komme, og befalede at man skulde lade hende blive ene og usorstjyret med hende. Josephine kom, eller snarere sin Herskerinde imøde. — Hvilken Forandring! Det var ikke hiin forskrækkede, forstummende Pige som Isabella havde forladt; ikke det sønderknuste Hjerte, som Isabella havde ventet at finde. Hendes Ansigt forkyndte uskyldig Munterhed, og brændende Utaalmodighed efter at see Kammerpigens, der just var beskjæftiget med sin Herskerindes Afklædning, saas snart som muligt bortfjernet af Værelset.

„Du har forarsaget mig Betyndring!“ begyndte Isabella venlig, da de vare ene. — „Bredes ikke derfor, svarte Josephine: thi jeg har lidt ti Gange større Betyndring for Eder, siden Eders Spørgsmaal om Betyndningen af hiint Tegn forraadte mig den Fare, hvilken I, samt — ak, hvo veed hvor mange Tusinde — ubevidst gaaer imøde. Tak være den hellige Clara, at det ved hendes Bistand lykkedes mig, at kunne i Eders Hænder nedlægge et lignende Klenodie! — Her! Tag og forvar det omhyggeligt, og lad det aldrig komme bort, thi tunge Lider — siger man — ville bryde frem, og kun Naane alle dem, som ved Besiddelsen af slige Tegn kunne bevise, at de høre til vor Konges troe Undersaatter!“ — Med hemmelig Rædsel hørte Isabella paa denne Fortælling, og hun samlede al sin Fatsning,

for med tilsyneladende Ligeegyldighed at udgrunde Pigen's Rundskab. Af Alt, hvad hun vidste, mærkede Isabella, at en blodig Sammensværgelse var i Værk, hvorved Sjenderne tilligemed deres Tilhængere med eet Slag skulde tilintetgjøres, men de Kongeligssindede skulde vorde sat i Sikkerhed ved flige Kjendetegn; at et tætt Slør bedækkede denne Hemmeligheds Blodforbund; at det var Lykkedes Josephine at erholde et andet Tegn, under Foregivende af at have tabt det første, efter at hun først ved en frygtelig Eed havde forbunden sig til aldrig at ville forraade den velgjørende Haand, af hvilken hun havde erholdt det; og at hun hidtil havde troet, at hendes Herskerinde ligeledes var i Besiddelse af et saadant Tegn, men ved den samme Eed var bleven forpligtet til den ubrødeligste Tausshed. — Det var sildigt, da Isabella taknemmelig bortsendte Josephine, der snart, udmattet af den hende saa forrigfulde Dags Besværligheder, slumrede ind med den søde Bevidsthed om en god Gjerning.

Først paa sit Natteleie vovede Isabella at hengive sig til Tølelserne over en saa gysselig Opdagelse. Om der endogsaa i Nulighed opstod hos hende nogen Tvivl om Tilbærelsen af en saa udstrakt, og dog saa hemmeligholdt, Sammensværgelse; saa indgød dog Josephines Fortælling seirende Sandhed og nyt Liv i de Skrækkens Billeder, der havde paa hendes Lystfart vrist sig for hende, og endnu neppe vare forbundne. Sicilien var det Fldsted, hvor, som bekjendt, Oprørets Fakler bleve antændte, og hvorfra de bleve slyngede over i det ildfængende Calabrien. Den nærliggende Æ Capri var besat af brittiske Tropper. Havde hendes Dine ikke seet Vtnas Luer, hvis fortærende Brand flammede over til Calabrien? Vare Kjempestyggerne, der just fra denne Æ, Capri, truede med at kaste sig over Neapel, ikke Hentydning nok paa et derfra besluttet Oversald?

Og den ildfarvede Røgslotte, som ubåf det nære Vesuv's brændende Krater, fortærende henstrakte sig over den republikanske Bane, var den ikke det gruelige Billede af den hemmelige Folkestimning, og Forbrydningen paa den nære Opstand imod Gjenderne og deres talrige Venner?

Den natlige Phantasies tomme Drømmebilleder forsoinde, naar Morgensolens muntre Straaler aabne de lukkede Dine, og Virkelighedens Synner, i deres sædvanlige Skikkelses Farver, træde den oprørte Aand beroligende imøde. Isabellas Opvaagnen efter en af de urofuldeste Nætter i hendes Liv, kunde ikke glæde sig over denne velgjørende Bedrøvelselse. Et af hendes første Blik, som faldt paa det skjæbnsvangre Sikkerhedstegn, satte hurtigt alle hendes Følelser i det heftigste Oprør. Erindringen om de gruopvækkende Scener af Myrderiet og den vilde Plyndring, efter Stadens Indtagelse, i hvilken Tid Partisaseriet dengang endnu ikke havde flaaet saa dybe Rødder som nu, denne Erindring holdt hende et blodigt Maleri af Fremtiden for Dine. Det var at forudsee, at, ved Atterkomsten af en sliq Begivenhed, vilde Folkets, ved fremmed Undertrykkelse forøgede Lidenstaber, ti Gange skrækkeligere end dengang bryde ud imod Thronens Gjender, og imod Alle, der virkelig eller tilsyneladende bekjendte sig til deres Grundfætninger. Kun med største Anstrængelse havde Seierherrens bevåbnede Overmagt dengang formaaet at gjøre en Ende paa den rædsomme Blodsudgydelse. Hvo skulde nu, naar de Sammensvornes Boveslykke lykkedes, sætte Grændser for det engang løsladte Folkeraseri, og tvinge Oprørets oversvømmende Strøm tilbage ind den borgerlig Ordens Skranker? — For denne Priis, meente Isabella, kunde selv den fordrevne Monark ikke nære det Ønske, at udstrække Haanden efter den tabte Krone; og hun begyndte nu at ansee sig selv som et Redskab for det vaagende Forsyn, ved hvis Bistand hun

paa en saa besynderlig Maade var kommen paa Sporet efter dette Komplot; hun troede sig kaldet til at tilintetgjøre dette blodige Anslag; i det hun hos sig selv var overtydet om: at hun stod i Begreb med at vise Thronen, Fødelandet og Menneskeligheden den troeste og vigtigste Tjeneste.

Da Josephine ikke havde formaaet at give noget Oplysning over Farens nære eller fjerne Udbrud, kunde ethvert Dieblis Forhaling vorde fordærveligt. I første Skynding foranstaltede Isabella en Forsamling af hendes Families Medlemmer — som hun under betænkelige Omstændigheder var vant at gøre — men hvortil denne Gang dog kun Mænd bleve indbudne, og af disse kun de taufeste og meest erfarne. Hun gjorde dem bekendte med Opdagelsen, og opfordrede dem til Raad og Bistand. Alle deelte hendes Forsærdelse, men Ingen folte hos sig Rald til at bringe Angivelsen til det Tribunals Kundskab, hvorm Sikkerhedens Bevarelse paalaae. En raadte til Flugt, en Anden til Sikkerhedsforholdsregler af anden Art, men Ingen vilde standse Skjæbnens Hjul i sit med Tilintetgjørelse truende Løb. For første Gang saae Isabella, hvis Stemme ellers stedse havde vundet Overhaand, sig i Modsigelse med Sine, blandt hvilke det ikke kom til nogen Beslutning. Harmfuld over deres Modløshed, besluttede hun at henvende sig til sin Advokat, der i de vigtigste Anliggender havde vlist sig som en Mand af prøvet Redelighed og en tro Raadgiver. Med Deeltagelse hørte han paa hendes Meddelelse, ogsaa han gyste ved Tanken om Sammensværgelsens Udbrud; men da hun havde endt, og opfordrede ham til at yde hende sin Bistand, da nægtede ogsaa han sin Tjeneste, talte om Hengivelse i Skjæbnen, og søgte at affrække Isabella med den Fare, som truede Opbøvsmanden til en saadan Angivelse, dersom det ikke

skulde lykkes at bemægtige sig alle de Sammensvorne paa een Gang. Forgjæves besvor Isabella ham i Kongens, i Fødelandets Navn; og da hun tilsidst lagde ham hans egen og hans Families Fare paa Hjertet, da fremdrog den betænksomme Forretningsmand et lignende Tegn, i hvis Besiddelse han havde besluttet rolig at afvente Begivenhedernes Løb.

Med Uvillie saae Isabella sig ogsaa denne Bistand berøvet; men hun blev tillige beriget med den Erfaring, at Sammensvørgelsens Hemmelighed besad den troestie Bogter i de Begunstigedes Feighed. Istedetfor at lade sig herved forlede til lignende Hensyn, vandt langt snarere hendes ædle Forsæt ny Kraft til at forfølge det Maal, hun uafsladeligt havde for Øie; og Jorden brændte under hendes Fødder, indtil hun havde naaet Sikkerheds; Tribunalets Pallads, og havde faaet en hemmelig Audients.

Isabellas Opdagelse overraskede Retten over al Maade, da ikke den mindste Efterretning om en saadan Fare var kommen til dens Kundskab. Med let Moie erholdt hun det høitidelige Løfte, at kun Hoved; Ophavs; mændene til denne fordærvelige Plan skulde blive overgivne Straffen; men at derimod de, som, uden Andeel i Sammensvørgelsen, blot vare trufne i Besiddelse af Sikkerhedstegn, skulde aldeles ingen Ulempe lide, fordi de havde forsonit at angive samme.

Da de nødvendige Forholdsregler vare trufne, til den offentlige Roligheds Bevarelse, tog Undersøgelsen sin Begyndelse. Isabella selv stillede Josephine for Retten, og efter at hun ved Kirkens Kraft var løst fra den aflagte Tausheds; Eed, naa'ngav hun En af sine Paarørende, af hvis Hænder hun havde erholdt begge Tegnene. For at komme de Sammensvorne paa Sporet, gaves der ingen anden Vej, end at forfølge Udbredelsen af Sikkerhedstegnene fra Haand til Haand, til man naaede deres

første Rilde. Hvo der kunde godtgjøre Modtagelsen af en Andens Hænder, blev strax, imod Løfte, om ubrødelig Tausshed, atter afflediget paa Diebliffet. Flere Hundrede bleve paa denne Maade dragne for Netten, og ofte, naar man troede at være truffet paa En af de Sammensvorne, eller Deeltagere i Komplottet, retfærdig gjorde Denne sig atter ved at nævne en anden Mand. Flere Hundrede af hine Tegn vare blevene uddeelte alene ved hiin Forgrening, paa hvilken Isabellas Angivelse havde ledet. Endeligt naaede Efterforskningen paa En af de Skyldige, ved Navn Bacherio. (Denne Mands egentlige Navn er af tydsk Oprindelse, Bacher, og som sædvanlig italianiseret, blot ved Tilføielsen af en Vokal.) Alle hine hundrede Tegn, som vare blevene udbredte af ovennævnte Forgrening, kom fra hans Hænder. Her tabte man aldeles Sporet; Bacherio blev erkjendt for En af Hovedmændene til denne Sammensværgelse, der allerede var sit Udbrud nær, og han blev bragt i Fængsel. Hans Tilstaaelser hentydede paa en ngie Forbindelse med Engellænderne paa Capri, som ved hans Hjælp skulde have været satte i Besiddelse af begge de nærliggende Der Nissida og Procida, for derfra at oversfalde Neapel. I samme Dieblif vilde de Sammensvorne reise sig, stikke Staden i Brand, og et almindeligt Blodbad skulde, efter den sicilianiske Vespers Forbillede, med eet Slag ende Omstyrningen af Republiken under Myrden og Udplyndring af alle Kongedømmets aabenbare Sjener og tvetydige Venner.

Medens Undersøgelsen varede, bemægtigede engelske Tropper sig virkeligen, paa den af Bacherio indladte Bei, begge de ovennævnte Der. Ogsaa foretog de en Landgang paa Forbjerget ved Missene, men de bleve tilbagedrevne af de forenede Republikanere, fordi de Sammensvorne, paa hvis Medvirkning de havde regnet, havde

mistet deres Formand i Bacherio, og nu forholdt sig roligere, da de paa Sikkerhedsanstalterne mærkede, at deres Plan var forraadt.

Neapel var frelst; Isabella afflog alle Nyringer af den offentlige Taknemmelighed, hun levede endnu mere indgetogent end forhen, men i sit stille, taknemmelige Hjerte feirede hun den retfærdige Triumph: ved mandig Bestemthed at være bleven sin Fædrestads Skytsengel, og af alle retsindede Borgere at blive erkjendt derfor. I Bacherio stillede Historien lige over for hende et Sideskykke af sjelden Fastsbed. Hverken Forsørelse eller Magede kunde afstøtte hans Læber Angivelsen af de Medsammensvorne, og selv, da man, paa Isabellas Forban om hans Benaadelse, havde givet ham Valget imellem at bekjende eller at lide Døden paa Retterstedet, forkastede han dette Tilbud med Uvillie, og døde til et Beviiis paa: at det Parti, som han tjente, ikke havde taget feil af ham, og uden at have gjort sig skyldig i Forræderi mod en Eneste af sine Medskyldige.

Kort efter denne Begivenhed syntes Isabellas Forhaabninger om en Forandring i Tingene, ved Krigsbegivenhedernes Lob, at nærme sig deres Opfyldelse. Helstebefristerne af Seierherren ved Ismael havde i Over-Italien atter lænket Krigslykken til de Forbundnes Færner, og forjaget den fra den franske Hær, til hvis Hjælp den største Deel af hiin Armee, som tjente den parthenopeiske Republik til Støtte, hurtig maatte ile. Den Krigsmagt, som i Calabrien blev dannet af den geistlige Feltherre, Cardinal Ruffo, Kongens Statholder, voxte Dag for Dag, og den af Isabella med Længsel ventede Tine, da Neapel skulde vende tilbage under sit forrige Herskab, syntes at nærme sig med stærke Skridt. Kun i Haabet om en fredelig Tingenes Forandring havde hun bittert skuffet sig. Republikanernes fortvivlelsesfulde Kamp i Provindserne mod de Kongeligssindedes og For-

bundnes Overmagt, og Seierherrernes skaanseløse Grusomhed imod de Første, lod formode hvad der forestod Neapel, da Rædselsdagen den 13de Juni, paa hvilken Cardinalens Bander med Storm bemægtede sig Hovedstaden, gav Signalet til hine uhorste Grusomheder, for hvis Skildring Historien gyser tilbage med Forsærdelse. Først efter tvende Dages Blodsudgydelse lykkedes det Ruffo at standse sine Morderengles Raseri, uden hvilket Neapel ikke vilde have undgaaet den af Bacherio Byen tilstænkte Skjæbne. De Fortvivlede forsvarte endnu Stadsens Kasteller, hvorhen Republikens meest anseete Embedsmænd og Tilhængere vare flygtede med Koner og Børn. En Capitulation, der af Seierherren blev tilbude forsvarene, endte ogsaa denne Kamp, der var saa meget mere betænkelig, fordi Staden fra disse Bolværker vilde kunnet forvandles til Grus. Jo vigtigere disse sidste Panter for deres Redning vare, som Patrioterne nu stode i Begreb med at overgive, med desto større Forsigtighed bleve Betingelserne for Overleveringen fastsatte, under Medvirkning af den franske Kommandant paa den Neapel beherskende Fæstning St. Elmo; at Rigsvicaren og samtlige Anførere for de forskjellige Hjælpetropper undertegnede de høitideligste Forsikringer om Livs og Eiendoms Sikkerhed for alle dem, der paa en eller anden Maade havde været indviklede i Revolutionen — og Slottene bleve overleverede. Et Edikt af Ruffo, der, som Rigets Statholder, i Kongens Navn lovede de til Udvandring størstedels beredte Republikanere fuld Tilgivelse, havde igjen indført Tro og Tillid paa den af Borgerblod ryggende Plads, da det Skib, som bar Nelson, Overbefalingsmanden for den brittiske Sømagt i Middelhavet, viste sig paa Neapels Rhed, og udsolbede sine blodrøde Seil. En anden Isabella San Felice ved Siden af den stolte Seierherre fra Abukir, og Lysten over hine Umenligheder, hvormed Omstyrtningen af den parthenos

peiste Republik var ledsaget, vilde til Menneskehedens Ære uden Tvivl her i det mindste have været sluttet. Men iftedetfor en Isabella havde Skjebnen desværre stille Lady Emma Hamilton paa denne Plads, og hun paatog sig ved sine boleriske Yndigheder Mægt at søvne disse Heltens Æresfølelse, og at vinde ham for den Erklæring: at Capitulationen uden Kongens Samtykke ikke var gjeldende, og at Retfærdighedens Løb imod Rebellerne ikke var bunden til den. Forgjæves forsøgte selv Ruffo, støttende sig paa den af Monarken ham tildeelte høist udstrakte Fuldmagt, at modsætte sig dette uhorste Forræderi. Capitulationen blev tilintetgjort, og Emma Hamilton havde den blodige Triumph, at man henflæbte Neapels ædlestes Borgere, lod dem i Lusindevis dømmes af et nedrigt Tribunal, og siden overlevere i Bødlernes Hænder.

Ogsaa disse Skrækkens Storme vare temmeligt skaaende farede forbi Isabelles stille Arnested. Kun havde hun at begræde Tabet af En blandt hendes mandlige Slægtninge, der var bleven myrdet, idet han vilde frelse en af Pøbelen forfulgt Olding. Den Frelste, som det kort efter oplystes, var Bacherio's Fader, i hvem en af de rasende Folkehobe falkseligen havde troet at opdage en forklædt, høi Embedsmand fra den styrtede Republik. Atter en Bacherio, atter det saa forhadte Navn, der desværre endnu ikke for sidste Gang skulde paa en smertefuld Maade gennemkrydse Isabellas Livsvei, og fordoblede den grændseløse Sorg over hendes sonderrevne Fædrelands jammerfulde Skjebne.

Uventet indtraf den glade Dag, da hendes af Længsel drevne Gemal stoi i hendes Arme. Han havde fundet Midler til, hurtigere end Rogen af de til Sicilien Udvandrede, at naae det elskede Neapel.

Glæden over Gjensynet feirede over Rummeren i hendes, ved hine blodige Begivenheder, forstyrrede Sindsspenning.

Gjerne hørte hun paa sin Egtesælle, naar han udfoldede for hendes Dine Nærheden af en skøn Fremtid, paa hvis Indtrædelse Kong Ferdinands Tilbagekomst alt berettigede til at troe. I sin Landstygthighed paa Sicilien havde man seet Monarken med vemodsfulde Blikke skue over mod sit tabte Rige, idet han sædende Glædestaarer over de ham frarevne Undersaatters standhaftige Trofskab. Af hans Mund havde man hørt hellige Løfter: at han, efter at have gjenerholdt sit Rige, vilde ved ædelmodig Forglemmelse forsones den Tvedragt i Gemytterne, som Frihedskrigens fortærende Flamme havde antændt blandt Borgerne i hans Stat.

I disse Ytringer af et, ved Ulykke haardt prøvet Sind, gjenkjendte Isabella atter den elskede Fyrste, hvem denne Tænkemaade ikke var fremmed, naar han handlede selvstændig og fri for fremmed Indflydelse. At opleve denne Tidspunkt af hans Tilbagekomst, var for hende den skønneste Belønning for alle overstandne Farer, og Haaret gyldne Soel straalte festligt over de Dage, paa hvilke Neapel atter skulde see sin gamle Herster, hvilket glade Maal efter lang Bønten var sin endelige Opfyldelse nær, og blev ønsket af Isabella med saa inderlig Barm, at hun nægtede sig alle andre Ønsker. „Forgjæves, dyrebare Antonia! skrev hun til en Veninde i Rom, af hvem hun paa det Indstændigste var indbudt til et Besøg: udstrækker Du Dine kjærlighedsfulde Arme i disse Dage, for at modtage mig. Brede ikke, at jeg atter maa bede Dig om en kort Udsættelse. Det er vissest den sidste Gang, at Din Veninde nøler, og Aarsagen dertil er ligesaa retfærdig, som Du selv altid har været imod mig. Hvad mit Hjerte har lidt i denne skrækkelige Tid, og hvormegit det trængte til Din kjærlighedsfulde

Pleie, behøver jeg at gjentage Dig det? Det er paa Ti-
 den at mine Dine, som have seet det Grueligste, i nogen
 Tid henvendes paa fremmede Gjenstande, der ikke ere be-
 plettede ved nogen Erindring om Blod og Hæmgjerrig-
 hed. Men snart har ogsaa her Lidenfæbernes Raseri
 udspillet deres Rolle. Om faa Dage tilsmiler os den
 Lykke, atter at skue Folkets Fader iblandt os. De skjøn-
 neste Forhaabninger gaae forud for denne Forkyndelse.
 Med ham ville Fred og Forsoning atter sætte deres Fod
 paa vor ulykkelige Kyst, og efter lang Adskillelse igjen
 drage ind hos os. Ved denne festlige Atterkomst af hiin
 lykkelige, velsignelsesfulde Tid, kan Du da tiltroe mig:
 at ville savnes i deres Rækker, som ønske den velkom-
 men? Kun med deelt Hjerter vilde jeg være hos Dig.
 Min Sjæls bedre Halvdeel vilde blive her tilbage. Hvad
 kunde Isabella glæde Dig, uden hun medbragte Dig
 hele sit fulde Hjerter? Som en Drømmeriske vilde jeg
 vandre ved Din Side. Du og alle mine Veninder vilde
 mis kjende mig, og Fremmede vilde spørge: om dette var
 den modige Kone, som, forladt af Alle, havde vovet at
 stille sig mod Bacherio's Bandedes skrækkelige Planer?
 Troe ingenlunde, at jeg her med Selvsølelse og forfæren-
 gelig Stolthed nævner hiint Vovesykke; Hvad der maa-
 ske ved mig er blevet skaaet for de Sammensvornes
 Dolke, har siden Erobrernes Sværde og en blodgjerrig
 Juntas Dødsdomme bortrevet. Udsalder har bittert haar-
 net min Fortjeneste. Det er sandt: ved hiin Opdagelse
 bleve Brandens graadige Luer bortvendte fra Borgernes
 Boliger, fra Herrens Templer og Kongens Borg; men
 Dig, Antonia, vil jeg tilstaae, at i hiin urofulde Nat,
 i hvilken mit Hjerter oprørtes over de Sammensvornes
 sorte Planer, da fremstod Kongens Billede for mig i
 Drømme, og det Bifalds Blik, som jeg læste i hans
 Blikke, bestyrkede mig i mit Forsæt. Hvad han gjens-
 finder reddet og vedligeholdt, ja, det er hans Værk, for

hvilket Intet tilkommer mig, uden Fortjenesten for den Lydighed, som jeg viste hans Bink, der lod den svage, af Alle forladte Qvinde, finde Veien til Tribunalet."

„Naar den lykkelige Fremtids Morgenrøde er opruns-
den i mit Fødeland, da iler jeg med glad Mod i Dine
Arme. Skjænk mig indtil den Tid Din fulde Kjærlighed,
og und mig den Lykke: at høre til dem, som med Glæde
i Diet tør skue deres Fyrstes Atterkomst imøde!

Din Isabella."

E. S. „I dette Dieblif forkynde Rastellet St. El-
mos Fidsvælg den bevægede Stad det glædelige Bud-
skab: at det Skib er i Sigte, som fører Monarken til-
bage til sit Folk. O, hvor gandske anderledes, hvor
frydefuld lyder denne Torden, der i den rene, klare Mor-
genluft udtaler Tusinders Hilsen, og ei er rettet mod no-
gen Sjendes Hjerter! — I Bugten for Bajac vil han
træde i Land. Didhen sætter Alt sig i Bevægelse. Min
Mand vilde gjerne holde mig tilbage derfra, for Træng-
selsens Skyld, men for ingen Priis i Verden vilde jeg
forsomme dette kostelige Dieblif, over hvilket Du snart
skal erholde mundtlig Regnskab af mig. J."

I Sandhed, Kong Ferdinand vendte tilbage til et
Folk, der syntes at have forglemte den grændseløse Ulykke,
for hvilken det uden egen Brode var bleven givet til
Priis, og som nu med levende Utaalmodighed trængte
sig til Festen af Gjenforeningen med dets Fyrste. Alle
banede og ubanede Veie til Bugten for Bajac vare bes-
satte af Stadens og Omegnens Befolkning; og Isabe-
lla, der ikke vilde nægte sig Nydelsen af dette røren-
de Skuespil, maatte, for at komme derhen, med sin Ge-
mal tage sin Tilflugt til en Gondol.

Alt, hvad der kunde lykkeliggjøre et Hjerter som
hendes, syntes paa denne Fart at forene sig for hendes
glædedrukne Nie. Den skrækfulde Revolutions Grueligi-
heder vare overstaade. Den elskede Egtfælle var vendt

tilbage til hendes Side. Skibet, som bar Kongen, til hvis Tilbagekomst Fredens, Fædretræghedens og Forsoringens retfærdige Forhaabninger knyttede sig, ilte for hendes Dine denne velsignelsesrige Bestemmelse for fulde Seil imøde, og tillige gif det mod den skønneste Punkt af hans Rige, til hvilket hans Folks prøvede Kjærlighed trængte sig hen i uoverseelige Skarer, for under Gjenlydets Jubel at fornøye Lydighedens og Trostkabens Forbund. Alt, hvad hun i Prøvelsens tunge Diebliske havde vovet at bede Himlen om, skulde idag for hendes Dine gaae i Opfyldelse. I Samklang med hendes Hjerter feirede Naturen rundt omkring hende i sin fulde vppige Pragt denne hellige Forsoningsdag, og intetsteds blev Isabella, paa den over hendes Hoved udspændte, pletfri Himmel, nogen fordægtig Sky vaer, som atter denne Gang kunde fjendsligt true hendes Tilbagekomst fra den skønne Bugt ved Bajaz.

Med fordoblet Anstrengelse styrede Roerkarlene hens imod den Egn, hvor den Broe befandt sig, der fra Lands det var slaaet ud i Søen, til Kongens Modtagelse. Alt gif efter Onske. Det Punkt, hvor Baaden lagde ind til et Klipperev, havde ikke kunnet være gunstigere valgt. Derfra kunde man i muligste Nærhed beqvemt oversee Landings og Modtagelsens hele Scene. Imidlertid rykkede Kongens Skib med vajende Vimpler bestandigt nærmere, under Kanonerens hilsende Torden. Der, hvor Broen hang sammen med Landet, havde Tropperne sluttet en Halvkreds, for hvilken Lazzaronernes rætte Rækker dannede et Bolværk mod Menneskemassens Trængsel. I Kredsen selv havde de høieste Statsembedsmænd og Ørighedspersoner fra den forrige Tid, samt Geistligheden og Rigets første Familier, indtaget deres Plads. Efter en Times Forløb besteg en Deputation af disse Stænder en riigsmøkket Gondol, der gif det kongelige Skib imøde; og i det Dieblisk, da dette kastede Anker i en ringe

Afstand fra Landet, naaede Deputationen Kongens Skib. Tusindstemmig Jubel hævdede sig fra Kysten, da Gondolen, hvilken Kongen med sit Følge havde bestøget, endelig styrede mod Landet. Ved hvert Aareslag voxte Jubelskriget, som kappedes med Skytsets Løden. Paa dette larmende Skrig traadte høitidelig Tausshed, da Kongen var landet ved selve Broen, og Kirkens Tjenere stiftede sig til at træde ham imøde, for at ønske ham velkommen. Just vilde Monarken sætte det første Trin paa Neapels Grund, da en Olding, hvem det ubemærkt var lykkedes at gjennembryde Rækkerne, styrtede frem fra sit Baghold, faldede sig ned for ham, omfavnede hans Knæ, og fuld af Fortvivlelse udbrød i de Ord:

„Førend vor tilbedte Monarks Fod atter betræder sit Rige, beder en fortvivlet Olding hans Mund om høitideligt Løfte om streng Retfærdighed mod hans Barns Mordere. Hans Forbrydelse var: at være Din troeste Undersaat og at have villet udrydde vort Fødelands Tjender saavelsom disses Tilhængere. En fordømt Skabning forraadte hans Planer til Tjenden, der holdt Dom over ham og myrdede ham. Han er falden, men den forræderiske Sjæl lever til Haan for Oldingen, der nu ligger for sin Konges Fodder, og jamrende bønfaller om Retfærdighed.“

Kongens Ansigtstræk forraadte tydeligt: at Mandens kjække Tale havde vundet hans Hjerter for ham. Han befalte Oldingen at staa op.

„Nei, aldrig! raabte den Fortvivlede: Og om Din Fod træder mig til Støv, saa skal mit Støv endnu fordre Retfærdighed!“ —

Da vinkede Kongen ad Præsidenten for den øverste Domstol, befalte ham den strengeste Undersøgelse af Oldingens Besværinger, og lovede høitideligt, at de Skylldigfundne, hvo de end maatte være, ingen Naade skulde finde for hans Throne.

Safnemmelig kyssede Oldingen sin Monark's Kne, reiste sig op og raabte med lydelig Stemme: „Held Kongen, der bringer Oldingen Bacherio's sidste Dage til Vre!“ —

Isabella gyste, da dette Raab trængte til hendes Øren, og med et Forsærdessens Skrig sank hun bleggen: de i sin Egtesælles Arme.

Saa nær end hendes Baad laae ved Landet, drog denne Begivenhed dog Ingens Dine paa hende. Efter Modtagelsens Høitideligheder besteg Kongen med sin pragtfulde Hofstat de Vogne, der vare bestemte til Indtoget.

Medens Monarken under tusindfold Jubel langsomt fortsatte det festlige Indtog gennem de tætrængte Rækker, flygtede Gondolen, i hvilken Neapels høihjertede Frelserinde livløs hvilede i hendes bekymrede Egtesælles Arme, med Tilfærdighed gennem de stille Bøer mod Havnen.

Forst paa Leiets i sit Sovokammer slog Isabella atter Dinene op, og klagede over, at Klokketlangen, hvoraf hele Neapel gjenlød, smerteligt saarede hendes Øre. Med deres sidste Toner nedsænkede en velgjørende Søvn sig over den Trættes Dine. — Dreven af Bekymring tilte San Felice med at raadspørge nogle Venner og Betsægtede, om hvad der under disse Omstændigheder var at gjøre? Efter Nogles Ansæelser var der for hans Gemalindes Sikkerhed ikke et Skin af Fare forhaanden, da hun havde henlevet hine tunge Provølsens Dage i uplettet Hengivenhed for det kongelige Huus, fiern fra alle Factioner, og der paa hendes Side laa den Fortjeneste, i et for Hovedstaden saa farligt Dieblif at have tjent det offentlige Vel paa en lige saa ædel som aaben Maade. Dette uagtet frygtede Andre for megen Fare, formedels den Domstols Nederdrægtighed, der var opreist til Undersøgelsen af revolutionaire Forbrydelser, og som fulgte hine blodige fra Palermo erholdte Forfrister; thi for

dette Tribunal kom det kun lidet an paa Sagens Retsfærdighed, som tusinde Exempler havde beviist; og fordi Kongen, ved en Feilighed, som ikke Tilfældet alene syntes at have hidført, offentligt og høitideligt havde frasagt sig sin Benaadelsesret. Forudsat, at Tribunalet, uden at have fundet nogensomhelst Brøde, dog alligevel affagde en eller anden Straffedom, ligemeget hvilken Straf, saa maatte man dog forsvigle om en Formildelse i denne Dom. Det syntes derfor raadeligere i enhver Henseende, førend en Undersøgelse blev indledt, i det mindste at fjerne Isabella til Rom, da hendes Nærværelse ikke behøvedes for at bevise hendes Uskyldighed, og det senere lettere vilde vende den Graværende tilstaaet, hvad man i nuværende Dieblis letteligen kunde nægte den Nærværende. San Felice bifaldt denne Mening, og traf alle Anstalter til at Afreisen kunde finde Sted med Dagens Frembrud.

Isabella vaagnede tidligt, styrket ved Natteroen, endskjøndt hun ei var gandske fri for Feber. Men saa høielig hun end ellers føiede sig efter hendes Egtesælles Villie, saa lidet fandt hans Foresillinger denne Gang Indpas hos hende. Ikke Frygten for hiin Anklage — erklære hun — men det forhadte Navn Bacherio, havde været Skyld i hendes Forsærdelse. Kun Giender af hendes gode Navn kunde her raade til en Flugt. Offentlig anklaget, kunde hendes Ære blot ved den retlige Dom vende sikkert for Bagvaskelse. Dyd fordrede Standhaftighed i Modgang, uden denne vilde hun ikke have reddet Neapel; og hun var mere beredt villig til at lide enhver Uretsfærdighed, end til at beplette ved Flugt en Handling, hvilken Kongen aldrig kunde nægte Erkjendelsen af reen og utvetydig Fædrelandskjærlighed.

Afvæbnet ved denne Indvending afstod San Felice fra sin Bøn, og blev selv bestyrket i den Mening,

at en Bortfjernelse let kunde udbrede et tvetydigt Lys over hans Ægtefælles gode Navn. — Otte Dage henrandt, og befæstede Huset San Felice i den gode Tro, at Tribunalet havde overbevist sig om Anklagens Upaalidelighed, og havde opgivet al videre Undersøgelse som unyttig. Den niende Dags Aften vækkedes paa en skrækkende Maade Familien op af denne Bilsfarelse. Under San Felices korte Gravværelse havde Rettens Bodelknægte overfaldet hans Huus, bemægtiget sig alle, endog de ubetydeligste Papirer, og slæbt Isabella i Fængsel.

Alle Neapels redeligste Borgere bleve forfærdede, da denne Fængsling blev bekjendt. Ægtefællens meest indstændige Bønner om Lissadelse til at turde tale med den Fængslede, bleve tilbageviste — som det hedte — til Undersøgelsens nærforestaaende Slutning. Paa en anden Vei erholdt han imidlertid den Forsikkring, at han kunde være uden Sorg, fordi der blot handledes om, at føre Undersøgelsen i den strengeste Form, for derved, naar den Anklagede blev frikjendt, at kunne tilintetgjøre al Eftersnak om Partiskhed. Flere Uger henrandt, i Tillid til den beroligende Erklæring, som af den vedsoiede Grund syntes at gøre enhver Forbøn unyttig, ja endog utilraadelig. En Aften sildigt erholdt endelig San Felice fra Dommerne den glædelige Efterretning: at fra en vis Time paa den følgende Dag skulde Udgangen til hans Gemalinde werde ham tilstaaet. Da han var ankommen til Domhusets Porte, fik han en Tjener til Ledsager, hvem han gjennem flere Gader fulgte til et Huus, for hvis Dør en Vagt var opstillet, der, paa nogle af Foreren erholdte Bink, strax indlod ham, og fremkaldte en anden Tjener, for at føre den Indtrædende til rette Sted. Ikke ringe var hans Forundring, da denne Tjener, i Stedet for at oplukke et Fængsel, viste ham hen til en Gløddør, som han maatte aabne.

„Hvorledes? Er da Indgangen til den Fængnes Fængsel utillukket?“ spurgte han. — „Fængne? svarte Førerens: Hvem dette Bærelse vorder anvist, er ingen Fange meer.“ Med glad Utaalmodighed aabnede San Felice Dørene, for at ile i sin Gemalindes Arme. I Enden af Bærelset, som lignede et Kapel, knælte hun for et Altar, i andægtig Underholdning med en Præst, hvem han ved næste Skridt gjenkjendte som sin Egtes fælles Skriftestader. Ved Larmen af hans Indtrædelse, der forstyrrede denne Andagts-scene, vendte den Knælende sig om, og, da hun gjenkjendte den Indtrædende, faldt hun ham kjærlig imøde.

Aldrig har maaskee en saa grusom Bildfarelse været over to Egtesfællers Omfavnelse som her. — Ikke Fange mere — havde Rættens Tjener erklæret. Altsaa frifunden af den hævnjerrigste af alle Tribunaler, som ustraffelig var hans Egtesfælle befunden, som den lykkelige Mand med glad Henrykkelse nu holdt i sine Arme; imedens Isabella, i disse hans Hjertes glade Bevægelser, og med Hensyn til det som var tildraget sig, med Ret troede at turde læse det sikke Haab, at han kom som den kongelige Raades Sendebud, at forkynde hende den lykkelige Efterretning om hendes Benaadelse og Befrielse. Selv Isabellas Skriftestader geraadte med sig selv i Tvivl over det fremmede Syn af en saa overordentlig Glæde ved en Sammenkomst under slige Omstændigheder; men tilsidst, da San Felice hemmeligt gjorde ham det Spørgsmaal, hvorsnart Retten vel vilde tillade ham at turde føre den Frifundne tilbage til hans Bolig — da indsaae han den sørgelige Bildfarelse, i hvilken den beklagelsesværdige Egtesfælle havde betraadt dette Bærelse, der var et Kammer i Conforteriet. Saaledes kaldes nemlig, som bekjendt er, de Bærelser i Italien, hvorhen de til Døden Dømte blive henbragte tre Dage førend Henrettelsen, og der overgivne den geists

lige Trøst, medens de nyde den uindskrænkede Frihed, at see deres Venner og Familie hos dem.

Allerede Aftenen forud var den over Isabella fældte Dødsdom bleven hende bekendtgjort. Den nederdrægtige Junta havde med Navnet „Hoiforræderi“ betegnet hendes Angivelse af Bacherios Sammensværgelse, og fældet Dødsdommen over hende. Da der ingen Appellation fandt Sted fra denne Domstol, havde den Dømte anbefalet sig Kongens Raade, og bedt Tribunallet give hendes Egtfælle denne Efterretning, da hendes sidste Haab ahang kun af hans Forbøn og sammes lykkelige Udfald. Langt fra at ahne, at San Felice var bleven fuldkommen uvidende om hendes Dødsdom, ansaae hun den Munterhed, der herskede i hans hele Væsen ved Indtrædelsen i Conforteriet's Bærelse, som den sikreste Borgen for et, enten allerede lykket eller dog saa godt som lykket Udfald; og derfor overlod hun sig, i Gjensynets første Dieblikke, til de søde Følelser, som hendes, paa samme Raade skuffede Mand's glade, opmuntrende Stemning havde fremkaldt hos hende.

Den ærværdige Præst fandt det ligesaa grusomt som sridende mod hans Embedspligt: at overlade Tilfældet det Oplosningen af denne jammerfulde Bildfarelse. Den Skuffedes sorgelige Oplysning fulgte i et tilstødende Bærelse, hvorhen han var fulgt Præsten, paa Dennes Bink. Da San Felice, nedbøiet og tilintetgjort af Smerten, atter indtraadte ved den fromme Oldings Haand, da behøvede Isabella neppe nogen videre Forklaring. Den ulykkesvangre Skjæbne stod hende, paa hendes Egtfælles blege Rinder, tydeligt for Dine. Jo større Fatning og Tøngivelse i Skjæbnens Villie der udtalte sig fra hendes Læber, desto heftigere oprørtes Smerten og Kjærligheden i San Felices Hjerter, mod Blodretens Troloshed. Rasende fore hans Dine omkring, som om de søgte hans Gemalindes Mordere. Denne Stem-

ning forfkrækkede Isabella saa hestigt, at hun afsnødte ham det høitidelige Tilfagn, Intet at ville foretage sig, som efter borgerlige og kirkelige Love var fordømmelsesespændigt. Kun under denne Betingelse tillod hun ham at bortfjerne sig, i den Hensigt at handle for hende, og siden atter at see hende.

San Felice, det uskyldige Offers Paarørende og Venner, satte alle Midler i Bevægelse for at frelse den Ulykkelige. Den første Dag var næsten henrunden, i lange Uvisshed om Udfaldet, da pludseligt en Frelsens Stjerne syntes at opstaae paa den fjendelige Skjæbnes dunkle Himmel. Med inderlig Glæde forkyndte Isabella's Skriftestader for den sørgende Egteskælle og Beslægtede: at der var vunden en lang Udsættelse for den Dømtes Liv, derved at hun i hans Hænder havde nedslagt den Bekjendelse, at hun troede at bære en Kjærlighedsens Frugt under sit Hjerte, og at hans Angivelse af denne Bekjendelse var tilstrækkelig til at standse den verdslige Retfærdighedens Løb, indtil hendes Nedkomst, som efter hendes Forsikkring var meget fjern. Denne ny Haabets Straale opklarede atter Conforteriets mørke Kammer, og fyldte det med besøgende Frænder, Veninder og Venner, der tilhvidskede den Dømte deres hemmelige Lykonstninger — thi endnu holdt man Angivelsen hemmelig — opmuntrede hende, og lovede paa alle tænkelige Maader at gaae i Forbøn for hende. Kun i sin Gemals Nærvarrelse deelte Isabella med Varme og Tillid disse lokkende Udsigter; men derimod for sine fortroligere Veninder og sin Skriftestader skjulte hun ikke: at hun vilde have foretrukket Gangen til Retterstedet for den qvalfulde Forlængelse af et Liv, hvis Tilintetgjørelse, som hun befrygtede eengang maatte være besluttet i hendes Sjenders Raad, og efter en lykkelig Forløsning maatte blive hende ti Gange saa jammerfuld.

Kirkens Tjener nølte ikke med at bringe hiin Tilstaaelse for Tribunalet, der befalte Isabella hensat i et snevrere Fængsel, der ikke desto mindre blev tilgjængeligt.

Saa meget endogsaa Menneskelighedens Følelser vare blevne hærdede ved det daglige Skuespil af dydige Borgere's uhorste Henrettelser, som fandt Sted ifølge den frænkede Capitulation, uden Hensyn til Alder, Rang og Fortjeneste, efter Reapels Gjenerobring, saa almindelig var dog den Deeltagelse, som denne dydige Kones Skjæbne opvakte hos alle Stænder, hun, som kun med Gysen turde see sin Forløsnings Time imøde. Hundrede vilde have været behjælpelige til at befordre hendes Flugt, hvis Isabella, i Bevidstheden om sin Ufskyldighed, ikke med Standhaftighed havde tilbagevisti en saadan Plan. Alle Belsindede levede i den Tro: at de af Tiden turde vente, hvad Dieblirket ikke vilde tilstaae, og de satte deres forsonende Mellemkomst i Bædregelse, til hendes Redning. Dage, Uger, Maanedes henrandt, men Raadens Ord vilde endnu hidtil ikke lyde, og, som det syntes, tilbageholdtes det af en fiendtlig Magt, som man forgjæves bestræbte sig for at opdage.

En af Isabellas inderligt elskede Veninder og Beslægtede, der hørte til Kronprindsessens Hofstat og stod i sammes Gunst, havde høitideligt lovet at gjøre Ufskyldighedens Stemme gjeldende, om det end skulde forarsage hende selv hvilken som helst Ubehagelighed. Allerede ofte havde hun udgydt sin Kummer i sin fyrstelige Herskerindes besvægede Hjerter; hun havde fundet varm Deeltagelse, men havde aldrig kunnet vinde hendes frygtsumme Sind, i den Grad: at hun maatte ville blande sig i denne Sag, der var Kongen forhadet. Just denne Fyrstinde havde nu glædet begge Siciliernes Kongerige med en Tronarvings Fødsel, ved hvilken Begivenhed Kong Ferdinand lagde den reneeste Faderglæde for Dagen. Isabellas Veninde blev gjort opmærksom paa den glade og modtagelige Stem-

ning i Kongens Sindelag, og en Dag erholdt hun det Bink: i største Hast at indfinde sig i hendes Hersterrins des Gemak. Kort efter hendes Indtrædelse indfandt Kongen sig, for at bringe Prindsessen sin Lykonstning. Med Glædestaarer trykte han det af Buggen oploftede Barn til sit Bryst, og hilste i hant et Pant paa den Lykke, som Himlen havde skjænket ham til Erstatning for de udstaaede Trængsler. „Alle Ulykker, udraabte han i den dybeste Rørelse: hvilke mit Riges og min Roligheds Fjender have tilføiet mig, vil Du lade mig glemme!“ — I dette Dieblik kastede Isabellas tro Veninde sig for Monarkens Fodder, og bad, idet hun benyttede dette gunstige Dieblik, om naadigt Gehør, hvilket han med Venlighed tilstod hende. „Himlen, sagde hun: der ikke forgjæves lod mig vorde Vidne til denne glade Time, vil: at jeg skal hendrage min Konges faderlige Hjerte til en Venindes dunkle Bolig, hvis Forløsning er Dødens Budskab, saafremt den kongelige Naade ikke tilsmiler hende.“ — „Lad mig høre hvor og hvem jeg kan hjælpe!“ svarte Monarken. — „Forund, vedblev den Bedende: den ulykkelige San Felice den Trøst, hvorom jeg har bedet Gud. Ved den Prindses Liv, som nu hviler i Eders Arme, bønfaller jeg om Bønghjælp af min Bøn. O, lad ikke min Veninde, hvem Bagvaskelsen har stemplet som en Forbryderske, bringe et moderløst Barn til Verden!“

Om den hjertegrebne Monarkes Læber syntes Naadens Ord at svæbe — da meldte man den frygtede Lady Hamiltons Navn.

Rast vendte Kongen sig om, gav Ammen Barnet tilbage, og forlod Børrelset uden Svar, i en mørk Stemning.

Fra dette Dieblik indløb der fra Tid til anden Spørgsmaal til Tribunallet: om Isabella var bleven forløst?

Hendes Medkomsts ulykkelige Time slog. En livløs Skabning var Frugten af hendes smertelige Forventning. Saa snart hun var bleven rast nok, greb Blodretten efter sit Bytte, og hun sluttede den tallose Række af Ulykkelige, der faldt som Offere for Nelsons Erløshed, og sit Navns Ære som Menneske begrov Abukir og Eras falgars stolte Seierherre i Bugten for Napoli. — —

Da den ulykkelige Isabellas Dine havde lukket sig under Bødlernes Hænder, roste Nelsons æreløse Vølver sig — som Rygtet lød i Neapel — deraf: at, dersom man havde ansøgt hende om Forbøn, vilde det have staaet i hendes Magt at redde den Dømte; hvilket hun maaskee vilde have gjort, dersom hun havde kunnet forglemme, at San Felice havde været Den, ved hvem Barcherios Foretagende var bleven forraadt. — Uimodsigeligt vare Traadene til dette mørke, forgiftede Bærf spundne af hendes Haand.

Besignede af enhver retsindig Borger i Neapel, bleve Isabellas jordiske Levnninger bisatte i hendes Familiiebegravelse.

Lady Hamilton, hvis Navn hist vorder nævnet med Forbandelse, endte sit lastefulde Liv udenfor sit Fødeland, paa et Landgods ikke langt fra Calais, efter at hun havde bortadsklet sine med Skjændsel erhvervede Skatte, afføjet og foragtet af hver ædel Britte. — —

Festen i Marseille.

(Af Spinblers Vergißmeinnicht for 1833.)

I.

Aftensofen blinkede venlig gennem det gothiske hvælvede Vindues grønne Forhæng, og i Gulvets Fliser speilede sig Baabnens brogede Glands, som smykkede Hvælvingen over Vinduet. En stille festlig Taushed herskede i Værelset, og Moderen tilsigemed Barnet sad rolig ved det mægtige, med Skiferplader indlagte Bord. Den lille Rosa var idag Festens Dronning, og Moderen, selv endnu ung og forryllende liig en Madonna, opvarede den elskede Datter med en Hofdames Ydmyghed. Et herligt Maaltid, bestaaende af Signer og Druer fra Chios, kostelige syltede Frugter fra Damask, og ved Siden af disse den indenlandske, friske Honning, det hvide, soulmende Hvedebrød. Mellem disse Herligheder laae Blomster henstrøede, ved hvilke den lille Rosas Dje glædede sig, medens hendes Dre henrykt lyttede til Moderens smigrende Ord. Den gamle Margaretha, som traadte ind ad Døren og overraskedes af det venlige Syn, blev staaende taus og betragtede det. Den yndige Clemence bemærkede dette, og sagde smilende til den gamle trofaste Pige: „Træd nærmere, kjære Veninde, og tag Deel i Festen. Det er idag min Rosas Fødselsdag, og Du veed, at jeg bør strø saamange Blomster paa dette dyrebare Væsens Bei, som min Evne tillader, var det endog kun af den Marsag, for at gjøre det uskyldige Barn sin Tilværelse mindre sorgelig og mørk. Af, gid den Time aldrig maatte komme, da det vredes paa mig for dets Fødsel!“

Clemence taug med et dybt Suk, og lænede sit Hoved paa den hvide Haand. Den glade Rosa blinkede med levende Utaalmodighed den gamle Pige hid med de

Ord: „Kom, kjære Gouthoun, sæt Dig her og fortæl, da skal Du faae den bedste Rosin Moder har givet mig!“

„Tak, min søde Glut! Men hvad skal jeg da fortælle Dig?“ — „Ak, fortæl mig det smukke Eventyr om den slemme Drage; det er saa rædsomt, og jeg vil saa gjerne høre det.“ — „Paa Din Fødselsdag? Nei, min elskede Datter! Jeg vil hellere fortælle Dig en munter Historie om Gjøgleren, som snart omstøbte sig til en Hest, snart til et Menneſke, og endelig som en Lidsel blev opødt af en Kameel.“ — „Nei, nei, Du langsomme Gouthoun! Historien om Dragen vil jeg høre, som Du engang har fortalt mig.“ — „Nu vel da, siden Du vil have det! Der var engang en fattig Kone i Beaucaire; hun havde en Dag ladet en Træſkaal falde i Rhonen, og løb nu sorgmodig frem og tilbage ved Strandbredden og klagede sig, fordi hun ikke havde Penge nok til at kjøbe sig en anden Skaal i den bortkomnes Sted. Gisserne vilde heller ikke bekvemme sig til at dukke ned efter Skaalen, og Børnene hjemme ventede paa Vortesuppen, som Konen var gaaet ud at hente. Pludselig kom den græsselige Drage fra Tarascon anstigende, et skrækkeligt Uhyre med grønne Skjel paa Kroppen, røde Dine og guldfarvede Slaggermusersvinger, som havde sin Baaning i Rhonestodens Dyb. „Hvorfor hylar Du? spurgte Dragen og snøstede, liig en Blæsebælg: Jeg fordrager ikke Din Luden, og sluger Dig paa Diebliffet, dersom Du ikke giver Dig i min Tjeneste. Jeg har en Søn som trænger til en Amme, fordi han neppe er krøben ud af Egget endnu. Gaa med mig, for at opamme mit Barn, eller Du er Dødsfens.“ — Derover blev den gamle Kone heel bange og jamrede over sine egne Børns Skjæbne, som hun ikke vidste hvad der ſkulde blive af, naar hun fulgte med Dragen. Derpaa begyndte Uhyret at plire med de funkellende Basliffvane og at rynke sin glimrende Pandehud,

ligesom om det tænkte efter. Det spillede nu med den blodrøde Tunge, som liig en Vimpel hang ud af dets Mund, løstede sin Hanekam i Beiret og fradsede sig med sine skarpe Kløer bag Øret med de Ord: „For Dine Børn skal jeg sørge, men sæt Dig nu hurtig paa min Hale, ellers maser jeg Dig til Grød.“ Den stakkels Kone saae sig nu nødt til at følge Dragens Opfordring, og foer med Uhyret ned i den kolde Rhones dybeste Bund, hvor Reden var mellem Sandbanker og Klipper stykker. Der sad den lille Drage og legede med hendes Træskaal, og trindtom stode Raalvæxter ligesom store Træer, i hvis Grene og Qviste de Menneskers Beenrade hang, som den gamle Drage tidligere havde opslugt. I dette gruelige Slot tjente Konen hele syv Aar og opammede Drageungen, til den selv kunde gaae ud og søge sin Føde. Basiliskens Fader forsynede imidlertid begge de Andre med alle Slags Lækkerbidstener, som ellers blive dyrt betalte af Menneskene. En Dag bragte Dragen en saftig Valepostei ned i Reden og sagde fornøjet: „Deel denne Postei med min Søn; men naar han har spist deraf, da bestryg hans Dine med Fedtet, for at han kan bliver klarsynet og gjennemskue ethvert Blændværk af Trolddom eller Heksekunst. Dermed er Dit Arbeid tilende, og jeg vil bringe Dig tilbage til Dit Hjem med rige Foræringer.“ Herover glædede Konen sig overordentlig, og gjorde saaledes som Uhyret havde befaleet; men da det vendte hende Ryggen, besmurfte hun i en Gart sit venstre Øie, uden at det mærkede saadant. Nu blev hun vel alle Skatte og Underværker vaer, som laae skjulte under Bølgerne, men det hjalp hende ikke meget, thi Dragen tog hende nu paa sin Ryg og foer op af Vandet med hende, ladende en Pung med Dufater blive tilbage i hendes Hænder. Hun løb nu hjem til Beaucuire, men fandt sit Huns aldeles død, thi den flemme Drage havde ikke holdt Ord, og

hendes Børn vare døde af Sult, saa nær som et, hvilket en Nabo havde taget til sig. Men dette Barn var ikke voxet en Tomme i de syv Aar, og da den grædende Moder tog Pungen frem, for at gjengjelde den fattige Nabo sin Uleilighed med Barnets Forpleining, fandt hun istedetfor Guldet en Hob kolde og fugtige Glinterstene. Da jamrede hun sig paa det Ufeligste og kunde længe ikke give sig tilfreds. I tre Aar søgte hun forgæves ved Rhonens Breder efter den hæslige Drage, for at faae den til at lade Barnet trives paany. Imidlertid nærmede Tiden sig, da den store Messe skulde finde Sted i Beaucaire, til hvilken mange tusinde Mennesker af alle Nationer samle sig; og blandt dem befandt sig ogsaa den gamle Drage, eftersom den ved Trolddomskonst formaaede at omstabe sig til et Menneske. Da nu Roken blev ham vaer, kjendte hun ham trods Sjæderhat, Guldbrokadesdragt og Diamantspænder, thi hendes venstre Die var, som sagt, klarsynet. Hun tiltalte nu Uhyret med følgende Ord: „God Dag, Hr. Drage! Er I ogsaa her, og hvorledes lever Eders Søn? I har kun slet holdt Eders Ord, og ladet mine Børn sulte ihjel. Det sidste har i forvandlet til en Dværg, og min velfortjente Almmøse har I ladet blive til Steen. Derfor som I nu ikke paa Stedet erstatter mig Alt, som I har bedraget mig fra, da lader jeg Eder gribe, og Parlamentet vil dømme Eder til Baalet.“ — Herover blev Dragen meget bestyrtet, men spurgte med hyklet Ærlighed: „Om jeg endogsaa er den som Du anseer mig for, og om jeg endog var sindet at give Dig Alt tilbage, hvorledes er det muligt for Dig at kjende mig under denne Paryk?“ Derhos klingrede Uhyret med sine mange Penge i Lommen, og den eenfoldige Rone blev saa forblændet, at hun fortalte Dragen, hvorledes hun havde bibragt sit venstre Die en skarpere Synskraft. Pludselig forvandlede Dragens smukke, fede, med mange Ringe

prydede Haand sig til en skarp Orneklo, som hidsig fløi ud af KniplingsmansFjetterne og rev Konens venstre Nie ud af Hovedet. Der stod hun nu blodig og modfalden, uden at kunne adskille Dragen fra andre Menneſter, ihvormeget hun end løb omkring blandt de forsamlede Folk. Hun maatte nu med uforrettet Sag gaae hjem, fandt sit Barn døende, og døde vel ſelv ikke længe efter, dersom ellers den hellige Martha ikke har ſkjænkſet hende et længere Liv."

Den lille Roſa klyngebe ſig ængſtelig op til den tankefulde Moder og ſpurgte bange: „Siig mig, Gouthoun! Lever Dragen endnu?" — „Nei, min Roſa! Den hellige Martha har ſondertraadt dens Hoved, men de ſlemme Menneſter ere de egentlige Drager paa denne Jord. Der løbe de omkring forklædte blandt andre ſikkeſelige Folk, give mange Løfter, ſom de ikke tænke paa at opfylde, finde deres Fornoiſe i fremmed Ulykke, og ſønderrive med deres Kløer dem, ſom ere uforſigtige nok til at fæſte Lid til deres Underfundighed."

Den gamle Margarethas Philoſophi var for hoi for Barnet; ligegyldigt vendte det ſig bort fra hende til Blomſterne og Frugterne ſom laae paa Bordet. Men i den tankefulde Clemences Nie perlede en Taare, og Margaretha ſaae den blinkende Sorgens Dug og tørrede den af med de Ord: „Tag ikke ilde op, at jeg ubeſindigen ſagde noget ſom kunde ſmerſte Dem. Jeg burde ikke have tabt Ederſ ſaarede Hjerſte af Nie, og ikke have glemt, at I ſelv blev Offret for en giftig Drage, ſom ved ſine Rænker forbittrede Eder Livet. Men vær overbeviſt om, at der lever en hævnende Retfærdighed, og at hvor ſaa end den ſamvittighedsfulde Malateſta befinder ſig, vil han ingenſteds nyde en glad Time. Jeg gad ikke overvære denne Elendiges Dødsſtund."

Med blid Stemme gjentog Clemence: „Bedroo mig ikke ved en ſaadan Haardhed. Himlens Raade er

jo uundtømmelig; hvorfor prædike vi Uforsonlighed mod Fornærmeren, vi som selv i vor Svaghed trænge saa høilig til Andres Overbærelse. Jeg deler ikke Dit Had; skjøndt Malatesta har handlet slet mod mig er han dog dette Barns Fader, og et dyrebare Klenodie eier jeg ikke paa denne Jord."

Margaretha nikkede samtykkende med Hovedet, og vedblev efter en Pause: „Deres Forældre fortjente ikke en saadan Datter som De, Madame, var. Jeg kender jo Deres hele Ungdomshistorie. De var altid en Bold for Deres Faders følelsesløse Strengthed, Deres Moders letfindige Eigegyldighed, og Deres Broders raue Overmod. Var det da et Under, at den glattungede Genueser bedaarede Dem? Hans Anstand, hans hykkelske Opførsel bestaa Deres Hjerte. Han lignede, skjøndt han var en simpel Bogholder, en fornem Herre, en Prinds, medens vore unge Herrer i Marseille ikke ere Baadsmænd ulige. Ak, blandt Matroserne gaaer det langt ærligere, langt frommere og christeligere til. Naar jeg tænker paa min gode Stephen... Han var en brav Mand, og jeg skulde som Dronning ikke have været mere tilfreds end ved min gode Stephens Side. Mit Ægteskab forekommer mig som en kort Drøm, skjøndt det varede i fem og tyve Aar, og jeg ønsker mangen Gang at begynde det forfra. Jeg skulde da bestandig have været Deres Naboe, Madame Clemence; De vilde da have betroet mig Deres Forhold til Italieneren, fire Dine vilde have seet bedre end to, og Blændværket, som daarede Dem, skulde ikke have fundet Sted."

„Vel mulig, kjære Gouthoun. Men min onde Skjæbne vilde det anderledes.. Jeg selv bærer al Skylden, jeg bedrog mine Forældre, overtraadte deres Befalinger. Jeg adlød ikke den tyranniske Tvang at undvige Malatesta, lod mig henrive af Eidenstabsens Strøm og

troede min Samvittighed, min Ære usaaet, da jeg i den mørke Nat rakte ham min Haand for Alteret."

„Et djævelst Blændværk! gentog Margaretha: Stakkels Rone! Endnu mindes jeg grant den Dag, da jeg kom tilbage til Marseille, som en nedslagen Enke, for at søge Trøst og Bistand i Deres Fædrene: Huus. Jeg tænkte dengang ikke paa, at jeg skulde blive Deres trøstende Veninde. Men Eløret, som skjulte Malatestas Brøde, var den samme Dag sonderrevet; i Begreb med at blive Moder stod De der forladt af Forsøreren, som troløs flygtede over Havet til sit Hjem; haanet af det skadesroe Folk, som allerede havde erfaret Bedrageriet, forskudt af Deres Forældre. Sandelig, jeg var dengang den eneste Veninde, som var Dem tro. Den vakkre Soulques, en fjern Beslægtet af Deres Forældre, men nærmere Beslægtet med Deres Hjerter end hine, aabnede for bestandig for Deres Ulykke et gjestmildt Tilflugtssted."

„Min varmeste Tak for Din Trofasthed, som ikke til denne Stund forlod mig! udbrod Clemence med Følelse: Den retskafne Soulques kan Himlen ene lønne. Gud bevare ham længe til Held for mit Barn, naar jeg selv har forladt denne Jord. Gud lede ogsaa hans Søns Hjerter, at han ikke forlader gandske mit Barn, naar min Belgjorers selvgraae Hoved synker i Graven. Jeg anstaa mig endnu for riig, da Malatesta forlod mig; Parlamentet i Vix røvede mig Alt, idet mit Ægteskab blev erklæret ugyldigt. Hvad skal der blive af den Forladte, naar Soulques dør, naar Victor fold vender sig bort fra den Fader- og Moderløse?"

„Derfor ønsker jeg ogsaa den Skjændige alle Ulykker paa Halsen! ivrede Margaretha med hestige Fagter: Hiint Gjøglespil, hiin Vanhelligelse af det præstelige Embede gav Dem Dødsaaet. Parlamentet var nødt til at fælde den haarde Dom. Det hjælper Dem vel

ikke, at Malatestas Tjener, den fordømte Raoul, som i hiin Farce spille Præstens Rolle, bliver smeddet til de fongelige Koerbænke, men alligevel ønskede jeg af gandske Hjerter, at Forførelsen selv, brændemærket, med afklippet Haar, maatte som Galeislave bøde for sin Udaad ved sin Staldbroders Side."

"Sie dog! afbrød Clemence hende rystet: Lad den uheldsvangre Fortids Spøgelse hvile i Graven, og skaan det arme Barns Dre for disse Udbrud af Din Forbitrelse!"

I dette Dieblisk traadte den gamle Soulques Søn Victor, en ung Sømand af herkulist Legemsbygning, klædt i en temmelig phantastisk Matrosdragt, ind i Værelset og hilste paa de Andre. Clemence blussede liig en Rose, og Rosa klappede fornøiet i Hænderne. Han bar sin venstre Arm i et Bind, og saae temmelig misfornøiet ud.

"Lider I megen Smerte i Eders saarede Arm?" begyndte Clemence efter en Pause. — "Sandelig! gjentog Victor med rynket Pande: Jeg lider ikke ringe Smerte. Det er næsten, som om den fordømte Sabel, der bibragte mig Hugget, var forgiftet. Eller er det mit hede, urolige Blod, som hindrer Saaret i at læges, saameget er imidlertid afgjort, at jeg endnu bestandig maa være en Krøbling og harmfuld see, hvorledes mine Staldbrodre øve deres Kræfter paa Havet. Jeg kommer just fra Havnen, hvor jeg saae mit Skib affeile, medens jeg selv som en Invalid maa staae tilbage." — "I gjør Eder selv syg ved denne Utilfredshed! sagde Clemence mildt bebreidende: Og I var dog selv Skyld i Eders Uheld. I tilstaaer jo selv, at I har opirret Malthesernes Styrmand."

"Tilvisse! Jeg havde druffet for megen Viin! gjentog Victor: Jeg havde udbragt Din Skaal, min smukke Cousine, men Den, som roser en Kvinde, har altid Uheld

med sig." — „Sy, Mester Victor! udbrød Margaretha: J taler dog ikke ti Ord, uden at gaae løs paa de stakkels Fruentimmer." — „Hvad kan jeg gjøre derfor, gamle Gouthoun! Desto værre er det sandt, hvad Ordspøget siger: Friskt Brød, mange Fruentimmer, og vaadt Træ ødelægge det bedste Huus."

Døren gik nu langsomt op, og et blegt qvindeligt Ansigt, med et sort Bind over det høire Øie, kigede spørgselagtig ind i Værelset, men trak sig hastig atter tilbage ved Synet af den unge Soules. „Hvem der?" raabte Victor og dreiede sig rast mod Døren. — „Det var Ederes Søster Bertrande!" gjentog Clemence noget forlegen, og Gouthoun slog et stort Kors mod Døren. Victor vendte sig rolig om og sagde med et spødsli Smil: „Hvad vilde den Slaggermuus? Endnu er det ikke mørkt nok for den lystfygte Fugl. Eller har Du ventet Bertrandes Besøg, Cousine?"

„Nei, Fætter Victor! Men vel gjør det mig ondt at Ederes Nærhed virker saa forstyrrende og skrækkende paa den stakkels Pige. Hun flyer for Eder som for en ond Dæmon."

„Jeg undviger hende kun, gjentog Victor med et godmodigt Smil: saaledes som Eva i Paradiset burde have undveget Slangen. Vi ere Alle her i Huset glade, naar den underfundige Skabning lader os i Ro. Du kun, min elskværdige Cousine, undskylder og forskjæler hende."

Et Kanonstød tordnede langt borte. Clemence foer sammen og Margaretha spurgte: „Hvad betyder dette Signal? Skal Havnen lukkes, Solen skinner dog saa klart endnu?" Et andet og tredie Stød fulgte. Victor svarte rolig: „Ridderen af Orleans vender tilbage til Marseille. Han kommer fra Genua, hvor han overleverede sin Søster, Prindsen af Modenas Brud, til sin

Gemal. Jeg hører allerede Musikshorenes Trompeter ved Indløbet af Havnen."

Den lille Rosa klappede glad i Hænderne, og bad Moderen med barnlig Betsalenhed om, at maatte gaa med hende ned til Havnen, for at overvære Skibenes Indseiling og den herlige Musik. „Ja, min søde Rosa! gjentog Margarethe: Jeg skal bære Dig paa min Arm ned til Quaien, og Mama Clemence gaaer med os, for at adsprede sig."

Barnet jublede, og Clemence greb efter sit Slør. Victor vilde med et taus Nix bortsfjerne sig, da Clemence tog ham i Haanden og smigrende sagde: „Lad dog den stakkels Bertrande gaa med os! Den arme Pige kommer jo næsten aldrig ud af Huset, og trænger mere end nogen Anden til Udspredelse."

„Gandelig! gjentog Victor: Du behøver ikke at have dette rødhaarede, stammende, eensiede, haltende Væsen ved Din Side, for at Din Skjønhed skal falde i Dine."

„J fornærmer mig!" afbrød Clemence ham med Uvillie, og trak sin Haand ud af hans. — „Det var ikke min Agt! gjentog Victor rolig: Gjør hvad Du vil, Bertrande maa dog ogsaa have en fornøiet Aften!"

Clemence, indhyllet i sit spanske Slør, og Margarethe med den lille Rosa paa Armen, gik nu ud af Bærrelset, og Bertrande sluttede sig til Toget. Hendes groteske Dragt forsøgede endnu mere hendes medfødt Hæslighed. En sort Mantille skjulte kun til Næde hendes røde, stive Haar, og stod i en yderst ufordeelagtig Mod sætning til hendes smalle, blege Kinder, det indfaldne, af Fregner vanzirede Ansigt, hvor det graaagtige Die, det eneste, som blev ufradt tilbage efter Kopperne, just ikke gjorde nogen indragende Figur. Den store Mund med blege Læber passede vel til det Hele. Den lange magre Hals blev kun til Rødtørst omhyllet af den

graae Kjole, som i vide Folder rullede ned over Fødderne, for at skjule den haltende Gang, som var foraarssaget ved den ene Fods Korthed. Hun støttede sig desuden til en Krykke, og hang sig med den anden Arm fast ved den yndige og taalmodige Clemence. Desuagtet var hendes Gang slæbende og langsom, hvilket imidlertid ikke hindrede hendes Tunge i at være i en bestandig Bevægelse, skjøndt af og til en affhyelig Stammen og Hulken afbrød hendes Tale. Hvert af Bertrandes Ord bar desuden Stemplet af dyb, udtømmelig Bitterhed; og en langsomt tærende Gift dryppede fra hver af hendes Bemærkninger i den Tilhørendes Øre. Pigens legemlige Svaghed og den moralske Evang, hun havde maattet udstaae i sine Forældres Huus, havde udsirøet en riig Sæd af Ukrud i hendes Hjerte. Kanontorden og Trompetstrald forkyndte nu de Ventes Ankomst; Alle jublede, men Bertrande betragtede den almindelige Glæde med mørke Diekast, og forstaaente selv ikke den medlidende Clemence for sine bidenbe Udfald. Da Denne frænket vendte sit Ansyn bort, kom en gammel Naads herre og gik forbi med mørke og trodsige Blik paa Clemence. Denne havde ikke seet ham, men Bertrande stodte til hende med de Ord: „See, der gaaer Din Fader forbi, Clemence! Herr Dinart, som aldeles ikke vil kjendes mere ved Dig. Det har man af at overs træde det fjerde Bud.“

Clemence vendte sig bort fra hende med Taarer i Øinene, men Margarethe tilstalte den Ondskabsfulde yderst opbragt paa følgende Naade: „Sandelig! I er en slet Person, som ærgrer Eder over Andres Glæde, og jeg er vis paa, at I gjerne af lutter Nederdrægtighed vilde forpæste Alle, som ere smukkere end I.“

Bertrandes kalkblege Ansigt blev i dette Dieblis farvet med en violet Rødme; hun sprudede og spyttede længe før hun kunde faae følgende Ord udstødt: „Jeg

spøge jo blot, gamle naragtige Qvinde! Men efter: som J ikke vil forstaae mit Skjæmt, saa vil jeg i Fremtiden tale med Eder for Alvor. Ja, gid Pesten vilde træffe Eders Tunge, hele Byen, alle Skibene, for mig gjerne! Hvorfor skulde jeg elske eller agte en Verden, som hader og mishandler mig? Gid Pesten maatte ramme hele Verden. Endnu engang, hvo veed hvad der kan skee. J leer af min haltende Gang? Men Straffen halter ogsaa, og vil dog tidlig eller seent naae Eder saavelsom den hele Øgleæt, der kalder sig Mennesker."

II.

Den gamle Dinarts Sommerlyststed laae nærved Byen paa et høit Sted, og man havde derfra en herlig Udsigt over Marseille. Besidderen var en af de fire Stadshovedsmænd i Byen, og havde, skjøndt ikke ret stærk af Helbred, endnu bevaret sin Ungdoms lette Sind og Munterhed, hvilken han havde meddeelt sin Søn. Han fandt derfor endnu Behag i ligestemte Venners livlige Omgang. Johannesfesten blev i Aaret 1720 fejret paa hans Landssted. Den rige Mands Huus stod forladt i Byen, og paa hans Landgaard glimrede hans Taffels Luxus, hans Möblers Pragt samt en Mængde kostbare Stoffer og Metaller. Alle havde samlet sig til Taftet, og Husets Herre indtog selv den øverste Plads ved Bordet. Hans Gemalinde, Agathe, bekjendt i hele Marseille for sin Luxus og Ødselhed, sad ved hans Side, og tæt ved hende den muntre og levende Cassandra, en Datter af den rige Barante, hvis Coralhandel var berømt over hele Europa. Den yndige, stolte Pige havde givet Dinarts Søn sit Jaord, og baade Faderen og Datteren bleve allerede anseete som Medlemmer af Familien. Egeoversfor Dinart sad nogle Raadsherrer fra Aix, og ved Siden af Ridder Rozes indtagende Dats

ter sad Georg Kour, en sødt Korskaner, hvis dristige Spekulationsaand og overordentlige Held i alle Handelsforetagender, var berømt over hele Frankrig. Den gamle Dinarts Blik hvilede med kjendelig Tilfredshed paa Denne og paa den rige Barante, medens hans Son, Maris min, forestillede Vært og Ceremonimester; en Forretning, som han endog med Tilfidesættelse af sin Forlovede, ikke unddrog sig. Han havde valgt sig den forvovne Kour's Kjæthed og Overmod til Forbilled, og var ivrig sysselsat med at besørge Alt ved Tasset paa bedste Maade.

„Varet synes at love en rigelig Host! begyndte Dinart med sin vante Snakkelyst: Hvor mange Skibe har I paa Havet i denne Tid, kjære Kour?“ Den Adspurgte kastede adspredt et Blik mod Loftet, trommede med Fingrene paa Bordet, og gjentog: „Jeg veed det i Sandhed ikke. Jeg har ikke Listen fuldkommen i mit Hoved. Et Dusin kan det vel være, og deres Ladning er for i Alar betydelig.“

Barante gjentog: „J er en lille Konge! Og jeg tænker, at I stiltiende har afsluttet en Traktat med Baresbæstterne, eftersom man endnu aldrig har hørt, at den ringeste Tartane, som var fragtet med Eders Vare, nogensinde er bleven overfaldt af Sørøverne.“

„Ha! svarte Kour med hoimodig Spot: Jeg øder hverken een eneste Skilling paa Herrerne i Algier og Tunis, eller en indviet Kjerte til den kjære Gud og hans Hellige; desuagtet lade Røverne og Stormene mine Skibe seile i Fred. Lykken er Alt i Verden, mine Venner! Den, som eengang ved et heldigt Voveslykke har afvunget den naadige Fortuna et Smil, kan rolig sove. Endogsaa Stormen kaster Guld ind i hans Huus.“

„Sandelig, det er et Sprog, som anstaaer en Handelsforst! gjentog Barante smilende: J er allerede

vandt til Forretningslivet. Ved min mere stille Handel, hvor Guldet ikke strømmer, men kun risler, maa en smaaaligere Beregning vel kunne tilgives."

Cassandra, krænket ved sin Faders Bessedenhed, faldt ham levende i Ordet: „Ansil Dem dog ikke saadmyg, min Fader, ligesom om Deres Huus ikke funde maale sig med ethvert andet. Lad vor dristige Ben beholde sin urolige Virkefreds, sine Triumpher i alle Verdensdele, og tak De Gud til, at han ad en roligere Bane førte Dem til det samme Maal."

Roux, skændt opirret ved Damens spidsfindige Bemærkninger, gjorde gode Miner til et slet Spil, og gjentog med Aandsnærværelse: „Sandelig, De besidder ogsaa en Skat, som Fortuna ikke tildeelte mig: en Datter, som paa Grund af sin mandige Sjæl, forenet med sjelden Skjønhed, fortjener at herske over en Throne."

Maximin blandede sig i Samtalen, idet han med stolt Selvtillid udbrød: „Har end ingen Tyrste beileet til Cassandra, saa haaber jeg dog, at hun ikke skal vende utilfreds med Fremtiden."

„Takket være den hellige Jomfru! lagde Madame Dinart til: Os feiler Intet, og Lykken har velsignet os med sine bedste Gaver. Vi eie tre Huse i Staden, mange Landgaarde rundt omkring, en Andeel i Soldforpagtningen, som bærer gode Renter, Olivenplantninger ved Nix"

„Nok! afbrød Stadsbøvedsmanden hende med straalende Ansigt: Vi ere som sagt ikke de fattigste Folk i Marseille. Men det qvæger mit Hjerte, at min rige Eiendom er Frugten af uafsladeligt Arbeide og bestandig Stræbsomhed. Vi nedstamme egentlig fra en Fiskersfamilie, hvis Bopæl findes i den uanseligste Deel af Byen. Vor Stammefamilies Navn er et af de ældste i Staden, og vi udlede temmelig sandsynligen vor Herkomst fra Phocierne, som først paa vore Kyster anlagde en Ko-

loni.. Min Fader var det trivielle Liv meget inod, hvilket Familien førte. Han søgte sig kalbet til noget Høiere, og forlod de raa Svende, som endnu den Dag i Dag ere vrede paa os. En lille Tjeneste i Staden var Alt, hvad min Fader naaede. Dog lod han mig arve sin Aand, sin Stræbsomhed, og jeg udførte ikke uden Held, hvad han havde begyndt paa. I min Alderdom fryder jeg mig nu ved mit Dagværk, fordi jeg foretog mig det, uden at være udrustet med synderlige Midler."

„Det er ogsaa Tilfældet med mig!" gjentog Roux, klappende i Hænderne; og Barante tilføjede: „Ogsaa med mig, saa sandt jeg lever."

De tre Mænd rakte hinanden Hænderne over Bordet, og Dinart udbrod: „Hvo kunde vel være i Stand til at styrte os fra Lykkens Spidse! Jeg anseer mig for uovervindelig, i det jeg ved Slægtskabets Baand knyttes til Barante, og til den berømte Roux ved et inderligt Benskab."

„Vi have maattet bøde meget Ondt i Verden! gjentog Roux: Nu er det Tid til at nyde. Enhver kan ikke vorde lykkelig i Verden; vel os, at vi ere blandt de Udvalgte Tal."

„Ja! afbrød Barante ham med et episkuræist Smil: Den, som forsømmer at leve, er en Daare; hiinsides Graven varer ingen Glæde."

„De maae vel lægge Mærke til disse Grundsatninger, og bestandig handle efter dem, saafremt De ellers har mig kjær!" spøjte Cassandra med overgIVEN Lyssighed, idet hun rakte sin Forlovede Haanden.

„Vær ubekymret desangaaende! svarte Maximins Moder: Min Søn er sin Faders udtrykte Billede, og er endnu aldrig gaaet af Veien for Glæden."

„Trefold lykkelig Den, som har Glæde af sine Børn!" sagde Roux, spingende sit Glas: Min Søn er Major

i Kongens Tjeneste og vil vel engang bringe det til at blive Marschall."

"Min Albert har et Etablissement paa Martini: que! bemærkede Barante med en vigtig Mine: Og min Felix, en duelig Kjøbmand, fører min Handel i Norden med heldigt Udfald."

"Jeg tør ikke rose mig af at have seet Verden! sagde Maximin med forsængelig Trods: I dette Punct staaer mit Ønske ikke i Samklang med mine Forældres Villie. Alligevel sætter jeg min Stoltthed i at være en god Borger i min Fædreby."

Ligesom for at undskylde Sønnen, tilsoiede den gamle Dinart: "Min Kone holdt for meget af Maximin, til i hans spæde Barndom at udsætte ham for en lang Reises Farer; da han blev ældre, syntes hans Nær: værelse hjemme dobbelt nødvendig, eftersom vi dengang mistede vor Datter."

"De maae altsaa begrave en Datters Død?" bemærkede En af de tilstedeværende Magistratspersoner med megen Phlegma.

Stadshovedsmandens Ansigt blusede af Brede, og Maximin dreiede sig uvillig om paa Hælen, for at raabe paa Desferren. Cassandras Mund fortrak sig til et spodsk Smil, og de øvrige Gæster, Ridder Rozes Datter undtagen, stirrede med pijnlijk Forlegenhed paa deres Talerkener. Fru Dinart bragte imidlertid Alt igjen i Ligevægt, i det hun med fuldkommen rolig Mine besvarte Raadsherrens Spørgsmaal saaledes: "Vor Datter er vel egentlig ikke død, men alligevel død for os. Vi have aldrig taalt nogen slet Opførsel af vor Familjes Medlemmer, og Himlen gav os tilstrækkelig Kraft til at udholde Tabet." Den letsindige Moder var følelseløs nok til at smile ved disse Ord, og vendte sig, for at give Conversationen en anden Retning, til Froken

Roze; men Denne sprang pludselig op af sin Stol med det Udraab: „Min Fader kommer!“

Maximin ilte ud, for at modtage Gæsten, som imidlertid allerede traadte ind ad Døren. Han var en kraftig Mand paa omtrent 50 Aar, smykket med Lazarusordenens Kors, og traadte uden videre Ceremoni hen for Selskabet, hvilket han hilsede med en let Bueknig. Dinart modtog ham venstabelig, og beklagede at hans Forretninger havde hindret ham i at deeltage i Selskabet, imidlertid glædede han sig dog over at Ridderen havde været saa punktilig ifølge sit givne Ord, og indfundet sig ved Desferten. Ridderen afbrød Stadshovmandens Betsalenhed med følgende hastige Utring: „Jeg havde nærværet ikke holdt mit Ord; min Utaalmodighed holdt mig tilbage, men min Aand trængte til Udspredelse, og derfor begav jeg mig hid. Mine Herrer og Venner! Det gjør mig ondt at maatte forstyrre Deres Glæde, men den betænksomme Mand glemmer jo desuden gjerne Diebliffets Hjælp naar en uoverskuelig Ulykke truer med at bryde løs over ham og hans Medborgers Hoved; en Ulykke, som maaskee endnu ved alle ægte Fædrelandsvenners forenede Bestræbelser kan dæmpes og qvæles i Fødselen.“

Alle Gæsternes Ansigter bleve blege, og forventningsfulde stirrede Alle paa den uvelkomne Glædesforstyrrelse. Damerne vare de første, som bad om næiere Oplysning. Ridderen meddeelte denne i al Korthed: „To Skibe fra Levanten, under Capitain Chatands Kommando, selledes tilligemed os ind i Havnen. Vi raabte dem an, og vore Spørgsmaal bleve besvarte paa en tilfredsstillende Maade; Capitainen førte Sundhedspatenter med sig, men snart blev det aabenbaret, at disse Fartsøier havde bragt Pesten med sig fra Syrien. Flere af Arbejderne ere allerede døde, og Sygdommen har nu alt midt i Staden faaet sig et Offer.“

Damerne sprang med et Angstskrig op fra deres Sæder, og Herrerne sank afmægtige tilbage paa deres Stole. Ridderen, som i det næste Dieblis frygtede for det lydelige Udbrud af Forsværgelsen, blev med dæmpet Stemme ved at tale saaledes: „Jeg beder Dem ret hjertelig at fatte Dem. Lad Tjenerne ikke mærke noget dertil; der gives Ting, som saalænge som mulig maa blive en Hemmelighed for Folket. Dannede Folk og oprigtige Patrioter veed at tie og at handle i Stilhed. Magistraten i Marseille har desaaarsag berammet et hemmeligt Møde, og Budet, som skal kalde Hr. Dinart til Forsamlingen, vil ikke længe tøve.“

Neppe havde Roze endt sin Tale, før det omtalte Bud indfandt sig. Den almindelige Forsværgelse havde imidlertid lagt sig. Dinart nægtede Evgdommens Tilværelse, og sagde blandt Andet: „Det Hele er vel ikke Andet end nogle Arbeidere, som ere døde i Lazarethet, efter at have udluftet Bæreballerne. Dette skeer jo saaoft. Eller er der maaskee noget Dødsfald i Staden, som vækker Opsigt?“

„I Forstaden St. Lazare!“ afbrød Roze ham med fast og rolig Stemme.

„Bravo! gjentog Roux, og holdt sig paa Maven af Latter: Der boer jo det elendigste Pøbelstok i Staden, og sluges ovenpaa hinanden, ligesom Sild i en Tønde. Det skader intet, mine Herrer, om endog en ondartet Gæber bryder ud blandt disse Dagtyve; Staden har desuden nok af dem.“

„Ja vist, Gud være lovet!“ frege Damerne, Barante og Maximin i eenstemmigt Chor, og overlod sig til deres sædvanlige lertsindige Sorgløshed, og Dinart sagde, idet han tog Afsked: „Det er ret fatalt, at flig eenfoldig Snak skal berøve mig nogle Timer af denne kostelige Aften!“

„Tillader De, at jeg med min Datter ledsager Dem til Byen?“ sagde Ridder Koze, som paa en ubehagelig Maade blev stødt ved disse Mennekers Bantro.

Skjæmtende, men ikke uden Ondskab, gjentog Madame Dinart: „Hvor smertelig vi end føle Savnet af Deres ærede Selskab, vide vi dog, at en kraftig Magt i den yndige Fru Telliens Person tvinger Dem til at vende tilbage. Brylluppet bliver vel snart fæstligholdt?“

„Jeg tænker det!“ svarte Koze med en kold Buktning, og fulgte Stadshovedsmanden med sin Datter ved Armen. Det øvrige Selskab blev endnu sammen, og tilbragte Tiden med Kortspil og frivole Samtaler, kun de forsigtige Herrer fra Aix, hvem det ved Ordet „Pest“ var blevet varmt under de tunge Parykker, sendte i al Stilhed Bud efter deres i Staden værende Vogne, foruden Ophold at begive dem hjem til deres Fædreneby.

III.

Det var henimod Enden af Juli. En lummer trykfende Hede hvilede tung over Marseille; ingen Luftrøkke rørte sig, og over Horizonten var et tyndt graaligt Slør udspændt. Aftenen, som ellers fremkaldte en glad Tummel i alle Gader og Stræder, syntes at have mistet sin Tryllekraft. Vel samlede der hist og her store Mennekkemasser, men kun sagte hviskede disse iæd hinanden, og kastede forvirrede Blikke trindt omkring sig. De mere velhavende Klasser, som ellers i brogede Grupper spadsferede paa Voldene eller ved Havnen, vare ikke synlige. Endog i Vinduerne saae man kun enkelte Ansigter; men i Omegnen af Stadsporten var der en Tummel og Sammenstimling af Vogne, Heste og Mennekker, som allerede havde begyndt i Middagstimen og bestandig tiltog. Flygtingerne ved Portene søgte at undvige den overhængende Død, hvis Spor de endnu ikke havde seet. I de Riges

Huse var denne endnu ikke trængt ind, kun hist og her mellem Pøbelen havde den været sin Værksomhed. Men just Folket var ikke istand til at flye, det var bundet til det Sted, hvor det eengang havde sin Vaaning. Derfor fnyste de Fattige af Naseri ved Synet af Riksmændenes Flugt, idet de begyndte at ahne, hvorledes enhver Kilde til Erhverv blev tilstoppet paa en Tid, da Hjelpen just var dem saa høist nødvendig. Kun Saa tænkte paa at anraabe Himlens Bistand, skjøndt just den samme Dag Bispen af Marseille i egen Person førte en Procession gjennem alle Kirker og Gader, for at bønfalde den Allforbarmende om Naade og Betsjærmelse. Den kraftigere Deel af Folket saae med Forbauselse alle de Anstalter, som trindt om bleve gjort. De havde intet Begreb om den truende Sygdom, og satte deres ubegrænsede Tillid til deres Consuler og Rodemestere. Lægerne bidroge til at bestyrke dem i denne Tro, og den rasende Mængde skreg overalt: „Sygdom er en skjændig Opdigttelse af de Rige for at lade Folket døe af Sult. Have disse ikke Alle forladt os? Staae Torvene ikke siden i Forgaaers tomme og øde? Man røver os Leilighed til Fortjeneste og Levnetsmidler til Livets Ophold. Det er himmelskrigende hvorledes man behandler os. Vi ville selv søge at skaffe os Ret, og vise Consulerne, at Pesten kun er en løs Snak og Opdigttelse.“

Medens Folkefæderne ved Havnen bleve opbidsede af disse Talere og med Foragt vendte Processionen Ryggen, drog et andet Tog gjennem Mængden, for hvilket Alle med Vresfrygt gjorde Plads. Det bestod af et Par Dusin christelige Slaver, som ved de ærbørdige christelige Fædres Lospenge vare kjøbt frie fra Fængslerne i Tunis og Tripolis. Under en dæmpet Trommes Lyd gik de langskjæggede og udtærede Skikkelser, ledsagede af deres Befriere, til Domkirken, for ved Altrets Fod at prise Himlen med varme Takkebonner for deres Befrielse. Det

let bevægelige provencalske Folk trængte sig i store Mængder omkring de Løsladte, rystede trohjertigen deres Hænder, og berørte med Andagt deres tunge Jernlænker, hvilke de nu agtede at ophænge i Kirken. Men derhos raabte Mange: „Alt, I kjære Venner! Hvorfra komme I?“ — „Fra Afrika over Toulon!“ lod Svaret: — „Alt, hvad vil I her i denne elendige forraadte Stad?“

„Takke Himlen og den hellige Lazarus; glæde os ved Eders Mildhed, da Mange af Eder have selv været i Slaveriet, mange af Eders Venner have vansmægtet i Barbarernes Lænker.“

„Vi ynkes vel over Eders Skjæbne, men vi døe selv af Sult. Flyr, for at ikke en lignende Skjæbne skal ramme Eder!“

„Døe af Sult? Kongen af Frankrigs Undersaatter? Og Beien i Tunis lod ikke engang sine Slaver døe af Sult, men foder dem med Mais og Korn!“

Lig en fiernt rullende Torden gik dette Svar fra Mund til Mund, og Slag i Slag lyste Folkets kjække Betsalenhed. Skriget: „Brød! Brød! Vi ville ikke sulie ihjel, vi ere ikke syge af Pesten! Vi fordre paa Timen en retfærdigere Behandling. Bryder de offentlige Forraadskamre op!“ lod brølende mod Skyerne, og Mængden omringede med vilde Jagter og Miner Raadhuset, hvor Magistraten fra den tidlige Morgen sad forsamlet.

„Vi have ingen offentlige Forraadskamre! raabte den dristige Kstelle, En af Raadsherrerne, og iulte ned ad Trapperne, for at berolige Mængden: Lovene forbyde Alt, hvad der har Liighed med et Monopol. Vi ville skaffe Midler til at afværge den almindelige Ulykke. Overdreven Frygt holder Landsbyefolkene fjernede fra Staden; vi vente hvert Dieblis en Kourer fra Parlamentet i Aix, som skal bringe os en Beslutning, der i Dieblisket er fornøden. Gaaer hjem i Eders Huse, og afholder

Eder fra Oprør, thi ingensinde var Enighed mere nødvendig end nu, da Pesten truer os."

Mængden brølte: „Det er lutter Opdigtelse! Vi have ingen Pest! Hvorfor tør Bispen holde sine Processioner, hvorfor flygte de Rige? Man vil henrette os! Arsenalet har Brød, Soldaterne faae deres Ranzioner, og vi, som betale alt dette, skulde vanskægte!"

Medens Folket istemte dette vilde Skrig, hørte man pludselig en Stemme, som sagde følgende Ord: „J søge om Kornmagasiner? Abbediet St. Victor har fyldte Forraads-kamre. Afsted, og lad os ile derhen! Præsterne ere desuden forbundne til at hjælpe deres christne Medbrødre."

„Afsted til Abbediet, til Abbediet!" hylte den oprørte Folkemasse, og Alle stormede ned fra Raadhuus-trappen. Gisserne og Folkene fra Marinen kastede sig uden videre i Baadene, som laae ved Stranden; de Dørlige foer med iilsomt Lob omkring Havnen hen mod Stedet, hvor det pragtfulde Abbedie i det Fjerne, med sine af Solen lueforgyldte Spiir blinkede dem imøde. I Arsenalet og paa Citadellet blev Alt levende, for at afværge det truende Nobelangreb. En Deel Kanoner bleve rettede mod Rolighedsforstyrrelserne, og da Mængden nærmede sig Kirken og Abbediet, vare alle Portene spærrede. En bleg Munk traadte frem paa Muren, sigende: at Doms herrerne og Greverne af St. Victor allerede havde afspærret sig fra Morgenstunden af, for at undgaae Pesten, at de ikke vilde give noget af deres Forraad hid, fordi man ikke kunde beregne denne Landeplages Varighed, og at i Nødsfald Garnisonen i Castellet var beredt til at møde ethvert voldsomt Anfald mod Abbediet."

Denne Trusel var ikke uden Grund; allerede hørte man Trommerne i Fortet St. Nikolaus, og i Aftensolen glimtede Baaben paa Vindebroen ved Citadellet. Den værgeløse Mængde tabte Modet; de truende Stemmer forvandlede sig til ydmygtbedende, og man tryglede ved

de rige Herrers Marmortærstel blot om en Haandsfuld Korn. Men Greverne af St. Victor vare ubøielige, og lode de Elendige allerede paa en bitter Maade føle, hvad der forestod dem i Fremtiden. Lydeligt jamrede Mængden, langsomt dragende sig tilbage for de hvide Uniformer, som i sluttede Rækker udfoldede sig paa Pladsen, og Mange vare i den Grad opbragte over den umenneskelige Fremfærd, at de i dette Øieblik ønskede at hævne sig ved Mord og Brand. Da traadte den ærværdige Soulques frem blandt de Forbittrede, viste dem i en kraftig Tale de Ulykker, som deres Oprør vilde afstedkomme, og gav dem Løfte at Markedet atter skulde holdes uden for Porten den følgende Dag. Beroliget ved disse, i en mandig Tone fremførte Forestillinger, skiltes de Urolige ad, og snart herskede en almindelig Tausshed over Markseilens øde Gader.

IV.

Soulques havde gjort en Runde silde om Aftenen og var nylig kommen hjem, da der pludseligt blev banket paa hans Dør, og hans Tjener, Thomas, som Herren ligeledes havde udsendt, for at speide Leiligheden, traadte ind. Tankesuld, med bøiet Hoved, lod den Gamle Tjeneren klæde sig af, satte sig i sin Lænestol, og begyndte efter en Pause: „Nu, Thomas! Ere der ingen nye Beretninger indløbne fra Distriktets Forstandere?“ — „Jo, Mester Soulques! Vi have kun modtaget uheldige svangre Efterretninger.“

„Lad høre!“

„Sygdommen har paa en ubegribelig Maade tiltaget siden Middagsstunden. I vort District skulde flere end halvhundrede Mennesker være døde af den. Den lystige Skoflitter paa Hjørnet af vor Gade faldt paa eensgang om i sit Værksted og blev gandske rasende. Den gamle Baskerkone Birgitte, hans Raboerske, blev saa

forfærdet oder Efterretningen, at hun i den samme Stund blev syg."

„Rædsomt! Det er en Lykke, at min Cousine med sit Barn er borte, og at min Søn er reist til Beaucaire, for at inddrive Penge for mig. Jeg kan nu være roligere. Rigtignok er min Datter bleven tilbage, men jeg tænker, at der vil kun være liden Fare for den stakkels Pige."

„I Paradiset var hun bedre bevaret, Mester Soulques, med Ederes Lilladelfe. En syg Kvinde er ilde faren, om hun endog har Penge. Man optager ikke engang en saadan i Klosteret, og Jomfru Bertrande er reent utaalmodig derover; men jeg er vis paa, at Døden vil skaane hende."

„Nu, og hvorfor?"

„Fordi hendes hele Sjæl stoler paa den hellige Rochi Reliquie, som hun har modtaget af sin Moder, og hun taler allerede med Hønsfolkene i en Afstand af 10 Skridt."

„Det ventede jeg — men tyø! Hvoraf kommer det at Vinduerne skjælve, ligesom om de vilde springe op?" — „Herre! En heed Luststrøm blæser fra Havet, og et haardt Uveir hænger over Marseille. Langt borte over Havet lyner det allerede frygteligen, og over Tørtet seer man alt enkelte Glimt."

„Mit Bryst er saa beflemt, gode Thomas! Gud trøste de stakkels Lidende i vor Fædreby! Men — hvad er det, som brummer langt borte, det lyder næsten som Klokkelang. Min Gud! Løger jeg ikke feil, da er det en Bogn, som holder udenfor."

„Du milde Jesus Christus! raabte den gamle Tjener: Jeg troer at gjenfjende Fru Clemences og den gamle Gouthouns Stemmer!"

Med Lampen i Haanden løb den gamle Soulques de Ankomende imøde, og tiltalte dem med bange Bes

Fymring: „Hvorledes! De er allerede vendt tilbage til denne ulyksalige By, som snart maaskee kun bliver en uhyre øde Liigmark. Unddrag Dit og Dit Barns Liv for Faren, Clemence; skaan Din Alderdom, retskafne Gouthoun! Undviger den Afgrund, som snart maaskee aabner sig for Eders Fødder.“

„Og De, Fader Soulques?“

„Min Borgerpligt holder mig tilbage, jeg bliver paa den mig af Staten anviste Plads.“

„Ogsaa vi ville opfylde vor Pligt, min Belgjører! Faren var os ikke ubekjendt; allerede langt borte fra Byen mødte os de grueligste Efterretninger om Pestens Raseri. Men vi ere modige, og slaae vor Lid til Himlens naadige Bessjærmelse, og den hellige Marthe vil ikke forlade os, ligesaa lidet som vi forlade vor Belgjører.“ Clemence holdt med disse Ord den sovende Rosa hen for den gladelig overraskede Soulques og vedblev: „Dette Barn blev indviet ved præstelig Bælsigelse; jeg og Gouthoun havde taget Nadverens Sakramente paa, at udholde Prøvelsen, som truer vor Fædreby. Bertrande er for svag til at pleie Dem, der som De bliver syg; Victor er fraværende — Gud være lovet! for hans Lid behøver jeg ikke at frygte — men hans Hjælp mangler. Vi ville være i Deres Børns Sted, og modig ville vi holde sammen, i hvad saa end Himlen beskikker os.“ — I dette Dieblif gik Døren sagte op, og Bertrande sneg sig, liig en Skygge, igjennem den, med et dunkelt brændende Lys i Haanden. Hun satte sig ned paa Stolen, som stod ved Døren; Clemence og Margaretha betragtede hende med forbausede Miner. Den Første vilde nærme sig hende, men Bertrande holdt Krykken foran sig imod hende.

„Clemence! sagde hun: Du har været vred paa mig, fordi jeg yttrede nogle ubesindige Ord, som ikke vare saa ilde meente. Men da Tiderne ere blevne onde,

og Herren har draget Straffens Sværd af Skeden, saa er det christelig Pligt at give Slip paa enhver fjendelig Følelse."

Clemence gjentog noget forundret men venlig: „Jeg ønsker intet Andet. Dersom det er Dit Ønske, at jeg skal tilgive Dig, da gjør jeg det gjerne."

Bertrande drog et dybt Suk, og sagde med læspende Stemme: „Ak, jeg har allerede hudstøttet mig selv, har allerede bødet ved hjertelig Anger, fordi en ulyksalig Forbandelse undslap mig i Bredden, som kun altfor snart gif i Opfyldelse. Bore Kirkeklokker ringe hver Time, for at ledsage et nyt Offer af den hærgende Sygdom til Graven, til omsider deres Hænder, som trække i Klokketrængen, ogsaa synke afmægtige ned. Snart vil der boe Sorg i alle Huse, og Graverne ville ikke hurtig nok kunne faae de Døde sænkede ned i deres sidste skumle Gjæmmested."

Clemence svarte: „Vær overbevist om, Bertrande, at jeg er fuldkommen fattet til at gaae enhver Tilskikkelse af Skjæbnen imøde. Men lad os nu afbryde denne Samtale, thi vi ere trætte af Reisen og ønske en qvægende Søvn."

Uden at lade sig forstyrre det Ringeste i sin Tales Strøm, mumlede Bertrande med slæbende Næst: „Sove? O nei dog, kjære Cousine! Vaage og bede, det er Løsenet i denne Sorgens og Bedrøvelsens Tid. Vaager og beder for Fristeren kommer; vaag ogsaa Du, Clemence, og glem endelig ikke hver Aften at læse Velsignelsen over Dit Barn; det kunde let hændes, at det om Natten blev en Engel, for Du ahnede det."

Med Haanden fast trykket mod det bævende Hjerte, sank Clemence ned paa Leiet, bøjede sig over Barnet og vinkede ad den Grusomme, for at faae hende til at tie; men Margaretha var hidsigere og stillede sig forbitret hen for Bertrande med de Ord: „Vred I hvem

„J ligner paa et Haar? Skarpretteren, som radbrækker et ulykkelig Bæsen, og efter ethvert Slag med Jernkølen holder inde, for at Smerterne skal pine hundredegang. Gaae, eller jeg kalder paa Herr Soulques, som bedst vil forstaae, hvorledes man skal behandle hans ondskabfulde, forrykte Datter.“

Den Gamles Dine funklede som Gldruer, og Bertrande sølte sig ikke en saadan Modstanderke voren; hun forlod derfor Bærelset med Gift og Galde i Hjertet, og forsoiede sig hen til det Kammer, som var hendes bestandige Opholdssted. Dette fandtes i nederste Stokværk, var hvælvet og kun forsynet med et eneste Vindue, som vendte ud imod en snever og smudsig Gade. Hun havde i sin bizarre Lunefuldhed selv valgt sig dette Opholdssted, og pyntet det paa den smagløseste Maade. Forhængen for Sengen og Vinduet bestode af gul Damast, Spejlene vare plettede og fulde af Støv; paa de graalige Vægge vare de græsseligste Billeder, forestillende mange Martyrers Dødsmaade, anbragte. Paa Skrinet, hvori hun gjemte sine Smaating, stod en Glasæske med en bleg Jesus af Bøx, hvis Klædning og store Allongeparry af Bomuld var Bertrandes eget Arbeide. Et forstæmt Postitv stod i Hjørnet, og et Par Bønne- og Psalmebøger fandtes paa Hylderne ved Væggen.

Bertrande lænede sig til det lille Orgel, trykte Vinduesforhængen lidt tilside og stirrede ud paa Gaden, hvor alle Lysene forlængesiden vare slukte. Langt borte rullede Tordenen langsomt og majestætisk; Bertrande tog alligevel Mod til sig og luffede Vinduet op, idet hun sagte hvistende: „Mon han vel kommer idag? Har mit Die skuffet mig, da jeg allerede i Dæmringen troede at see ham, indhyllet i den samme lyse Kappe, som han har igaar?“ Hun lyttede og hvædede sig med den halve Krop ud af Vinduet, men foer med et Angstskrig tilbage. Et lynglimt funklede gennem Skyerne, og i dens

Belysning blev hun virkelig den Fremmede vaer, en kraftig Skikkelse med Fjæderhat, og indhyllet i en lys Kappe. Tungt aandende hvistede Bertrande: „Det er vistnok ham . . . hvorfor nærmer han sig ikke? . . .“ Hvorledes var det dog igaar? Skulde min Sang have loffet ham hid? Mon han idag venter paa det samme Tegn? . . .“

Med usikker Haand berørte Bertrande det lille Orgels Tangenter, fremlokkede en sagte Accord og istemte med en hæs, skrattende og snøvlede Stemme følgende Vers, hvilke man efter Sagnet tilskrev den mægtige Keiser Fredrik Rødstjæg:

„Jeg elsker Ridderen fra Frankrig

Dg er ham evig huld,

Jeg elsker Castiliens rige Hof

Med Smykker af røden Gulb . . .“

Videre kom hun ikke, men da hun ængstlig skottede hen til Vinduet, bemærkede hun glad, at Trylleriet havde virket, thi den natlige Vandrer stod gandske nær ved Vinduet, og piffede sagte paa det. Bertrande nærmede sig ham, som med dæmpet Røst udbrød i følgende Ord: „Hvorfor fuldender De ikke Sangen, klosterlige Sangerinde? Er De vred paa mig? Jeg hørte allerede igaar med Henrykkelse Deres henrivende Stemme, og ventede idag at have den samme Nydelse.“

„Grisle! gjentog Bertrande med Fingeren paa Munden: Om Nogen hørte os! Lie dog med Deres Smiger!“ - Tonen, hvori disse Ord bleve fremførte, robede tilstræffelig, hvor behagelig denne Bisaldstribut virkede paa Sangerinden; dobbelt behagelig, da hun i det svage Skin af Lyset saae, hvor fordeelagtig den Fremmedes høie Væxt tog sig ud.

„Elfskærdige Pige! blev den Fremmede ved: Et sympathetisk Træk forener vore Sjæle. Tonernes Magt drager mig uimodstaaelig hen til Dem. Det maa være

en herlig, rigtbegavet Mand, som fryder sig ved Toner-
nes Harmonier. Lyffelig Dem, som turde lære noiere at
kjende den!"

Med disse Ord greb han Bertrandes Haand, og
Pigen, der ikke havde Kraft til at rive den ud af hans,
stammede forlegen, men alligevel greben af en behagelig
Følelse: „Hvad vover De, min Herre? De skuffer Dem
selv, eller har mig til Bedste! Jeg veed kun altfor vel,
at Naturen nægtede mig det, som gjør saamange af mi-
ne Søstre misundelsesværdige og lyffelige."

„Og Deres Hjerte? Anseer De denne gyldne Kjerne
for Intet, fordi den slumrer i en Skal, som miskjendes
af den taabelige Pøbel? Mademoiselle! Ogsaa jeg har
prøvet meget Uheld, og ahnede i Dem en beslægget Sjel;
tillad mig, at benytte denne Sammenkomst til nærmere
at kjende dem."

Bertrande blev yderst forvirret ved denne Tiltale,
noget Lignende havde hun endnu aldrig oplevet; hun
stammede og hulkede uforstaaelige Ord frem om hendes
Faders Haardhed, om hendes Broders Føleløshed, og
hvad der ellers faldt hende ind, men den Fremmede gjen-
tog med Jorighed: „Vee de raa Mænd, som træde et
skjont qvindeligt Hjerte i Støvet! Er der da intet Væ-
sen af Deres Kjon i dette Huus, hvem De kunde betro
Dem til?"

„Al, der er intet Haab! En Cousine, som min Fa-
der af Naade og Barmhjertighed tog til sig, en gammel
ondskabssfuld Kjærling, som hader mig . . ."

„Og ingen Engel, som staar Dem bi? Jeg saae
for nogen Tid siden et lille Englehoved ved dette Vin-
due, eller i Værelserne, som vende ud mod Gaden. Bar-
net legede med en gammel branten Kone. Biskop er det
en Fader, og Moderløs, som De er ædelmodig nok til
at pleie?" Bertrande sagde forlegen: „Ikke saa egent-

lig, og desuagtet er det næsten saaledes. Hvem skalde ikke et hjælpeløst Væsen bevæge til Deeltagelse?"

„Hvor er det? Kan jeg ikke see det? Jeg elsker Børn overordentlig. Hos Dem, ved Deres Side, paa Deres Skjød, i Deres Arm gad jeg see det. Den jomfruelige Moder med Børnet, et Gjenbillede af den Hellige, som vi tilbede i vore Templer, yder jo det skjønneste Skuespil! Und mig dog dette Syn! — — imorgen — — overmorgen — — naar De vil!"

Denne Sammenligning, som ikke kunde være bedre valgt, smigrede Bertrandes Egentjærlighed altfor meget til at hun ikke, opløst i Henrykkelse, lovede den forforfættede Fremmede, at ville være ene med Børnet i Morgen til samme Tid. Tordenens Rullen afbrød den sømme Sammenkomst, den Fremmede forsvandt, og Bertrande traadte stolt hen for Speilet, mængtrende sit Udvortes — — da glødede Himlen i klare Flammer, en Lynstraale havde slaaet ned i Fortet St. Jean. Elementerne brøde løs med feberagtigt Raseri, og Bertrande flygtede med Rosenkrands og Reliquiekasse skjælvende tilsæns.

V.

De ældste Folk i Marseille erindrede ikke noget lignende Uveir. Tordenen brølte hele Natten igjennem, Lynene hvíslede Slag i Slag, og Stormen hylte. Næsten ikke een eneste offentlig Bygning blev forstaaet af Lynilden, som imidlertid ingensteds tændte, men sønder slog de tykkeste Mure og sprængte Kirkerne Hvalvinger. Dette Uveir gav Signalet til Udbruddet af den hidtil i Mørket omsnigende Pest. Den giftige Søvind, som den næste Morgen blæste, fuldendte, hvad Stormen havde begyndt. I alle Gader høretes Skrig og Klage, utallige Bud foer igjennem Staden, for at hidkalde Lægerne, Røsternerne eller Graverne. Nu først ahned man de grændseløse Uhykker; et eneste halvødelagt Hospital var der til

at optage de Syge; men ikke en Trediedeel kunde rummes der. Folket rasede, Mangfoldige flygtede mere af Angst for den truende Hungersnød end for Pesten. I den høieste Nød blev der sendt Bud til Arsenalvagterne fra Magistraten for at holde Orden, men disse nægtede al Bistand og laasede Dørene; Citadellet og Arsenalet erklærte endog, at de vilde flyde Byen sønder og sammen, dersom de et Dieblif kom til at mangle Proviant. Biskoppen truede med Himlens Straf; men det hjalp aldeles intet: de raæ Menneſker bleve ved at være uforsomme ved den almindelige Nød, og bekymrede sig kun om deres eget Velbefindende. Adskillige af Byens anseete Mænd tænkte paa at raade Bod paa de Fattiges Trang ved at skænke dem betydelige Pengesummer. Nidder Roze var En af de Første, som offrede Alt for sin ulykkelige Fødeby. „Jeg har, sagde han: ved min Slid erhvervet mig en halv Million, min Gemalinde, som jeg for faa Dage siden blev viet til, bragte mig en betydelig Formue i Medgift; jeg er beredt til at offere Alt, at oprette et Hospital i mit Qvarteer, og vil selv personlig virke med, hvor Garen er størst.“ Hans Exempel blev fulgt af Estelle og Moustier. Ogsaa Adskillige af Kjøbmændene aabnede deres Oplag til almindelig Afbenyttelse. Pesten havde imidlertid udbredt sig blandt de Rige, og Pøbelen, som nu blev Vidne til, hvorledes Hine døde af Skjæbne med den, lod nu Oprørsplaner og Uroligheder fare, derimod raste nu de toilesløse Lidenskaber og Begjærligheder mere utæmmet, og neppe vare Lovene istand til at tvinge dem.

I Dinarts skønne Pallads paa den med flyggesfulde Træer beplantede Corso, havde Fru Dinart bedt hele Natten igjennem, medens hendes Mand var paa Raadhuset. Morgensunden brød frem; i sin Sjøleangst havde hun ladet adskillige fornemme Damer, og blandt

dem sin tilkommende Svigerbatter, Cassandra, indbyde til Frokost. Hun tvang sig til selv at besørge Alt ved Opbækningen, men midt under denne Syslen ravede hun, faldt bleg som et Liig tilbage i Stolen, lod Porcellainfadene falde paa Jorden, og lukkede Dinene med et dybt Suk.

Forkærbede sprang Veninderne til for at faae den Usinægtige bragt til sig selv, gned hendes Hænder, og overøste hendes Hoved med vellugtende Vand; men da hun atter vaagnede op, havde hendes Udseende forandret sig paa en rædsom Maade: Hendes forhen matte Dine rullede frygteligt, røde, ligesom de vare fulde af Blod; hendes Barm hævede sig med en utrolig Hurtighed; en Skjelven betog hendes Lemmer, og hendes Tunge, som kort tilforn havde været lam, begyndte at plapre en heel Deel forvirret Tsi, over hvilket Haaret maatte reise sig paa Tilhørernes Hoveder. En Barbeer blev hentet op fra Gaden, og ved Synet af hende skreg han: „En Pestsyg! Fly, eller I er dødsens!“ — Damerne fore lige som besatte ud af alle Dørrene; Cassandra, som havde taget den Besvimede i sine Arme, lod med Angstskrig den Ulykkelige falde ned paa Gulvet og fløi ud af Huset, forbi sin Portechaise, hvilken hun i Angesten ikke engang ændsede; en anden, mere trivelig og rundladen Dame, som ikke kunde komme saa hurtig afsted, bad Porteurerne om at maatte sætte sig ind i Portechaisen. Dette skete; de bare hende bort; og da de satte Portechaisen ned udenfor hendes Dør, fandt de et sortpletet, med rædsomme Bølger bedækket Liig inden i den!

Alle Tjenere og Piger i Huset stormede ved Eftersretningen om Fru Agathes Sygdom ud af Huset. Hr. Dinart var imidlertid kommen hjem, og havde med Rædsel fornummet det skrækelige Budskab. Med stive Blifstirrede han ind i Bærelset, hvor den Syge laae i de frygteligste Feberphantasier: „Hvad er det?“ skreg han

ind til hende. — Fortvivlende hylte Agathe: „Ak, min Ven! Gud staae mig bi, de forlade mig Alle — — bliv hos mig — — o hellige Fortøser! — —“

„Du har Pesten, Gud være Dig naadig!“ brummede Dinart til Gjensvar med klapprende Tænder og flyede. Maximin kom ham imøde paa Trappen, bleg og udvaaget efter et Sviregilde: „Herre Gud! skreg han: Er det sandt? Har vi Pesten i Huset? Kom, lad os flye! Har jeg ikke forlænge siden raadet Dem at forlade Staden?“

Han trak den Gamle heftig i Armen, men Dinart skreg forbitret: „Du er en Nar! Skulde jeg lade mit Huus, mine Penge og alt Andet i Griften? Men lad os nu skynde os; jeg gaaer op paa Naadhuset, for at den Døde kan blive skaffet ud af vor Bopæl. Derpaa lukker jeg selv Huset i Laas og lader det forsegle. Hold Vagt her ved Døren, for at ingen Fremmed skal snige sig ind i min Gravværelse.“ — „Hvad! skreg Sonnen forfærdet: Jeg skal dog vel aldrig blive alene tilbage hos den Pestsyge? Hu, jeg synes allerede at spore Lugten af det forraadnede Liig!“

Under dette Mundhuggeri var en tilfloret Dame hastig ileet gennem Gaderne, som førte til Corsoen. Hun lænede sig op til en Ville, for at trække Veiret, da en gammel Mand gik forbi med de Ord: „Ei Jomfru Dinart! Hvorledes kommer De her?“

„En uforklarlig Angst drev mig fra Hjemmet! gjentog Clemence: Jeg maa selv med egne Dine overbevise mig om hvorledes det staaer til med mine Forældre.“

„Gud forbarme sig! jamrede den gamle Mand: Vend om igjen! Deres Moder er angreben af Pesten, og Huset er forladt.“ — Clemence stoi afsted; ved Døren til Huset stod Maximin med en ladet Rustket og vilde vægre hende Indgangen: „Bort! sagde hun ilfsom:

Tænk paa det fjerde Bud, og følg mig for at staae vor Moder bi."

Clemence forsvandt i Porten, og Maximin havde ikke Mod nok til at følge hende. Agathe laa mat og uden Bevægelse paa Gulvet. Clemence bukkede sig grædende ned over den Forladte, og søgte ved at gnide hendes Puls med Edike, at vække de indslumrede Livskræfter. Hun beredte et Leie af Puder og Hynder, og lagde den Syge varsomt derpaa; imidlertid forløb en pijnlijk Time, før nogen Hjælp nærmede sig. Don Cabras, en Spanier, traadte ind, klædt i den af Pestlægerne i Marseille opfundne Dragt, som bestod af en tæt sluttende Læder:Camisol, over hvilken en Vordugsskappe endnu var anbragt. Han kom tilligemed nogle af Liigbærerne, og disse vilde uden videre, med den gamle Dinart bag efter sig, træde ind, da Clemence, liig en oppirret Løve, kastede sig imod dem, med det Udraab: „Tilbage I Umennesker! Vilde I kaste min endnu levende Moder i Graven?" — „Clemence!" brummede Dinart, halv forbauset, halv vred ved Synet af hende; men hastig faldt hun ham i Ordet: „Bliv ikke vred, min Fader! Jeg forlader dette Hus naa min Moder er frelst; døer hun, da kunne disse Folk bringe to Liig bort istedenfor eet!"

De bortfjernebe alle de Andre sig; En af Liigbærerne betegnede Døren til Huset med et rødt Kors, som et Tegn paa Pestens Nærverelse. De Andre bleve ved Dinarts Penge overtalte til at holde Vagt udenfor, paa det at Ingen skulde bryde ind og stjæle noget af Dinarts Eiendom.

VI.

Thomas gik frem og tilbage med den lille Rosa paa Armen. Karlen havde uendelig megen Møie med at komme tilrette med Barnet, som bestandig forlangte

at Moderen og den gamle Gouthoun skulde komme tilbage. Med Ansærgelse havde Thomas besindet sig paa Romancen om Grev Carabas, og vel over tyve Gange gjentaget denne eensformige Buggevise uden Nytte, da paa eengang Bertrande traadte ind i Værelset. „Hvorledes kommer I til at passe paa Barnet?“ spurgte hun.

„Den gamle Gouthoun, svarte Thomas: er for længe siden gaaet ud, Fru Clemence ligesaa, og jeg maa derfor agere Barnepige, skøndt Gud veed, det falder mig besværlig nok, saameget mere, som vor Naboerke, Claudine, nylig fortalte mig gjennem Vinduet, at min Kjæreste, den brune Renata, er bleven syg.“

„Hvad vil I give mig, afbrød Bertrande ham: dersom jeg paatager mig Ederes Hverv, saalænge til de Andre komme hjem?“

„Det er en egen Sag! gjentog Thomas: Den gamle Gouthoun holder ikke af, at Barnet er hos Eder.“

„Hvilken uretfærdig Fordom! Ethvert Qvindehjerter føler for Børn. Imidlertid, det kan være det samme; Renata er den Eneste, som her kommer til at lide. God Nat, Thomas!“

Den stakkels Svend var i haardt Betryk, endelig seirede hans Kjærlighed til Renata, og han førte hen til Bertrande, hvem han overgav det halvsovende Barn med de Ord: „Vær kun ikke vred, kjære Somfru, og pas blot et Par Minutter paa det lille Væsen. Renata boer ikke langt herfra, jeg vil ile som en Væddelsøber; pas nu bare godt paa Barnet.“

„Lad mig faae Gadedørsnøglen imidlertid!“ gjentog Bertrande. — „Naar jeg kun selv havde den! svarte Karlen: Men Hr. Soulques har den ene, og den gamle Gouthoun den anden Nøgle.“

„Hvorledes vil J da selv kunne slippe ud af Huset?“
 „Neget nemt: jeg springer ud af Vinduet, og imidlertid passer J vel paa Fru Clemences Diesteen!“

Karlen satte strax sin Plan i Værk, og Bertrande bar det søvnige Barn i sine Arme hen til sit Bærelse; her satte hun sig ned, og fik ved syltede Frugter Barnet beroliget, saa at det snart faldt i Sovn. Imidlertid bankede det sagte udenfor paa Vinduet, og Bertrande aabnede det med spændt Forventning, idet hun holdt Barnet paa sin Arm: „De har holdt Ord, venlige Moder! Iod den Fremmedes Stemme: Gjør endnu mere, Iud Døren op!“

„Jeg kan ikke, Nøglen er hos de Andre.“

„Nøglen til mit Himmerige! Bee mig, at disse kolde grusomme Mure for evig skulle sjerne os.“

„De smigrer, min Herre!“

„Jungenlunde, min Dyrebare! Lad mig da idetmindste kysse den Lilles Kind, som vist nok over hundrede Gange har kysset Deres Mund — Ak, Familielykke er dog det højeste Gode; var De dog min Egtfælle, var dette Barn vort!“

„Kv, jeg forgaaer af Skamfuldhed.“

„Lad mig da faae Barnet et Dieblif!“

„Hvor vil De hen, det er saa koldt udenfor!“

„Bed mit Hjerte er det varmt; kun et eneste Dieblif.“

„Smigrer! skammede Bertrande: Hvo kan modstaae Deres Bønner?“

Med disse Ord rakte hun Barnet ud af Vinduet; den Fremmede rev med kraftig Haand det kostbare Pant ud af den svage Piges Arme, raabte med Haanlatter: „Tak, lettroende Daare!“ og forsvandt som et Lyn.

Menneskelig Høielse, forenet med opbrusende Raseri over det mageløse Bedrageri, jog Bertrande afsted efter Røveren, men hendes asmægtige Brede mødte en Grændse ved den tillaaede Dør, saa hun foer tilbage, udstødende fryg-

telige Hyl om Hjælp igjennem det aabne Vindue. Naar boerne agtede intet derpaa, kun en enkelt Mand stormede gjennem Vinduet ind til den Hukkende og Jamrende: „Hvor har I gjort af Barnet?“ Kreg han bleg af Forsærdelse.

Bertrande fremstammede i en Gært en Fabel om en Røver, som var sprungen ind ad Vinduet, og havde berøvet hende Rosa. Thomas bandede sig selv, fordi han ikke var bleven hjemme, men Margaretha, som kort efter kom hjem, fældte hede Taarer for den ulykkelige Moder, som indesluttet i et af Væsten angrebet Huus, nu tillige havde mistet sit sidste Klenodie, det usigeligt dyrebare Barn.

Røveren foer imidlertid med bestandig voxende Jilfærdighed ned ad Gaden med det skrigende Barn i sin Kappe. Omfider smuttede han ind i et lille Huus, foer op ad nogle steile Trapper, og stødte Døren op til et Værelse, hvor et bruunladent, solbrændt Menneske var ifærd med at pakke nogle Klædningsstykker sammen i en Kasse. „Triumph, min kjære Samet! Kreg Røveren: Nu har jeg Barnet! Tag den Lille, og see til at faae den dyssæt i Sovn, medens jeg er borte. Saasnart det gryer ad Dag, seile vi bort. Jeg iler ned til Havnen, for at bringe Skibet i Orden. Du indestaaer med Dit Hoved for denne lille Skat, Du veed, hvormegit mit Hjerter hænger ved Barnet, hvad jeg for dets Skyld har bovet.“

Han kastede en graa Camisol om sig, trykkede en bred Smandshat ned over Panden, kysfede Barnet paa Panden og Munden, og bortfjernede sig skyndsomt. Samet overøste Barnet med arabiske og frankiske Kjæledægenavne, da slog det Vinene op og spurgte: „Naar kommer Moder igjen, og naar kommer den gamle Gouthoun?“ Hvorpaa den mauriske Svend svarte i en syngende Tone: „Kjender Du mig ikke, Du glatte Al. Jeg er jo selv

Din gamle Amme, og snart kommer Din Moder for at sove med Dig i sin Arm."

Derpaa faldt Barnet i den dybeste Søvn, og Samet søbte det omhyggeligt ind i sin Herres Kappe, da paa eengang en huul Tummel i nederste Stokværk, blandt med Qvindeskrig og barnlige Stemmer begyndte. Samet ilte ud til Trappen, hvor Huusmoderen med flyvende Haar styrkede ham imøde, hylende og skrigende: „Pesten har angrebet min skælske Mand! Hører I det, I fremmede Spidsbuber? Jeg vidste jo nok, at vi bragte os selv Ulykken paa Halsen, ved at lade Eder komme ind. I har bragt Pesten med Eder. Gid I skee en Ulykke derfor!"

Samet søgte at tale hende tilrette, og fulgte med hende ned ad Trapperne til Skomageren, som laae paa Gulvort. Hans Lidelser varede neppe en fjerdedeel Time; et Slagflod syntes at have truffet ham; til Pest var der intet Spor. Desuagtet flygtede Alle bort fra ham, og allerede traadte en Commisfair ind med en Patrouille. Samet, som var Vidne til den Haardhed hvormed alle Beboerne i Huset bleve behandlede, stoi op efter Barnet, for at undslippe med det, da han hørte, at Dørrene til Huset skulde mures til. Men Skomagerens Søn foer efter ham, som en glubende Løve, og naaede Maureren paa Gadehjørnet, hvor han stødte sin Kniv ind i hans Side. Bægterne sprang til, og fandt Barnet i den Dræbtes Klæder. Ingen vidste, hvor det hørte hen, og Commisfairsen skreg: „Dødsen ikke Tiden bort med den hylende Orm, i Hospitalet med den, saavelsom med de Dødsige, og i Fængsel med Morderen!"

VII.

Den Fremmede streifede imidlertid med uroligt Hjerte op og ned ved Havnen. Han havde til sin Uergrelse maattet høre, at Skibet, paa hvilket han havde tænkt,

at flye, var seilet bort til Livorno. Med hastige Skridt foer han ned af Gaden for at naae sin Bopæl; men hvor forfærdet blev han ikke ved at see, hvorledes man vare isærd med at tilmure Døren. Huset var allerede betegnet med blodrøde Kors, og Vinduerne tilnaglede. Een af Murerne skreg i dette Dieblif: „Ravnene komme! idet han pegede hen mod en Sidegade: Seer I Faklerne, hører I Jernstængerne rasle over Steenbroen?“ Strax krøb de Alle ned fra Stigen og skjulte sig i en Krog. Den Fremmede blev raadvild staaende; da kom pludselig de saakaldte Ravnne farende frem omkring Hjørnet. Det var Børnen af den laveste Pøbel, som blev leiet til at hjælpe Commissairerne ved de Dødes Bortslæbning. Denne skete ved lange Jernkroge, som raslede bag efter dem; enhver Lediggjænger paa Gaden blev strax optagen af dem, og maatte træde i deres Rækker som Medhjælper. Denne Skjæbne faldt ogsaa i den Fremmedes Lod, og skjøndt mod sin Villie, maatte han følge med. Hele Skaren drog nu ind i et Vertshuus, hvor den ventede at finde Offre for Pesten; men man tog feil; en Hob vilde Svirebrødre, blandt hvilke Maximin, sadde her jublende og halvberuset ved Sang og Bøgerklang. Estelle, som befandt sig blandt Commissairerne, bebreidede Maximin denne Opførsel. „Ederes Moder dør, sagde han: og I beruser Eder blandt dette Udskud af Menneskeheden. Gaae, jeg befaler Dem det! Hvor er Deres Fader?“

„Min Fader! Skal jeg være hans Bogter?“ svarte Maximin med Cains Ord.

Estelle følte en kold Gysen ved disse Ord, og lod den Forblindede blive. Man drog nu videre ned ad Karmelitergaden, hvor en velklædt, temmelig forpulent Mand laae udstrakt ved en Brønd. Man lyfte ham i Ansigtet; det var Dinart! Han levede endnu, og hans Puls slog feberagtig, men hans Kræfter havde forladt

ham, saa at det kun ved Hjælp af en Lænestoel blev muligt at transportere ham op paa det gamle Hospital, det eneste Tilflugtssted for de Syge. Da man nu gik videre, stødte Skaren paa en heel Flok Galeislaver, som vare befriede fra deres Jern og antagne til Liigbærere af Mangel paa Folk. Een af dem traadte tæt ind mod den Ubekjendte, og stirrede ham med fivte Blik ind i Diet.

„Koul!“ raabte Denne forfærdet.

„God Dag, Herr Malatesta!“ svarte Slaven med et satanist Griin.

„Dersom Du har den mindste Godhed for mig, da forraad mig ikke!“ hvisttede Genueseren, og Koul gjens tog kold: „Lad os høre, hvormeget Du byder mig, og om det er Uimagens værd!“

VIII.

Victor, som ved vigtige Forretninger hidtil var bleven hindret i at reise tilbage til Marseille, saae sig nu endelig istand dertil. Morgensolen sendte sine første glødende Straaler over Havet, da han paa sit Muuldyr nærmede sig den uslykkelige By. Overalt herskede her den skrækkeligste Forvirring og Elendighed. Nogle pjaltede Mennesker sad ved Veien og truede de Forbigaaende til at give sig Almisse, da de i modsat Tilfælde svore paa at de vilde smitte dem med Pesten, ved at berøre dem med deres befængte Klæder. Nogle Bønder bleve ved Porten udplyndrede af de saakaldte Ravnne, som vi ovenfor have omtalt; nogle Læger, som viste sig i Børdugsovertræk, bleve mishandlede af den raa Mængde; forfægt, overalt herskede Nød og Elendighed, Ran og Plyndring. Victor fandt sin Fødeby aldeles forvandlet; overalt laae der Pestsyge paa Gaderne og slikkede Bandet af Rendesienene, for at dæmpe deres brændende Tørst, medens de opfyldte Lusten med deres Hyl. Victor trængte sig med Møie hen til sin

Faders Huns; intet menneskeligt Væsen luffede op for ham. Omsider sprang et Vindue op i øverste Stokværk: Bertrande saae ud af det, smykket med farvede Baand og Ringe i Ørerne: „Du milde Jesus! skreg hun: Er det virkelig min Broder, som staaer dernede. Hvad vil Du?“ — „Luf op!“ tordnede Victor.

„Min Gud, Du kunde jo have Pesten med Dig!“ flammede hun til Gjensvar.

„Snak! afbrød Victor hende: Hvor er min Fader?“

„Død!“ lød Svaret.

„Og Thomas?“

„Ligeledes død.“

Victor stampede i Jorden og udbrød: „Vanartige Søster! Din Fader er død, og Du behænger Dig paa en latterlig Maade med Smykker og Baand, som en Skjoge!“

„Tal med mere Agtelse om mig, Victor! Igaar var min Bryllupsdag, og en ung, riig Kone skal ikke hylle sig i Sorgeslor.“

„Alhyre! Har Du fornægtet al menneskelig Gørelse?“

„Jeg er af Rød og Blod, saagodt som andre Qvinder. Jeg har givet Hr. Roquelin min Haand!“

„Hvad, Roquelin! Den bankerotte Kræmmer?“

„Ingen Skjældsord! En riig Urv bader paa enhver Bankerot.“

Roquelin stak i dette Dieblif sit, med en Nathue smykkede Hoved ud af Vinduet, og skreg: „Hav Respect for mig og min Kone, Herr Svoger! Jeg frabeder mig Skjældsord, og mine Pengeaffairer skal jeg nok selv bringe i Rigtighed; desuden veed jeg ikke, hvo der vilde forbyde mig at ægte Madame Renard.“

„Madame Renard?“

„Ja, kjære Broder! hylte Bertrande med frugtelig Hulken og Snøvlen: Det er otte Dage siden jeg

blev Enke og min forrige Mand druknede, neppe tredive Aar gammel."

"O, gid Du med ham var bleven sænket tusinde Favne ned i Havet, Du Uffkum, som bider Hovedet af al Skam!"

"Bort, Du Uffkyelige! skreg Bertrande skumrende af Forbittrelse: Hold op med at skjælde mig ud, thi jeg er ærlig bleven viet til Herr Roquelin, og lever ikke, som Din smukke Cousine Clemence, med Andre uden gyldigt Ægteskab; og jeg faaer ærlige Børn, men ingen Bastarder, som den forfjælede Rosa."

Med disse Ord slog hun Vinduet i. Victor forlod Huset med vaklende Skridt, og tumlede halvt bevidstløs i Armene paa en Mand, som kom ham imøde. Han gjenkjendte i Denne en Ungdomsven, og sagde med dæmpet Stemme: „Jeg har tabt Alt, kjære Guy! Gjør mig den Tjeneste at vise mig min Faders Grav, dersom Du veed, hvor den er."

Guy sukkede dybt, kjæmpende med sine Taarer: „Han var en ædel Mand! Lad os samlede gaae hen til Stedet. Bag ved St. Paul er der udhulet en stor Grav, og der ligger ogsaa mine Forældres Been ved Siden af Din Faders. Vi ville bede et Paternoster over dem."

De gik nu bort, og naaede snart den betegnede Plads. Ved Indgangen til samme styrtede en Mængde Mennesker med forstyrrede Ansigter imod dem, og det græsselige Raab tonte fra Alles Munde: „Bee os! Den yderste Dag er kommen! De Døde staae op af Gravene!"

Rædselsfulde Syn! Hele Overfladen af den skjædesløst tilkastede Grav var revnet og trueede med at spyde sit græsselige Indhold frem for Dagslyset. Pøblen foer rasende frem og tilbage, da en Flok Ravne tilligemed Commissairerne kom til og kastede Graven til igjen. Victor saa ikke mere, hvorledes hans Faders

Been bleve kastede tilbage i Graven. Guy reb ham med sig, og Begge tilte til Corsoen i stum Fortvivelse.

IX.

I Nærheden af Raadhuset sad en Deel Galeislarver, som vare blevne løsladte for at hjælpe med ved de Dødes Begravelse. Sjælen i denne lille Forsamling var Koul, hvis Snildhed og Forslagenhed allerede længe havde været hans Medbrødre bekendt. Med hemmelighedsfuldt Ansyn rystede han de Andres Hænder efter Raadslagningen, og sagde: „Det bliver derved, brave Karle! Til den bestemte Tid ere vi paa Pladsen. Gaae nu hen og varetag Eders Forretninger!“ De Andre forlode ham, og Koul stirrede graviterist efter dem, da paa eengang Malatesta traadte ham imøde, bleg, pjaltet, med langt nedhængende Skjæg. Koul yttrede sin Forundring over at see ham, og Malatesta gav ham i saa Ord Bæstid om sine videre Fataliteter. Han havde forgjæves søgt efter at faae Barnet igjen; var bleven fængslet, atter løsladt, men nu uden den ringeste Udsigt til at faae sin Stilling forbedret. Koul betragtede ham med en gjennemdreven Spidsbubs Deeltagelse, og sagde efter kort Betænkning: „Hvad I har forbrudt mod mig er rigelig blevet Eder gjengjeldt. Derfor fat Mod: Jeg vil hjælpe. I denne gruelige Forvirring plukker en behjertet Mand modne, saftige Frugter. Jeg og flere af mine Kammerater have underhaanden lagt os efter en Haandtering, som ærlig føder sin Mand. Træd i med, I har allerede gaaet en god Forstole igjennem. Marseille tæller nu kun Døde eller Arvinger indenfor sine Mure. Ogsaa vi ville arbej, Men vi ingen Beslægtede have. I vore ledige Timer stryge vi de Penge ind, som ikke blive forvarede af de søvnige Arvinger. Guld er Hovedsagen, det skaffer os alle Livets Bequemmeligheder og et rundeligt Udkomme.“

„Grave, vakre Rou! jeg føler mig oplagt til at være Røver. Ræk mig Din Haand.“

„Nu, saa følg mig denne Nat paa en Expedition, som lover meget. Jeg sad forleden Dag hos en gammel Mand i Hospitalet som laae næsten følesløs og ventede paa sit sidste Dieblif. Kort før sin Død havde han endnu Kraft til at fremstamme hvor hans Huus var, idet han overgav mig Nøglen, som lukkede Skrinet op til hans Mammon. At Nøglen var han Søns Eiendom, gav han at forstaae, og denne Søns Navn døde paa hans Læber. Nu indbyder jeg Eder herved til at deeltage i denne Expedition. I Gaden Canebiere ville vi træffes, saasnart det bliver mørkt.“

X.

Den fjolige Nattedug faldt, og Vinden legede i Trærnes Blade paa Corsoen. Lysene sluktes trindtom, kun hist og her brændte endnu en Beegfrands, opklarende med rødligt Skjær Gjenstandene paa Gaden, over hvilken lange Seilduge vare udspændte, for at skjærme de Syge for Regn og Storm. Ved et af Husene lænede Victor sig bleg og ubevægelig; Guy søgte forgjæves at faae ham bort med sig. Victor svarte bestandig: „Lad mig blive; her vil jeg stræbe at blive fortrolig med Døden. I mit Livs kraftfulde Alder tænkte jeg aldrig paa den.“

„Er Du en Mand, Victor? Lad disse mørke Tanker fare, og vær min Gjest!“

„Jeg vil ikke; men Tillid vil jeg vise Dig som en Gjesteven. Tag denne Brevtaske, som er fuld af italienske Bexler, hvilke jeg skulde have overbragt min Fader. Opbevar disse Penge for mig, og finder Du mig imorgen død paa dette Sted, da behold dem. Jeg har Ingen paa Jorden hvem jeg mere elsker end Dig.“

„Behold Dine Penge!“ gjentog Guy, og tog fat paa ham. Victors Kappe gled til Siden, og Guy berørte en Pistolkolbe, som stak ud af Victors Bælte.

„Jeg aner Din Beslutning! sagde Guy bævende: Du har i Sinde at myrde Dig selv.“

„Livet er mig en Byrde, vil Du hindre den Trætte i at løbe med sit Skib paa Grund?“

„Jeg maa, vær ingen Daare, behold Dine Penge, og giv mig Dit farlige Vaaben!“

En Flok Menneſker, med Lys i Hænderne, kom iilt somt farende ned ad Gaden, og standsede udenfor Palladset. Een af dem spurgte: „Er dette Huset, hvor Havneopsynsmandens Kone venter paa sin Redkomst?“

„Ja!“ gjentog en Anden.

„Saa maae vi strax ind!“ sagde de Øvrige og stormede ind i Palladset. Den Ene af de tilsidst Indtrædende var Maximin, og Guy sagde halvsagte til Victor: „Det er Din Fætter Maximin.“

Victor betragtede ham nøiere, da Hiin paa eengang udbrød i følgende Ord, med sagte læspende Stemme: „Vær hilset i den hellige Guds Moders Navn, kjæreste Fætter! Sandelig, før jeg dør, vil jeg forsones mig med alle mine Fjender. Sandet rinder ud i Timeglasset; om kort Tid var det maaskee forsiide.“

„Hvad er det for Anstalter, Maximin Dinart! Er Du nu bleven til et andægtigt Hængehoved?“

„Skjæld ikke! Jeg var en fortabt Synder, nu er jeg bleven omvendt; de uskyldige Børns Sjæle, som ved mig ere komne ind i Himlen, maae virke for mig.“

„Hvad! skreg Guy forstrækket: Hører I med til de vilde Døbere, som beleire de hjælpeløse Barselkoners Senge, og paatvinge de nyfødte Børn Sakramentet.“

„Det er vor Pligt! gjentog Maximin: De uskyldige Børn skulde som Christne fare ind i Himlen, og

fordi Præsterne mangle, saa opfyldte vi selv den geistlige Pligt. "

„Alt, gid Du altid havde opfyldt Din Pligt. For tiden — affrød Victor ham: Din Fader, Din Moder..."

„Min Fader er død, min Moder er nylig kommen sig af Pesten!" gjentog Maximin.

„Og Clemence, Rosa? Kan Din Anger vel atter aabne disse dyrebare Grave?"

„Du tager feil, kjære Victor! Clemence lever, hun har tilgivet mig, og naar den lille Rosa er i Himlen, da beder hun vist nok ogsaa for mig."

„Clemence lever! jublede Victor: Er Du min Ven, Guy, da følg med mig siebliffelig til Dinarts Huus. Jeg maa see, om Maximin har talt Sandhed, eller skuffet mig ved falske Opdigtelser."

XI.

„Vi ere paa Pladsen! sagde Koul hemmeligt til sine Staldbrødre: Her er Huset, Helgenbilledet, det fremspringende Gitterværk, Balkonen, Alt træffer sammen."

„Sandelig, det er Dinarts Huus! hvisttede Matesta ham i Øret: Et uheldigt Sammentræf!"

Koul smilte haanlig: „Hvorfor? Det er tværtimod en retfærdig Skjæbne. I arver Eders Svigerfader; uidentvivel var den gamle Mand Papa Dinart. Da jeg engang tjente som Præst ved Eders Bryllup, saa vil jeg idag være Notaren, som udleverer Eders Bruds Medgift."

Derpaa snege Lybene sig op ad Trapperne, og aabnede den første den bedste Dør de traf paa. De fandt i Værelset et halvtsovende Fruentimmer ved Siden af et Andet, som laae sygt i Sengen. Den Første blev forfærdet ved Synet af de sorte, maskerede Røvere: „Ikke en Lyd, Elendige! truede Koul med dæmpet Stemme:

„Säg os, hvor den afdøde Herres Kabinet er, og vi ville belønne Dig rigeligen.“

„Hielp! Mordere!“ skreg den Eiltaste, og Roult vilde styrte ind paa hende med Kniven i Haanden, men i dette Dieblis sprang Victor og Guy ind i Stuen; den Første skød paa Røverne, og Malatesta segnede truffen overende, De Øvrige foer afsted ud af Huset; Clemence traadte ind, forfærdet ved Skuddet, og sank blegnende i Margarethas Arme ved Synet af den Saarede, hvis Mæste var falden af. Victor traadte hen til hende, rystede hendes Haand, og hun lænede sit Hoved op til hans Skulder med de Ord: „Hvilket Held!“

Snart fyldte en Mængde Mennesker Bærelset: Biskoppen, som holdt en natlig Procession, Døbernes Broderskab med Maximin i Spidsen, tilligemed en Deel Prælater. Malatestas Forbrydelse var Alle bekendt, og Biskoppen formanede ham nu i Dødstimen til at gjøre hans begangne Brøde god igjen, ved at lade sig vie til Clemence. Malatesta vinkede taus, Victor førte Clemence hen til den Døende, og Biskoppen lagde Malatestas Haand i hendes. Den Døende stammede endnu de Ord: „Eilgiv, stakkels Forladte!... Dit Barn...“ og var ikke mere.

Paa samme Tid brød nogle dumdriftige Tyve ind i Familien Soulques Huus, men mødte paa Trapperne en Mand, som meget bestyrtet ilte forbi dem. „Lad mig komme forbi! skreg han: Jeg er Tjener i Huset, og skal efter Lægen, da Madam Roquelin pludselig er bleven syg.“

„Løb kun! svarte Røverne: Vi skulle nok gide Ronen den sidste Olie.“

Men da de kom op i Sovestammeret, mødte et rædselsfuldt Syn deres Bine. Udstrakt paa Gulvet laa

Bertrande, græsselig mishandlet, og var kvalt. Ved hendes Side stod en Lampe; Skabe og Kister vare aabne. Roquelin, som var hendes Morder, havde taget Flugten med hendes Klenodier, men faldt i en Patronilles Hænder udenfor Huset, hvilken Skjæbne ligeledes blev Røverne til Deel, da de kom tilbage.

XII.

Næste Morgen blev der efter den nye Gouverneur Langerons Befaling en bedre Orden indført i Bestyrelsesvæsenet. Roquelin og de andre Tyve bleve hængte. Anføreren for disse havde været Opsynsmanden i det Huus, hvor de ulykkelige faders og moderløse Børn bleve pleiede paa offentlig Bekostning. Dette Umenneske bekjendte paa sit Yderste, at ved hans Gjerrighed og Grusomhed mangfoldige af de ham anbetroede Børn vare døde. Man sendte Bud derhen, ogsaa Victor fulgte med, drevet af en glad Ahnelse. Skrækkeligt var Synet af de udtærede og elendige Skabninger, som her bleve opfødte. Af 3000 Børn vare kun de 500 tilbage; alle de Andre vare omkomne af Sult, Tørst og Mishandlinger. En lille bleg Skabning kom hen til Victor, han udstødte et Skrig af Glæde: det var Rosa! Henrykt tog han Barnet paa sin Arm og ilte hjem med det til Clemence og den stakkels Margaretha, som næsten var fortvivlet over Barnets Forsvinden, siden hiin uheldsvangre Nat.

Syrgetyve tusinde Mennesker vare blevne Offere for Pesten. Endelig standsede denne, og Roligheden begyndte at vende tilbage i Marseille. Mangfoldige, saavel Dydige som Lastefulde, vare forsvundne af de Levendes Tal, ogsaa Roule sumrede allerede for længesiden i Hvelvingen under Bastionerne ved la Tourette, hvor den dristige Roze havde ladet styrte 3000 Døde ned, som laae paa Gaderne og forpøkkede Luften. Rjæbmændene aab-

nebe nu atter deres Boder, fremmede Skibe besøgte paa ny Havnen, Greberne af St. Victor aabnede ogsaa nu deres Porte, og lode et Te Deum synge, fordi Herren havde forskaaet dem for Smitten.

Den samme Dag stod ogsaa Clemence med sin Fætter Victor for Alteret i Domkirken, og ombyttede Navnet Malatesta med Navnet Soulques. Agathe og Maximin vare tilstede, men det yndigste Bidne var den lille Rosa, som frisk blomstrende laae i Margarethas Arme. Neppe var Ceremonien tilende, før Victor med sin Familie besteg Bognen, som skulde bringe dem til Lyon, hvor Alle haabede at glemme de Lidelser, hvilke de med bekymrede Hjerter havde maattet være Bidne til. Da de Reisende nærmede sig en stor Flod, spurgte Rosa nysgjerrig om hvad den hed. „Rhonestoden!“ gjentog Margaretha, og hurtig raabte Barnet, klappende i Hænderne: „Ak kjære Gouthoun, fortæl mig dog endnu engang den smukke Historie om den gamle Drage i Beaucaire!“

C. Spindler.

Den 15de August 1769.

Det var Mariæ Himmelfartsdag 1769. Lys og klar, i det renefte Blaa, skuede Himlen paa den muntre Sol: fevrimmel, som bølgede gennem Ajaccios Gader. Klo: fernes Lyd forkyndte, at Processionen satte sig i Bevæ: gelse. Først kom Præster i hvide, guldbroderede Gevand: ter, med Faner af alle Farver, derpaa rygende Offeraltre, fulgte atter af en Skare blomsterkrandsede Præster, som opfyldte Lusten med hellige Sange, derpaa Chordrengs med Røgelsekar, og nu, mellem en dobbelt Række af Soldater, den hellige Jomfrues Statue, af gedigent Sølv. Toget sluttedes af Ajaccios anseeteste Mænd. Enhver betraagede det med taus Henrykkelse. Da raabte nogle unge Mennesker: „Men hvor blev Ignatio af?“ De saae længe forgjæves efter ham. „See hist! udbrød endelig En af dem: Der staaer han, i hiin Folkehob, der hvor jeg peger hen med Fingeren; see, hvor han stirrer paa en Dame hist paa Terrassen ligeover for ham. En smuk Kone, sandelig, og tager jeg ikke feil, er hun frugtommelig! Hør, Ignatio, Ignatio!“ Men en Politibetjent forbød dem den høie Raaben, som forstyr: rede Processionens Høitidelighed. Da hørte man plud: seligt, idet Toget neppe var kommet til Enden af Ga: den, et Geværskud, fulgt af et høit Skrig, og den skjønn, svangre Kone sank livløs ned fra sit Sæde. Virk: ningen af denne Begivenhed var skrækkelig; i den høieste Forbittrelse hørte man Folk strige imellem hverandre: „Hvor er Morderen? O, den stakkels Kone! Skuddet traf hende lige i Hjertet!“ Alt løb vildt imellem hver: andre; Tumlen blev farlig; men just i dette Dieblif undslap Ignatio Retsfærdighedens Hænder: man saae ham aldrig mere. Rygtet sagde, at han havde svoret sin Fader, i Dennes Dødsdieblif, at myrde hiin frugt:

sommelige Rone med den samme Kugle, hvormed hendes Mand havde dræbt ham i Slaget den 6te Mai, da Franskmændene angreb Corsikanernes Leir ved San Nikolo. Hun havde fulgt sin Gemal i Kampen, og blev saalunde udseet til et Offer for Genueserens Hævn.

Imidlertid havde man bragt Damen ind i et nærliggende Huus, og blev med Glæde vaer, at hun kun var afmægtig, og kom sig lidt efter lidt. Ruglen havde kun strejket hendes venstre Arm. Folket, som stod udenfor, beroligedes ved denne Efterretning, og mange Personer af Stadens meest anseete Familier forespurgte sig om den skønne Kones Befindende. Da erklærede Lægerne alle de Tilstedeværende, at de maatte gaae ud af Bærelset, fordi Damen, ifølge alle Kjendetegn, hvert Øieblik kunde see sin Redkomst imøde. Og et Kvarteerstið derefter traadte En af dem ind i det andet Bærelse, hvor hine Personer havde samlet sig, med en nysødt Dreng paa Armen. Da traadte en af Stadens ældste Patrier hen til Barnet, laae sin Haand paa dets Hoved og sagde: „Vær os velkommen, Du af en Kugle ind i Verden sendte Dreng; den skulde have givet Din Moder og Dig Døden, men den lod hende uskadt, og gav Dig et tidligere Liv. Held Dig, Dreng, og bered Din brave Fader og Din fortræffelige Moder, Lætitia Ramolini, ret megen Fremtids Glæde og Ære!“

Saaledes fødtes Napoleon Buonaparte, den 15de August 1769.

Napoleons Søn.

(Brudstykker af nogle Breve til en tydsk Fyrstinde.)

Vel adskilte Lande og Have Fader og Søn, men Begge vare fangne, hiin paa en Klippe i Verdenshavet, Denne paa Slottet i Wien. Og imedens Smerte og Græmmelse gnavede paa Faderens Hjerter, hvis eneste Ønske var, kun een eneste Gang at omfavne den elskede Søn, svandt Faderens Billede stedse mere af Barnets Sjel, som begyndte først da at skjønné, da man rev Faderen bort fra det.

De Omgivelser, blandt hvilke det hulde Barn blev sat, havde ligesom hans skjønné Moder, de Franskes Keiserinde, erholdt de strengeste Befalinger, aldrig at tale med ham om hans Fader. Ikke engang i et Billede turde han see Den, til hvem han var knyttet ved Naturens heftigste Baand. Vel rullede ofte over Louises stedse mere blegnende Kinder bittere Smertens Taarer, men Moderens Stemme maatte give efter for det østerrigiske Kabinet's Befalinger. Endelig blev Barnet ogsaa revet ud af Moderens Arme, og alle hendes Bønner og Klager formaaede ikke at overbyde det af den ubønhørlige Politik udtalte Nei! — „Drengen bliver der!“ bød den keiserlige Bedstefader, — og derved blev det.

Da de Franskes Keiserinde drog til Parma, var hendes og Keiserens Søn en venlig, skøn Dreng. Hans Moders hele Ynde var udgydt over hans Ansigt, som derhos i Formen var mere end forhen hans Faders liigt. Hans Dines Lyn tilkjendegav hans ungdommelige Vandsild, en tro Arvedeel efter hans Fader. Blonde Løkker rullede ned over hans Skuldre, og alle Mennesker frydedes ved Synet af ham. Man førte ham til visse Lider ud i en Bogn, at han kunde glæde sig ved at skue Naturen. Da blev Mængden staaende og trængte sig

hen for at see Frankrigs skønne Søn, den unge Napoleon — thi saaledes have Wienerne kaldt ham, og aldrig anderledes. Og at Prindsen smilte saa venligt, og ikke blev træt af at tage sin lille Hat af Hovedet, det glædede Wienerne gandske overordentligt, og vandre ham Alles Hjerter.

Prindsen kunde være omtrent i det 9de Aar, da Franskmændens levende, muntre Væsen gjorde Plads for en mærkeligere, mere stille Alvor. Man saa, at han bestjæftigede sig mere med sin egen Verden, end med den udenfor ham. Uvilkaarligen maade de dunkle Billeder af hans første Livs yndige Omgivelser i Drømme være traadte for hans Sjæl. De vare ham ikke ubekjendte disse Billeder, og jo længere hans opvakte Phantasie holdt dem fast, desto tydeligere og lysere traadte de ud af den Dunkelhed, som i Begyndelsen omgav dem. Hvert Nieblif bleve Billederne flere — den hele venlige Verden, i hvilken han havde leget som Barn, laae for hans Sjæl. Ogsaa Personer lode sig tilsynes paa den for ham liggende Skueplads, og blandt disse saa han tydeligst sin kjære Madame Quion, og en Mand, hvem det forekom ham at han havde kaldet Fader. — Endnu stode disse natlige Billeder i al deres Ynde for ham, da han vaagnede. Han saa, at det havde været en behagelig Drøm, og dog mere end en Drøm. Nu fastholdt han dette Indtryk med al sin ungdommelige Sjæls Kraft, udmalte Billederne videre og videre, og det blev ham Dag for Dag viskere: denne Drøm har Du oplevet! I længere Tid holdt Prindsen indsluttet i sit Indre, hvad han drømte og tænkte. Endelig trykkede det ham, og han udbrød i det Spørgsmaal til sine Omgivelser: „Men har jeg da ikke ogsaa haft en Fader? Hvor er han? Hvo er han?“ Den paa hans Vogters Ansigter ved disse Spørgsmaal synlige Forlegenhed, deres saare forunderlige Brygtsomhed, og deres Bestræbelse ved nieblif-

kelig Beskjæftigelse og Udspredelse at dreie Prindsen fra disse Spørgsmaal, maatte ogsaa frappe Barnet paa en gandske egen Maade, og bringe ham til at gjentage sine Spørgsmaal, saa ofte det var gjørligt. Man udsædte den keiserlige Bedstefader derom, og at man ikke vidste, hvorledes man skulde forholde sig mod Prindsen i denne fatale Sag. Her gaves den Bested, at naar Prindsen igjen spurgte, skulde man bringe ham til Hs. Majestæt. Prindsen kom snart igjen med sine besværlige Spørgsmaal. Nu gik man med ham til Keiseren. Denne sagde temmelig alvorlig til Prindsen: „Du vil vide, hvo Din Fader er? Jeg vil sige Dig det. See! Din Fader er et Menneske, som aldrig har villet give Verden No; derfor er han indespærret — og naar Du ikke vil opføre Dig bedre, gaaer det Dig ligesaa. Nu veed Du det; læg Mærke dertil!“ En Strøm af Taares styrte ned over Barnets Kinder, som forgjeves spurgte om sin Fader. Da Prindsen igjen fik sin Rolighed, begreb han, at det var meget mere raadeligt at taale og tie.

Vel maa Prindsen med egen Granskning og Eftertænken i Almindelighed saa temmelig have gjættet det Sande i sin Stilling, men Navne og Tidsbestemmelser manglede ham. Han saa sig jo ved et keiserligt Hof, kaldte den Mand, som man nævnte Hs. Majestæt Keiseren af Østerrig, sin Grandpapa, blev selv tiltalt Herzog og Eders Durchlauchtighed, og saa sig omgivet af en lille Hofstat, og — hvad der meest glædede og smigrede ham — naar han kjørte ud i en forgyldt Vogn, raabte de kjæmpemæssige Grenaderer, som bevogtede Keiserborgen, i Gevær, og hilste ham under Trommeslag efter Capitainens Kommando. Alt ifølge dette hans Fader maatte have været en stor Mand, derom overbeviste hans Forhold og hans Omgivelser ham.

Det var i Aaret 1821, at Prindsen erfoer, hvilken stor Mandes Søn han var. Den 5te Mai i det samme

Nar var den Dag, paa hvilken Børen og Jfkevøren gif over sin Tids største Mands Hoved. Over hele Verden tonte den Efterretning: Han er død! — Da Budskabet om de Franskes Keisers Død med flyvende Gangere havde naaet Wiens Keiserborg, hvis Grundpiller fordum bævede af den Hedengangnes Kanontorden — da maa det have været synderlige, mangeartede Følelser, som gjenneintrængte dens høie Beboere.

Kongernes Dechant, som, flygtende for den Vældiges Ørne, havde maattet forlade sin Hovedstad, som med sønderknust Hjerter, men dog med venlig Mine, offrede Legitimiteten sin førstefødte Datter og hendes Afkom som Priis for Rolighed og Fred, som ofte i smigrende Breve havde maattet kalde den til Døde forhadte Revolutions Søn Eders Majestæt, og: høitelskede Broder — hvor dybt og derhos glædeligt maa han ikke have draget Ande ved Efterretningen om Lovens Død, hvemt man — kjøndt han var fængslet bag nidobbelt Jerngitter — endnu frygtede? Dog — stod der end ingen indre Bevægelses Taare ned over Kinderne paa den legitime Keiser, som havde overlevet den frygtelige Korsikavers Fald og Død, saa nedrullede dog heller ingen Glædestaare over dem, og ubilkaarligen paatrængte sig ham den Følelse: der er en stor Mand død! Tanken paa hans Datter søn, Søn af den Hedenfarne, maatte nødvendigvis nu beskæftige Keiseren. Skulde da Barnet ikke erfare, at dets Fader ikke var mere til? Skulde Sønnen, paa hvis Buxte den døende Faders brystne Dine vare henbendte, og for hvis Vel det sidste Suk af Faderens af Dødskampen sammenpressede Bryst trængte sig frem, skulde Sønnen ikke vie Faderen nogen Taare, skulde den fromme barnlige Følelse ikke bringe den blegnede Faders Minde sit Offer? Derimod satte den fromme Keisers mennefskelige Følelse sig. Paa hans Befal

ling gjorde man ham bekendt med hans Faders Død paa den meest skaanende Maade.

Man havde nemlig indbragt det østerrigste Keiserdømmes Hof- og Statskalender i hans Værelse. Prindsen, hvem ikke lettelligen en nok saa ubetydelig ny Gjenstand undgik, tog strax fat paa den tykke Bog og begyndte at læse. Han stødte snart paa sin Moder, og her læste han da: „formælet pro Proc. i Wien den 11te Marts 1810 med daværende Keiser Napoleon.“ Strax neden under fandt han sig selv som deres Barn benævnet: „Franz (Carl Joseph) Hertug af Reichstadt.“ Forkortningerne lod han sig forklare af sine Omgivelser, og i vild Glæde skal han have udraabt: „Altsaa Keiser Napoleon var min Fader! Ak, Du stakkels Fader! Skade, at Du er død!“ Saaledes lærte han at kjende sin Fader, først da han ikke var mere til!

Men fra den Tid, da den i det 11te Aar værende Prinds havde erfaret, hvilken stor Mand hans Fader havde været, havde hans Omgivelser deres Rød med ham. Nu hørte han ikke op at spørge, snart om dette, snart om hiint; nu vilde han vide, hvor hans Fader var død, om han havde været Keiser der, hvorfor Moder og han ikke havde været hos ham, hvorfor han ikke var vedbleven at være de Franskes Keiser, og flere lignende Spørgsmaal, som Ennet frembød. De Personer, som omgave Prindsen, havde Befaling til, saa meget som muligt at undvige hans Spørgsmaal, og i Tilfælde, at de maatte svare, da kun at give almindelige Svar; dog undslap disse Folk mangegange, naar Prindsen trængte ind paa dem med Spørgsmaal, noget mere end de maatte og vilde sige. Saaledes erfarede Prindsen, at hele Europa havde ført Krig imod hans Fader, og der undslap ogsaa Fortælleren det Ord: Østerriger. Strax faldt Prindsen hana ind i Talen, og skal meget

ivrig have sagt: „Saa har ogsaa Grandpapa ført Krig mod min Fader! Det er dog hæsligt, altfor hæsligt!“ Herpaa skal Prindsen i længere Tid ikke have været meget venstkabeligen stemt mod Bedstefaderen. Sil digere erfoer han ogsaa, at han strax efter sin Fødsel blev kaldet: Konge af Rom; det gjorde ham stolt og smertede ham tillige, og han udraabte: „Ak, og nu er jeg kun en Hertug!“

Omtrent paa samme Tid kom D. Miguel til Wien. Han var ofte allene med den unge Napoleon, spillede Billard med ham, ic. Af ham fik Prindsen først rigtig Kundskab om sin Faders og sin egen Skjebne. Ja der forsikres, at D. Miguel havde indbildt ham, at han med Rette endnu kunde haabe, at blive Frankrigs anden Keiser.

(Fortsættes.)

Beethovens sidste Quartet.

En Foraarsaften i Aaret 1827 spillede nogle Dilettanter i Wien Beethovens nyeste Quartet, som just den samme Dag havde forladt Pressen. Med Forbauselse og Ubillie fulgte de den herlige Aands forunderlige og bizarre Iddegang. Hans hele Stil syntes aldeles at have forandret sig; de yndefulde Melodiers kunstige Sammenslyngninger vare forsoundne; de poetiske Ideers Liv var borte, og den grundige Udførelse havde forvandlet sig til en talentløs Contrapunktists smaalige Pedanteri. Den Jld, som fordum blussede i hans kraftige Allegroer, og som, liig kogende Lava, strømmede frem i fulde gigantiske Aftorder, var nu gaaet over til en Række uforstaaelige Dissonantser, og de eiendommelige, lunefulde Themaer i Menuetterne, havde maattet vige for Spring og Triller, som ikke kunde udføres paa noget Instrument. Overalt aabenbarede sig en sælsom Jagt efter bizarre Effecter, en dunkel uforstaaelig Følelse — og dette var den samme Beethoven, hvis Navn, ved Siden af Haydns og Mozarts, hans Landsmænd nævnte med Stoltshed og Henrykkelse. De Spillende kastede flere Gange deres Buer bort, fortvivlede over den affindige Composition, og paa deres Læber svævede Spørgsmaalet: „Er dette ikke en Travestering af den Udsødeliges Værker?“ Nogle søgte Aarsagen i det Vanvid, som undertiden i Beethovens sidste Levetid formørkede hans Aand, men snart grebe de atter Violinbuerne, og bleve ved at spille af Agtelse for den berømte Mesters tidligere Hæder, lige som uvilkaarlig grebne af hans fordum saa mægtige Genius.

Pludseligt gik Døren op, og en Mand traadte ind, klædt i en sort Overkjole, uden Halsstorklæde, med nordentlig nedhængende Løkker; hans Vine glødede — men dette var ikke Geniets Jld, kun de fremtrædende,

skarpt betegnede Ophøininger af hans Pande vidnede om en usædvanlig Udvikling af det musikalske Organ, over hvilket Gall engang ved at beføle Mozarts Pande var saa henrykt. Sagte traadte han ind i Værelset, med Hænderne paa Ryggen, og nærmede sig de Spillende. Disse vege ærefrygtfulde til Side for ham; han vendte Hovedet snart mod den ene, snart mod den anden Side, ligesom om han gjorde sig Umage for at høre Musikken, men forgjæves! Hans Dine fyldtes med Taarer; han traadte hen i en Krog af Værelset og satte sig paa en Stol, skjulende Ansigtet med begge Hænderne. Men neppe havde den første Violin angivet den paa en Septimalakkord følgende Harmoni, før han sprang op med det Udraab: „Jeg hører, jeg hører!“ flappede med fuld Glæde i Hænderne, og stampede med Foden

„Ludvig! sagde en ung Pige, som efter ham var traadt ind i Værelset: Ludvig! Det er Tid at gaae hjem; vi forstyrre Herrerne.“ — Han kastede et Blik paa Pigen, forstod hendes Vink, og fulgte hende som et Barn, uden at sige et eneste Ord.

I fjerde Etage af et gammelt uanseligt Huus var et lille lavt og mørkt Værelse; en Seng med forrebet Omhæng, nogle Bunker Nodexapiir, og Ruinerne af et gammelt Fortepiano, var Alt hvad man saa af Meubler. Her var den udsødelige Beethovens Bolig. Paa hele Hjemveien talte han ikke et eneste Ord; men da han var traadt ind i Værelset, greb han Pigens Haand og sagde: „Gode Louise! Du allene forstaaer mig, Du alene viser mig Deeltagelse. Du troer, at alle disse Herrer, som spille min Musik, forstaae mig. Al, nei! De troe at jeg slappes; jeg bemærkede endog, at de smilte, da de spille min Kvartet. — Dette er et sikkert Kjendemerke paa, at de aldrig have forstaaet mig; og dog er jeg nu først en sand, en stor Musiker! Paa Veien har jeg udfæstet en Symphoni, som skal forevige

mit Navn; den vil jeg skrive op, og brænde alt det Øvrige. I den vil jeg forandre alle Harmoniens Love, og finde Effecter, som Ingen hidtil ahnede. Jeg vil grunde den paa en chromatisk Melodi af tyve Pauser, og optage i den Alfforder af hundrede forskjellig stemte Klokke; thi — foiede han hvistende til — jeg siger Dig i Fortrolighed, da Du førte mig op paa Taarnet, opdagede jeg, hvad maastee Ingen før har tænkt paa, at Klokken er det meest harmoniske Instrument, som man med Virkning kan benytte i en smeltende Adagio. Til Finalet tager jeg Trommeslag og Basseffud — og jeg skal høre denne Symphoni, Louise! — raabte han henrykt — jeg haaber at jeg skal høre den — tilføiede han smilende efter en Pause. Mindes Du, da jeg i Wien, i alle Verdens Kongers Nærværelse anførte Orchestret, som spillede det af mig componerede Slag ved Waterloo, tusinde Musiker adløde mit Bink, tolv Capelmestere, og trindrom Bataillon; Jiden, Kanonskuddene Men hvad jeg nu først vil udføre, skal fordunkle Alle hvad jeg forhen har skrevet, endogsaa hiint mit fortrinligste Arbeide. Jeg kan ikke afholde mig fra at give Dig en Idee deraf."

Efter at have talt disse Ord gik Beethoven hen til Fortepianoet, paa hvilket der ikke var een eneste heel Streng tilbage, og slog med alvorlig Mine paa de stumme Taster; eensformig klappede de mod det tørre Træ paa det ødelagte Instrument, medens de vanskeligste Fugaer i fem eller sex Stemmer af sig selv fremkom i Componistens Spil, medens han stræbte at give sin Musik det høieste Udtryk. Pludselig bedækkede han med hele Haanden Tasterne, slog dem stærkt an, og holdt inde.

"Hører Du? sagde han: Dette er en Alfford, som Ingen hidtil vovede at bruge! Ja, jeg vil forene alle den chromatiske Gammes Toner i en Alfford, og bevise Medanterne, at denne Alfford er rigtig. Men jeg hører

den ikke, Veed Du hvad det vil sige: ikke at kunne høre sin egen Musik? Men det forekommer mig, at naar jeg samler alle disse vilde Toner i een Harmoni, da ville de ligesom gjenklinge i mit Øre; og jo mere sørgmodig jeg er, Louise, desto flere Noder gad jeg da søie til Septima: Akkorden, hvis sande Eiendommelighed Ingen før mig har begrebet. Men nok derom! Jeg kjeder Dig maaskee, ligesom alle de Andre. Jeg kunde dog vel for denne underfulde Opfindelse i Dag fortjene et Glas Viin? Hvad mener Du dertil, Louise?"

Lærerne traadte i den stakkels Piges Dine. Hun var den eneste af Beethovens Elever, som ikke havde forladt ham, og som under Paaskuddet at undervises af ham, underholdt ham ved sine Hænders Arbeide. Derved bidrog hun til den ulykkelige, døde Kunstners Understøttelse, da det tarvelige Honorar, som han modtog for sine Compositioner, ikke var tilstrækkeligt til at bestribe de nødvendigste Udgifter. Viin var der intet af, neppe vare nogle Groschen tilovers til at kjøbe Brød for. Men hun vendte sig bort fra Ludvig, for at skjule sin Forsvirring, heldte Vand i et Glas og rakte ham det.

„Herlig Rhinskviiin! sagde Denne, efter at have smagt paa Vandet med Kjendermine: Kongelig Rhinsk: viin! Den er virkelig af min Faders, den salige Grediks, Kjelder. Jeg mindes endnu denne Viin ret vel, den bliver daglig bedre, det er Kjendetegnet paa en god Viin!“ Derpaa sang han med hæs Stemme sin Melodi til den bekjendte Sang i Goethes Faust:

Es war einmal ein König,
Der hatt' einen großen Floh,
Den liebt er gar nicht wenig
Als wie seinen eignen Sohn —

Men mod sin Billie gif han over til den hemmelighedsfulde Musik til Sangen af Wilhelm Meister:

Kennst Du das Land —

„Hør, Louise! sagde han omsider, i det han gav hende Glasset tilbage: Vinen har styrket mig, og jeg vil meddele Dig noget, som jeg for længesiden vilde sige Dig. Mig forekommer det, som om jeg ikke skal leve ret længe endnu, og hvad har jeg da ogsaa bundet ved mit Liv, det er en Kjæde af uendelige Qualer. Fra min Ungdom af saae jeg den Afgrund, som adskiller Tanken fra Udtrykket. Al, aldrig kunde jeg udtrykke min Sjæl, aldrig kunde jeg gjengive Papiret det, som min Phantasi fremstillede for mig. Naar jeg componerer Noget, og det bliver spillet, da er det ikke mere hvad jeg selv nedskrev. Eengang gif Melodien tabt, fordi en udsel Haandværker ikke var falden paa at gjøre en Klap mere paa en Fløite; en anden Gang tvinger en udsaaelig Hornblæser mig til at forandre en heel Symphoni, fordi hans Instrument ikke er i Stand til at frembringe et Par Bastoner; derpaa udelader en Violinist en nødvendig Tone af en Akkord, fordi Styrmpet ikke har Færdighed i at gribe Dobbelttoner. Og nu Stemmerne — Sangen — Operaernes og Dratoriernes Respetitioner — O, dette Helvede ligger mig bestandig endnu i Ørerne. Men dengang var jeg endnu lykkelig; desuagtet bemærkede jeg, at de forkeerte Musikere bleve grebne af en vis Begeistring, jeg fornåm i deres Toner en Slags dunkel Tanke, som havde foresvævet min Phantasi, og jeg frydede mig, jeg dukkede ned i den af mig selv skabte Harmonies Tonefølger. Men der kom en Tid, da mit fine Øre efterhaanden blev haardere; endnu besad det Gørelse nok til at høre Musikernes Feil, men det var tillukket for Skjønheden; en mørk Sky omhyllede det, og jeg kan nu ikke mere høre mine Værker. Jeg kan ikke

høre, Louise! I min Phantasi bølge hele Rækker af harmoniske Udforder, originale Melodier gennemkrydse hinanden og smelte sammen til et hemmelighedsfuldt Heelt. Jeg hører dem med Sjælens Dre, men det jordske Organ er for evig tillukket. Ak, saaledes maa den blinde Maler eller Billedhugger være tilmode, hvis Die ikke mere kan gænges ved Synet af de Billeder han eensgang skabte, for hvem Naturen forgjæves smykker sig med al sin Farveglans. O, hvad kan være værre sommere, end denne Sønderribelse af Følelserne, denne Sjæledød — hvor gruelig, hvor martrende er den ikke!”

„Og denne affindige Gottfried Weber forleder mig til unyttige Stridigheder, nøder mig til at forklare, hvorfor jeg paa dette eller hiint Sted har anvendt denne eller hiin Sammenstilling af Toner, denne eller hiin Forbindelse af Instrumenterne, skøndt jeg ikke selv er i Stand til at forklare mig det. Som om disse Folk vidste, hvad en Componist, hvad et Menneskes Sjæl nærer i sit Indre. De bilde dem ind, at de kunne skjære Sjælen til, ligesom hine Haandværksmænd, der arbejde med Instrumenter efter Regler, hvilke en Theoretikers udtørrede Hjerne i ledige Diebliske har udtænkt.... Nei! Naar Begejstringen griber mig, da er det klart for mig at en saa forskruet og sammensnørt Musik ikke kan virke mere, at de forældede Former maae erstattes ved nye, at man maa opgive alle nuværende Instrumenter og at andre maa træde i deres Sted, hvilke kunne udføre de store Mesteres Værker i al deres Fuldkommenhed. Jeg har talt med disse saakaldte Professorer derom, men de have ikke forstaaet mig, lige saalidt som de nogensinde have begrebet mit indre Væsen, eller ahnet, at jeg i Begejstringens Dieblis har fulgt en høiere Magt og handlet efter Naturens indre Love. Hvilke Daarer! — De vælge i et ledigt Dieblis et The-

ma, gjentage det snart i een, snart i en anden Tonart; Blæseinstrumenter fliffes hist og her ind ligesom bestilte Arbeide, paa et andet Sted sætte de en usædvanlig Akkord, over hvilken de i lang Tid have studeret, og alt dette høyle de glat og overstryge det med deres Lærdoms Fernis. Saaledes kan jeg ikke arbeide. Hvorledes skapte Michael Angelo sine udødelige Billedstøtter? Forbitret, rasende huggede han med Meiselen i det livløse Marmor, og tvang det til at gjengive den levende Idee, som laae skjult i Stenens Indre. Saaledes og; saa jeg. Den kolde Henrykkelse begriber jeg ikke. Jeg begriber kun den Henrykkelse, som forvandler det hele Verdensalt til Harmoni, hvor enhver Tølelse, enhver Tanke bliver til en Tone i mit Indre, naar alle Naturrens Kræfter blive til Midler i min Haand, naar Blodet koger i mine Arter, en Gysen gjennemtiiser mig, og mit Haar reiser sig.... Men alt dette er forgjæves; mine Kræfter tage af, mit Hoved svimler; Alt hvad jeg tænker paa forvilder sig i et Chaos, ligesom omhyllet af et Slør. Louise! Jeg gad vel nedskrive mine sidste Tanker og Tølelser, som hvile i min Sjæls Indre, for at de ikke skulde gaae tabte.... Men hvad hører jeg?" Med disse Ord stødte han Vinduet op, gennem hvilket harmoniske Toner fra et Nabo-huus bævede i sulkende Akkorder. „Jeg hører! udbrød han med høi Røst, faldt paa Knæ, og strakte Armene ud mod det aabne Vindue: Det er Symphonien til Egmont! — Jeg kjender den — det vilde Slagraab, Lidenstaberens brusende Storm — den vælger hen i Flammer — Lampen sluffes — men ikke for evig!" Utter lød Trompetstrald gennem Lusten, og med de Ord: „Hør! Nu bruse Akkorderne paany; hele Verden skal gennemstrømmes af dem, og Ingen kan overdøve dem!" sank Kunstneren ned ved Vinduet.

Om Aftenen var et glimrende Val hos En af Ministrene i Wien, og Gjæsternes Skarer bølgede frem og tilbage. „Har De hørt den sørgelige Ryhed! sagde En af dem: Beethoven er død, og man siger, at han efterlader sig ikke engang saameget, at han kan blive begravet derfor.“

Men Stemmen tabte sig blandt Mængden; Alle lyttede paa en Hertug og en anden fyrstelig Person, som talte om et Væddeløb mellem to Guldblodsheste.

William Douglas og hans Kone.

Disse To have i deres Levetid ikke udrettet noget særdeles Mærkeligt, saa man gjerne kunde sige om ham med Gellert: „Han levede, tog en Kone, og døde,“ og om hende: „Hun levede, blev hans Kone, og døde.“ Og alligevel er dette Ægtepar høist mærkværdigt og maaskee uden Lige. William Douglas blev i Aaret 1716 født i den skotske By Lannerck, og paa den selv samme Dag som Mary Dunton, hans tilkommende Kone, ligesledes førstegang saae Verdens Lys, og Begge udstødte deres første Skrig i een og samme Jordemoders Hænder. I een og samme Kirke, i een og samme Time, bleve de døbt, voxede op som Legekammerater, blev gift med hverandre i deres nittende Aar, levede over hundrede Aar tilsammen, og døde paa een og samme Dag (1816), i een og samme Seng, og ere, for at gjøre disse Liigheder fuldstændige, bisatte i een Liigkiste under hiint Alter, for hvilket de vare blevene døbt og ægteviede. En Steen paa Graven beretter alt dette for dem som besøge Kirken i Lannerck, til troværdig Bekræftelse for Efterverdenen.

Johan Wolfgang v. Goethe.

(Slutning.)

IX.

Goethe og Hertugen af Weimar.

Jeg vilde ønske, at jeg var en Homer eller en Voltaire, for paa en værdig Maade at prise den Tyrke, hvem kun Verden manglede men ikke Kraften, for at være Herker over den, og for at bringe Menneskeheden frem med R kæmpeskridt til sit Maal. Jeg skulde da have skildret Carl August, ikke efter det han virkede, men jeg vilde have antaget som fuldbragt, hvad han i en større Virkefreds upaatvivlelig vilde have udført, og Europa skulde forbauses over den store Mand, som staaer i et saa glimrende Lys, at ingen poetisk Farvenimbus er istand til at forstjonne ham mere.

Tre og tredsindstyve Qvadratmile omfattede hans Land, og paa denne lille Plet krævede han en Cæd, ved hvis Frugter Millioner kunde møttes. Men Carl August var ogsaa selv tilstede ved Alt, prøvede Alting selv, og vidste nøie, hvor enhver Ting hørte hen, hvorledes Enhver skulde tages, og hvorvidt man kunde forlade sig paa ham. Og derhos denne sunde Natur, som ingen Indvirkning uden fra kunde forstyrre, hvis klare Blik ikke lod sig blænde eller mørkne ved noget falsk Skin; dette ægte fyrstelige Sindelag, som vidste at Menneskets Adel hviler paa virkelige Fortjenester, ikke paa de ved Gudselen nedarbejdede ydre Udmærkelsestegn; dette Seltherrers blik, som overalt traf det rette Punkt, det afgjørende Moment; denne Kjærlighed til alt Stort i Livet som i Videnskaben, hvilket den opsøgte, befordrede, opmuntrede og elskede, med en Kjærlighed, som aldrig blev mæt, og altid paany hævede sine Vinger, liig den frie Fugl ved Solens Opgang; denne Tænkefrihed, som ikke blev

bunden af nogen Fordom og taalte enhver Ytring, som ikke overstred Fornuftens Grændser, og overalt uden Forskrænkelse eller Snæverhjertighed anerkjendte den redelige Villie, endog naar Værket mislykkedes — med eet Ord: alle disse Egenheder, af hvilke een allene er tilstrækkelig til at sikre et salvet Hoved Evigheden. Hvo taber da ikke Pennen i Bevidstheden af sin Svaghed, naar han vilde paatage sig at skildre denne høihjertede Tyrstes indre Liv, tilligemed hans ydre Virksomhed?

Og en saadan Mand og Tyrste var og blev usforandret i længere Tid end halvt hundrede Aar Goethes Ven; han var ikke blot hans August og Mæcen, men langt mere, hvilket ogsaa Digteren selv anerkjender i et af sine poetiske Arbejder. Han skænkede ham sin Belsvillie, sin Fortrolighed, og i mere end halvt hundrede Aar vandrede de ved hinandens Side, og Carl blev altid den samme, altid sig selv liig. Hvor findes et lignende Exempel i Verdenshistorien?

Efterretningen om hans pludselige Død overraskede Goethe ved Middagsbordet; man tøvede med at bringe ham den, endelig skete det. Da sagde Goethe til de Tilstedeværende: „Det er grovt! Lad os tale om noget Andet!“

Med Tætning bar han Tabet — han yttrede intet, men endnu Maaneder efter kunde man af hans Anordninger og Bestemmelser i de videnskabelige Anstalters Forvaltning tydelig bemærke, hvorledes ikke blot en dunkel Følelse, men snarere en klar Bevidsthed om at Altting nu var forbi, opfyldte hans Indre, og det varede længe inden han kunde vænne sig til den nye Tingenes Orden, skjøndt man fra alle Sider gjorde alt muligt, for at bevidne ham den dybtfolte Grefrygt og virkelig barnlige Hængivenhed.

(Uf: Das Büchlein von Goethe, 1832.)

**Prædiken af en fransk Emigrant,
holden for en Landsbypærest i Lybssland.**

Le predicateur ordinaire is kewor frang. Sie ahb mir kemaf der Auftrage, daß it soll alt der Predick. —

Ecoutez! — it will also versähl vor der Ernn Ié-
sus Christ, wie sie sein kefahr über der kalliläische Mär
naf Capernas. Als man nämlik ahb woll maf den Ernn
Iésus Christ à la roi, so ahb sie gemerf Unrath, ahb
sif gemaf mit der Pierre, Jean et Paul auß der Staube.
Eh bien! wie sie ankommen en compagnie an der Mär,
und sie marchir in der Skip, so saß der Erre Iesus Christ
zu der Pierre: keh du nit von der Skip, je vais aller
in der cabinet und schlaf ein wenif, da stehe so lanf
Schildwas! Le Pierre disoit: „Dormez bien! dormez
bien, Erre Iesus Christ!“ Da ahb sif subtilement erob
eine far krausame Sturme, die ahbe kemaf calibre, cala-
bre, un mit der Skip comme ci, comme ça, da sein
kewore der monsieur Pierre un seine camerades gran-
dement ankst. Die Pierre kuck sif durf der Schlüsselock
in der cabinet; und als der Erre Iesus Christ nok im-
mer schlafte, so sank sie an su schreien: O Erre Iesus
Christ! elf! elf! wir versoff ensemble. So nun der
Erre Iesus Christ öhr die Restrei, werf sie sif sofleik en
neglige, sprint auß der cabinet, un informire sif von
der horrible lamentation un keh hierauf der Pierre,
der arme Teufel, ein Berweis froß mößlik, mit der Wort:
„Wie kann du Asensuß werde fleik ganz kaput über eine
tourbillon! wissen du nit, daß unser Erre Gott ahb der
Kewalt über der Wind und der Mär?“ Da ahben sif die
Pierre keschämen wie eine Pudelhund. Darauf aber tour-
nure sif der Erre Iesus Christ zu der Mär, sab ene
Winke und skrei avec haut voix: „Douce-ment! douce-
ment! Die Märe, du, erkenn du der Ererschaft, der dir
erweis die honneur zu sehen über dir!“ und die Märe
schweif subtilement kanz maussstill. It ahb nun, mes-
sieurs et mes dames, versähl meine lange Wissenschaft,
un sehe, daß sie lacke, darum will it ausmacken mein Pre-
dick. Amen. —

Fjerde Christians Sværd. Et Sagn. *)

Igjennem Kirkens smukt bemalte Ruder
 Sig trænger Maanens tause, matte Skin,
 Og alt dens blege Skjær den Stund bebuder,
 Da hver en Dødning vaagner i sit Skriin.
 Ned i en gammel Hvalving sagte list
 Sig Maanens Straaler gjennem dunkle Glar,
 Og finne paa en mægtig Kongekiste
 Der kun til Pryd et rustent Glavind har.
 Men under Kirkens høie, malte Vuer
 Igjennem hver en Hvalvings snevre Rum,
 Og ned i længst Hensarnes Dødningstuer
 Gjentoner Midnatsklokkens dybe Brum.
 Da trilled Sværdet flirrende til Jorden
 Fra Kistens Laag; det drøner længe ned
 Igjennem Hvalvingen, som sferne Jorden:
 I Piller rangle Vilhelms hvide Been,
 Og sferde Christian hæver sig med Moie,
 Bortstyder Laaget med et bange Gys,
 Han gnider længe taus sit ene Øie
 Og stirrer undrende paa Maanens Lys.
 „En heilig Drøm om Danmark og dets Hæder
 Mig trylled end i Dødens lange Nat,
 O! at mit gamle Øie saae de Steder,
 Som det med Sorrig, brustent har forlabt.
 Jeg hørte Sang af Danernes Kanoner,
 En Symphonie til Vrens Bei heel liig,
 Som i de Faldnes Ører lifligt toner,
 Og løkker Sjælen med til Himmerig.
 Jeg hørte Baabengny og Jubelstemmer

*) Fremfagt af Hr. Instructeur Nielsen ved hans Decla-
 matorium paa Aarhus Theater, i Sommeren 1832.

Af danske Gutter paa det vrede Hav;
 Det trængte ned til Dødens taase Gjemmer
 Og lullede sødt for mig end i min Grav.
 Nu maa jeg op og see om Maanen lyser
 Paa Taarnet og mit Hjørne Rosenborg,
 Mit tabte Hie smerter, Hjertet gyser,
 Som om det kunde skjælve end af Sorg.
 Jeg maa og see om Flaget end udbreder
 Sit hvide Kors ved Esølund's frie Ryst,
 Og lytte, om det høitidsfuld end qvæder
 Om sine Helte hist paa Havets Bryst.
 Saa iler Christian stille fra sin Bolig
 Og standser først i Arelstad sin Flugt;
 Her er saa tyst, Alt slumrer her saa rolig,
 I Hytte som i Borg er Lyset slukt.
 Ad Kongeborgens Mure han hensover,
 Og seer med Smil det nye Kæmpehuus;
 For Christians store And hvær Hvalving bærer,
 Og hist et Taarn skjuler Mattens Blus.
 Da oiner han sin Børs i nye Klæder,
 End kneiser hans Trophæ i Mattens Lys;
 Da mindes han sit Danmarks gamle Hæder
 Og mærker ikke Dødens kolde Gys.
 Hist speiler Maanen sig i Kirkens Murer,
 Smaa Bolger sprøjte Skum paa Murens Steen.
 Mens Østenvinden om Kapellet tuder,
 Der gemmer store Heltes trætte Been,
 Og Maanen lyser klart fra Skyens Rister;
 Da fluer Christian gennem Vindue's Glar,
 Og seer i Krogen hist hvor Fahnen vifter,
 Som Juel igjennem Ild og Sværd hjembar,
 Og ligesom ham staaer en Marmorkiste,
 Den gemmer En af Danmarks Heltesfloj;
 Men Christian ahner hvad hans Folk forliste,
 En Taare falder paa hans Sølvbrøst.
 Da vender han sit ene Døds Blikke

Fra denne Scene ; skuer ængstelig
 Til Benstue, hvor de stolte Euaner ligge,
 Og hvor det røde Flag udsolder sig.

Han seer, men æt! han frygter at han feiler,
 End vaier Flaget paa det gamle Sted,
 I Euanereden ligger mangen Seiler,
 Og gamle Christian fryder sig derved.
 Da stunder han igjen til Gravens Hvile,
 Forbi det stærke Taarn gaaer Flugtens Gang ;
 Han seer sit Værk staae fast, hans Læber smile ;
 Men hist i Musagaarden lyder Sang :
 „Kong Christian stod ved høien Mast!“ saa sjunger
 Den muntre Flok, og støder til med Lyst,
 Og et Hurra for sjerde Christian runger ;
 Det finder saligt Gjenklang i hans Bryst.
 Da signer han sit elste Folt og iler
 Til Roeskilbs gamle Kirkehvælving hen,
 Heel modig efter Flugten han sig hviler,
 Og tager Raaberlaaget paa igjen.

Men næste Morgen fandt man Sværdet nede
 Paa Gulbets Steen, saa sølsomt kaster hen :
 Man saae paa det med Vrefrygt og Glæde,
 Og lagde det paa Ristens Laag igjen.

S n u r r e p i b e r i e r .

(Af Rhyns Skilderie.)

Hvor i Danmark faaer man, noget nær, Wittighedens og Sati-
rens bedste Glødeste?

*22202 ? 2211111 1022 202

I hvilken tragisk Digers Navn finder man Heltenes Begeistring-
middel og en Slagsbroder?

*2220211111111111 1

Hvad er det for en Digter, der er halv Kvinde og halv Mand?

*11111111111111111111

Hvad hedder Kjøbenhavns literaire Solgud om Dagen, og Lyses-
ber om Aftenen?

*22202111111111111111

Hvad hedder Kritikens og Germanismens meest kneisende Dyr i Sorøe?

*11111111111111111111

Hvad hedder de to fugtigste Skribenter i Danmark, men Hensyn
til Enden (neml. Navnets)?

*2211 2211 221 221 111

I hvilket Præstenavn ligger den meeste Jib og Kraft?

*11111111111111111111

Hvilken aandelig Taler maa bedst forstaae at opbygge Hjertets Jis?

*20202

Hvad hedder det gudfrygtigste Uoi?

*22202222222222222222

Hvilke Kroner har ingen Fyrste Lyft og Evne til at sætte paa sit
Hoved?

*22202222222222222222

Hvad for Troner ere de fletteste?

*22202222222222222222

I hvilke Klokker er der meest Liv uden Lyd?

*22202222222222222222

Hvilken Salve er den meest drøbende?

*22202222222222222222

Hvilke ere de meest ilbesmagende Piller?

*22202222222222222222

Hos er den hovedrigeste Mand i Verden?

*22202222222222222222

Jocosus.

D r o n n i n g e n s S l ø r .

Enhver, der er bekendt med den yndige Egn om Landshylen L—weiler, to Mile fra Coblenz, paa Reien til Luxemburg, vil vistnok med Fornøielse erindre sig Partiet om den en Fjerdingvei fra Hyen beliggende smukke Vandmølle, thi vi kjende intet yndigere og mere tiltalende Landskabsmalerie. I Aaret 1792 var samme imidlertid endnu mere tiltrækkende. Fortidens Erindringer forenede sig dengang med den stille Naturs Yndigheder, for at give denne tiltrækkende Plet endogsaa nogen Betydning. Paa den anseelige Høi, der hæver sig mod Vesten, omtrent tusinde Skridt fra Møllen, bedækket med unge frodige Træer, og hvorpaa nutildags et just ikke meget malerisk Kapel er opført, hævede sig dengang en herlig Borgruin, der syntes at sammenholde og krone den yndige Egns mangfoldige og afvejlende Grupper. Fra Levhytten i Haven havde man Udsigt til denne Levning fra Middeldaldren, og naar Ruinerne skinnede i Aftenso lens Guld, naar Møllen klapprede, Bierne summede paa Klovermarken, og Fuglene istemmede deres simple Melodier i de gamle Røddetræer, kunde man godt drømme sig tilbage i Fortiden, da det gamle Slot endnu tjente til Andet, end til at være et Pirringsmiddel for sandseilige og tomme Drømmerier.

Nu er Borgruinen jebnet med Jorden, ikke paa Grund af en moderne, paa det Nyttige henvendt Vandalsimus, men som en Følge af en tragisk Begivenhed, der maaskee for et Dieblisk tør gjøre Fordring paa Opmærksomhed.

Det var en Fjøn Julimorgen i hiint Aar 1792, da Grev von B, Ritmester i østerrigsk Tjeneste, indtraf i L—weiler, paa sin Tilbagereise fra Frankfurt an

M., hvor han havde bivaanet den nu regjerende Keiser Frantz's romerske Keiserkrøning. Dengang befandt sig Prindsen af Condé's Hovedkvarter sammesteds, hvis Emigrantcorps lovede sig til at rykke over Luxembourg til Longwy og Verdun i Frankrig. Omendkjøndt Greven endnu var temmelig ung, havde han dog tidligere paa østerrigsk Side beklædt en militair Gesandts Functioner hos de emigrerede franske Prindser, hvorhos han tillige havde et næie, personligt Bekjendtskab til deres Omgivelsler, saa at det fortræffeligt passede sig, at man i dette vigtige Øieblik forenede ham med deres Hærsfører, for at vedligeholde Dennes Forbindelse med den keiserlige Krigsmagt. Elfskørdig, dannet, aandrig, nærede Greven dog en vis Modbydelighed for Emigranterne, hvors meget end deres selskabelige Dannelse var beslægtet med hans. Hans tydske Grundighed havde et Anstrøg af Sentimentalitet, deres Letsindighed derimod en rational, raisonnerende Anmættelse, og disse to Ting forlignes ikke godt. Da han meldte sig hos Prindsen af Condé, erfoer han af Denne, at Stedet overalt var saa opfyldt med Militaire, at han neppe kunde gjøre Regning paa et behageligt Kvarter. Stedets Øvrighed bekræftede dette, men foreslog Greven Møllen til Bolig, hvilken Ingen af Franskmændene havde villet vælge, fordi den laae noget affides.

„Desto bedre! svarte Greven: Saa er jeg saameget sikkrere paa at blive fri for deres Besøg. For mig kun til Møllen.“

Man bestfrev ham Veien, der kunde findes uden ledsager, og Greven satte sig strax til Hest, for, ledsaget af sin Kammertjener og Ridesknekt, at opsoge sin Enebolig.

Da han fra Høien tæet foran Landsbyen bemærkede Møllen i Dalen, glædede Synet deraf ham ualmindeligt, og han befalte sin Ridesknekt at ile forud med Indkvarterings-Billetten, for at melde hans Ankomst.

Da han et Kvarteers Tid sildigere selv ankom til Møllen, hvilken han siden en kort Tid ikke havde kunnet faae Die paa, formedelst det tykke Krat, hvorigjennem Veien ogsaa dengang, ligesom nu, slynger sig, fandt han sit Bud larmende og bandende foran Gaardens tillaaefede Port.

„Hvad er paafærde?“ spurgte Greven.

„Jeg har næsten slaaet Porten ind! heed det: Ingen hører mig. Hele Huset synes at være uddød.“

„Nu, saa bank paa Vinduet.“

„Ogsaa dette har været forgjeves.“

„Folkene ere maaskee i Kirke, thi det er Søndag, og Møllen staaer stille. Til Middag komme de hjem; imidlertid ville vi vente. Sadl Hestene af, vi ville neppe behøve at vente en halv Time. Solen staaer allerede høit over os.“

Saaledes skete det. Greven vandrede ventende omkring Huset. Vi vide ikke, hvorfor et Sidevindue fængslede ham mere end de øvrige, saa at endog Lysten paaskom ham til at titte ind igjennem det. Han steg af den Grund op paa en Bænk og lagde Ansigtet til Ruden. I en lille Stue bemærkede han en qvindelig Skikkelse, der hvilede i en Lænestoel med en Harpe ved Siden, hvorpaa hun nylig syntes at have spillet. Den Hvileendes Bæxt var yndig og bydende, men hendes øvrige Udportes høist paafaldende. Hun var iført vide tyrkiske Beenklæder af hvidt Utlaff, og en orientalsk Gruentimmerdragt af rosenfarvet Silke med Guldbroderie. En Turban med vaiende Fjer smykkede hendes Hoved, hvorvel et riigt Haar i yppig Fylde rullede ned næsten til hendes Knæe, og omgav den sælsomme Pynt ligesom med en dunkel Kappe. Ansigtet viste sig i Profil. Det var af herlig Skjønhed, men Diet var tillukket, ligesom overhovedet det hele gaadefulde Væsen ubevægelig syntes

at være indbugget i en magist Glummer, der fængslede hende i denne maleriske Stilling.

Greven betragtede længe forbauset dette Syn, uden at det kunde blive ham tydeligt om han saae et Billede eller et levende Væsen for sig, Denne Tviol forsvandt imidlertid snart, da Damen reiste sig, og syntes ligesom at opvaagne af en dyb Bedøvelse. Hendes første Bevægelse var efter Harpen, der var gledet ud af hendes Hænder. Hendes Fingre legede i Begyndelsen med Strenge, indtil Tonerne bleve mere bestemte og henrivende. Greven, der selv var en Ven af Musik, gjenkjendte snart den uforlignelige Andebesværgelse af Glucks Armida, og ventede med spændt Opmærksomhed paa det Dieblik, da Trolldqvindens Sang skal falde ind. Den udeblev heller ikke, og Damen begyndte:

Esprits de haine et de rage,
Démons obeissez nous.

med en Kraft i Stemmen og Ynde i Foredraget, der fortryllede. Snart blandte sig dog noget Gyseligt deri. En uhyre Smerte syntes at udtale sig i denne Sang. En sønderrivende Bemød klagede i de blødere Toner, hvori Armida befaler de onde Aander at isøre sig yndige Stikkelser, for at forlokke Rinald. Skjøndt Sangerinden ikke reiste sig iveiret, syntes hun dog selv at være Tryllerinden, og Synet af Dragevognen, der kommer for at føre Aandernes Dronning gennem Lusten, vilde i det første Dieblik ikke have overrasket Tilhørerne.

Hun endte, reiste sig derpaa, og kastede, i en majestætisk Stilling, ligesom et truende Blik iveiret, derpaa sank hendes skjønne Hoved ned paa Brystet, Taarer strømmede ud af de brændende Øine, hendes Knæ bøiede sig og berørte Jorden; hendes Hænder korsede sig frampagtigt foran Brystet, idet hun udtalte disse Ord: „Og dette arme Hjerte, vil det endnu ikke briste?“

Herpaa sank hun med Panden ned paa Stolen, og forblev i denne Stilling.

Greven, der i den, han havde indtaget, ikke kunde bemærkes af Damen, var høiligen spændt efter Oplysningen af denne yndige og tillige sørgelige Gaade, og da han nu ikke kunde forlade Huset, iulte han til Døren, for paany at banke paa. Det forønskede Udsald udeblev ikke denne Gang. En melodisk Stemme spurgte fra det Indre af Huset, hvem det var, der begjerte at indlades?

„En tydsk Officeer, var Svaret: der i dette Huus er bleven anvlit Nvarteer.“

„Herren behage at vente et Dieblif! heed det: Der skal strax blive lukket op.“

Strax derpaa aabnedes et Vindue, og et ungt Fruentimmer viste sig ved samme, iført Bønderpigernes simple, men nette og smagfulde Dragt. Greven maatte næsten troe paa Hysterie, da han gjenkjendte den samme Skjønne, men uden det mindste Spor af den tyrkiske Punt. Faa Minuter havde forandret Alt, kun ikke hendes yndige Træk og hendes ædle Anstand.

„Velkommen, min Herre! sagde hun: Beboerne af dette Huus ere rigtignok for Dieblifket ikke hjemme, og jeg er alene; imidlertid troer jeg ikke at vove noget, ved at aabne for Dem.“

„Vær De ubekymret! svarte Gæsten: Her er behageligt under Træerne. Jeg vil ikke betræde Huset, før rend deres Beskyttere ere vendte tilbage. Imidlertid beder jeg Dem om lidt Brød, Vand og Viin for mig, og et Ly for mine Heste. Forresten betaler jeg mine Fornødenheder, og falder kun til Byrde ved den Plads, som jeg ubuden maa gjøre Fordring paa.“

Vigen boiede sig med Anstand og forlod Vinduet. Kort efter aabnedes Døren, og hun traadte ud med en net lille Collation, Viin og Vand i fløbne Glaser, som hun serverede for Gæsten.

Forst nu viste hendes Figur sig i sin hele Skjønhed, hendes Gang og Holdning forraadte noget saa Edelt, Værdigt og Fornemt, at den Formodning, at hun ikke altid havde levet i dette landlige Opholdssted, maatte blive levende. Uvilkaarligt reiste Greven sig og sagde: „De er ualmindelig god, Mademoiselle. Havde jeg formodet en saadan Beboerske under dette Tag, vilde jeg vistnok søgt at undgaae denne maaskee ubehagelige Forskyrrelse.“

„Vist ikke, min Herre! svarte hun: Jeg behøver Deres Overbærelse. De bankede længe paa, jeg hørte det nok, men jeg kunde med den bedste Villie dog ikke lukke Dem ind.“

„Naar vi blive noget nøiere bekendt sammen, vil jeg tage mig den Frihed at spørge Dem hvorfor.“

„Svaret vil neppe tilfredsstille Dem. Der gives Ting, for hvilke Sproget fattes Ord. Kun naar jeg er, hvad jeg synes, raader jeg over mig selv, og kan hellige min Deeltagelse til den Slægt, der er yngre end jeg. Men naar jeg synes, uden at være, maa nødvendigtvis ogsaa min Evne ophøre til legemligt at indvirke paa det Nærværende.“

„De driver Spøg med mig, og opgiver mig Gaader.“

„Spøg? — Nei, jeg veed, at af dette uendeligt lange Liv ved alle Aarhundreders Bid ikke eet Minut lader sig bortspørge eller afforte. Traaden er afmaalt, og Tænnen spinder den af i dens fastsatte Tid. Gaader! — De er for ung til at gjette dem!“ —

„Er De da ældre end jeg?“

„Ja, min Herre! De synes imidlertid at forsmaae denne kolde Kapun, fordi De ikke vil have den Uleilighed at skjære den for. Lør jeg maaskee have den Ære at betjene Dem?“ Hun greb Kniv og Gaffel med de hvideste, nydeligste Hænder, og skjar Stegen for paa den kunstigste, kun ved fornemme Taster brugelige Maade.

Breven benyttede denne Pause til ubemærket nøiere at betragte dette sælsomme Væsen. Vanden syntes at bære Spor af en dyb Kummer, en feberagtig, ofte afvekslende Rødme farvede Kinderne, og i de store dunkle Dine opdagede man et ustadigt Blik, der gav det Hele noget Forunderligt og Sælsomt. Ikke destomindre var hendes Ydre i høieste Grad tiltrækkende, og selv hine uforstaaelige Taler maatte ved det blide velklingende Organ og den smukke Dialect sængsle Opmærksomheden. Han besluttede at rykke nærmere.

„Har De altid opholdt Dem her, Mademoiselle?“

„Nei, min Herre.“

„Og hvor da, om jeg tør spørge?“

„Derom spørger jeg først Dem, min Herre.“

„I Wien, Prag, Neapel, Rom, Paris.“

„Og hvor ellers?“

„Paa det Slot, hvor jeg er født.“

„Og hvor ellers?“

„Altsaa før min Fødsel, ja — det veed jeg ikke.“

„Nu, seer De, min Herre. Det gaaer ligedan med mig.“

„Deres Opholdssted efter Deres Fødsel kan da vel ogsaa lade sig angive?“

„Maaskee, min Herre! Maaskee — ogsaa ikke. Det menneskelige Liv er en Væv. Vel os, om vi kunne følge dens Traade, naar de krydse hverandre. Men hvilket jordist Væsen formaaer vel at udfylde de Hulker, som de dunkle Magter rive deri. Vil De see et Billede paa mit Liv? Her er det.“ —

Hun fremtog af Barmen en lille Pakke i et rosenfarvet Omslag, og udfoldede deraf et Slør af det fineste, indiske Musselin, rigt gjennembirket med Guld og kosteligt, saaledes som kun Hindostans Tyrstinder bære det.

„Seer De! sagde hun: Engang var det heelt — men af! — denne Aabning.“ Hun sukkede dybt, og pegede

paa et Hul midt i den kostbare Bæb, der syntes at være forarsaget ved Vold. — „Hvem kan igjen udfylde dens ne Aabning?“

„I Sandhed Ingen, Mademoiselle! Vee den ulykkelige Forseelse, der hidførte denne Beskadigelse.“

„En Forseelse? — Al nei! — Fortvivlelsen greb i dette Øvandt, og sønderrev det i den skrækkeligste Marer. De onde Aander drive deres Spil med denne Bæb. Jeg har alt længe levet, førend jeg blev hvad jeg nu er. Jeg opfylder Bestemmelsen, hvis skrækkelige Klarhed i Rædselens Time er blevet mig indlysende. Men jeg veed, det vil snart være forbi, og Solen, der idag gaaer ned, vil, naar den atter hæver sig, føre denne udødelige Aand sit beklagelsesværdige Kald imøde.“

Greven syntes ikke at agte paa disse sidste Ord, men kun at beskæftige sig med Levningerne af det prægtige Slor.

„Birkelig, sagde han: denne Pynt har været en Dronning værdig.“

„En Dronning har ogsaa brugt det. Tippe Sæheb skænkte det til Marie Antoinette, Denne til en af sit Hofs Stormænd, der standsede hendes fjerde Heste. Af ham modtog hans Gemalinde det.“

„Er De Emigrantinde, Madame?“ spurgte Greven, som greben af en pludselig Tanke.

„Nei, min Herre; jeg vender tilbage til mit Hjem.“

„Og hvor er De født?“

„Hvor Ingen mere fødes. — Hvorledes behager Hiin Borg Dem?“

„Dens Beliggenhed er malerisk.“

Jeg spurgte ikke om dens Beliggenhed, men om Borgens behager Dem.“

„Marhundreder have gjort den til en Ruin.“

„Det er sandt, men eengang var den skøn. Dens Gæle, dens stolt hvælvede Gange, dens høie Hvælvinger,

dens prægtige Taarne svæve for min Erindring. Ak!
— de ere forsvundne."

"Erindring? — Hvorledes? — De har seet den?"

"Seet den? — Nei og ja. — Eller er at see og
at skue eenstyldige for Dem?"

"Som man tager det. Men hvilken Forskjel gjør
De mellem Begge?"

"Den hele Forskjel af det Oversandselige. Jeg vil
ikke trættes med Dem om det Ubestemte i Deres Ud-
tryksmaade, da jeg begynder at ahne Deres Mening.
Men tør jeg spørge, hvorledes De har kunnet skue denne
Borg i sin Herlighed, der er forsvunden for Aarhundredes
der siden, denne Borg, som De nu, ligesaavel som jeg,
seer som en forstyrret Ruin?" —

"Min Herre, det er et Samvittigheds-Spørgsmaal,
og vort Bekjendtskab er neppe en halv Time gammelt.
Følgelig hvem siger Dem, at jeg ikke nu skuer Borgen
som Ruin, og har seet den i sin Herlighed?"

"Fornuften!"

"Jeg gratulerer til en saa fortræffelig Rejsekam-
merat."

"En saa smuk Dames Spøg bliver altid vel op-
taget, selv naar den gaaer ud paa en Mystification."

"Jeg spøger og mystificerer aldrig."

"De fordrer altsaa, at jeg skal holde Dem selv for
noget Oversandseligt."

Et sælsomt Smil fløi over Damens Træk, og hun
spurgte: "Hvoraf slutter De det?"

"Af den Omstændighed, at De vil jeg skal troe, at
De har seet denne Borg i sin oprindelige Skikkelse med
legemlige Vænge. Da Aarhundreder ere forløbne siden
dens Odelæggelse, og jeg idag har den Være at gjøre
Deres Bekjendtskab, saa maa jeg i Dem beundre et Væ-
sen, som min Forestillingsbevne ikke begriber, desuden no-
get Oversandseligt, som mine Vænge ikke kan see, mine

Hænder ikke berøre, men som jeg dog, da jeg kan iagttage det, maa holde for Gjenfættelsen af et mig uforklarligt Væsen. Jeg tilstaaer da, at der maa gives meget godmodige, beredvillige og practiske Visioner, der stænke Viin, skjære Steeg for, og lave Sallater."

Greven havde, hvad man vel heller ikke kan fortænke ham i, sagt dette Sidste med et Ansigt af Ironie. Mens hans høist pirrelige Vertinde udbød i Taarer og sagde: „Ak! — De smerter mig! — Kan jeg for, at mit Rald paa saadanne Afveje leder mig til Maalet? — De fremtør alle skulde skaane mig, thi jeg saae Dem alt for længe siden staae for mig, saaledes som nu, medens De maaskee endnu var meget langt borte fra mig, som min sidste og eneste Ven i denne Verden. Jeg vidste alt iforveien, at det var Dem, der bankede paa, da jeg ikke kunde lukke Dem ind, hvor gjerne jeg end vilde. Jeg har haaret paa Dem, længtes efter Dem. Nu er De her, og tør ikke mishandle den Ulykkelige, De, der skulde bringe mig hvad der er mig det Kjæreste og det Frygteligste i hele Verden."

Greven befandt sig i en paa sin Tid; Han tvivlede om Damens Forstand, og ønskede, at en Tredies Mellemkomst vilde gjøre en Ende paa denne tætte tætte. Hun havde imidlertid reist sig, og nogle Diebliske fæstet Blikket paa Borggruinen. Derpaa vendte hun sig til Greven, med en Routine, som kun den store Verden pleier at besidde.

„Tør jeg udbede mig Deres Navn?"

Greven nævnte det.

„Fra hvilken Egn er De?"

„Fra Böhmen."

„Det er Sagnenes Fødeland. Elsker De saadanne?"

„Undertiden."

„Jeg skal fortælle Dem det, der er almindeligt om denne Borg. Den hedder Wolfstein. Paa Næveret:

tens Tid, Gud veed, under hvilken gammel Keiser, boede der en Wolf von Wolffstein, en Mand af en vild Caracteer. Paa Borgen levede en gammel Lehnsmænd med sin Søn. Wolf mishandlede den Gamle for en ringe Forseelse saa eftertryffeligt, at han to Dage efter opgav Aanden. Hans Søn Ennewald knælte ved den Døendes Leie. Denne sagde til Ynglingen: „Jeg efterlader Dig Intet, uden Forpligtelsen at hævne mig. Tilsværg mig, at tage saa gyselig en Hævn over min Banemand, som Du formaaer at udtænke og udføre.“ — Ynglingen svor en frygtelig Eed, og den Gamle sov hen. Snart steg Ennewald ved Jær for sin Tjeneste og ved sit indsmigrende Væsen i Ridderens Gunst. Han behandlede ham, maaskee ogsaa af Unger over det paa Faderen udøvede Mord, som sin egen Søn. Ridderen havde en Datter ved Navn Hildegard. Hendes Lerner fortalte hende, at hun var skøn. Ennewald vidste at vinde hendes Kjerlighed, og vidste at opflamme denne til Lidenskab. Et strafværdigt Forhold begyndte at finde Sted, uden at Faderen ahnede det. Snart havde Hildegard Intet mere at nægte den brødefulde Elsker. Men af! — Nu lod han Masken falde. Hans Omhed forvandlede sig til Haan. Samme Aften flygtede han fra Slottet, og to Dage efter fandt Ridder Wolf en Skrivelse paa sit Slots Tærskel, hvilken hans Kapellan forelæste ham. Den lod omtrent saaledes: „Du myrdede min Fader. Den frygteligste Hævn tilsvor jeg Dig, og Din Datter blev Bærktoiet. Nu giver jeg Dig hende tilbage med min Foragt. — Har jeg forstaaet at holde min Eed? Staden Mainz, der hader Dig, beskytter mig. Du kan ikke skade mig. Vor Regning er afsluttet.

Ennewald.“

Wolf's Raserie var stum, men derfor ikke mindre frygtelig. Hans Befaling indesluttede Hildegard

for Livstid i et snevert Taarnværelse. Af Mainz for-
 drede han forgjæves sin Fjende udleveret. Daglig plyn-
 drede han nu Stadens Gebeet, og anfaldt Rjebmæn-
 dene, der droge til eller fra Messen sammesteds, plyn-
 drede dem paa Landeveiene og slæbte dem i Fængsel.
 Forlangte man Tilbageleveringen af de Fange eller Byt-
 tet, heed det: „Kun for Ennewald; sender mig ham.“
 — Hans Forbring blev ikke opfyldt. Ennewald, der
 var klog, smuk og indsmigrende, havde i Mainz faaet
 et stort Partie, der beskyttede ham. Han lovede Naar-
 det at gjøre en Ende paa dette Uvæsen, naar man vilde
 betroe ham Ansørselen over den bevæbnede Magt. Han
 vilde usformodentlig anfælde den frygtelige Wolf i sin
 Hule og ødelægge den. Hvad han lovede, udførte han.
 I Julenatten, da han ubemærket med sin Skare havde
 nærmet sig Wolfsstein, trængte han ind i Borgen, begun-
 siiget ved en hemmelig Forbindelse med En af Slottets
 Besætning. Hans Mandskab anfaldt den sovende Be-
 sætning og myrdede den. Ennewald selv kastede en
 Brand ind i Borgen, hvis Flammer vakte den ulykke-
 lige Eier. Modværge var forgjæves. Wolf faldt le-
 vende i sin Fjendes Hænder, og døde i Mainz for Bød-
 delens Haand. I Slottets Ruiner søgte Ennewald
 efter hende, der havde opoffret ham Alt, og som han
 saa frygtelig havde bedraget. Han fandt hende ikke.
 Taarnet, hvori hun havde sat fangen, var styrtet sam-
 men; Hildegards Been fandtes ikke mellem Ruinerne.“

„Hun blev vel ihjelslaaet af Taarnets Mure! svarte
 Greven: Og hendes sørgelige Levninger blev sagtens et
 Offer for Flammerne.“

Damen loe vildt og sølsomt, og svarte i en skjæ-
 rende Tone:

„Nei — Hun levede.“

„Og hvad blev der af hende?“

„Hvad bliver der af den Kvinde, som Mændenes Forræderie har fordærvet? — En landflygtig Mand, som Himlen forstøder til Straf, og Helvede udelukker til Spot. Hun betlede om Dagen i Landsbyerne, og vandrede omkring mellem Ruinerne af sine Fædres Borg, i det Haab, at Ennewald, den Elskede, Troløse, vilde komme og forløse hende. Hun vankter endnu om der hver Nat, men Ennewald vil endnu ikke komme.“

„Nei! tog Greven Ordet: De Døde staae ikke op igjen.“

„Hvem siger Dem, at han er død? afbrød Damen ham heftigt: Ennewald og Hildegard leve endnu i et fortryllet Liv, og snart, førend De tænker det, vil han komme, for atter at opsoge sin forsonede Elskede i hendes Fædres Borg. Hun vil modtage ham, og saamange Aarhundreders Qual vil opløses i et eneste Niebliks Fryd. Og naar hun nu omfavner ham, og naar Bølgerne staae sammen over deres Hoveder paa det samme Sted, hvor Løvhytten stod, der saae deres Brøde, da ville Begge, som rene Engle, gaae luttrede ud af dette Bad, og Himlen vil aabne sig, for at modtage sine Børn.“

„Hvem siger Dem det? — Hvoraf veed De det?“

„Hvem? — Hvoraf? — raabte Damen med stedse stigende Hefthighed: Disse Ord betegnede Tvivl, — denne fornærmer ikke mig, men den Mand, der bærer mig paa sine udsødelige Vinger. Endnu i Aften vil De selv føre mig Ennewald imøde. De selv, ham til mig, thi De er udseet til at være Redskabet. — Ennewald er i Nærheden af os, og jeg — — er Hildegard.“

De sidste Ord, der udtaltes i den højeste Affect, endte med det næsten skrigen udstødte Navn, hvorpaa den Ubekjendte vendte sig om, ilte bort med majestætisk Ansigt og hurtige Tred, og forsvandt i Husets Indre.

Greven saae medlidende efter hende; derpaa sagde han til sig selv: „Altsaa dog en Vanvittig.“

„Ja, — en Vanvittig!“ — svarede en velklingende, mandig Stemme ved Siden af ham, og da han saae iveiret, bemærkede han en ung Landmand, med et fordeelagtigt Udortes, ved sin Side. Møllens Eier var det, der ubemærket havde hørt Slutningen af Samtaalen: „Ja vel, en Vanvittig! vedblev han: Men vee dem, der have gjort hende dertil.“

Der talte en saa dyb, smertelig Følelse af Ynglingens Ord, at Greven følte sig fængslet deraf.

„Hvo er hun?“ spurgte han.

„Vi vide det ikke.“

„Hvorfra er hun kommet?“

„Det vide vi ligesaa lidet. Hendes Optrædelse hos os er gaadefuld, ligesom hun selv. Det er snart to Aar siden, at hun kom til os. Vi vare just beskæftigede med Høehøsten, da hun pludselig kom ud af Skoven, lagde sig ned paa Græsset noget borte fra os, og stille og estertænksom betragtede vort Arbeide — vi vendte netop det tørre Græs. Hendes Skønhed opvakte vor Beundring, hendes Dragt forundrede os. Hun var rigtignok simpelt klædt, men fint, fornemt og efter den nyeste Mode; Alt, hvad hun eiede, bar hun i en lille Pакke. Vi lode hende med Fred. Efter nogen Tids Forløb traadte hun hen til min Moder, der ogsaa hjalp lidt med for sin egen Fornøielse, og sagde: „Gode Kone, De har noget fortræffelig Mælk i denne Krukke; und en stakkels Rejsende en Drik deraf: jeg vil gjerne betale den.“ — Da min Moder venlig opfyldte hendes Begjering, og naturligviis afflog Betalingen, sagde hun: „Nu saa giv mig da en Rive, jeg vil da stræbe at afbetale min Gjeld. Ogsaa jeg havde engang en Moder, der ikke forsmæadede at tage Deel i saadanne landlige Beskæftigelser, og som ogsaa underviste mig deri i

bedre Tider. „Af, det er længe siden, men er jeg end kommet ud af Øvelsen, kan jeg dog ikke gandske have glemt min gamle Færdighed.“ Før end vi kunde forhindre det, havde hun taget en Rive, og vendte ved min Side Høet med saamegen Lethed, som om hun aldrig havde foretaget sig Andet. Jeg søgte under Arbeidet at indlede en Samtale med hende om hvo hun var? — hvorfra hun kom? — „Min Ven! svarte hun: jeg kan ikke meddele Dem hvad De ønsker at vide. Gud veed, hvem jeg er, hvorfra jeg kommer, og hvorhen jeg skal, om end det sidste endnu er mig selv ubekjendt. Hvis han ikke ved indtræffende Omstændigheder aabenbarer Eder, hvem Eders flygtige Gæst er, saa lad mig fortie det, og lad Eder nøie med at vide, at jeg kalder mig Theodora.“ Det var imidlertid blevet Middag, og vi lavede os til at nyde vort landlige Maaltid under nogle Elmetræers Skygger, efter at vi hjertelig havde indbudet hende til at tage Deel deri. Vi vilde netop give os ifærd med Maden, da hun spurgte os om, hvem der forrettede Bønnen? Vi bleve en Smule beskjæmmede derved, thi, sandt at sige, Ingen havde tænkt derpaa, og nu svarede Ingen at begynde. Hun selv fremsagde derfor Bønnen af al sin Sjel, rigtignok kort, men med saa skjonne, inderlige Ord, at vi bleve dybt bevægede. Omendskjøndt hun selv mere syntes at smage paa Maden, end at nyde den, saa søgte vi dog at forlænge Maaltidet, fordi vi frygtede for, at hun vilde forlade os efter samme. Hun blev imidlertid og tog Deel i vort Arbeide, uden at forraade nogen Træthed. Hendes noget blege Kinder fik nu en blomstrende Rødme, der gav hende nye Yndigheder. Da det blev sildig, og vi vare færdige, vandrede hun ned ad Dalen med os. „Til en munter Gang, sagde hun: hører en munter Gang. Hvem synger os en Sang?“ — Vi kunde Biser nok, og var ellers ikke sparsomme med

dem, men nu vilde Ingen gjøre Begyndelsen. Da istemte mede hun selv en fortreffelig Sang, som Ingen af os kjendte, med en Stemme som en Engel. Vi bade hende om en Sang endnu, efter den fulgte andre, og vi mærkede neppe, at vi allerede vare ved Møllen, og at Guldmaanen begyndte at komme frem. Nu endte hun, saae op til Maanen og sagde: „Det er nu paa tide, at jeg seer mig om efter et Herberge i Landsbyen.“ Det forstaaer sig selv, at vi gjorde Fordring paa at beholde den elskværdige Gæst, som en Ret, der tilkom os. Hun smilte, — blev — og har siden den Tid ikke forladt os, da vi ved Bønner og Overtalelser bestandig har holdt hende tilbage.“

„Men hvad bestiller hun hos Eder?“

„Hun er som en flittig og huuslig Datter og Søster i Huset, og over Alt, hvad hun foretager sig, hviler en Betsignelse, hvori hun selv ikke synes at have nogen Deel.“

„Men med alt dette, er hun dog ikke ved sine Sandser's fulde Brug.“

En Aare falde fra Ynglingens Dine, derpaa svarte han: „Hun var ikke altid saaledes, og er det heller ikke altid. En uhyre Smerte maa sønderribe hendes Liv og give hendes Aand denne sælsomme Retning, thi, for at sige Sandhed, noget vist Eventyrligt hos hende mærkede vi strax Alle. Ved hendes Ankomst indeholdt hendes Pakke kun nogle faa, men meget fine Stykker Linned, en lille Kiste med Edelstene, hvilke hun sagde, vare testamenterede hende af en dyrebær, nylig afdød Veninde, og en meget kostbar tyrkisk Dragt.“

„Ja vel! sagde Greven: Jeg troer hun er en forulykket Actrice.“

„Ingenlunde, men gandske vist en Dame, der har levet i fornemme Forbindelser og voldsomt er bleven revet ud af samme. Hun har levet i Paris, hvorvel hun

forsikkrer, at hun før Revolutionens Udbrud havde forladt denne Stad med sin Veninde. Hun kjender mange fornemme Familier af den franske Adels, og hun forfaldt til Tungsindighed, da hun i Aviserne fandt saamange berømte Navne blandt de Banlyste, hvis Godser bleve indtagne og hvis Slotte ruineredes. Desværre har det Middel, som jeg dengang, uden at ahne noget Ondt, valgte for at adspredde hende, fuldendt hendes Aandsforvirring. For at more hende, bragte jeg hende et kostbart og pragtfuldt Værk, som jeg havde laant af vor Præst. Det indeholder Beskrivelser og historiske Efterretninger om de gamle ødelagte Ridderborge ved Rhinen, Lahn og Mosel, ledsagede af smukke Kobberstik, der fremstille dem i deres forrige og nuværende Skikkelse. Hun bladede en Tidlang deri med Deeltagelse, indtil hun kom til Beretningen om Slottet Wolfstein, som De seer der ligeover for Dem. Der gaaer et besynderligt Sagn om denne Borgs Ødelæggelse." —

„Jeg kjender den modbydelige Historie om Ennewald og Hildegard. — Hun selv har fortalt mig den.“

„Saa har De, vedblev den unge Mand: Nøglen til hendes nuværende Tilstand. Da hun havde læst denne Historie, og til Slutningen erfarede, at Ennewalds Efterkommere i Frankrig vare komne til Riigdom og Hæder, og endnu den Dag idag leve ved Hoffet, under et noget forandret Navn, og da hun desuden saae hiin adelige Families Vaaben afbildet ved Siden, udstødte hun et Skrig og styrtede til Jorden. Først et Par Timer efter lykkedes det os atter at kalde hende tilbage af den dybe Asmagt, men hun talte nu fuldkommen vildt, og forsikrede, at hun var hiin Hildegard og at hun imødesaae sin Forening med Ennewald, der snart vilde finde Sted. Dette Banvid var vel ikke stadigt, imidlertid vendte det altid tilbage i periodiske Mellemrum, leds-

saget af den ovennævnte Indbildning, hvorved kun den Ubestemthed finder Sted, at hun snart indbilder sig kun at være Anden af hiin Hildegard, der ikke kan finde nogen Ro efter Legemet's Oplosning, men er bestemt til at omsvæve Slottets Ruiner; og snart, at hun er hiin Ulykkelige selv i levende Liv, og at Sjelen er fængslet til dette Legeme saalænge til den ved den samme Trolddom fængslede Ennewald forsonende opsøger hende, for døende at afhente hende til de Saliges Boliger. Hermed forener sig besynderligt nok den i Omegnen herskende Overtro, der siger, at Hildegarde's Gjenfærd hver Nat vandrer omkring mellem Borgens Ruiner og i den senere Tid tydeligt er bemærket af Flere; Fortællinger til hvilke Theodora altid lytter med den meest levende Opmærksomhed. " —

„Er hun i sin sunde Tilstand vidende om, hvad hun foretager sig, naar hun er syg?“

„Ikke gandske, hvorvel hun frygter for sit Tilfælde, saaledes kalder hun det, og gjør sig al optænkelig Umage for at befjæmpe det. Men ogsaa denne Kamp har noget Eiendommeligt ved sig. Hun isører sig da den tyrkiske Dragt, som hun har medbragt, under det Paaskud, at hun ret levende maa sandseliggjøre sig Erindringen om den frygteligste Qval, hun som Theodora har gennemgaaet, for at undflye Hildegarde's indbildte Jammer. Som i voxende Angst griber hun da i Harpens Streng, hvilke hun ellers kun sjeldent berører, og spiller og synger da med sin henrivende Stemme fremmede Musikstykker, Erindringer, som det synes, fra hendes forrige fornemme Liv, som om hun ved alle indvortes og udvortes Midler vilde forjage det sig nærmende Vanvid. Senere lykkes disse Bestræbelser ofte. Men i den sidste Tid forkynnder Faren sig ved en dyb Søvn, eller snarere ved en Sløvhed, under hvilken hun ligger uden al Besværgelse, uagtet hun mærker Alt, hvad der foregaaer om-

fring hende. Naar hun opbaagner af denne Bedøvelse, føler hun Nærmelsen af sin ullykkelige Tilstand, og anvender alle Midler til at undgaae den, men forgjæves."

Saaledes endte den unge Mand sin Fortælling, der saa meget mere interesserede, som den tydeligt forraadte en heftig, men ugjengjeldt Kjærlighed til det gaardesfulde Bæsen. I det samme Øieblik ankom en Kourer til Greven med Depescher, hvis Indhold en rum Tid bestjæftigede ham, indtil han silde om Eftermiddagen maatte begive sig til Landsbyen, for at aftale noget med Overansføreren for Emigrantkorpset. Denne opholdt ham længere end han havde ventet, og han havde næsten glemt den arme Theodora og hendes besynderlige Ideer, da han gik forbi Bertshuset i Landsbyen, hvilket, i Mangel af noget Bedre, var det selskabelige Foreningspunct for de Udvandrede, og hvorfra lydelig Snak, Musik og Latter lod ham imøde.

Greven traadte uvilkaarligt ind, og fandt Bertshusets store Sal næsten gandske opfyldt med franske Militaire af alle Grader. Da det Condéske Korps kun bestod af Adelsmænd, saa traadte her Vicomter, Marquiser og Chevaliers istedetfor simple Krigere, og det forstaaer sig af sig selv, at de samtlige stode paa den fortroligste Liigheds Fod med deres Foresatte. Hist snakkede derved en saakaldet Marschal de Camp med en Sergeant, der syntes meget nedladende og lod sig kalde Monseigneur; her vandt en Capitain de sidste Penge fra sin Escadron i Pharaos; hist blev under afvejlende Latter og Forbandedelser de nyeste revolutionaire Pariser; Tidender oplæste; her drak man og jublede, medens Regimentsmusikken afvejlende med Marlborough l'en va-t-en guerre, og O Richard, o mon Roi, l'univers t'abandonne! Overalt straalte hvide Stjærter, Rocarder, Ludvigsfors, og

gyldne Lilier skinnede paa Epauletterne og paa Guldbroderiet paa Kjoler og Gilets.

Den nyligt Indtrædende saae sig snart omgivet af en larmende Kreds af tidligere Bekjendtere, og efter at han en kort Tid havde taget Deel i Spillet, tabt nogle Louisd'or og vundet dem igjen, begav han sig med dem hen til et rundt Bord, for at tiltale de affjælede Rhinstrylksvinsflasker.

„Vinen er affhyelig!“ sagde Hertugen af T—cars.

„Vist ikke! svarte Greven: Det er den bedste Rhinstrylksvin, man kan smage.“

„Nu ja, det troer jeg. Men om fire eller fem Uger haaber jeg at kunne have den Ære at beverte Dem paa mit Slot i Bourgogne, hvor jeg vil være istand til at betjene Dem med en bedre Drik.“

„Burgunderen er mig for hidsig.“

„Saa vil Vinen fra mine Godser ved Loire smage Dem; den er mild, let og kostelig. Imidlertid er mit Gods der just ikke i den Tilstand, at det kan modtage mig med mine Gjæster.“

„Har De flomme Efterretninger fra denne Deel af Deres Besiddelser, Monseigneur?“

„Ikke det jeg veed. De bedste af Verden. Jeg hører, at de oprørste Bønder i denne Egn have opbrændt de fleste adelige Godser.“

„Nu ja, det har ogsaa ødelagt mit Slot, men de kunde ikke let bevise mig nogen større Tjeneste.“

„Hvorledes det?“

„Det var en gammel, videløst, smagløs Bygning fra Bertrand du Guesclins Tider. Jeg vilde før længe siden revet det ned og bygget et andet op, men nu har man sparet mig Uleiligheden. De, der have ødelagt mit Slot, maa opbygge det igjen, saasnart Frankrig igjen er bragt i Orden, og isvrigt maa Kongen betænke de uendelige Forpligtelser, som han er mig skyldig

for de store Tjenester, jeg har beviist ham. Under saa-
danne Omstændigheder maa der fremstaae en Bygning,
der vil bestjæmme begge Trianon's Udsælselighed."

"Bravo! raabte en vindtør Vicomte: Saadanne
Følelser passe sig for en fransk Adelsmand."

"Finder De det, min Kære? svarte Hertugen ned-
ladende: I Sandhed, jeg er en Philosoph. Uander af høiere
Adel ere altid flittede til at erkjende Tingenes sande Be-
halt. Revolutionen har sine Ubequemmeligheder, men
den er dog den lykkeligste Tildragelse i den nyere Tid."

"For Fanden, hvorledes det?"

"Fordi den endelig sætter et Maal for den tredie
Stand's i fyrgetype Aar tiltagende Usurpation. Jeg for
min Deel er en Philosoph, og Rousseau er i Grunden
af min Mening. Men han kjender Verden som en Uhr-
magersvend eller en Modeskriver, af hvilken Grund han
ogsaa gaaer forvidt i Contrat social. Tiers etat har
vistnok ogsaa sine Rettigheder, som Adelsmodigheden vil
indrømme Dem, men en saadan Usurpation lader sig kun
med Magt vise tilbage inden sine Skranke. Revolution-
nen er af den Grund god, fordi den giver en velkommen
Leilighed dertil. Var det ikke kommet til denne Katastro-
phe, saa havde tiers etats tilsidst gjort sig gjeldende selv
over os. Nu helbreder en dygtig Aareladning den fra
Grunden af. Revolutionen leve, mine Herrer! Adelen
leve! Kongen leve!" —

"Og Præsterne?" spurgte Vicomten.

"Morbleu! loe Hertugen: De ville nok leve uden
vore Ønsker."

"Og vore Creditorer?"

"Vicomte, Revolutionen betaler Dem."

"Ved min Ere! raabte Denne: Det er engang en
Philosophie efter min Smag. Mine Herrer, lader os
flinke! Philosophien leve! Revolutionen leve, naar den
er forbi!"

Alle Glasfene klang mod hverandre, medens en Gruppe af Indtrædende nærmede sig Bordet. En stor, skjon, stolt Mand i Generalsuniform var i deres Midte. Greven kjendte ham, det var Marquis L'nevaux de la Givardiére, og af alle Emigranterne var der Ingen, mod hvem han nærede en saa afgjort Modbydelighed. Marquis'en havde den fineste Selvfabstøne, og vidste at forene en fornem Hofmands og en vacker Soldats Mærker. Hvor glimrende og vittig hans Conversation end var, og hvor forbindtlig han end var i sin Opførsel, saa syntes dog hans fuldkomne Mangel paa moralsk Værd overalt at stikke igjennem den skinnende Færnis. Greven og han kunde ikke være ti Minuter sammen, uden at disputeres, og allerede ofte var Striden kommet deres point d'honneur saa nær, at kun velmenende Venners Mellemkomst, hvilke ulykkeligviis dennegang fattedes, forhindrede et offentligt Brud.

„Marquis! Paa min Sjæl! raabte en ung obermost Dig Baron: Den Historie, som Du saa ofte har fortalt os om Dine tydske Ahner, er superbe, men tag mig det ikke ilde op, den kan ikke være sand.“

„For jeg spørge, hvorfor ikke?“ spurgte Marquisen.

„Min Engel, fordi Du er en Franskmænd med et fransk Navn. Hvorledes skulde Din Familie være kommet til Frankrig?“

„Paa den naturligste Maade; ved en Datters Giftmaal under Ludvig XII. Min daværende Ahnherre var Anfører for de Leietropper, der i Felttoget mod Neapel havde tjent Carl VIII. Han heed L'nnewald, ligesom sin Stammefader, der et Par Aarhundreder før ham, ødelagde den Røtterede af Borg, Du seer histovre. Hans Gemalinde var Marquise de la Givardiére; han søiede hendes Navn til sit, og kaldte sig L'nnewald de la Givardiére. Dette forandrede i Franskmænd

dens ziirlige Mund til Enevaur, hvilket Naavn jeg og min hele Familie endnu fører den Dag idag."

Hertugen havde lyttet til og udbrød nu: „Bed vor kjære Frue i Paris! Der har Marquis'en igjen faaet sin gamle Historie paa Tapetet om hans tydske Stamsherre, der debaucherede den skjønnne Sildegaard histovre paa Borgen. Siden vi ere komne herhid maa han hver Dag fortælle den paany. Jeg tænkte, at den hele Armee allerede vidste den nu."

Som et Lyn foer et ubehageligt Udtryk over Marquisens fornemme Træk, imidlertid fattede han sig strax med den ham eiendommelige Lethed og sagde: „I Sandhed, Monseigneur, jeg føler gandske det latterlige i mit Forhold, men jeg troer dog ikke, at man af dette ene sær-egne Tilfælde skal regne Gjentagelse af hvad der allerede er sagt imellem mine Hovedseil. Imidlertid veed jeg dog ikke hvad det er, der stikker i den Lust, som omgiver hine gamle Mure. Ifstedesfor at den i sin nordlige Skarphed skalde bringe mine Lunger til at hoste, tvinger den mig snarere til en uophørlig Repetition af dette gamle Eventyr om min Stamherre, saa at jeg ligesaa lidt kan modstaae Trangen til at fortælle det, som til at nyse efter en Prise Spaniol."

„Nu godt! svarte Hertugen: Saa giv Dem idag Lust paa samme Maade, idet De fortæller Deres tydske Ahners Bedrifter til Hr. Greven — hvorvel for vor Skyld med nogle Variationer, sande eller opdigtede — da han udentvivl er den Eneste af os Alle, der endnu ikke har nydt godt af Deres Meddelelser."

Greven afbrød ham: „For min Skyld maa De for Alting ikke gjøre Dem Ulejlighed. Jeg kjender denne Historie, rigtignok fra en anden Kilde, — og uden at ville gjøre Hr. Marquisen ansvarlig for sin Stamherres Opførsel — havde jeg dog allermindst af hans Mund ventet mig Gjentagelsen af denne Fortælling."

„Hvorfor ikke, om jeg tør spørge?“ sagde Marquisen rignignok forbindelig, men i en noget hidsig Tone.

„Fordi, svarte Greven: man allermindst selv skal tale Dndt om sin egen Slægt.“

„Ved min Vre, dette var det Sidste, der skulde afholde mig. Jeg er som jeg er, og tager mine Ahner, som de vare. Jeg foragter at besmykke hvad jeg selv gjør, og hvis det tilfældigviis skulde behage mig at gjøre min Stamherres Sag til min egen, saa kan man gjøre Regning paa, at jeg ogsaa skal vide at forsvare den som min egen.“

„Men Du Skjelm af Marquis! hvisttede Baronnen: Hvis Du virkelig er saa forgabet i Dine gamle Ahner, saa giv os dog en Soupe, mit Barn, i Ruinerne af Din ødelagte Borg. Man kunde oplyse det Stads med Parvirlgter a la chinoise, det vilde gjøre en god Effect. Dertil maatte man indrette sig paa militair Viis, og Sagen var Sanden tage mig original og viquant.“

„Vel sandt! svarte Marquisen: Men jeg har lovet, ikke at give Souper før jeg kommer tilbage til mit lille Huus i Paris. Hav Taalmodighed saalænge. Rignignok savne vi saa Leocadie, men man behøver jo Afveksling, og jeg er vel saa heldig at finde Erstatning.“

„Du har Ret! raabte Baronnen: Leocadie gjorde Honneurs med en Gratie, en Tact. — Skade, at Du Sommerfugl saa tidligt blev fjed af hende!“

„Hvorledes forholder det sig med denne Leocadie?“ spurgte Hertugen.

„Hvordan, Monseigneur! afbrød over tyve Stemmer ham paa eengang: De har aldrig souperet i Marquisens lille Huus?“

„Gode Gud, hvorledes var det vel muligt. I Andre vare Herrer over Eders Tid, men hvorledes kunde jeg en eneste Aften slippe løs fra Oeil de boeuf? Altsaa Marquis, hvorledes forholder det sig med Leocadie?“

„Monseigneur, De fordrer der Efterretning om et af mine smaae Eventyr, der var ligesaa fint anlagt, som godt udført. Det compromitterede mig rigtignok tilsidst i en vis Betydning, men hvad gjør det? Det er rigtig nok i samme Stil, som Mange elste Romaner, men man kan ikke altid være original. Lovelace har altid behaget mig. Hvad er overhovedet ogsaa Qvinderne til andet i den store Verden, end til enten at forbedre vore Formuesomstændigheder, eller til at amuse os.“

„Deres Fortale, Hr. Marquis, er plausibel, især for en Philosoph, som mig, men kom nu til Sagen.“

„Det er 8 Aar siden, begyndte Marquisen: at min dengang endnu levende Fader ansaae det for nødvendigt at sende mig til vore Godser i Elsass, for at ordne nogle Anliggender. De kan tænke med hvilken Fortvivlelse jeg forlod Paris, og i hvilket Lune jeg ankom til vort gamle Slot, tolv Lieues fra Straßburg. Desuden — der blev næsten talt alene Tydsk der, og af! — Hr. Greven er vistnok, skjøndt selv en Tydsker, en altfor troe Tilhænger af Huset Østerrig, til at De skulde brede sig over Keiser Carl V's Ord, at man blot kunde tale spansk med Gud, fransk med sin Dame, og tydsk med sin Hest eller Hund. De Forretninger, som jeg der forefandt, vare betydeligt kjedelige; taalelig Omgang var ikke til at tænke paa, og jeg troede allerede, at min Undergang var nær, hvis ikke Crebillons Feer vilde have den Godhed, at antage sig den ulykkelige Prinds. Vil De behage at høre hvorledes deres Godhed hjalp mig, thi kun denne har jeg at takke for et af mine arrigste Eventyr. Kjedsomhed drev mig en herlig Juliestermiddag ud af det øde Slot, og jeg vankede planløst omkring i Omegnen, der virkelig er meget smuk. Jeg kom til en tyk Eggeskov, og kastede mig ned ved Foden af et Træ, for at læse i Diderots: les bijoux indiscrets. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, at en nær

Fotist Trykken i Luften var stærkere, end dette Værks
 Forræffelighed, nok sagt: jeg sov ind. Jeg maae have
 sovet længe, thi Solstraalerne faldt skraae ned gennem
 Træerne, da jeg vaagnede. En sølsom Larm vakte
 mig. Latter, spøgende Pigestemmer hører jeg i Nærhe-
 den af mig. Jeg lytter; med Møie trænger jeg igjen-
 nem Krattet, en klar Bæk viser sig for mine Øine,
 og et Antal unge Piger ere let opfildrede bestjæstigede
 med at fange Foreller. Jeg veed ikke hvilket Tilfælde,
 thi Hensigt kunde det ikke være, der altid forenede disse
 virkelig smukke Pigebørn til de yndigste og meest afve-
 lende Grupper. Denne Lytten, Leen og lydelige Glæde,
 naar en Gangst lykkedes, Omgivelsernes Ynde, Reflex-
 tionen af deres smukke Skikkelser i Vandfladen, forenede
 sig til at danne den skønneste Scene. Jeg havde hidtil
 kun seet den store Verdens Damer. At den landlige,
 friske Natur kan fængsle vore Sanser langt inderligere,
 ahnede jeg endnu ikke. Jeg var ung, Nyhedens In-
 teresse henrev mig, og jeg belurede dem med den meest
 levende Glæde. Men see, pludseligt viser en rask For-
 andring i de unge Pigers Stilling mig en Skikkelse,
 som jeg hidtil ikke havde opdaget. En Pige, større end
 de Ørige, af den herligste Væxt, sad ledig paa en
 stor Steen i Midten af Bækken, med en Kurb ved sin
 Side, hoori det hele Bytte af Fiskefangsten blev lagt.
 Man har saa ofte ødøst med Ordet Skøn naar Taler
 er om qvindelige Former, der som oftest kun takker den
 kunstigste Omhyggelighed for den Glæde, hoori de frem-
 stille sig. Denne Pige var virkelig Skøn, og mine ban-
 kende Pulse bekræftede, at jeg her for første Gang i mit
 Liv saa en virkelig Skønhed. Hvorledes skal jeg be-
 skrive Dem denne Skabning? Man maa være Voltaire,
 for at kunne skildre en saadan Forening af Guldskom-
 menheder, Titian, for at male den. Jeg saa og
 saa, til jeg blev ør i Hovedet. Jeg stræbte at give

mine Blik en anden Retning, men som ved Trylleri vendte de altid tilbage til den yndige Skikkelse. Men det blev ikke derved. Denne Gudindes Nympher — thi hvo vil vel fortænke mig i at dette Skuespil levende satte mig tilbage i den gamle fabelagtige Tid? — vilde ikke længere indromme hende Pladsen paa hendes af Bølgerne beskyllede Throne; under munter Snak vilde de trække den Yndige ned til sig i Vandet. Hun reiser sig hurtigt, en lavere Steen tjener hende til Fodstøtte, og derfra veed hun med beundringsværdig Ynde at afværge ethvert Angreb. Intet ligner den Behændighed, hvormed hun snart tilhøre, snart tilvænstre veed at tilintetgjøre de Andres Bestræbelser, der under lydelig Latter ville trække hende ned fra det slibrige Sted. Ofte svæver hun blot paa Spidsen af den nydeligste Fod, men det ringe Støttepunkt holder hende imod Forventning. Man griber hende om Hænderne, og allerede er hun nærved at falde. Men pludseligt er hun fri igjen, og de Andre ligge i Vandet. Saaledes vilde Diana tilintetgjøre sine Nymfers Dyrer, saalunde vilde Venus holde sine Gratiers bacchantiske Skjelmerier inden deres Grændser. Hvorfor omgjælede ikke Elskovsguder og Duer denne olympiske Scene? Hvorfor manglede Svanen, der med udsprejnte Vinger skulde beskytte denne guddommelige Fæda? — De seer forskende paa mig, Monseigneur! De spørger om mit Forhold under disse Fristelser. — Man er hos Fruentimmerne kun ved en tête a tête paa sin rette Hylde. Iblandt Mange er Actæons taabelige Figur endnu en symbolisk Advarsel for enhver Ven af galante Eventyr. En Laabe vilde ude af sig selv have styrtet sig ind iblandt den yndige Hob. Jeg blev i mit Skjul. Jeg tænkte et Par Gange paa, at det uden Tvivl vilde være bedst for min Nollighed, at jeg bortfjernede mig. Men enhver Bevægelse vilde have forraadt mig. Jeg maatte være Dienviidne

til denne Leeg lige til Enden. Mine Herrer, det var ingen ringe Provelse, som den lunefulde Skjebne havde underkafstet mig."

"Jeg ankom til mit Slot som en Beruset. Hvis jeg ikke kunde kalde denne Gudinde min, hvad var da alle mine Geire?"

„Den næste Morgen lader jeg mig frisere i Nærvarelsen af min Faders Intendant, der var hidkaldt for at modtage mine Befalinger. Man melder en Datter af Præste-Enken i R —, thi denne Egn er aldeles protestantisk. „Naadige Herre! sagde Intendanten: Det er Eiggeri, De burde slet ikke høre paa hendes Andragende. Alle de Fordringer, som dette Pak gjør, ere grebne i Luften.“ — Rosignol, min Kammertjener, tilhvistede mig imidlertid: „Lad De Pigen træde ind, naadige Herre; det er en Markblomst, der vil bestjæmme al Blomsterpragten i Rue St. Honoré.“ Jeg følger hans Raad. Ved alle Gratier! Det er min Diana fra igaar. Hun var fattigt, men meget pynteligt klædt, og saa smuk, at man kunde blive affindig derover. Hun kommer selv, fordi hendes Moder af Apoplexie er lam paa den ene Fod, og anraaber min Naade om visse Fordele, der tilkom Enkesædet, men som Intendanten gjorde hende stridig. Jeg hørte ikke, hvorum Talen var, men det forstaaer sig af sig selv, at jeg fuldkommen var af hendes Mening, forsikrede Intendanten, at han var en Væsel, og indrømmede hende det Dobbelte af hendes Fordring. Hun faldt ned for mine Fødder og bedækkede min Haand med Taarer og Kys. Jeg løstede hende op, og forsikrede, at et eneste Kys var mig en rigelig Erstatning, og jeg lovede mig allerede til at indkræve min Løn. — Da traadte hun hvid rødmande tilbage, vendte sig hurtigt fra mig til Intendanten og sagde: „Jeg seer vel, Hr. Intendant, at De dog har Ret i at afslaae vor Bøn. Hr. Mar-

quisen er meget god, men vi tør ikke modtage hans Naade, og gjør derfor frivilligt og for stedse Afkald derpaa." — Hun neier, og førend jeg er istand til at holde hende tilbage, er hun forsvunden."

„Marquis! raabte Herrugen: Deres Grisette er allerkjæreste. Men bliv De ved."

„Monseigneur, De kan tænke Dem, at denne Modstand kun opflammede mine Lidenstaber. Til en smægtende Seladon har Naturen ikke skabt mig, og mit nye Bekjendskab til det qvindelige Hjerte gav mig snart Midler ihænde til at erobre denne indtagende Fæstning. Allerede den følgende Dag aabnede jeg Trancheerne, idet jeg besøgte den fattige Familie i dens Bolig. Jeg undgik at vise Datteren nogen særegen Opmærksomhed, men helligede kun den lidende Moder al min Deeltagelse. Jeg indrømmede hende hvad den knipste Datter igaar havde aflaaet, og jeg fandt den gamle Kone ikke saa betænkelig. Jeg besørger en Læge fra Straßborg til den Syge, forsyner hende med Penge og Nødvendigheder, og Alt dette med tilsyneladende Ugenyttighed. Kort, Taknemsligheden overgav mig det ene Udenbærk efter det andet, og allerede meente jeg at kunne opfordre Pladsen til at kapitulere, da jeg hos den mig aldeles hengivne Skabning stødte paa Grundfæstninger, der trodsede alle Runster og Overtalelser. Hun svømmede i Taarer, hun forsikrede, at hun hvert Dieblis vilde lade sit Liv for mig, hun svør: aldrig at ville elske nogen Anden end mig, — men — De føler, mine Herrer, at der i dette Men netop ligger en chinesisk Muur, men De veed ogsaa, at denne Muur er bleven oversteget, og — jeg var bragt til det Yderste, jeg maatte — det var nu bleven mig en Vressag — naae mit Maal. — Jeg tilbyder hende min Haand. — Hun staaer forstet, og henviser mig til sin Moder, idet hun river sig løs og begiver sig bort. Jeg henvender mig til Mo:

deren, hun er som truffet af Lyn, holder i Begyndelsen mit Andragende for Spøg, forstrækkes over mine Forsikringer, og gjør mig opmærksom paa mine Forældres Brede og paa Forskjelligheden af vor Stand. Det sidste besvarer jeg med Phraser af Rousseau's Emil; mine Forældres Brede, siger jeg, vil ikke komme til Udbrud, da vi kunne holde vor Forbindelse hemmelig saalænge til min Fader, der er den fordomsfrie Mand under Solen, lidt efter lidt er bleven forberedt derpaa. Man fremkommer endnu med nogle Betæneligheder, men en øvet Verdensmand veed let at bortrydde to uerfarne Fruentimmers Indvendinger, hvis Forsængelighed desuden bliver smigret derved, og — mit Forslag bliver antaget. Glæden over at see sin Datter engang som Marquise Eneaux de la Girardiére er for stor for den gamle Kone. Hun dør af Glæde, og lægger i det sidste Dødblik sin Datters Haand velsignende i min. Pigen, der nu er uden al Støtte, kaster sig villieløs i mine Arme. Hun forlader, efter min Befaling, Landsbyen, for at begiive sig til en Veninde i Straßborg. Dersfra vil jeg hemmeligt lade hende afhente til mit „lille Huus“ i Paris, i Forstaden St. Marceau, hvilket jeg nylig havde arvet efter min Onkel, og over hvilket jeg frit kunde raade. Men hun vil ikke følge mig, uden at være min Gemalinde, og da De vel Alle tiltroe mig, at jeg for dette Tilfælde havde truffet de i mine Tanker allene tjenlige Foranstaltninger, saa blev jeg i hendes afsides Værelse i Straßborg viet til hende med saamegen Salvelse, at Leocadie — dette Navn gav jeg min Elskede — svømmede i Taarer af Taknemlighed.

„Marquis! Det var en forbøven Spøg! sagde den philosophiske Hertug: Men hvad der nu følger, forstaaer sig af sig selv: De og Deres Skjønne ankom i det bedste Lune af Verden til Paris. De indrettede Daimens hemmelige Opholdssted til et tredje Trianon, hvil-

fet De endnu idag ikke har betalt. Den Lille — nei, det er sandt, Lille var hun jo ikke — fandt sig fuldkommen tilfredsstillt ved at lege Marquise inden fire Vægge, De antog Lærere i alle Fag, for at uddanne Deres Herzerindes vistnok glimrende Talenter. Hun spillede Pianoforte”

„Nei, Harpe! afbrød Marquisen: Og til Fuldkommenhed.”

„Hun sang! vedblev Hertugen: Var hemmeligt tilstede ved Skuespil, Operaer og offentlige Fester, og erholdt derved den fineste Berdenstone; fort Deres Leocadie manglede kun hundredtusinde Livres aarlig Rente og et Navn, for værdigen at optræde som Deres Gemalinde.”

„Saaledes var det, Monseigneur.”

„Snart førte De Deres fortrolige Venner hjem i deres Lyksaligheds Tempel. Leocadie optraadte som Deres Veninde, og hendes Værdighed og Ynde forskaffede hende Skaansel og Agtelse. Man souperede fortræffeligt, drak endnu bedre. Intet fattedes i dette Familieliv, uden”

„Min Bestandighed! faldt Marquisen ham i Tale: To Aar varede dette Spilfægterier, men i det tredje begyndte det at kjede mig. Min Fader var død; jeg fandt ikke hans Omstændigheder saa glimrende, som jeg havde formodet, og jeg indsaae Nødvendigheden af at forbedre mine Finanser ved et riigt Giftermaal. Bestjæftiget med disse Tanker var det naturligt, at jeg synligt negligerede Leocadie, hvis Underholdning desuden kostede mig store Summer, kun sjældent, eller i ondt Lune besøgte hende, og tænkte paa Leilighed til paa denne Maade at blive hende qvit. Denne Opførsel rystede hende dybt. Bønder, Lærere, Emigrerier ødslede hun forgyddes paa mig, og Mistænkelighed traadte istedetfor hendes forrige

Tilfredshed. Imidlertid havde jeg udvalgt Enke-Grevinden af C. . . . til Gjenstand for mit Frierie — "

"Den trediveaarige Coquette?" raabte Hertugen.

"Ja, — med hundred og tyve tusinde Livres aarlige Indkomster! — Mine Bestræbelser for at gøre Cour til hende fjernede mig næsten gandske fra Leocadie, men — jo misænkligere Denne blev hjemme i mit lille Huus, desto koldere opførte Grevinden sig imod mig i den store Verden; saaledes forenede alle Elementer sig, for at fremkalde den Katastrophe, som jeg nu vil fortælle."

Dronningen tog fra Versailles til St. Cloud, hvilket hun nylig, til Uergrelse for hele Verden, havde tilrettet sig personlig, og da Hertugen af Bourbon samme Dag var paa en Jagt, til hvilken han havde havt den Naade at indbyde mig, mødte vi Hendes Majestæt, da vi vendte tilbage. Jeg veed ikke, hvad det var, der gjorde Hestene for den kongelige Vogn stye og løbske. Dronningen svævede i den største Fare; vi bestræbte os for at indhente og standse hendes Berlinerovogn, der fløi affted som en Piiil. Min engelske Væddeløber — Baron, Du erindrer vel endnu min Papillon — kunde løbe omkaps med Stormvinden, hvorledes skulde den da ikke kunne tage Luden fra sex tunge, forspændte normanniske Dyr? Jeg var langt foran de Andre, susse forbi Dronningen, i det samme Dieblif, som et Windpust løstrev hendes Slor fra den engelske Straahat, og førte det som en let Sky hen om mine Skuldre, hvor det blev hængende. Forløberen, der alt havde affkastet Postillonen, faldt jeg i Toilerne, og bragte Hestene til at standse; Postillonen kommer til, Livkudsten gaar igjen Magt over Toilerne, de standsede Dyr skumme og stampe. Jeg sprængte hen til Vognen. Ved Siden af Dronningen, der intet Dieblif havde tabt sin Fatning, sad Prindsessen af Lamballe, paa Bagsædet Fru Polignac og Grevs

inden af Clermont : Tonnerre ; jeg overraskte Marie Antoinette Eløret med ærbødig Gratie og med de Ord : „Madame har ved den hurtige Fart tabt Eløret , og min eneste Fortjeneste er at have opfanget det. Jeg er saa lykkelig, at bringe Deres Majestæt det tilbage.“

„Ventre gris, det var godt sagt!“ spogte Hertugen.

„Hendes Majestæt svarte mig : „Behold De det, Hr. Marquis. Den i Fare stædte Dronning er kun en Dame, der i sin Befrier altid har sin Ridder at belønne.“ — Historien gjorde Opsigt. Eløret var et Pragtstykke af Tippos Sahes Foræringer, og da jeg ikke turde beholde det, var hele Verden spændt paa, hvem jeg vilde stænte det til, men Ingen mere end den gode Grevinde af C. . . ., der nu syntes særdeles vel stemt imod mig, og allerede tænkte paa at optræde i Versailles med dette Dronningens Pragtstykke som Favoritens erklærede Brud. Ulykkeligvis havde min Skjædesløshed allerede bragt Sagen i en Forvirring, der hidførte Knudens voldsomme Oplosning. Samme Dag, som hiin Begivenhed fandt Sted, begav jeg mig ligesaa Audientsen i Palais Elisee ; Bourbon, til Leocadie og viste hende Eløret, i den Hensigt at fortælle hende Historien om hvorledes jeg havde erholdt det, men ingenlunde, for at forære hende det. Da jeg heller ikke lod falde det mindste Ord derom, syntes hun at blive noget stødt over min Kulde og synlige Udspreddelse, saa det kom til nogle Vebredelser, som jeg i en streng Tone gjengjeldte, og til en Strid, der gjorde mig hidsig, og bragte hende til at udgyde Taarer. Kort, jeg gik pludselig og ærgerlig bort, og forglemte det usalige Elør paa Bordet. I de følgende Dage besøgte jeg hende slet ikke, og havde gandske andet i Hovedet end Eløret. Nu traf det sig, at det første Operabal for denne Vinter skulde gives. Leocadie skrev en Billet til mig, hvori hun bad mig, at tage hende med paa dette Bal,

hvilket jeg ellers altid pleiede. Men jeg havde allerede truffet samme Uftale med Grevinden, og derom turde Leocadie naturligtviis Intet vide; jeg afflog hende derfor denne Bøn i faa bestemte Linier. Desværre havde min trolose Mohr ikke holdt reen Mund til hendes Kammerpige, og saaledes havde hun da erfaret idermindste saameget, at jeg vilde tage paa Ballet med en anden Dame.

Grevinden og jeg befandt os virkelig paa Ballet som Zaire og Drosman. En qvindelig Maske i prægtig orientalt Dragt, streifede forbi mig, og tilhviskede mig mit Navn i en Tone, der bragte mig til at studse, hvorved jeg forraadte mig. Jeg agtede imidlertid ikke videre derpaa, skjøndt jeg mærkede, at denne Maske altid fulgte os i en vis Afstand, uden at tabe mig af Syne. Endelig forsvinder hun, og jeg beslutter nu at føre Grevinden ind i et af disse yndige Kabinetter, der ofte have været Skuepladsen for lykkelige Amouretter, for i denne Eensomhed at afløste hende det Ja, der skulde krone mine Ønsker. Paa mit Forslag om at udhvile i et Sideværelse, følger hun mig villigt. Uden Frygt betræder hun det forhen bestilte Gemak, der i Pragt kunde kappes med en Sultanindes Boudoir, men overgaaer det i Smag og Elegants; da Forfriskningerne ere blevne hidbragte, lader jeg det tillukke. Jeg kaster mig efter nogle Diebligs Forsøb for hendes Fodder, udmaler hende med glødende Farver en fremhyklet Eidskab, og besværger hende endelig at gjøre mig lykkelig ved at modtage min Haand, ligesom hun allerede besidder mit Hjerte. Hun læner sig fold og stolt tilbage paa Ottomanens Puder, og seer længe med et ironisk Smil ned paa mig; endelig siger hun: „Belan, Marquis, jeg indvilliger i at blive Deres, naar De i dette Dieblif hidstaffer mig Dronningens Slør og lægger det i min Haand, — men ellers aldrig, — læg Mærke til det, Marquis, — ellers aldrig.“ Den

Tone, hvori hun siger dette, forstrækker mig, og jeg har endnu neppe Tid til at forbande min Skjodesløshed, da Roget som en glimrende Sky svæver ned gennem Bærelset for Fødderne af Grevinden. Hun løftede det op, betragter det nøie, derpaa siger hun: „I Sandhed, Marquis, De er omgivet af tjenstvillige Vænder.“ Jeg fatter mig hurtigt. Der er ikke længer nogen Tvivl om, at vi blive belurede, skjøndt jeg ikke kan tænke mig, af hvem? Imidlertid griber jeg med hurtig Bestemthed Dieblikkets Gunst, men i Bevidstheden om at der hemmeligt maatte være et Vidne tilstede, der efter Omstændighederne maaskee kunde blive mig nyttig, som Vidne til den hurtigt knyttede Forlovelse, griber jeg med Omhed hendes Haand. „Dronningens Slor er her! raaber jeg: Jeg holder mig til Deres Ord. Vil De nu krone mine Ønsker, og blive min Gemalinde?“

Grevinden reiser sig og siger: „Velan da, Marquis, jeg vil“

I dette Dieblik bliver hun afbrudt af et strigende Rei, der gjenlyder i hele Bærelset.

Bæggens Drapperie flyver tilside, og Leocadie styrter frem i den rige Tyrkedragt, jeg omtalte før.

„Rei! raaber hun endnu engang: Skjændigt Berdragerie! — Han er min Gemal!“ Med disse Ord synker hun ned paa de tyrkiske Hynder, der rundt om ere anbragte. Jeg tilstaaer, at jeg i dette Dieblik stod som truffen af Lyn, uden Liv, uden Bevægelse, thi hvorledes kunde jeg være fattet paa saadan en Overraskelse? Grevinden fatter sig strax. Hun tilkaster mig et stolt bebreidende Blik, nærmer sig til Leocadie og rækker hende Sløret. „Modtag Madame, sagde hun til hende: her Deres Eiendom tilbage, og med samme Forsikringen om, at jeg er langt fra at ville berøve Dem en saadan Gemal.“

Leocadie griber Sløret med begge Hænder, trykker det mod sit Bryst, og seer først paa Grevinden, derpaa paa mig, med store taarefyldte Øine.

Endelig kommer ogsaa jeg til mig selv, men overvældes af et Raserie, som jeg aldrig før har følt. Jeg river Dolken ud af Bæltet, men — det er kun et Maskeradebaaben af forsvøvet Pap. Jeg kaster den henad Gulvet og vender mig til Leocadie. „Elendige! raaber jeg: Var dette Spilfægterie virkelig, hvad det synes at være, saa vilde Du føle det i Dit Hjerte. Men Skjebnen giver mig en langt sødere Hævn. — Du skulde være min Gemalinde? — Ingen Præst, en forklædt, betalt Gjøgler har knyttet vort ægteskabelige Bånd. Siig Dig nu selv, hvad Du er. Lev, — men i den Skjændsel og Bønne, jeg overgiver Dig til.“

Leocadie farer iveiret. Dødens Farve bedækker hendes Ansigt, hendes Læber blive blaae, og en heftig Skjælven overfalder hende. Med begge Hænder omfatter hun frampagtigt Dronningens Slør. Denne Tilstand varer omtrent et Minut, derpaa udstøder hun et Skrig, som, jeg tilstaaer det, bragte mig til at bæve; hendes Hænder fare fra hinanden, og Sløret adsplyttes. Hun selv vilde styrret til Jorden, hvis ikke Grevinden havde grebet hende i sine Arme, og blidt lagt hende ned paa Ottomanen. Stille og alvorlig beskæftigede Denne sig med den Alsmægtige. For at undgaae Opsigt, maa jeg lade Leocadie hemmeligt bringe bort; jeg aabner Døren, iler ud, og giver i Vestibulen mine Folk Befaling til at lade min Vogn kjøre frem, da jeg vilde lade hende bringe hjem til mit lille Hus, og flyve tilbage igjen. Grevinden har netop optaget Dronningens Slør, og giver det til Leocadie, der er kommet til sig selv igjen.

„Behold, Ulykkelige, sagde hun til hende: dette Skjebnesvangre Slør, og overlad mig alene det Stykke, De i Fortvivlelse rev ud deraf! Vi have da Begge et Minde,

der saalænge vi leve, kan erindre os om denne Stund, og om Mændenes Trost og Værd."

Hun tog det afrevne Stykke af Leocadies Haand og skjulte det ved sin Barm. Derpaa reiste hun hende iveiret, og førte hende til Husets Udgang. Ved en Feils tagelse af mine Folk var ikke min Bogn, men Grevindens fjært for Døren. Denne lader Leocadie løfte ind i sin Bogn, stiger selv ind bag efter, og kjører med hende til sit Hotel, førend jeg er istand til at forhindre det.

Dette var naturligviis imod min Intention, thi jeg vidste ikke hvorledes Grevinden vilde betjene sig af de Opdagelser, hun havde gjort, og af det Ekin, der talte imod mig, hos Folk, der lode sig beherske af smaalige Fordomme, men vare i Besiddelse af Magten.

Den følgende Dag kjørte jeg hen til hende. Portneren meldte, at Grevinden var afreist med en fremmed Dame til sine Godser i Lydsland, hvilke, som bekjendt, udgjøre hendes rige Efterladenskab efter Moderen, en tydsk Fyrstinde. Saavidt jeg har erfaret, levede hun der meget indgetogent, indtil hun for to Aar siden pludselig døde i sin blomstrende Alder. Til Leocadie har jeg siden ikke hørt det mindste."

Dette er min Historie, Monseigneur. Jeg vil ikke paaftaae, at den er gandske saa moralsk, som Marmonrels Fortællinger, men den er ikke mindre lærerig, thi den beviser: at ifølge de jordiske Tings Ubestandighed, endog vore Lidenstaber maae tjene til at befordre vor Lykke. Hvis jeg ikke havde været saa lykkelig, at komme i Besiddelse af Leocadie i hiin Tid, da mine Tilbøieligheder vare heftige, saa havde min Caracteer tabt sig i tusinde smaae, ubetydelige Elfskovshandler, i en evig Sandseligheds Ruus, og i denne grændseløse Udspredelse vilde mine Sjelekræfter, hvoraf jeg nu venter mig saa rigelige Frugter, være blevne fløvede og affumpede. Ogsaa min Historie med Grevinden af C. fik saaledes

det bedste Udfald. Omendstjondt denne DAME besad en skøn Skabning, havde hun dog ingen af de Egenheder, der ere istand til at sængsle mig. Jeg behøvede hendes Formue, for at ophjælpe min Credit, og hvad vilde det nu gavne mig, om jeg havde erholdt den? Ved min Gemaalindes tidlige Død vilde jeg være bleven berøvet alle Fordelene af mit Egetskab, da jeg enten maatte dele med mine Børn og deres Slægtninge, og saaledes maatte behjælpe mig med en høist mager Rente."

„Hvis vor egen Fordeel i alle vore Handlinger er det, vi først maa tage Hensyn til, saa maa vi ogsaa unde Andre deres, naar den kan fordrages med vor; thi Selskornægtelse er en af hine Chimerer, der tilhøre raare Tidssaldr, men ikke den forfinede Verden, hvor Alt staaer paa Spidsen, Alt balancerer, og Enhver øieblikkeligt taber sin Ligevægt, der taber sit eget Jeg, som Lyngdepunktet af Synet. Af denne Grund turde vi vel ønske baade Grevinden og Leocadie af Hjertet til Lykke med det Udfald, denne Begivenhed fik, stjondt det smerteligt berørte dem Begge. Grevinden, fordi hun efter tre Dages Forløb med Stræk vilde erfare, at hun i mig havde faaet en gandske anden Person, end hun havde ventet sig; Leocadie, fordi hun tilbragte to af sine Ungdomsaar i Livsnød og Glæde, i den meest forfinede Luxus, og i den søde Indbildning at være i Besiddelse af høi Rang og glimrende Forventninger. Hendes Opvaagnen af denne Drøm var rigtignok smertelig, men man erhoder intet Gode i denne Verden for Intet, og hiin Situation var desuden heller ikke behagelig for mig. Nu maa det være Leocadie nok, at jeg dog altid har gjort hendes Lykke; thi med hendes uddannede Aandsbørn, med hendes mange og grundige Kundskaber, sine og yndige Levemaade, maae det overalt, og isærdeleshed i Lydskealand, være hende en let Sag at forskaffe sig et selvstændigt og behageligt Lod. Heraf

lader sig altsaa slutte, at den dybe Tanke, som den største af alle Philosopher, den u dødelige Voltaire, i sin fortryllende Candide med saamegen Bittighed spotter over, kun for at skaffe den desto lettere og almindeligere Indgang, „at Alt i Verden er bedst netop som det er,“ maa være fuldkommen sand, og at man kun behøver at leve med Aand og Smag, for lidt efter lidt at see alle Wiisdommens Læresætninger practist bevisste. Der bliver nu kun et Spørgsmaal tilbage, om jeg har blottet mig ved saadanne Bekjendelser. Men allerede Rousseau har engang i sine Confessioner beviist, hvorledes vi maae ringeagte Verdens Dom over os, og hvorledes Hensyn til, hvad Andre vel ville sige om os, aldrig maa afholde os fra, med mindre at særdeles Hensigter skulde udkræve Kunster og Forskillelse, at fremstille os saaledes, som vi ere, da vi nu engang ere saaledes, og altsaa ogsaa maa have Mod til at forsvoare Eiendommeligheder. Herved har jeg heller intet Andet at bebrejde mig, end at jeg lod mig overraske. Det er latterligt, og jeg tillader Dem at lee deraf. Der kunde desuden gives Folk med svag Dømmekraft og ringe Menneskekundskab, der muligviis vilde kalde min Opførsel mod Leocadie Forsørelse, Bedragerie o. s. v. Hvis jeg skulde staae disse til Ansvar, vilde jeg svare dem med Condamine og Marie Antoinette: „Livet er et Punkt, og derfor maa man forstjønne det.*) „Over Bedrag kan desuden kun Den beklage sig, der lader sig

*) Den berømte Reisende Condamine skildrede for Marie Antoinette Besværlighederne af sin Reise i Andesbjergene. Den unge, skønne, livsglade Fyrstinde udbrød: „Hvorledes er det muligt blot for en Idee at underkaste sig saadanne Opoffrelser og Besværligheder.“ Condamine svarte: „Livet er kun et Punkt.“ — „Derfor maa man forstjønne det!“ var Dauphinens Svar. Havde hun sagt: „Derfor maa man værdigen benytte det!“ saa havde hun maafee sparet sig selv og Verden Prættelige og sørgelige Erfaringer.

bedrage, og saaledes, Monseigneur, overgiver jeg min Historie til deres Discretion."

Hertugen reiste sig høitideligt og sagde: „Omfavn mig, Marquis. Deres Begivenhed er den store Marschall Richelieu, Nutidens Alcibiades, fuldkommen værdig, og om De end engang synes at være bleven gjort lidt ridicul derved, saa bringer dog den Skyld af dybe Bemærkninger, hvormed De ledsager Deres Fortælling, og det ophøiede Synspunkt, hvorfra De betragter Tingene og Dem selv, enhver Latter til at forstumme, og sikkrer Dem Alles Bifald og Beundring, isærdeleshed en Philosophs, som jeg er. Tag Glasene, mine Herrer! Vor Marquis skal leve!"

Denne havde ved sin affhyelige, med en falsk Philosophie udpyntede Historie i den Grad erhvervet sig alle sine Landsmænds Bifald, at de sprang op, stødte Glasene sammen, og ledsagede denne Toast med Jubelskrig. Kun Tydskeren, Greven af B., hvem vore Læsere kjende, blev siddende, uden at røre sit Glas. Marquisen betragtede ham skarpt.

„Nu, Hr. Greve! sagde Hertugen: De lader ikke til at dele vort Bifald. — Tag Deres Glas. — Drik dog!"

Tydskeren stod op, løftede sit Glas isæret, og kastede det mod Gulvet, saa at det sprang istykker.

Alle foer op. — „Hvad er det? — Hvad skal det betyde? spurgte over tyve Stemmer paa eengang: Vi fordre en Erklæring." —

„Den skal De faae! raabte Greven: Efter mine Begreber om Væ, kan jeg ikke drikke med saadant et Selskab."

Alle vilde tale, spørge paa eengang, — „Stille, mine Herrer! sagde Marquisen: Sagen angaaer nærmest mig, jeg kan altsaa forlange en Erklæring for dem Alle, og handle derefter."

Han traadte anmassende hen til Greven og spurgte ham i en stolt Tone: „Min Herre! Marquis Ennevaux de la Givardiere, Ludvigsridder, General i det egentlige Frankrigs Tjeneste, nedlader sig til at adspørge Dem, den tydske Capitain med et dunkelt, ubekjendt Navn, hvorfor De her ikke vil drikke paa hans Vel?”

„Fordi Marquisen er en Usling, der ikke engang er værdig til at blive tugtet af en brav og retfæstet Mand.”

„See, see! sagde Marquisen smilende og med den største Rolighed: Det erindrer om den gode Tone blandt Carl den Sjettes tydske Lansquenets. Det er altsaa mig, om hvem De behager at bruge saa smukke Ytringer?”

„Ja Dem og Enhver, der er sunket saa dybt, at han kan glæde sig ved Fortællingen om Deres skjændige Bedragerie og Deres usle Nederdrægtighed.”

„Min Hr. Greve! svarte Hiin med kold Spot: Deres Høfligheder ere ligesaa nye, som fortræffelige. De har allerede hørt, at jeg foragter Verdens Dom, især de leshed naar den kommer fra saa velopdragne Folk, som De og Deres Lige, og at jeg har Mod til at forsvare mine Eiendommeligheder. Det vil vise sig om De har Mod til det samme. — Mine Herrer! — idet han vendte sig til de Andre — De ere rigtignok Alle fornærmede, men De vil indsee, at de dog umuligt Alle kun slaaes med Een. Jeg antager mig altsaa Deres Sag, og fører den i Forbindelse med min egen. Min Hr. Tydsker, det er rigtignok snart Midnat, men jeg er aldrig vant til at lægge mig tilsengs med en Fornærmelse. Vi have fortræffeligt Maanestien — en Belysning, som Deres Landsmænd jo desuden elske særdeles, og Slottet histovre, som min Stamherres Hævn ødelagte, straalere i en fuldkommen Solvglands. Stedet er neppe totusinde Skridt herfra. Jeg indbyder Dem altsaa til i Hr. Hertogens og Baronens Selskab at gjøre en lille Promenade med

mig derhen. To Pistoler og tolv Skridts Afstand imellem os vil inden kort Tid bringe vort Mellemværende saa fortræffeligt i Orden, at idetmindste Een af os for evigt vil komme til at tie derom."

Han lod sit Uhr repetere. „Rigtig, tre Kvarteer paa Tolv. Kan jeg have den Fornøielse, min Hr. Greve?" —

Denne havde fattet sig og sagde: „I den Armee hvortil jeg hører, vilde De rigtignok efter saadanne Selvsbekjendelser staae under en brav Mands Hævn, — imidlertid — kom De — jeg har en særegen Grund til at ønske mig denne Kamp. Denne, saavel som Tiden og Stedet er mig tilpas. Jeg har rigtignok ingen Secundant, imidlertid"

„Jo — De har En! sagde en gammel Malteser-ridder, der hidtil havde siddet udeeltagende i en Krog: Jeg regner mig det til en Ære at vise Dem denne Tjeneste."

„Comthuren! hvidskede hele Forsamlingen: Han vil fortælle Sagen til den gamle Condé, der — desværre, — tænker ligesaa gammeldags som han."

Greven trykte Oldingens Haand, og drog ham tilside, for i Rothed at give ham et Andragende, i det Tilfælde han skulde falde; Marquisen syntes at træffe en lignende Aftale med Hertugen og Baronen. Der var gandske stille i Værelset.

Efter saa Minuters Forløb raabte Greven: „Nu, behager De?"

De gik, Hertugen og Baronen med Marquisen, og den gamle Comthur med Greven. Begge Partier i omkring trent nye Skridts Afstand.

„De gaaer en alvorlig Gang, min Søn! sagde Comthuren til Greven: For en Mand, som De er, behøves vel ikke store Forberedelser, men — dog nogle, thi Veien er hurtig fra Her til Hijsset. En tapper Ridder var i

de bedre Eider ogsaa from. Har De bibeholdt denne gode Egenſkab, ſaa forglem ikke, at jeg ikke blot er Ridder, men ogsaa Præſt, og kan give Dem hvad De behøver."

Ynglingen blev dybt rørt, ſtod ſtille; kyſtede Oldingens Haand, og vi vide Intet af den korte ſagte Samtale, der bragte dem til at indertræffe paa Pladsen nogle Minuter ſenere end deres Modſtandere.

Marquiſen var ſaa oprømt, ſom om han gik til Spil eller Dands; Greven ſtærk og hengiven; Hertugen talte om ſin Philoſophie, Baronen kom med noget intetſigende Snak om de gamle Ruiner, foran hvis yderſte Portal, der endnu var temmelig vedligeholdt, man havde forſamlet ſig paa en fri, grøn Plet. Den gamle Comthur underſøgte omhyggeligt Piſtolerne, forſynede dem langſomt og høitideligt med Ladning, og afmaalte Skuddiſtancen og de Kjæmpendes Plads. Det var en herlig, ſtille Nat. Dybt inde bag Skoven ſlog Bagtelen i Hvedemarken. Man hørte tydeligt Møllens Gang, Suldmaanen ſtraalede klart paa den ſkyfrie Himmel. Omridſene af den maleriſke Borgruin dannede en dunkel Contrast til den mørkeblaa Luft, kun Linderne af det høie, eenſomme Taarn ſyntes magiſk forſølvede i Sommernattens Glæde. Langt borte hørte man Snak og Grolen af det øvrige Selskab, der i beſteden Graſtand vilde oppebie Udfaldet af Evkampen.

"Alt er færdigt!" ſagde Comthuren. De Kjæmpende ſtode paa deres Plads.

"De, Marquis, raabte Hertugen: har det forſte Skud."

Marquiſen løſtede Piſtolen, da lod fra Ruinen med klar og tydelig Røſt: "Ennewald!"

Den Sigtende ſoer ſammen, lod Armen ſynke og ſpurgte forſkrækket: "Hvad var det?"

„Bed min Grev! sagde Baronen: Jeg synes at kjende denne Stemme.“

„Vist ikke! svarte Herrugen: Det var Jntet.“

Marquisen lagde an paa ny. „Ennewald!“ raabte det endnu engang i en sønderrivende Tone, og en hvid, spøgelseagtig Skikkelse med liigblege Træk, udstrakte sin marmorhvide Haand, der syntes at lyse i Matten, mellem de Rjæmpende.

„Bed alle Djæble, hvad er det? skreg Marquisen, og foer tilbage med Udtrykket af den høieste Forsærdelse. „Gildegard er det! hvidskede Skikkelsen: Kjender Du mig ikke? — Kom Ennewald, det er Tid.“

„Jeg kjender Dig! raabte Marquisen med tiltvungen Satning: Og jeg har vel hørt at en Mand vandrer om mellem disse Ruiner. — Men Du? — Hvem vil troe paa et Umme:Eventyr. Lev, og jeg har Mod til at møde Dig; — men, — om endog — selv om Du er en Mand, hvad vil Du mig? — Tør Du sige, at jeg har myrdet Dig?“

„Jeg tør det! svarte Stemmen klarere og tydeligere: Du forraadte mig, hvorledes kunde jeg da leve.“

Marquisen gyste, og foer sammen som truffen af et electrisk Slag, derpaa stammede han svagt, neppe hørligt:

„Du kalder mig altsaa til Regnskab hi st? — Dette er mit sidste Dieblif? — Forvekslingen af Bægrene fandt altsaa ikke Sted? — Ikke Grevinden, som det heed, men Du drak virkelig af den for Dig beredte Drik? — Regnskab, — det begynder allerede her —.“

Han samlede sig og tilraabte Greven: „Elendige Lydster, vær stolt! Du er Verdensdommerens Redskab. Jeg kjøbte Grevindens Huushofmester til at forgifte Lerocadie: jeg selv beredte Giften. — See denne Skygge, — det lykkedes. — Det er ude med mig, — Skyd, — men træf!“ —

Skikkelsen bedækkede den Ulyksalige med sit Slør, greb hans Haand og drog ham med sig.

Marquisen udstødte et forfærdeligt Skrig. „Hendes Haand er kold, — som Dødens. — Gaa sandt Du haaber Naade af Himlen, Tydster, saa vær barmhjertig — Skyd!“

Alle de Tilstedeværende stode som forstenede. Af Skikkelsen hørte man nogle Ord, der klang som: „Ikke han, — jeg, — Du er min. — Kom, Ennewald, — kom!“ Og medens den Fortvivlede forgjæves med al sin Kraft stræbte at rive sin Haand ud af hendes, slæbte Skikkelsen ham bort med sig, ham, der var bleven bleg, som Maanen, der belyste denne sælsomme Scene, og forsvandt med ham i Borgens Portal.

See, da kom de atter frem paa Brystværnets af den indre Muur, der var tilgængelig ved nogle Trin paa den ene Side. — De staae ved Siden af hinanden, den hvide Skikkelse omfatter sin Ledsager, og skjuler ham ligesom med sit hvide, gjenemsigtige Slør. Noget, der lignede en glindsende Sky, løsbrev sig fra de lette Former og svævede hen i den mørkeblaae Luft. I samme Dieblisk forsvandt de fra Muren. En Lyd hørtes, som naar tunge Legemer styrte i Vandet.

„Hjelp — Hjelp!“ raabte Marquisens Stemme. Greven alene havde sine Gandsers fulde Brug. Han ilte hen til det Sted, hvorfra Lyden kom.

Et dybt Basen med sølvklart Vand omgiver Muren. Marquisens dunkle Form dukkede endnu engang frem. Broderiet paa hans Klædning, hans store Epauletteres Guld syntes at skinne med en phosphorisk Glans. Den hvide Skikkelse greb ham, drog ham ned med sig, og nu kom de ikke mere tilsyne.

Der blev gjort Allarm. — Alle styrtede til. — „Marquisen er druknet! Heed det: Se der, hjælper.“

Endelig kom Hjelpen. Landmænd kom til med Tonge og Stænger. Greven gaaer dem tilhaande. Et tungt Legeme bliver endelig trukket op og lagt paa Bredden. Det er Marquisens Liig, saa fast omsluttet af den hvide, ligeledes livløse Gestalt, at man neppe kan stille dem ad.

„Hvem er denne hvide, gaadefulde Skabning?“ spurgte Comthuren.

Baronen og nogle Andre bøje sig over den Henslumrede.

„Det er Leocadie!“ svarte de med Forfærdelse.

„Det er Theodore!“ sagde Greven: Vel hende!“

„Det er Theodore! Bee os!“ raabte en anden Stemme bag de Dørige. Det er den unge Møller. Han befrier Marquisens Legeme fra den Omfaanelse, han misunder ham, og kaster sig høit grædende ned ved det elskede Liig. Dronningens Slør vajer som et Hædersbanner paa en Bøgegreen over hendes Hoved.

Alle fjernede sig med Gysen; Marquisens Levninger bares bort, og begroves den følgende Dag med militaire Honneurs.

Greven ledsagede paa samme Tid Theodores Liig til Graven.

Mølleren købte Jorgen, lod den jevne med Jorden, og Basinet fylde med Muursteen. Pladsen jevnedes, og et Capel lod han opbygge der, hvori han siden lod Theodore stæde til Jorden. Han vil engang hvile ved hendes Side; ellers Ingen. Han staaer alene i Verden.

Fr. Heyden.

Mirakel-Doctoren. En Novelle.

Blandt de mange Forskjønnelser som det preussiske Riges Hovedstad skulder den store Churfyrste Friedrich Wilhelm, er, som bekjendt Bygningen af Dorotheens eller Neustadt. Overeensstemmende med den tiltagende Befolknings Trang, havde her meget hurtigt dannet sig Gader med anseelige Rækker af Huse; her nedsatte sig i Særdeleshed hine franske Flygtninge, hvilke Regentens vise Politik lod finde et roligt og sikkert Tilflugtssted.

Blandt disse var ogsaa Hr. Gerard Latin, der i sit Fødeland havde været en meget velhavende Viinhandler, men havde fulgt saa mange af sine Troesbrødres Exempel, og var udvandret for i det fjerne Norden at søge Beskyttelse og Troesfrihed. — Hr. Latin nedsatte sig i Berlin, og med den hans Nation eiendommelige Smidighed vidste han at rette sig efter Omstændighederne — og da, paa hiin Tid, den ædle Druesaft var endnu kun en Festsyndelse for de høiere Stænder i Tysklands nordlige Provindser, forandrede han klogeligen sit Viinudsalg til et Bludsalg, og glædede sig snart ved talrigt Besøg af den mere dannede Borgerklasse; thi han sørgede stedse for en udmærket god Drik Al; og et muntert Locale, med en tilslødende Blomster-Have trak mange Gjæster til sig, for hvilke den virksomme Vært, ved Anlægget af en Reglebane, havde beredt en paa dette Sted endnu temmelig ny Fornøielse.

Dog var det vel ikke alene Hr. Latins Reglebane og hans gode Al, ei heller den muntre Underholdning, som Gjæsterne fandt i Samtalerne med denne forstandige Mand, der lokkede saa talrige Gjæster til hans Huus. Men mange, om ikke den største Deel, kom for at see Bertens yndige Datter Nicolette, der forestod Faderens

Huusholdning, og gjorde Honneurs for Gjæsterne med hiin Artighed og indtagende Væsen, der under alle Forhold pleier at være de franske Fruentimmer egen. Nicolettes ranke og dog fyldige Væxt, de sorte Dines veltalende Sprog, de nydelige Smilebuxer, og den lette Nymphegestalts fortryllende Former, Alt dette var Tiltrækningsmidler, der ikke mindre hjalp til at fylde Catins Bæreller, end hans gode Beværtning. Ja mangen Gjæst vilde gjerne have betalt en Drik Vand ligesaa dyrt som det bedste Bernauer-Øl, naar blot den venlige Hebe vilde have kredenzt det med samme søde Smil, hvilket man undertiden saae hende henkaste, dog ikke til enhver Gjæst.

En særdeles Belynder af den Catalinske Familie var Geheimeraad von Buttmann, en anseet hurforskelig Embedsmand, der forestod de Forretninger som angik de franske Flygtningers Nedsættelse, og saaledes havde lært nærmere at kjende vor Vært, og havde været ham meget behjælpelig til Anlægget af hans Udsalgssted, lige over for Geheimeraadens egen Bolig. — Catin gjengjældte de Lettelser, der ved hans Belynders Forekommenhed vare blevene ham til Deel, med den taknemmeligste Hengivenhed; og om Søndagen, naar Gudstjenesten om Formiddagen var endt, pleiede den smukke Nicolette i sin bedste Pynt at vandre over til Froken Metas, Geheimeraadens Datter, for at overrække hende en Bouquet af Blomster, eller en lille Kuro med sin Frugt; thi hun var en ivrig Gartnerinde og forstod sig paa Blomsters og Havevæxters Opelskning, hvis Kultur først ved de franske Protestanternes Indvandring blev almindelig i hiin Hovedstad. — Man saae gjerne den yndige, opblomstrende Pige; og Froken Meta, der omtrent var af samme Alder, men lidt sygelig, og havde liden Omgang med Lægesøstre, fandt stort Behag i den unge Fremmede, i hendes fine Manerer og muntre Tale.

Efterhaanden blev Colette Frokenens daglige Omgangsøfter; Begge toge Deel i samme Underviisning og Tidsfordriv, indtil de havde opnaaet den modne Alder, og endnu længe efter, indtil endeligt Besøgene, af særegne Aarsager, bleve efterhaanden sjældnere, og tilsidst gandske ophørte.

Det var en mørk Vintersøndag, mod Slutningen af Aaret 1685, da de sædvanlige Gæster om Estermiddagen forsamlede sig i Catins Skjænkstue. Blandt dem befandt sig Hr. Anton Frobeck, første Skriver hos Geheimeraad Buttmar, en gammelagtig sindig Mand, der i flere Aar havde været en daglig Gæst i Catins Huus, og pleiede her ved et Kruus Øl at hensladdre de faa Udspreldelsestimer, der bleve ham tilovers fra hans Dagværk. Neppe havde han taget sin Plads bag det smalle Bord ved Vinduet, hvor han havde Buttmars Gadedør for Nie, og kunde iagttage hvo der imidlertid gik ud og ind — førend Nicolette satte for ham det blankskurede Linkrus, hvis Rand farvedes med Skummen af den kraftige og brusende Drik, og med blid, noget vemodig Stemme, spurgte hun ham paa Fransk: „Hvorledes staaer det til hjemme, Hr. Naboe?“ — „Åh, ikke godt, Mademoiselle Nicolette! svarer den Udspurte i samme Sprog, hvori han var fuldkommen færdig, formedelst sine bestandige Forretninger med Kolonisterne: Ikke godt! Vor Froken er atter bleven langt flattere. Hele Natten er hengaaet under de frygteligste Krampelidelser, og i hvor ofte hun endogsaa tilforn har overstaaet slige, desværre ofte tilbagevendende Tilfælde, saa troede dog denne Gang Alle, som vare omkring hende, at denne Nat skulde være bleven hendes sidste!“

„Den arme Pige! sukkede Nicolette, bevæget af dyb Medlidenhed: Og veed da Ingen Raad og Hjælp?“

— „Lægerne komme og gaae! svarte Skriveren: De sidde hele Timer ved den Syges Seng, de hvidste, raadslaae, og strides afvejlende, og dog synes det som Ingen endnu har udgrundet, hvor Sygdommens egentlige Sæde er.“ — „Det er sørgeligt! svarte Nicolette: Og den arme Fader! Siig mig, hvorledes bærer han denne Ulykke?“

„Det gaaer ham nær til Hjerter! var Svaret: Endnu igaar, da jeg indheftede i Arkstykkerne en nylig indløben Haandskrivelse fra vor naadige Churfyrste, og jeg, i det jeg glædede mig over den Roes som den indeholdt, lykønskede ham dermed, og med Landsfaderens naadige Sindelag mod ham, da svarte han mig: „Hvor gjerne, Frobert, vilde jeg bortgive alt dette, og selv paatage mig min Herres Unnaade, saafremt jeg kun ikke havde fortjent den ved flette Handlinger, naar jeg dermed kunde tilkjøbe mig mit arme Barns Sundhed, og — J veed vel hvad han mener — mit Huses Fred.“ — Nicolette vendte sig dybt sukkende bort, mens hendes Fader satte sig hen til Skriveren og indlod sig med ham i en vidtløftigere Samtale, og hørte endnu mange særegne Omstændigheder ved Frøkenens Tilstand og den Faderen derved forarsagede Sorg.

Allerede i flere Dage havde man i Skjænkstuen bemærket en Fremmed, der hver Dag indfandt sig, nød sin Drik Øl uden at tage synderlig Deel i Samtalen, og stedsse til den samme Time atter bortsejrnede sig. Ingen kjendte ham; men hans fremmede Udtale samt Dragt og skarpe Ansigtstræk lod formode, at han var en Udlænding, hvilket syntes bekræftet derved, at man saae ham med stigende Opmærksomhed høre efter Skriverens Samtale med Beren, i hvis Nærhed han idag havde valgt sin Plads. Hans livfulde Mine syntes at udtrykke den meest levende Deeltagelse ved Skildringen af Frøken v. Burtmars Sygdomstilfælde, og en stedsse mærkeligere

Uro syntes at bemægtige sig hans hele Væsen, saa at endelig Catin blev opmærksom derpaa, og henvendte sig til ham med følgende Spørgsmaal: „Jeg seer vel en Landsmand i Eder, min Herre!“ — „Det just ikke! var Svaret: Omendkjøndt jeg flere gange, og just ikke saa gandske kort, har opholdt mig i Frankrig.“ — „Udsaa en reisende Negotiant?“ spurgte videre den nysgjerrige Bert. — „Nei! svarte den Fremmede med et Bukt: Jeg er Friherre de Golly's Medhjælper og Rejsekammerat; han er Doctor i Lægekunsten og Philosophien ved Universitetet i Bologna og flere andre berømte Akademier.“

Hr. Catin bukkede sig efter dette Svar ligeledes for den Fremmede, taug nogle Dieblkke, men derpaa begyndte han igjen med den ham eiendommelige Livlighed: „Og hvad, om jeg maa være saa fri, er Diemes det for Eders Reise?“ — „Friherren, svarte den Anden: reiser blot for sin Fornøielse, som han finder i at lære fremmede Lande at kjende, og for i fjerne Egne at udvide sine Videnskaber, hvilke han elsker over Alt. Saaledes komme vi nu fra Frankfurt an der Oder, hvorhen han droges af Lyst til at lære at kjende hiin, i Udlandet med Noes nævnte, Læreanstalts Fremskridt.“

„Og Eders Friherre er en Læge? Sagde J ikke det?“ faldt Catin ham i Talen. — „Ikke just i den Betydning, som man almindeligviis pleier at tage det! var Svaret: Min Friherre besidder de dybeste og vidunderligste Kundskaber i Lægekunsten; men saavel hans Riigdom, som hans Hang til at reise, gjør at han foretrækker at udøve hine kun hist og her, i høist mærkelige Tilfælde, til den lidende Menneskeheds Vel, istedet for, som andre Læger gjøre, dermed at nytte sit Fødeland og sine Medborgere.“

Geheimesskriveren, som imidlertid var traadt nærmere, og med spændt Opmærksomhed havde hørt den Fremmedes sidste Ord, syntes nu at tilvinke Catin,

hvorpaa Denne med megen Venlighed vedblev: „J sagde: at Eders Friherre kun i mærkelige Tilfælde over sin Kunst? Det vil uden Tvivl sige, i slige Tilfælde, hvor almindelige Lægers Videnskab ikke strækker til, og deres Anstrængelser vise sig i tusinde Forsøg som frugtesløse, eller hvor en uudgrundelig Sygdom spotter deres Kundskaber. Jeg mener, at vi her i Nærheden have et Tilfælde af hiin Beskaffenhed, og dersom Eders Herre vilde være villig til der at forsøge sin Kunst, troer jeg forud at kunne sikke Eder den varmeste Tak og den meest straalende Erkjendtlighed af min Velynder, Geheimeraad v. Burtmar; thi hans Datter er det, for hvem jeg ønskede at erholde Eders Herres Hjelp og Raad, saa fremt han vil lade sig bevæge dertil.“

„Min Friherre, svarte den Fremmede med vigtig Mine: er stedse beredt til i det mindste at skjænke sit Raad, i slige særegne Tilfælde, som hiint, hvorom J taler, omendstjondt altid uden Betaling, hvilket jeg beder Eder bemærke. — Kun veed jeg ikke, om hans korte Ophold her i Staden — —“

„Det er i det mindste et Forsøg værd! faldt den henrykte Skriver ham i Taler: Og maaffee lader Friherren sig bevæge til at forlænge sit Ophold her, naar han derom bliver anmodet af en saa anseet Mand, som min Patron. Jeg beder derfor indstændigt at J vil tillade mig at notere Eders Navn og Bolig.“

Det skete. Inderlig glad optegnede Skriveren begge Dele i sin Lommebog. Han beværtede derpaa den Fremmede med det Bedste som fandtes i Latins Kjælder; og idag skildtes han fra sin venlige Naboe sildigere end sædvanligt, paa det behageligste adspredt ved den Fremmedes Fortællinger om sine mangfoldige Reiser, og de mærkbærdige Ting, som denne meddeelte dem om Friherrens vidunderlige Kundskaber.

Nogle Dage derefter førte Gehelmeraad v. Buttmann en Fremmed, af et fornemt Udseende, ind i Datterens Engbærelse. Det var Friherre de Golly, Doctor i Philosophi og Lægekunst. Hans noget phantastiske Dragt og den fremmede Accent, hvormed han talte Tydsk, forkyndte at han var en Udlænding, og paa hans Bryst straaede Grestskjæder og Skuepenge, Udmærkelsestegn og Erindringer fra berømte Universiteter og udenlandske Store, hvilke havde belønnet hans Lærdom og sjældne Tjenester med disse, som det eneste Honorar, han tog imod. Han syntes at være henimod de 40 Aar. De ædeltdannede, omendstjødnt noget skarpt prægede Ansigtstræk, de dunkle, aandsfulde Dines syrige Blik, den fintdannede Mund, om hvilken stedse, selv naar den var tillukket, spillede et meget udtryksfuldt, betydende Smil; dette tilsammen dannede et mandigt Ansyn, i hvilket man ikke kunde skue uden Deeltagelse imedens hans Skikkelse, Holdning og Væsen røbede en Mand af fin Dannelse og fornem Omgang, der med Sikkerhed og Ansand veed at fremtræde i enhver Kreds. — Den bekymrede Fader havde udførligt Billedet ham Metas Engdomsleilighed, hvilken Meddelelse Lægen med Opmærksomhed hørte paa; og nu forlangte han at see den Syge.

I et stort, tablet Gemak, hvis høie Vinduer vare tilhullede med grønne Forhæng, laae Meta paa sit Leie. Det var en fin, rank Piges Skikkelse, der syntes at tælle omtrent 17 Aar, og hos hvem ingen Engdomsboer lode sig tilsyne, naar man fraregner den overordentlige Blegghed. Thi den særdeles fine Væxt manglede ikke engang den sædvanlige Tyldighed, ei heller savnede Ansigtets yndige Former noget i deres indtagende Elskværdighed. Med lufte Dine hviilte hendes Hoved i Puderne; men den fuldkomne Mangel paa Livsfarve gav de hulde Træk Udseendet af et Marmorbillede, og hendes Miner bare

det rørende Udtryk af Lidelser uden Klage, og af den yderste Ufræstelse.

Den fremmede Læge betragtede en Stund den Slumrende. Da befalte han den tilstedeværende Pige at aabne Forhængen for det nærmeste Vindue. Hun nølede i det hun kastede et spørgende Blik paa Faderen, der strax ængstelig udraabte: „Mit arme Barn, Hr. Friherre, er, som jeg allerede har sagt Eder, yderst omfindtlig mod Lysstraalerne. Kun i denne Dunkelhed føler hun sig om Dagen nogenledes vel; men Solstraalernes blændende Glænde, som just falder paa dette Vindue, vilde, ved den pludselige Overgang fra Dunkelhed, uden al Tvivl have det heftigste Krampeanfald til Følge!“

„Lad det stee! svarte Golly gandske ligegyldig: Jeg ønskede at være Vidne til den Virkning, det vilde have paa hende. For at kunne møde det Onde, tilføiede han med et svagt Smil: maa Lægen nødvendigt stue det i sine Virkninger.“

Under disse Ord havde han selv med rask Haand revet Forhængen tilbage, og en blændende Lysstraale faldt ind i Værelset, lige paa den Syges Leie. Hun laae nogle Secunder ubevægelig, som om den raske Overgang bedøvede hende. Men derpaa hævede hendes Bryst sig i tunge Aandedrag. Det fastslukkede Nie aabnedes, og pludseligt, ligesaa forfærdet over det blændende Lys som over den fremmede Mands Nærværelse, der stod tæt hos hende, soer hun, under et hvinende Skrig, med begge Hænderne for Dinene, og strax efter sank hun som livløs tilbage paa Leier.

Sulde af Angst vred Faderen og Pigen deres Hænder. Men Lægen fremtog en lille Krydstalflask af en gouden Kapsel, vadede Fingerspidsten dermed, og berørte sagte Metas Lindinger og Læber, og lod herefter det Glæde af Haanden paa en besynderlig Maade glide flere Gange hen over hendes Ansigt, dog uden at berøre

hende. Ikke længe varede det, før Lemmerne syntes at løsnes af Krampens Magt, der holdt dem bundne. Der traadte igjen Liv i de stivnede Træk. Armene sank igjen frit ned, Mielagene bævede, som om de anstrængte sig for at aabnes; og Alt tilkjendegav at Krampen var overflaaet, der ellers pleiede at vare meget længere og yttre sig langt voldsommere. — Meta laae nu atter i sin forrige slummerlignende Udmattelse, medens Faderen førte den fremmede Læge tilbage i sit Værelse, forventningsfuld efter at erfare hans Dom over Datterens Tilstand.

„Ogsaa I synes at holde mit arme Barns Sygdom for uheldbredelig!“ raabte han bedrøbet, da Lægen kun svarte med betænkelige Skuldertræk, paa hans utaalmodige Spørgsmaal.

„For sædvanlig Videnskab turde det vel i hver Henseende synes saa! lød hans Svar: Men viid, min Herre, Naturen har i sine hemmeligste Dybder beredt Kræfter, velgjørende og helbredende for Menneskeslægten, skjøndt de ogsaa vorde fordærvelige i den Uforsigtiges Haand. Men ikke for Enhver aabner den sine Skatte! Ikke enhver Die formaaer at trænge ned i hiin Dybde, der skjuler de vidunderligste Hemmeligheder. Kun saa Udvalgte, med medfødte Anlæg, er Gigt forundt, omend: skjøndt kun ved Anstrængelser — og ved et Studium, der næsten overstiger menneskelig Kraft.“

Geheimeraaden saae med ængstelig Forbauselse op paa den Fremmede, hvis Miner ved disse Ord havde antaget et høitideligt, alvorligt Udtryk. „Og I vilde, Hr. Friherre, begynde han derpaa: til mit Barns Frielse bringe i Anvendelse, hvad der paa en saadan Maade er aabenbart Eder af hiin sjældne Visdom? O, jeg besværges Eder, gjør det for mit bekymrede Faderhjertes Skyld!“

„Jeg tilstaaer det! svarte Lægen efter en stum Pause: Eders Datters Lidelser, hendes englerene Usskyldighed, har endnu mere rørt mit Hjerte, end Eders Bønner

formaaede det! — Saa vil jeg da, omendskjondt Forretninger af Vigtighed nu kaldte mig til Pavia, opfylde Ederes Onsker, for i dette mærkværdige og vanskelige Tilfælde at forsøge Virkningerne af min Kunst. Men viid: ikke for Fordeels Skyld udøver jeg den høie Kunst, til hvilken jeg har indviet mit Liv; og selv af Fyrstes hænder modtog jeg kun, hvad der tillige kunde sandse: liggjøre deres Afgtelse for min Videnskab og deres personlige Beloville. Derfor maa mellem os aldrig være Tale om nogensomhelst Belønning; det skulde da være, at jeg engang selv begjære af Eder Løn for min Umage." —

Den stolte og ironiske Tone, med hvilken Lægen ledsagede disse sidste Ord, forklarede tilstrækkeligt Meningen af denne Tale; og i det han høfligt hilste Geheimeraaden, havde den Fremmede forladt Værelset, inden Hiin havde vundet Tid til at fremsøre et Ord til Svar.

Den udenlandske Læge behandlede fra nu af Metas Sygdomstilstand, omendskjondt den churfyrstelige Geheimeraad i Begyndelsen nu og da troede hos ham at bemærke Spor af storpralende Stoltthed, som ikke gandske behagede hans jevne, tydske Sindelag, saa nærede han dog en altfor dyb Vrefrygt for Lærdom og Videnskaber, til ikke at holde slige Mænd, som besidde disse, noget tilgode. Og saa havde hans lange Omgang med Ud: lændinger gjort ham fortrolig nok med deres Mærker og Væsen, til at overse nogen Forsængelighed hos dem, naar de forresten besad gode Egenskaber. — Saaledes steg da hans Beundring for den Fremmede stedse høiere; thi virkeligen viste Denne sig, næsten i alle Videnskabers Sag, som et Vidunder af Lærdom. I Jurisprudens, Geheimeraadens Studium, var han hjemme, lig den lærdeste Doctor juris utriusque. Gjerne

disputerede han paa Latin med Geheimeraadens Sognerpræst, over theologiske og philosophiske Gjenstande, og ikke sjelden vidste han at bringe Denne til at forstumme. Men som han da undertiden til at berøre de kemiske og alchymistiske Videnskaber, da saae man ham i en heftig Begeistring, der fuldkomment beviste den Tør, med hvilken han havde bearbejdet disse, og hvor vidt han var trængt ind i sammes dybeste Hemmeligheder.

Undertiden forsmaaede han ikke at underholde Geheimeraaden og hans nærmeste Venner med Experimentter, der, i hvor lidet Opmærksomhed de endog i disse oplyste Tider vilde have opvakt, dog i hine Dage vare tilstrækkelige for at skaffe ham, der udøvede dem, det Rygte: at overnaturlige Kræfter stode til hans Tjeneste. Men de Golly smilte ligegyldig over Ytringer af denne Art. Han forklarede: hvorledes alt dette kun var Resultatet af almindelige, skjøndt hidtil lidet udforskede Naturkræfter, men han tilføiede: at der endnu gaves andre og dybere Hemmeligheder i Naturvidenskabens Rige, der vel vare istand til at skaffe Den Navnet af en Troldmand, der havde opnaaet den Lykke at sætte sig i Besiddelse af dem, i det de meest forbausende Kræfter vilde staae til en saadan Mands Tjeneste. Men Ingen, der hørte de Golly tale herom, vovede at omtvivle: at han var Besidder af flige ophoiiede Hemmeligheder; omendskjøndt han behændig og standhaftig vidste at undvige ethvert nærmere Spørgsmaal om denne Gjenstand. Ogsaa var hans Fremgangsmaade ved den syge Frøfens Behandling, i høi Grad forunderlig og sjelden. Alle Lægemidler, med hvilke Hovedstadens Læger før kappedes om at helbrede Meta for sit Onde, maatte lægges tilside. I Stedet herfor traadte en Drik af Urter, tillavet af de Golly selv. Men det Sælsomste var, at han ved den lette Berørelse med Haanden formaaede at lindre de hyppige Krampelidelser, hvilke hun var un-

derkasted; ja ikke sjældent bevirkede hans blotte Nærværelse det samme. Ogsaa viste der sig snart en fordeelagtig Forandring i Metas Tilstand. Den sløve, følelseløse Henslumten forsvandt, og gjorde Plads for en stille, venlig Sørgmodighed, i hvilken hun med Hjertelighed modtog sine Omgivellers Deeltagelse i hendes Tilstand; derimod var det paafaldende, stedse at see hende fly og tilbageholden mod Lægen selv. Stundom yttrede hun for sin gamle fortrolige Opvarterinde, at hun var bange for Mandens Blik, og at det endnu tilsidst vilde lykkes ham at udgrunde hendes Tanker; hvisaarsag ogsaa hendes Tilbageholdenhed tiltog med hendes atter voxende Kræfter, hvor meget endogsaa Lægen anstrængte sig for at bekæmpe slig Mangel paa Tillid og Hengivenhed.

Uagtet Faderens Hjerter nu, ved Metas tiltagende Sundhed, var betydelig lettet i sine Sorger, saa trykfedes det dog endnu af en Kummer, som ingen Læge formaaede at bortmane, og som havde sin Grund i hans eneste Søn, Leopolds, Sindelag.

Allerede i Leopolds Drengaalder havde hans afgjorte Tilbøielighed for Soldaterstanden givet Faderen, der havde bestemt ham for Civiltjenesten, mangen Anledning til Utilfredshed; denne tiltog med Aarene, jo stærkere Leopolds heftige og lidenskabelige Natur modsatte sig de paatvungne Beskæftigelser og Studier, hvorved Faderen troede at vænne ham til at finde Behag i sin fremtidige Stand. Kun med Ulyst forrettede han hvad han var tvungen til; men hemmeligt og i sine Fritimer befattede han sig med hvad han ikke skulde. Saaledes voxte han op, vel af et veldannet Udportes, men med et uvenligt, trodsigt og raat Væsen. Desværre var Geheimeraadens Gemalinde død kort efter Metas Fødsel, der var nogle Aar yngre end Leopold. Saaledes manglede en forsonende Mægler imellem Fader og Søn.

Utilfredsheden forøgedes jo længere jo mere, og det gif endeligt saa vidt, at Begge vel levede under eet Tag, men ofte i hele Dage ikke saae hverandre. Faderen søgte ved allehaande Tvangsmidler at bevirke en Sindsforandring hos Sønnen, imod hvilke Denne satte bitter Trods og forøget Uvenlighed. —

Churfyrsten, Friedrich Wilhelm, hørte tilsidst det sørgelige Forhold, der herskede i von Buttmars Huus. Han bar stor Agtelse for Geheimeraaden, som en tro og prøvet Tjener, og han besluttede derfor at tillægge den ulykkelige Tvistighed, paa en Maade, hvormed begge Parter kunde være tilfredse. Den unge Mands Forkjærlighed for Krigsstanden mishagede ham forresten ligesaa lidet, som Dennes mandige, kraftfulde Udvores; og da han just dengang forøgede sin Livgarde, tildeelte han den unge von Buttmars en Officeerspost derved, som en Naarbesbeviisning mod Dennes Fader. Da flere anseete Familier søgte om disse Poster til deres Sønner, maatte Geheimeraaden føle sig høiligen tilfreds med en saadan Udmærkelse, imedens Leopold, paa en Maade som han aldrig havde ahnet, saae sig ved sine Onskers Maal. Med flammende Begeistring svøer han Krigereeden til den af ham tilbedte Fyrste. —

Der var nu bevirket en bedre Forstaaelse mellem Fader og Søn, der maastee lidt efter lidt vilde have gaaet over til sand Fæderlighed, havde ikke Tvedragtens Aand antændt en Lidenskab i den unge Mands kun alts for modtagelige Barm, der atter truede at forstyrre Alt. Det var Nicolette, hans Søster Metas elskværdige Veninde, der indgjød ham hiin Lidenskab. Han saae hende næsten dagligt, og hendes yndigtblomstrende Skønhed, forenet med den franske Piges Lunefuldhed og naturlige Vittighed, forfeilede ikke at fange hans Hjerte. Han begyndte at yttre hende sin Kjærlighed ved alle slags Opmærksomheder, hvilke hun tog imod, uden at lægge megen

Vægt derpaa. Men snart drev hans lidenskabelige Væsen ham til mere afgjørende Skridt. Han forfulgte Nicolette med sine Kjærligheds: Erklæringer og med Bønner om Gjenkjærlighed, og da hun bestodent, men med Alvorlighed, tilbageviste Sligt, endte han engang, efter en høist lidenskabelig Scene, med at gjøre den til Taarer ængstede Pige et Ægteskabsforslag. Collette anstillede sig overrasket, blot for at slippe fra ham, og flyede, efter at have lovet ham: at tage Alt i Overveielse; men hun fattede det faste Forsæt, i Fremtiden at undgaae den paatrængende Frier, og med ham tillige hendes Belynders Huus. Leopold havde imidlertid udtydet Pigens Svar til sin Fordeel, og det første han nu havde at gjøre, var: at træde frem for sin Fader med et Forsæt, som han egentligt allerede i lang Tid havde baaret i sit Hjerte, og som Dieblitters heftige Bevægelse havde bragt til Modenhed; thi han ansaae nu sig selv som selvstændig nok, til at kunne gjøre et saadant Skridt, hvortil den faderlige Indvilligelse, efter hans Anskuelse, ingenlunde kunde nægtes ham. —

Men Faderen afviste med spottende Ubillie et saadant Andragende. Han kaldte Leopold en umoden Doare, og forbød ham nogensinde tiere, at nævne dette taabelige Indfald. Dybt krænket og fuld af Harm forlod Leopold sin Fader, og fra nu af stode Begge igen lige over for hverandre med den forrige Forbittrelse.

Fra nu af saa man ikke mere Colette i Buttmars Huus. Dybt og smerteligt følte Meta, i sin søgelige Tilstand, Tabet af en Veninde. Men hun vidste Aarsagen, taug, og ærede Pigens fine Jøselse, saameget hun endog maatte beklage sin Broder, hvem hun gjerne havde undt den Glæde: at see Gjenstanden for hans Ønsker, da hun af egen Erfaring vel vidste hvormegret alene dette er for det elskende Hjerte, og da jo dog hendes eget Hjerte efterhaanden henvisnede, liig Planten der er und-

draget Livsløst og Luften, fra det Dødelik hun var bleven berøvet hiin lidet misundelsesværdige Lykke, den eneste der, som hun vel indsaae, nogensinde kunde blive hende til Deel.

En ung Udvandret, ved Navn Franz la Vigne, havde i den tidligere Alder taget Deel i den unge Buttmars Underviisning. Som en ung Dreng var han hidkommen med sine Forældre, hvilke han mistede snart efter Indvandringen, hvorpaa Geheimeraaden havde taget sig af det faders og moderløse Barn, og ladet ham opdrage tilligemed sin egen Søn, da han af Hiins fine Sæder og blide Væsen lovede sig en velgjørende Indflydelse paa Leopolds mere raa Natur.

Begge Drengene sluttede dengang Vensskab, saavidt deres Tilboieligheders Forskjellighed kunde tillade, og Francois's lykkelige Temperament bidrog meget dertil. Men da Leopolds Modbydelighed for de ham af Faderen paanødte Bestjæftigelser meer og mere yttrede sig, begyndte hans fordoms Legekammerat at blive ham til Byrde, da Dennes lykkelige Fremmskridt kun alisfor ofte gave Leilighed til ufordeeltagte Sammenligninger, og ikke sjelden maatte Francois med Udbruddene af Leopolds utæmmelige Sind bøde for de Lovtaler, der bleve ham tildeelte. Da Begge senere havde opnaaet den voxne Alder, vidste Frobeck — for at forebygge endnu større Splid — at indlede det saaledes: at Francois blev ansat hos ham som Deeltager i Skriverforretningerne, og at han saaledes meer og mere blev fjernet fra Omgang med Leopold.

Saa snart Nicolettes opblomstrende Yndighed havde i Junkerens Hjerte vakt det Ønske at behage hende, saae han til sin store Harm at Francois ogsaa heri kom ham i Forkjæbet, der i enhver Henseende vidste paa en gandske anden Maade at spøge med den smukke Landsmandinde, og at gjøre sig yndet af hende. Leopolds fornærmende

Ubenlighed holdt vel fra nu af den unge Franskmand mere bunden til Skriverstuen, end Tilfældet i Forstninsgen havde været; men der fandtes dog undertiden, og især paa den Tid af Dagen Leopold var beskæftiget udenfor Huset, Leilighed til at snige sig ind i Frøkenens Værelse, hvor der gaves allehaande smaae Forretninger for ham, hvis Besørgelse han af gammel Sædvane ikke vilde lade sig betage, og hvor man usforstyrret overlod sig til Borneaarenes Fortrolighed. Der henrandt mangen lykkelig Time for de tre uskyldige Hjerter, der endnu vare ubekjendte med Lidenstaberens vilde Magt.

Meta var den Første, der blev sig sine Følelser tydeligere bevidst. Hendes Stilling mellem Fader og Brøder havde tidligere vant hende til Estertanke; og den Rødvendighed: saameget som muligt at undgaae ubenlige Berørelser mellem Begge, havde skærpet hendes Jagttagelsesaand langt tidligere, end det i en saa ung Alder pleier at være Tilfældet, og havde allerede længst udviklet hendes Characters medfødt Alvor. Den skjøne, livsglade Yngling, med hans muntre, godmodige Væsen, hans opvakte og dog milde Livsfuldhed, var bleven hende næsten gandske uundværlig. I hans Nærhed søgte hun sig saa blide opmuntret, saa velgjørende tiltrukken af hans Omgang, at hun gjerne altid gad have ham om sig. Og just nu, hvor hun saa levende nærede dette Ønske, hvor Francois's Selskab virkede oplivende paa hendes sygelige Stemning, just nu skulde Broderens mørke Lune oftere end forhen holde ham fjernet fra hende og, i det Hele taget, efterhaanden opreise den ene Skranke efter den anden, imellem den voksne Frøken og hendes Barnsdomsven. Hun tænkte derover. Det blev hende klart: at det saaledes maatte være, aldeles ikke kunde være anderledes. Med denne Indsigt havde hun ogsaa forstaaet sig selv, og Livet laae nu for hende — som en Ørk, uden Francois. — Dog, et uskyldigt Hjertes første Nær-

lighed er endnu sig selv nok. Først senere voxte Lidenſkabenſ Binger! Meta fandt ſin enefte Fryd i Omgang med Bennen, uagtet denne ſtedſe ſjældnere blev hende forundt. Deſto koſteligere rare de Timer, ſom hun henlevede med ham. Ja, ſnært bleve diſſe Timer de enefte, i hvilke hun virkelig følte og nød Livet; medens den øvrige Tid udfyldtes af en ſygelig Drømmen og Længſel, der blev begunſtiget af hendes fine Legemsbygning, der gjorde hende udulig til alt anſtrængende Arbejde; kun naar han var nærværende, var hun munter og ungdommeligt glad, ſkjøndt ellers aldrig noget Smil kom over hendes Læber.

Men efter nogen Tids Forløb blev det hende dog paafaldende, at Francois kun kom i hendes Bæreſſe, naar Nicolette var tilſtede. Et ſpøgende Ord af hendes gamle Pige, der engang kaldte dem Begge: et meget vaſſende Par, dakte hendes Opmærkſomhed; og ſnart ſaae hun kun altfor tydeligt: at Francois ikke havde Die for Andet end den ſmukke Raboverſke, at han kun for hendes Skyld kom i Bæreſſet, at Colette var hans Livs Stjerne, Gjenſtanden for hans inderligſte Følelſer — ligesom han hidtil havde været det for hendes.

Nu blev det hende klart: hvad hun i uforſtaaet Længſel havde ønsket, havde villet. Men alvorligt vant og opvoxen i ſtreng Sædeligheds Tugt, syntes hende og ſaa hine Følelſer nu at være en fordømmelig Svaghed. Hun indſaae, at en ligegyldig Omgang ikke mere kunde eller turde finde Sted med den elſkede Ven; ja, at han, beſtjæftiget med andre Intererſſer, endnu kun ſom en Art af Pligt fortsatte ſine Beſøg hos hende. Alt dette erkjendte hun med den hende egne, ſkarpe og tidligt modne Forſtand; men det bløde, elſkovsvarme Hjerter laae under for denne Sandhed, og allerede da truede hendes fine Legemsbygning at gaae tilgrunde under Vægten af en ſmertelig Kamp, ſom Ingen ahnede. Meta falde i en betænkelig Sygdom.

Hun blev vel igjen helbredet, men hendes Hjertes skjulte Dunde efterlod et sorgeligt Spoor i hine Krampe- lidelser, hvilke hun fra nu af blev underkastet, og hvilke i hine Tider vel vare mindre hyppige, end i den sildigere blodagtige Tidssalder, og just derfor gav Overtroen Stof nok, for at troe paa allehaande hemmelighedsfulde Indvirkninger. Med alt Dette lykkedes det den Arme at være i en vis Grad Herre over sine Følelser. Hun borttog den Harm, som i Begyndelsen vilde fæste Sæde i hendes Barm imod den uskyldige Colette, og vedblev at være hende en kjærlig og søm Veninde. Og saa det Dulle: undertiden at see Francois, besjæmpede hun, og hendes Sygelighed maatte give det Paaskud, der brugtes for at sjerne ham. Hun frydede sig nu kun over de Erindringspanter, der vare blevene hende tilbage: Tegninger fra Francois's Haand; Blomster som han havde plantet og pleiet; og — gif han over Gaden, da frydede hun sig over hans skønne Skabning, og den ærbødige Hilsen der blev hende til Deel, naar hun sad i sit Vindue. Rigtignok førte hans Bei ham da stedse over til Carins Hus, og hun kunde tydeligt bemærke: hvorledes Colette hoppede ham imøde, rødmande af Glæde ved Synet af ham. Ja det undgik hende heller ikke at Nicolette — der nu var bortstræmmet af Leopolds Paatrængenhed, og ikke mere kom til hende — mere end forhen havde tidt noget at bestille i en Hjørnestue, der laae lige over for Skriverstuen; at hun lurede bag Blomstergrenene, og at hun derfra vekslede Blikke og Vink med den Elskede. Da rørte vel den gamle Smerte sig atter i Metas Bryst, og med den fremlistede sig igjen af det svage Hjertes Dybheder Misundelsens giftige Slange imod den lykkelige Veninde. Og for at straffe sig selv herfor, og tillige undgaae et Syn, der imod hendes Villie udelukkende besjæftigede hende, besluttede hun hellere at undvære Dagens Lys, og tilhyllede sine Vinduer, som

om Dagens fulde Skjær var hende til Besvær. Ingen ahuede den arme Piges Sindstilstand, og Ingen kunde ahne den; thi med hypochondrist Uengstelighed vaagede Meta over en Hemmelighed, der ved sin Opdagelse vilde være hende skrækkeligere end selve Døden.

Men da Leopolds Gistermaalsplan satte Faderen i den heftigste Bredde, og derved fremførte den bitterste Tvedragts Scener, da syntes hendes Uloftes Dimsfang hende dobbelt stor, thi hun blev overbevist om, at hun ligesom Broderen, leed af en fordømmelig Svagbed og aldrig kunde regne paa Medlidenhed eller Deeltagelse. — Hendes Tilstand forværredes fra nu af jo længere jo mere, og bragte hende om kort Tid i hiin sorgelige Forsatning, hvori den fremmede Læge fandt hende.

Francois, hvem hans fuldkomne Mangel paa Formue lagde en Hindring i Veien for hans Frieri til den inderligstelskede Colette, der vilde være uanselig at beseire — havde imidlertid faaet det Tilbud, at lade sig indrolle lere som Mønster skriver ved den nyligt oprettede Livgarde. Længe havde han med hemmelig Forkjærlighed betragtet Krigsstanden, hvori hans Farsfædre i flere Generationer havde udmærket sig, og hvorfra han havde arvet en vis Ridderlighed i sit Sindelag.

Intet kunde derfor være ham mere kjærkomment, end et saadant Tilbud, der tilbød ham betydelige Fordele, og Udsigt til fremtidigt Avancement, maastee end; og, naar Lykken var ham gunstig lod, ham en Gang i Tiden opnaae en Officerspost. — Da han kort efter, for førstegang, stod i den hursyrselige Livgardes rige Uniform foran den Elskede, og med Henrykkelse læste Piges Bifald over hans skønne Udseende, i det Røsenffjær der høiere farvede hendes Kinder, da ønskede han sig dobbelt til Lykke med den Stand han havde valgt. Men Fader Carin hentede en Glaske af sin bedr

ste Viin frem, og i det han omfavnede den unge Mars's
 Søn, lod han Glasfene klinge lystigt, i det han tillige
 sang en dengang yndet fransk Vise, hvis Æmne var
 Soldatens Lykke hos det smukke Køn. Ogsaa havde
 Francois al Aarsag til at være fornøiet med sin nye
 Stand. Havde først hans skønne Udvortes og gode
 Sæder, saavelsom hans Færdighed i begge Sprog, hen-
 ledt Anførerens Øine paa ham, saa erhvervede han sig
 nu meer og mere hans Belvillie, ved sin ivrige og tro
 Pligtopfyldelse, sin Vredfølelse og ulastelige Vandel;
 ligesom hans hjertelige Godmodighed og Bessedenhed
 snart vandt hans Kammeraters Kjærlighed. Det kunde
 saaledes forekomme ham, som om det havde lidet at
 betyde: at Een af hans Foresatte var opfoldt af bit-
 tert Had til den unge Mand; og dog gjorde han sig
 al mulig Glid for at forsones Denne, ved den størst mu-
 lige Opmærksomhed, skjøndt hidtil uden noget heldigt
 Resultat. Denne Ene var Leopold, hvem Francois's
 Ulykkesstjerne havde ansat ved samme Compagni som
 han stod. Alle Skinsygens og Hadets Furier, der saa
 gjerne holde sig i Nærheden af forsmaaet Kjærlighed,
 vare vaagnede hos denne lidenskabelige Yngling, saasnart
 han havde mærket Francois's og Nicolettes gjensidige
 Tilbøielighed, der ikke længe kunde blive upaaagtet af
 hans i Kjærlighed stjerpede Blik. Den Belvillie, som
 desuden alle hans Foresatte viste mod Francois, opvakte
 hans Misundelse i saa meget høiere Grad, som det hid-
 til endnu ikke havde villet lykkes ham, hos de Samme
 at vinde en god Mening om sig selv og sit Væsen. Han
 troede her at see en Virkning af Kryben og Hyfleri,
 hvorved Francois allerede som Dreng havde, efter hans
 Mening, vidst at bedrage ham for det faderlige Bisald;
 og hans Had fandt stedse ny Næring i Alt, hvad Hiin
 gjorde for at vinde ham. Den beskedne Rolighed, hvilk-
 ten Francois stedse satte imod Leopolds Hefstighed og

hans ubillige Brede, syntes ham forstilt Trods; hans Venlighed forekom ham at være den lykkelige Medbeilers Haan; og snart gik det saa vidt: at den arme, unge Mand ikke kunde komme i Nærheden af ham, uden at erfare hans onde Lune og fjendske Stemning.

Snart var den syge Frøken Buttmars Helbredelse af den fremmede Læge Gjenstanden for Samtalerne i Hovedstaden; thi dengang, ligesom nu, bestjæfrigede man sig gjerne med Nyheder, og jo mere disse bare Præget af det Vidunderlige, desto begjerligere bleve de optagne saabel af den fornemme Verden som af den store Hob. Saaledes kom ogsaa denne Begivenhed paa Bane ved selve Churfyrstens Taffel, og En blandt Hoffets store Herrer vidste især saa ofte at lede Talen hen paa hiin Mirakelmand, og at meddele saa meget om ham og hans sælsomme Rundskaber, at endeligt Landsherrens Nysgjerrighed derved blev vakt, og den Befaling blev givet: at man i en særskildt Audients skulde føre den Fremmede ind til Churfyrsten. — Friherre v. Kolbe, dette var hiin Hofcavaliers Navn, var af Fødsel en pfalzisk Adelsmand, og med Hensyn til særegne Anbefalinger optaget i Churfyrstens Tjeneste. Paa hiin Tid ahnede vel endnu Ingen, til hvilken Vigtighed denne Hofmand engang vilde opsvinge sig; thi ham er det, der under Fridrik Wilhelms Efterfølger beklædte den første Ministers Post, og hos denne Fyrste i lang Tid nød en Gunst, som Grev von Wartemberg, en Gunst, der, maaskee mere end hans almindelige Egenskaber havde formaaet det, har bragt hans Navn i det preussiske Riges Uarøoger til Efterverdenens Rundskab. Men paa denne Tid spillede Hr. v. Kolbe endnu kun en ubetydelig Rolle ved Hoffet, og levede indgetogent, uden

at være synderligt agtet. Dette var tilbeets en Folge af hans Familieforhold, thi hans Gemalinde var af lav Herkomst, og kunde mere takke sin Færdighed i Intriguer, end sine andre Fortrin, for sin nuværende Stilling. Efter sine Samtidiges Bidnessbyrd var Fru Kolbe hverken smuk, yndig eller elskværdig; men hun var klog, smidig, besjælet af en grændseløs Vergjerrighed og Forestagelseaad, og opfyldt af Stræben efter uindskrænket Herredømme. Hendes Gemal var i hendes Haand kun et Redskab, maaskee — det Følgende lader os antage det — mere tilsyneladende end i Virkeligheden. Men ved Hoffet cirkulerede de latterligste Anecdoter om Fru Kolbes Herredømme over sin Mand, hvilke fandt saa meget mere Tiltro, som Udgangen til de høiere Stænders Cirkler dengang endnu ikke stod aaben for hende.

Kort efter saae man da Mirakel-doctoren virkelig fremtræde ved Hoffet; og snart var det ikke længere noget Usædvanligt at see ham i de churfyrstelige Gemakker, hvor lidet man end kunde vente sig deraf for ham, da man kjendte Churfyrstens erklærede Modbydelighed for alt Hemmelighedsfuldt. Man vidste nu: at han nedstammede fra en fornem ungarsk Familie, men fra sin tidlige Ungdom havde levet fjernt fra Hjemmet. Af Kjærlighed til sine Studier havde han vedvarende opholdt sig i fremmede Lande, ved berømte Læreanstalter og Hoffer, hvor Udvælsen af Lægekunsten havde beskæftiget ham, uden at han nogetsteds havde opslaaet sin faste Bolig; dog lod han, ved mange Hentydninger, formode: at han nu havde i Sinde at gjøre det. Hiin Fyrste, der selv havde seet Udlandet, og med sin eiendommelige Aand havde gjort sine Jagtagelser over Lande og Mennesker, syntes at finde Behag i denne vidtberøiste Fremmedes Omgang, der vel var egnet til for en Deel at adspredde hans Ulders og Regjerings: Sorgernes Ubørlighed. Det fornøiede ham, ved Fægens Meddelelse igjen at opfriske Erind-

dringerne om hans forbigangne Tid, og at dvæle ved Billederne af de i Udlandet henlevede glade Ungdomsdage. Men den kloge Fremmede vidste ogsaa meget godt, at fjerne enhver Rjedsomhed, idet han forstod at fryddre sine Underholdninger med saa meget Tillrækkende, som var nødvendigt efter hans Herskers Lune. Derimod syntes Churfyrsten ikke saa gjerne at dvæle ved Lægens foregibne Mirakelgaver, og uagtet de Golly fra Tid til anden gjorde smaae Forsøg paa, at henlede hans Opmærksomhed derpaa, saa var dog kun en eftertænkende Tausshed, et prøvende, tvivlende Blik, det Eneste hvad Hiin svarte derpaa, hvorved hans egentlige Mening stedse forblev skjult. Lægens Fremtræden og hele Handlemaade lode formode: at han besad Rikedom, endskjøndt man vidste, at han intetsteds hævede Summer, og med Standhaftighed afflog enhver Belønning for sin Lægehjælp. Han havde leiet et heelt Huus i en afside liggende Forstad, men kun et Par Værelser vare der indrettede til hans Beboelse; og blandt Forstadens Beboere fortalte de selsomste Rygter om Stoi, som man om Natten hørte derinde, saa stille og eensomt det end gik til om Dagen. — Lægens Famulus vendte ofte, efter flere Dages Fraværelse, hjem om Midnat, og da kunde man, i en Bagstue af Huset, bemærke flere Stemmer, selv kvindelige, i levende Samtaler, omendskjøndt intet Fruentimmer befandt sig i Huset.

Men ved Hoffet var det i Særbeleshed Hr. von Kolbe, der vidste at fortælle meget om den Fremmedes Rikdomme, hvilken han nu ogsaa som Læge havde raadført sig med for hans Kones Skyld; Han opregnede en Mængde Kostbarheder, Juveler og andre værdifulde Sager, som han selv havde seet hos den Fremmede. Man loe for det meste over hans Fortællinger, thi man kjendte den gode Barons Lettroenhed og hans Vane at overdrive; men endeligt maatte dog Tvivlerne forstumme, thi den

Fremmede forstod at vække deres Forbauselse, ved Kunster af en høist besynderlig Beskaffenhed.

Engang indfandt de Golly sig ualmindeligt sildigt ved Churfyrstens Taffel, hvortil han var indbudt. Han vidste at undskyldte sig med høist vigtige Forretninger, og indtog strax en Plads, som man havde ladet staae aaben til ham, lige over for Churfyrsten. Snart begyndte man en raff Samtale, i hvilken man ogsaa fik den Fremmede til at tage Deel. Han disputerede, beviste, og fægtede tillige saa levende med begge Hænder, at hans Naboer ved Taffelet uformærkt maatte gjøre Plads for ham. Men snart rykkede man sig med Hensigt længere fra ham, og kastede skæ, betydende Blikke paa Doctoren; thi dennes spanske Dragt, af fint mørkebrunt, uldent Tui, forvandlede sig siensynligt til en lys, stedse mere brændende rød Farve; og da nu selve Churfyrsten fulgte Retningen af de forstummede Hoffolks Blikke, saae han Lægen, der for saa Minuter siden var traadt ind i en mørk Klædning, nu fra Hoved til Fødder klædt i Rødt. Ogsaa over hans Miner fløi et Udtryk af Forbauselse; men da de Golly just i det samme Dieblik reiste sig, og med et dybt Buf bad om Tilgivelse for den Spøg, som han havde tilladt sig, for at give en Prøve paa sin Kunst, da forandrede Fyrstens Blik sig til et Bisaldssmiil, idet han fortalte, at han meget vel erindrede sig, at han under sit Ophold i Leiden havde af lærde Mænd, ved den derværende Høiskole, hørt meget Vidunderligt om Farvernes Frembringelse og Forvandling, uagtet han aldrig havde begjært at gjøres nærmere bekendt dermed. Denne Erklæring blev af Doctoren kun besvaret med et stumt Buf. De forfækkede Hoffolk syntes igjen forsonede med den sælsomme Tusindkunster, de indtog atter de forladte Pladser, og Samtalen gik efterhaanden over paa

gandske almindelige Begivenheder; det forekom dem nu, som om den brændende røde Farve, hvoraf endog Doctorens Ansigt syntes at skinne, ikke havde været Andet end Virkningen af deres Skræk og overraskede Indbildningskraft.

Siden kom Talen paa ægte Stene, hvoraf man vidste allerede længe at de Golly var en stor Kjender. Churfyrsten fortalte, at han nyligt havde af en fremmed Kjøbmand kjøbt flere Juveler af meget høi Værdi; og han befalede strax at man skulde bringe dem.

Der iblandt var en Ring, der i den kunstigste Indfatning viste een eneste Steen af udmærket Skjønhed, men hvis Værd forringedes af en kun for Kjenderens Die synlig Feil; og beklagende dette rakte han Doctoren Ringen hen. „Og skulde, begyndte Hr. v. Kolbe: ikke denne Feil kunne afhjælpes? Jeg troer dog forhen at have hørt — —“

„Mine Juvelerer, faldt Churfyrsten ham i Talen: erklærete det for umuligt; og der var ikke Andet at gjøre end at købe Ringen som den var, der naattet sin Feil behagede mig overordentligt, rigtignok til en Priis, der ikke vilde have staaet i Forhold til Stenens Værd, der, som denne havde været feilsfri.“

Golly havde imidlertid opmærksomt betragtet Diamanten fra alle Sider. „Efter den almindelige Kunsts Regler, begyndte han efter en Pause: vilde det vist nok være umuligt at rette denne Feil; dog, isald Deres Durchlauchtighed vilde betro mig denne Juvel, indestaar jeg for: inden otte Dages Forløb at sætte samme i den Skjønhed, som Naturen oprindeligt havde tiltænkt denne uforlignelige Steen.“

Churfyrsten nodede med Svaret; men i de Tilfælde: værendes Miner malte sig Forbauselse og Tvivl. Da fremtrak Mirakelmanden af sin Lomme en Kapsel, som han aabnede og overrakte Churfyrsten med de Ord: „Tag

Deres Durchlanctighed imidlertid denne Steen, som et Underpant for Deres. Dens Værd og Skjønhed vil kunne overbevise Dem om: at De har at gøre med en Kjender af slige Vare, til hvis Hænder den med Sikkerhed kan betroes."

Virkeligt befandtes i Kapselen en Steen af saa usædvanlig Størrelse, at den maatte være af usfatteelig Værd, saafremt den var ægte. Dens herlige Glands og underfulde Farvespil blændede Diet; og da den blev udtaget, viste den sig med Diamantens Lyngde og Kulde. Dens Form var forresten endnu uregelmæssig, og det syntes at Eliberens Kunst blot havde befriet den ædle Kjerne fra sin raa Skal. —

Det ene Udraab af Forbauselse og Beundring fulgte paa det andet, eftersom Stenen gik fra den ene Haand til den anden, og tydeligt kunde man paa Hoffolkenes Ansigter læse den Forundring, der frembleedes ved Forestillingen om den Mand's uhyre Riigdom, der i sin Lomme bar et Klenodie af en saadan Værdi; og man bestormede ham med Spørgsmaal, hvorledes han var kommen til denne sjældne Juvel, og hvorfor han ikke havde ladet dens Elibning fuldende, eller givet den en Indfatning, der var dens Skjønhed værdig.

Det første Spørgsmaal vidste de Golly behændigt at forbigaae. „Denne herlige Steen, sagde han: har i mange Aar været min bestandige ledsager og Rejsekammerat, og dens Straalers Kraft, dens venlige Glands har stedse været mig lykkebringende. Hvorfor skulde jeg ladet dens Form forandre, for at gøre den stikket til almindelige Diemed, da dens oprindelige Skjønhed er for Kjenderen langt herligere end Alt, hvad smaalig Mennekunst endnu havde kunnet tilføie!"

„Ogsaa vil jeg ikke, faldt Churchyrsten ham i Talen: berøbe Eder denne tro ledsager, var det endog blot paa een Nat. Tag Eders Steen tilbage, og forsøg Eders

Kunst paa min; lykkes det Eder, er min Tak Eder vis."

Taus tog de Golly Jubelen, og før otte Dage vare henrundne, saae man ham igjen med triumpherende Mine overrække Churfyrsten Ringen, i hvilken nu Stenen, befriet fra den vahzirende Plet, straaledede i en Skjønhed, der kunde tilfredsstille den egensindigste Kjensders Die; og Troen paa Mirakelmandens overordentlige Kundskaber var paa en saadan Maade nu befæstet ved Hoffet, at Intet syntes at kunne rokke samme.

Med Indtrædelsen af den mildere Aarstid havde Metas Sundhed meer og mere bedret sig. Hun var nu flyttet ind i et Sommerværelse, hvorfra hun havde Udsigten til en lille Blomsterhave, og her tilbragte hun sin Tid uafbrudt i sand flosterlig Stilhed, med lette Bestjæftigelser, der ikke oversteg hendes Kræfter, omgivet af Blomster, som Francois havde pleiet, eller Collettes venlige Omhu skjænkede hende; thi hverken den meget bestjæftigede Fader, eller den mørke Broder, forstyrrede her hendes Eensomhed. Broderen syntes stedse mere at hengive sig til den vildeste og meest udsøvende Levemaade.

De Golly viste sig ligesaa utilfreds med Metas eensomme Liv, som med den Syges Mangel paa fuldkommen Tillid. Maaskee, ifølge sit ved Erfaring øvede skarpe Blik, var han bleven overbevist om, at en eller anden hemmelig Smerte maatte nage Metas Hjerter; men forgjæves havde han forsøgt at udforske Anledningen til samme. Hendes kyndste Læber holdt hendes Svagheds Hemmelighed strængt forseglet; og selv i Diebliske, hvor de Golly, efter Metas egen Tilstaaelse, havde en vis Art af hemmelighedsfuld, aandig Magt over hende, havde han kun formaaet at udlokke svage Hentydninger over denne Gjenstand. Med fremskridende Helbredelse

vare imidlertid disse Indvirkninger stedse blevne sjældnere; og det undgik ei den Skarptseendes Opmærksomhed, at Meta, med hendes i indre Kamp styrkede Willies hele Kraft, stræbte dem imod, og søgte gandske at unddrage sig hine Indvirkningers Magt.

Han forsøgte da paa en anden Vei at komme sit Maal nærmere, og vidste at indlede det saaledes: at han hos Meta turde indføre Fru Kolbe, der, som han sagde; var ved hans Skildringer bleven vakt til den høieste Deeltagelse for hende; han vilde nemlig ved Omgangen med denne livlige Dame adsprede hende noget, og drage hende tilbage fra hendes eensomme Lesebemaade.

Ledsaget af Lægen ankom virkelig denne Dame engang i Metas Enebolig, og i det han indførte Fru Kolbe hos hende, som en Veninde, der var vunden ved Deeltagelse i den Syges Tilstand, yttrede han det Ønske: at det maatte lykkes Baronessen at udrive hende af hendes eneboeragtige Liv.

„Hvormeget maa jeg ikke, svarte Meta paa Baronessens forekommende Hilsen: være Dem, Madame, forbunden for den Opmærksomhed, hvormed De bærer en ubetydelig Pige. Saameget desto mere, da jeg ikke tør smigre mig med at fortjene den.“

„Elstkværdige Barn! raabte Fru Kolbe med smigrende Stemme, og i det hun stræbte at omfavne Meta: Hvormeget føler jeg, tilføiede hun, henvendende sig til de Golly: ved Synet af hende, den Deeltagelse forøget, som hun blot ved Deres Skildring af hendes Lidelser, har indgydet mig!“

„Lad Dem ikke flusse, naadige Frue, svarte Meta, imedens hun stræbte at unddrage sig en ny Omsavneelse: i det, som J troer om mig. Jeg er en stakkels Syg, opvoxen under Smerter; der kjender lidet til Verden,

og vil nok aldrig lære at kjende den. Jeg formaaer ikke at gjengælde Deres Artighed, og endnu mindre at skaffe Dem Erstatning for den Kjedsomhed, som Omgangen med mig vilde foraarsage Dem."

"Ikke saaledes, mit Barn! var Svaret: Min Stræben er: at holde den bortsiæret fra os Begge. De skal ikke længere hensukke Deres Liv i denne sørgelige Ensomhed; De maae igjen vænne Dem til Verden, De maa i mit Selskab lære at fryde Dem ved Livet!"

"Enhver fryder sig derved paa sin Maade! svarte Metas blidt, dog med den Fasthed der var hende egen: Saaledes ogsaa jeg. Dette Værelse, disse Blomsterpotter, disse smaae Billeder paa Væggene, ere min Verden. I den lever jeg en sorgfri, stille, og kun med Fortiden forbunden Tilværelse, som det er bedst passende til de faa Sygedage, der maaskee endnu undes mig. Hvad der ligger udenfor, er mig fremmed, og mine Kræfter kunne ikke strække til, for at gjøre den ydre Verden til Ven, for hvis vide Omfang jeg i min Svagelighed nærer en inderlig Frygt." —

Forgjæves opbød Fru Kolbe Alt, hvad der stod i hendes indsmigrende Magt, for at vinde Metas Tillid og trække hende til sig. Hun forblev stille, blid, venlig, men indsluttet i sig selv, og vilde ikke give efter for noget Forsøg paa at drage hende ud af den sædvanlige Levemaade. Eigesaa lidt lykkedes det den erfarne Verdensdame at udgrunde Metas indre Tilstand, og hun maatte tilsidst lade sig nøies med sine Formodninger, hvor allerede de Golly ikke havde kunnet udforske Andet, end en skjult Smerte, uagtet den arme Piges gaadiske isolerede Ungdom, saavelsom hendes bestandige Sygelighed, ikke gav Anledning til videre Betragtninger over denne Gienstand. Fru Kolbe opgav derfor alle Forsøg, og efter nogle faa gjentagne Visiter blev

Meta snart igjen overladt til den usorgsyrrede Eensomhed, der var hendes eneste Dasse.

Paa en smuk Foraarsdag havde Nicolette givet efter for sin Vens Bønner, og samtykket i at ledsage ham paa en Spadseregang. Begge vare nu med Faderens Samtykke et forlovet Par, og Francois ventede kun paa en dertil passende Leilighed, for at udbede sig sine Foresattes Tilladelse til Gistermaalet. Begge spadserede derfor med glade Hjerter igjennem den friske, grønne Lystskov, der endnu i vore Dage tjener Hovedstadens Indvaanere til Spadseregang. Muntre Billeder af en sorgfri Fremtid gik forbi det glade Par, og forsvandt kun, for at gjøre Plads for den fulde Gølelse af en Nærværelse, hvis Lykke syntes dem endnu neppe at være istand til eller behøve nogen Tilvæxt. Endeligt naaede de et Telt, hvor man i Sommermaanederne kunde erholde Forfriskninger, og hvorhen Francois havde lovet at føre sin Brud, ifølge Afsale med nogle af hans kjæreste Venner blandt de Indvandrede og disses Koner. Disse vare allerede forsamlede. Alle lyfskede med uhyklet Glæde det unge Brudepar, og snart blev Glæden almindelig i den lille, af fransk Munterhed oplivede Kreds, og yttrede sig paa mangehaande Maader ved munter Latter, Spøg og smaae Sange, hvilke en eller anden af Mændene gav til Bedste, med mere Declamation end Stemme.

Da saae det lille Selskab pludseligt en Kytter komme travende langs ad Landeveien; han styrede en vild og uregjerlig Hest kun med megen Møie, og ikke uden Fare for at blive kastet af. Francois gjenkjendte paa første Diekast Lieutenant von Buttmar i ham, og hans Ven holdt de Tilstedeværende i Samme, der allerede begyndte med deres letvakte Vittighed at gjøre sig lystige

over Rytterens latterlige Manerer og den Harm, som han viste. Men de unge Gruentimmer, og blandt dem Colette, kunde alligevel ikke undertrykke en skjult Latter, da han nu var kommen dem gandske nær, og kun med den yderste Anstrengelse formaaede at bringe det egensindige Dyr forbi Teltet, hvorfor det var sty; medens han brummede mellem Lænderne de værste Eder og Skjældsord. Et streifende Blik af Lieutenanten mønstrede strax Selskabet i Teltet, og med bredestammende Udtryk blev det nogle Dieblikke høilende paa Francois; da førte et Par vældige Spring af Dyret ham rast forbi, og langt nok bort for ikke at lade ham høre mere af de spottende Ord, som man nu udsødte mod ham. Francois tog ingen Deel heri. Han var i et Anfald af hiin mismodige Stemning, som Lieutenantens ufortjente Fiendskab altid opvakte hos ham, traadt udenfor Teltet, og stod med sammenslyngede Arme, seende efter Officeren, der endnu var synlig nede ved Enden af Alleen. Nicolette gjættede hans Tanker, og var fulgt efter ham; hun stod just ved Siden af ham og lænede, med et sømt Spørgsmaal, det lille Hoved fortroligt op til hans Bryst, idet hun slyngede den ene Arm om hans Skuldre. Da vendte Rytteren i det Fjerne endnu engang Hovedet om. Han syntes at studse, ret at tage Gruppen i Diesyn, og i de halsbrækkende Spring hoormed siden hans Hest bar ham ud af Synskredsen, troede Francois, i en mørk Ahnelse, at see Virkningen af den harmende Følelse, der havde bemægtiget sig den Hefstige ved Synet af hans Lykke.

Han førte Colette tilbage til Selskabet, og ytrede det Ønske: at man skulde bryde op. Men Vennerne, der nu ret vare blevne muntre, havde ei lyst dertil. En af dem havde ladet skaffe Vin frem; og nu gjenlød, under munter Klang af Glasfene, den ene Gang efter den anden Brudeparrets Skaal, og andre spøgende Toaster,

som havde Hensyn paa de Elstendes Lykke og det smukke
Kjøn's Hyldest, hvilke for det meste bleve ledsagede af
Sang og Latter.

Da lod pludseligt tunge Trin udenfor Teltet, og Lieu-
tenant v. Buttmar stod for Indgangen. Hans Dine
glødede, flammende af Bredde, og af alle hans Ansigts-
træk talte hans Lidenstkabers Spænding.

„Hvad gjør I her?“ tordnede han den uhyggelige
Francois imøde. Denne var ved Synet af Officeren
strax staaet op; men uden at vente paa Svar, vedblev
Denne stormende: „Det stikker sig ikke for en Soldat
af den churforstelige Livvagt, her at drikke med letfær-
digt Pak og læsse med ublue Løse. Marsch! Fort med
Eder! Strax tilbage til Staden, saafremt I ikke vil være
Arrestant, og paadrage Eder den velfortjente Straf!“

„Tillad mig, naadige Herre! svarte Francois i en
bæskeden Tone: Der var mig intet Forbud bekjendt, der
nægtede en Spadseregang ved høilys Dag, og i Selskab
med anstændige Borgere.“

„Udle Karl! foer Hiin rasende op: Du vover end-
nu at sige imod? Fort, siger jeg, paa Stedet fort, eller
jeg vil lære Dig at adlyde Dine Foresattes Befalinger!“
Og den truende Bevægelse, hvormed han hævede Rides-
pidsten i sin Haand, lod det forskrækkede Selskab gjætte
Betydningen af disse Ord.

Taus tog Francois sin Hat og Sabel, og gik, ad-
lydende Lieutenantens Befaling, idet han neppe endnu
fæstede et forvirret Blik paa Selskabet. Maaſkee troede
Hiin i den Krænkedes stumme Lydighed og i hans for-
styrrede Mine kun at see Trods; maaſkee han ogsaa blev
opirret ved Synet af Nicolette og den Alfky, der ud-
talte sig af hendes Miner. — Nok er det, han for-
maaede ikke at undertrykke Hefstigheden af sin blinde Bræ-
de, der lod ham, med den endnu truende hævede Rides-

pidst, føre et Slag efter den forbi ham gaaende Francois, hvis Rng han traf. — —

Francois modtog stiltiende denne Mishandling, kun et Blik tilkastede han Lieutenanten — et Blik, der udtrykte hele Smerten af krænkter Vredfølelse og fortvivlet Bitterhed; derpaa gik han med langsomme, faste Skridt hen ad Veien, der nærmest førte til Porten. Ogsaa Lieutenanten havde bortsiernet sig, saaret af det Skrig, som Synet af hans Raahed afpressede Colette, og skræmmet af de tilbageblevne Borgeres hvirvlede Mængde. Han syntes at følge den modsatte Retning, der førte dybere ind i Skoven. Men snart efter, i sin Kamp med sig selv kjed af Spadseregangen, dreiede han om ad en Sidevei, og reed paa en Omvei ligeledes ad Porten til. Da bemærkede han, allerede langt fra, en Soldat, der stod ubevægelig, lænet op til et Træ, som om han ventede paa Nogen. Det var Francois. Ved Synet af den forhadte Medbeiler begyndte hele Breden atter at fuge i den lidenskabelige Leopolds Bryst. I Francois's Næsen saae han kun en haanlig Spot mod hans Befaling, da han her uden Tvivl ventede paa sin Elskede, for at gaae hjem med hende. I sin oprørte Stemning bemærkede Leopold ikke den Armes Forstyrrelse, der næsten gjorde ham ukjendelig, eller hans rullende Blik, der tilkjendegav hans fortvivlede Stemning, der var istand til at gaae til det Yderste.

„Hvad gjør Du her? tiltordnede han Francois, da han var kommen nærmere: Ved jeg Dig ikke: at forføie Dig i Dit Kvarteer? Hvem har Du her at vente paa?“

Da fløi en dunkel Rødme over den unge Mand's blege Kinder, og han svarte med en af Lidenskab halvt kvalt Stemme: „Paa Dem, Hr. Lieutenant!“ — „Hvori ledes! skreg Denne: Vel endog for — — —“

Men førend han endnu kunde ende, faldt Francois, med en noget roligere Tone, ham i Talen: „Før at spørge Dem, hvorved jeg har tildraget mig det Had, hvormed De forfølger mig, og den uskyldte Mishandling, der før blev mig til Deel!“

Men alt dette ophidsede kun end mere Leopolds rasende Brede. — „Du vover, at sætte Din Officer i Rette! raabte han: Vel endogsaa at besvare Dig, Karl! Kjender Du ikke Krigsartifikierne?“ —

„Ultræffeligt — var nu Francois's trodsige Svar: for at vide, at der endnu gives en Domstol mod uretfærdig Behandling.“

Med disse Ord tabte Leopold al Besindighed, og under de meest fornærmelige Skjældsord slog han anden Gang med Rudepidsten løs paa Francois. Men denne ny Mishandling bortjog ogsaa hos Denne den sidste Rest af Fatning. Han trak sin Sabel, uden selv at vide hvad han gjorde; om det var for dermed at afværge Officerens Slag, eller han virkelig havde til Hensigt at sætte sig til Modværge — nok er det, Klingens foer dybt ind i Lieutenantens Haand, saa Blodet sprudte lode ud deraf.

Det var et stræffeligt Dieblis, i hvilket Begge stode lige over for hinanden. — Den Ene, med den nu opgaaende Bevidsthed: at han havde begaaet en i hans Stand utilgivelig Forbrydelse; den Anden, med den Følelse: at han havde ægget Hiin dertil. Dog, det var kun et Dieblis. Stridens Larm havde samlet Mennesker til, den nære Portvagt var bleven opmærksom, og i næste Secund saae Francois sig afvæbnet og ført i Bagten, hvorfra han, da det var bleven mørkt, blev i Lænker bragt til et Fængsel, der laae dybere inde i Staden, og kun var bestemt for svære Forbrydere af Militairstanden.

Alt Dette havde tildraget sig i saadan Hurtighed, Afvejlingen af Følelser havde i saa kort en Tid været saa pludselig og opvækkende, at det varede længe, førend den Arme opbaagnede af den Bedøvelse, hvori han havde befundet sig. Da dette endeligt skete, var hans Tilstand kun desto mere beklagelsesværdig.

Han vidste kun altfor vel, hvilken svær Straf, der svævede over ham, for en Forbrydelse af denne Art, i den Stand hvortil han hørte; og kunde ikke haabe: at see nogen Formildelse indtræde i dette Tilfælde. Thi endnu vare menneskelige Hensyn paa Anledningen til slige Forseelser, samt de høiere Officerers Forpligtelse: saas vidt muligt at forebygge dem — fjerne for Krigerstanden, og først forbeholdne sildigere Tiders Humanitet. —

Saaledes kunde han ikke skjule for sig selv, hvad der forestod ham; og af al den Lykke, der saa huld og dog saa bedragerisk havde tilsmilet ham, syntes Intet at være bleven ham tilovers, uden en smertelig Erindring og den sorgelige Visshed: at et elsket, andet Hjerte vilde bryde ved hans Ulykke. Denne Tanke væltede en Klippebyrde efter den anden paa hans Bryst, for at lamme enhver aandig Kamp i ham, og tusinde Gange lade ham forud føle den voldsomme, uhyggelige Afstød fra alle de Forhaabninger, der havde forskjønnet hans Tilværelse.

Og Nicolette! Hvilken Ven formaaede at skildre den Jammer, hvori den Arme hensank, da hun erfoer Francois's raske Gjerning, og lidt efter lidt hendes Ulykkes hele Omfang blev hende tydelig. Vel syntes det i Begyndelsen, at hendes Liv maatte ligge under for Smerten, der saa pludseligt var brudt ind over hende. Men den usvækkede Natur holdt sig alligevel opreist, maatte for i den hende eiendommelige Kraft saa meget stærkere at lade hende føle Smerten, og tilsidst gaar over til en Bedrøvelse, der næsten forstenede hendes ydre Væ-

sen, og for at concentrere hele hendes Bølelse paa Besvidstheden om hendes Ulykke.

I Geheimeraadens Huus havde den ulykkelige Tildragelse frembragt en sørgelig Forstyrrelse. Leopold, der vel oversaae Følgerne af sin Lidenstabs og Hidsighed, kjæmpede indvortes med Angerens Bølelse, uden dog at ville lade ahne det ringeste Skin deraf; hvilket gav ham Udseende af en Haardhed, der gjorde ham end mere forhadet af alle dem, der sætte inderlig Deeltagelse for den unge Mand, der blev et Offer for hans Hidsighed. Alle Tjenestefolkene og Raboerne elskede Francois. Hans blomstrende Ungdom, Reenhed i Sæder og venlige Bøsen havde vundet ham alle Hjerter; og neppe torde Leopold lade sig see, uden at møde Blikke, af hvilke talte Afsty og Foragt, og naar flere Personer besandt sig sammen paa Gaden, da hørte han efter sig deres Mumlen og Forbandelser.

Den gamle Frobeck gik omkring i dyb Sørgmodighed, thi som en Fader havde han elsket Ynglingen, og Kammereren i Catins Huus, hvortil han dagligt var Bidsne, truede hans Hjerter med at bryde. Men Leopolds Fader styede i stum Harmes Sønnens Nærhed, og forgjæves tænkte han paa Midler, hvorledes han endnu kunde afvende Ulykkens Følger. For Meta havde man endnu vidst at skjule hele Omslaget af hendes Barnsdomsøvens Ulykke; thi endstjøndt hun havde erfaret Tildragelsen, havde man dog faaet hende i den Tro: at han vilde slippe med en lemsældig Straf. Men selv Strækken over denne Begivenhed havde paadraget hende et Sygdomsanfald, der atter affondrede hende fra hendes Omgivelser, og hindrede hende fra at bemærke deres Sorg og Forstyrrelse. Med Flid søgte man ogsaa nu at holde hende i denne Indgetogenhed, for paa saadan Maade at holde den ulykkelige Histories videre Gang

og nærmere Omstændigheder hemmelige for den arme Pige.

De Golly havde efterhaanden opnaaet den Lykke, meer og mere at vinde i Churfyrstens Gunst. Noogle fornemme Personer havde taget ham paa Raad som Læge, og hans Bestræbelser vare kronede med det lykkeligste Udsald. Saa meget end hans Behandlingsmaade afveeg fra de andre Lægers, havde han dog allerede i mangt vanskeligt og mangraarigt Onde bragt, om ikke Heldbredelse, saa dog Lindring; og selv Churfyrsten havde, skjøndt mere i Spøg, flere Gange raadspurgt ham med Hensyn til de Legemsmerter, hvoraf han leed. De Gollys Anskuelser og Udsagn vare aandfulde og eien: dommelige, og overraskede Churfyrsten ved Hentydninger paa hans tidligere Levemaade og Legemsbestaffenhed, hvilke vidnede om Lægens ualmindelige skarpe Blik. Samtaler af denne Art gjentoges oftere, og man begyndte allerede ved Hoffet at ansee det som en afgjort Sag, at Churfyrsten vilde tage den Fremmede i sin Tjeneste, for med Tiden at overdrage ham sin meget betyngede og svagelige Livslæges Post.

Alligevel vilde det ikke have undgaaet en opmærksom Jagttager, at i samme Grad, som den Fremmedes behagelige Underholdningsgave syntes at fornøje og tiltrække Churfyrsten, holdt ogsaa et vist, hemmelighedsfuldt Noget ham til samme Tid i en afsmalt Afstand. Først med Tiden, og en prøvet Trost, maatte denne Jølelse af Misbillid udslættes; og formodentligt vilde Griderich Wilhelm først afvente dette, eller maaske skulde en eller anden tilfældig Foranledning give ham Leilighed til, at kaste et dybere Blik i Mandens Væsen, førend han bes

fluttebe sig til at værdisge ham nærmere Tjeneste om sin Person. — —

Francois's Sag tog imidlertid den i flige Tilfælde sædvanlige Gang. Da han var stillet for en Krigsret, kunde Resultatet af hans Proces ikke længe blive tvivlsomt, hvor gjerne end hans Dommere selv kunde have ønsket, heri at turde gjøre en Forandring. Efter Krigslovenes faststaaende Bestemmelser blev han dømt til Død for Ruglen, og Dommen indstillet til Landsherrens Bekræftelse. En værdig Sjælesorger for de Indvandrede, Francois's Skriftefader havde fra Begyndelsen af dens Fængsel taget sig af det uheldige Par med en Varme, der ligesaa meget udsprang fra et ædelt Hjerter som fra varm Jær for sine Embedsforretninger, Begge havde stedse været ham dyrebare, ved deres Fromhed og ulastelige Wandel, og da Udsaldet paa den uheldige Begivenhed ikke længe kunde blive ham, ligesaaalidt som nogen anden, tvivlsom, saa havde han anseet det for raadeligt, saa meget muligt at forberede Begge derpaa, imedens han i Løn opbød Alt, hvad der stod i hans Kræfter, og ikke blev træt med at ansøge om og bevirke Forbønner, for at erholde Francois's Benaadning.

Saaledes var det ogsaa lykkedes ham at udvirke den Tilladelse for Colette, at hun turde besøge sin Ven i hans Fængsel. Hun kom nu daglig til ham, og ifølge den Geistliges fromme Anstrængelser og hans Lærers overbevisende Kraft, havde Begge med barnligt Sind hengivet sig i Himlens Tilstikkelse, og søgt med ædel Fatning at bære en Skjebne, der syntes uforanderlig at forestaae dem. Begge tilsammen toge Deel i den Geistliges Trøstetaler, og deres Kjærlighed, som meer og mere hævede sig over de jordiske Lænker, antog derved en saa meget høiere Character. Colette holdt sig overbeviist om: at hun vilde ikke længe overleve sin Elskedes Død, og alle hendes elskende Hjerter Forhaabnings

ger og Onsker, som hernede ikke skulde vorde opfyldte, vendte sig, bevinget af Troen, mod en lykkeligere Fremtid i en bedre Verden. Men den stille og milde Bønlighed, som Begge i denne Stemning udviste mod hverandre, rørte undertiden Alle, som dertil vare Bidner, til Taarer; imedens de selv nødte en Rolighed, ja stundom en Munterhed, der ikke hørte denne Verden til.

Ogsaa Geheimeraad von Buttmann havde forsøgt at virke for Francois, hvis Skjebne overalt i Hovedstaden opvakte den meest levende Deeltagelse, og mere end een Bøn om Benaadning naaede til Churfyrstens Throne. Virkeligt syntes ogsaa nu Udøvelsen af Regentens tunge Pligter, der afgjøre et Menneskes Død eller Liv, mere trykkende end nogensinde at hvile paa Churfyrstens Hjerter. Røret over den Dømtes Ungdom og Alt, hvad der forresten talte til hans Fordeel, bøiedes hans Sind til Mildhed, medens andre Grunde, der for Herskeren ikke mindre burde tages i Betragtning, krævede: at lade Lovene gjælde i hele deres Strengthed.

Nyligt havde flere Insubordinations-Tilfælde yttret sig i Hæren, og dobbelt nødvendigt syntes det: paa den kraftigste Maade at arbejde mod denne Aand, paa en Tid, da de bestandigt fornyede Krige fordrede en i den strengeste Krigstugt og Jernlydighed prøvet Hær. Ogsaa havde Churfyrsten i lignende Tilfælde ladet hiin, for nødvendig anseete, Strengthed indtræde. Det maatte derfor ikke synes raadeligt at udvise en Eftergivenhed for sin Livvagt, der vilde synes saa meget mere partisk, som et Individ af de Indvandrede var Gjenstanden derfor; thi det var ikke bleven ham ubekjendt: at hans vise Mildhed imod disse Fordrevne var hist og her bleven mislykket, og udslagt som overdreven Forkjærlighed for alt Fremmed.

Det var slige Betragtninger, der i Churfyrstens Sind kjæmpede mod det Ønske: at kunne benaade Francois; og allerede vare flere Dage hengaaede, siden

Dommen var bleven ham forelagt, førend han havde kunnet blive enig med sig selv.

En Morgen, paa den til flige Opbartninger sædvanlige Time, traadte de Golly ind i Churfyrstens Kabinet. Han fandt ogsaa idag som allerede i flere Dage Fyrstens Pande overtrukken af Skyer, og hans Stemning ikke i den rolige Munterhed, hvormed han ellers pleiede at dvæle ved den sædvanlige Underholdnings Gjenstande. Begjerlig efter at udforske Aarsagen hertil, glennemløb de Golly den hele Række af de fremherskende politiske Conjunctioner, og med sagte Ord og skjulte Hentydninger berørte han mange vigtige Forhold til fremmede Stater og Hoffer, i det han ventede at Churfyrsten skulde nærmere indlade sig i en eller anden Forklaring. Men da dette ikke skete, tog han behændig en anden Vending. Han dreiede Samtalen hen paa sine hemmelige Videnskaber, og bad ligesom Churfyrsten tilslade, at han stillede hans Horoscop; da der i de sidste Dage, efter blot overfladiske Kombinationer, havde viist sig saameget Herligt og Høit i hans Livs og Regjerings Fremtid, at han havde stor Lyst til at læse Bekræftelsen derpaa fuldstændig i Fremtidens Bog.

Omtrent paa samme Tid vare nemlig hemmelige Tilbud gjorde Fridrich Wilhelm fra det franske Hof, med det Forslag, at sætte den kongelige Krone til Churfyrstehatten, samt Forsikkringer om, at være ham paa enhver mulig Maade behjælpelig, i Tilfælde af et saadant Foretagende. Men for de Gollys Nysgjærighed, eller snarere hans hemmelige Hensigter, maatte det være vigtigt og ønskeligt at erfare, hvorvidt vel denne Fyrste gav flige Forslag Gehør. Men i Dennes Sjæl vakte de Gollys Bøn en gandske anden Tankerække, i det den bad ham Leilighed til herved engang at erfare, hvad man egentligen skulde troe om en Videnskab, som hans kunde Gands forfæstede, men som dog blev hyldet af

Lidsalderens Overtroisthed og indskrænkede Anskuelser; han kunde derved prøve hvor vidt det var bevendt med de hemmelige Kunster, hvoraf den besynderlige Fremmede altid roste sig.

„J formaaer altsaa virkelig, begyndte han levende: at udgrunde Fremtiden, og forudsee Menneskenes Skjebner, i deres Hovedomstændigheder?“ — De Golly besjaede det, tilføiende: at mere end et kronet Hoved havde forlængst erfaret Sandheden af hans Forudsigelser, saa meget disse end først havde været underkastet Tvil.

„Vel! sagde Churfyrsten: Hvor lang Tid behøver J, for at stille et Horoscop?“ — De Golly svarte med et fornøiet Smil: „at paa den eiendommelige Maade han udførte Sligt, var omtrent en halv Dag tilstrækkelig hertil.“ — „Godt! lod det Videre: Saa begiv Eder til den Fængslede af min Livvagt, der ved en Krigsret er dømt til Døden. Tag, uden at forraade nogen Hensigt, alle de Notizer, der udfordres til Eders Beregninger, og stiller Eders Prognosticon, om en naturlig eller voldelig Død forestaaer ham. Endnu er hans Skjebne uafgjort, og let kan hans Skjebnes Vægstkaal synke til den ene, som til den anden Side. Saa lad mig da erfare, om Eders Videnskab formaaer at udgrunde det! Men saasnart Eders Dom er færdig, maa J vel lukke og forsegle den, og nedlægge samme i min Geheimesskrivers Hænder, hvor den maa forblive, indtil Fangens Skjebne er afgjort.“

Den overraskede Doctor traadte forlegen tilbage, og syntes at ville indvende Noget. Dog, efter en kort Tausshed, antog han Ansigtstræk deres forrige Munterhed, idet han sagde: „Jeg gaaer at udføre Eders Durchlauchtigheds Befaling, og jeg tør ikke tvivle om, at dette vil give mig Leilighed til at aflægge det meest glimrende Beviis paa den Videnskabs Dybhed og Omfang, som er mig betroet!“

Men neppe havde han forladt Churfyrstens Bærelser, før han begav sig til Francois's Fængsel, hvor en kort Samtale var tilstrækkelig til at gøre ham bekendt med de Omstændigheder, der skulde ligge til Grund for hans foregionne Beregninger. Hvad han ellers erfarede om Fangens Ulykke maatte tjene til at begrunde en Mængde Formodninger om Udfaldet af denne Sag; i ethvert Tilfælde syntes denne ham for vigtig, til ikke at bruge den modneste Overveielse derved. Lægen trak sig derpaa tilbage til sin Bolig for den øvrige Tid af Dagen, og hans Døre forbleve lukkede. Men nogle fattige Beboere af Forstaden saae paa samme Tid en Mand i usynlig Klædedragt, og med tilhyllet Ansigt, at liste sig ud af en Bagdør paa Bygningen, og gjennem Haver og øde Gader, at snige sig hen til Kammerjunker von Kolbes Hus, hvor en af Buske skjult Dør i Muren aabnede sig for ham. Vi vide ei hvad der blev raadslaaet eller besluttet; men næste Formiddag traadte de Golly ind i den churfyrstelige Geheimesskrivers Kabinet, og med vigtig Mine nedlagde han i Dennes Hænder et tre Gange forseglet Brev, der var overbeskrevet med sælsomme Træk. Denne trykte endnu et Segl derpaa, gav et Beviis for Modtagelsen af Brevet, og lagde det ned i sin hemmelige Pulst, hvortil Nøglen aldrig kom af hans Hænder.

Churfyrsten havde endeligt overvunden den Tvivl, som hidtil havde afholdt ham fra at afgjøre Francois's Sag. Han havde undertegnet Dødsdommen; og, for at undgaae den Opsigt, som man kunde vente sig af Publiikums levende Deeltagelse i den arme Unglings Skiebne, havde han givet den bestemte Befaling; at fuldføre Dommen i al Stilhed, næste Morgen gandske tidligt, imedens der den øvrige Deel af Dagen blev den Dømte

Tid nok tilovers til den geistlige Forberedelse. Man kunde imidlertid ikke undgaae, at jo Rygtet om denne Bending i Sagen udbredte sig hist og her. Ogsaa Hr. von Buttmann blev ved Livgardens Chef underrettet herom, i det samme tillige sendte Lieutenanten bort i Tjenesteforretninger, der i flere Dage holdt ham fjernet fra Hovedstaden. Men Geheimeraaden, dybt rystet ved Budskabet om den nære Ulykkestime, formaaede ikke at være Vidne til den Jammer, i hvilken en Familie, der i flere Aar havde været ham kjær, saa gandske uden egen Brøde var nedstyrtet. Han anbefalte derfor sit Huus til den tro Frobeck, og begav sig strax til et nærliggende Gods, hvorfra han vilde søge om Afsked fra sin Tjeneste, for siden at kunne begive sig til længere bortliggende Besiddelser, eftersom Opholdet i Hovedstaden, samt Nærheden af hans mørke, af indre Qvaler sønderrevne Søn, syntes ham i Fremtiden utaaaleligt. Den syge Meta maatte han vel lade blive tilbage, da en saa hurtig Forandring af Opholdssted ikke syntes raadelig for hende. Men han haabede ogsaa, at man saaledes sikkert kunde holde Francois' Skiebne skjult for hende; da Efterretningen derom ikke let kunde naae hende, i den sædvanlige, eensformige Gang af hendes Levemaade, og ved hendes Opvarteres Opmærksomhed.

Alligevel spottede Tilfældet dennegang deres Forsigtighedsregler; thi neppe var Geheimeraadens tunge Karet udensfor Porten, førend en ung Pige, der først for et Par Dage siden var kommen i deres Huus, benyttede Opvarterindens sieblikkelige Graværelse, styrtede ind i Kammeret, og i den enfoldige Mening: at Frøkenens Forbøn vilde kunne gjælde Noget for den arme Francois, besvoer han hende under tusinde Taarer derom, og saaledes gjorde hende bekendt med en Ulykke, som hun selv just nyligt havde erfaret af Susette, Catins gamle Tjenestepige.

Meta, overvældet af Skræk, faldt paa Diebliffet i en saa heftig Krampe, at Opvarterinden, der troede Metas Liv i Fare, sendte strax Bud efter de Golly, og lod ham bede: snarest muligt at komme til hendes Frosken. — Han fandt hende i den meest oprørte Tilstand. Men da han erfoer Anledningen til dette Anfald, da under de vildeste Phantasier Francois's Navn uafsladeligt svævede paa den Lidendes Læber, og hun, snart under de meest rørende Klager, snart under Udbrud af den meest fortvivlede Smerte, besvoer de Omstaaende at redde ham — da blev hendes Hjertes Tilstand ham tydelig. Hendes uskyldige Tilbøieligheds saa længe skjulte Hemmelighed traadte nu for Lyset, for den Erfarnes skarpe Blik; og ikke saasnart havde han gjort denne Opdagelse, før han ved sig selv besluttede at drage den muliggste Fordeel deraf for de Hensigter, som han nærede.

Nogle beroligende Midler lindrede Metas feberagtige Tilstand, hvorpaa han overlod hende til den gamle Opvarterindes Omhyggelighed, og bortfjernede sig med det Løfte: endnu samme Dag at besøge hende igjen. Efter nogle, under Legems- og Sjæls Lidelser bange henderundne Timer, saae Meta, ikke uden Overraskelse, Fru Kolbe træde ind. Hun omfavnede den Syge, med Tegnpaa den varmeste og sømteste Deeltagelse, og forsikrede med saa rørt, blod Stemme, at have hørt om hendes Tilbagefald og sammes Anledning — at den Armes tungtbeklemte Hjerter aabnede sig under hendes Kjærtegn, og hun under Strømme af Taarer sank til Fru Kolbes Barm.

„Jeg veed, hvad De søger over! hvidskede hun den Grædende i Dret: Lad mig tale ene med Dem, thi jeg har noget Vigtigt at aabenbare Dem.“

Et Bink af Meta bortfjernede Tjenestepigen, og nu vedblev Fru Kolbe: „Baron de Golly, gjennemtrængt af det Onske at udrydde Dem af en Sorg, der saa siens

synligt undergraver Deres Liv, sender mig til Dem, for at raadslaae med Dem om de Midler, hvorved den arme la Vigne, hvis sorgelige Skjebne har i saa høi Grad paaft Deres Medfølelse, kunde være at redde."

"Og holder Baron de Golly dette endnu for muligt?" raabte Meta med en Livfuldhed, der hos hende maatte sætte i Forbauselse.

"Det er muligt! lød Svaret: O havde De, arme Pige, tidligere kunnet fatte Tillid til den Mand, hvem Deres Skjætsaand selv har tilført Dem, hvormegen Kun: mer havde De da sparet, hvormange og frygtelige Kampe havde han selv undgaaet, der nu forestaae ham, dersom han skal tjene Dem med Haab om et lykkeligt Udfald!"

Meta havde kun Taarer til Svar paa denne dunkle Tale, og Fru Kolbe vedblev efter en Pause: "Det kan ikke være bleven Dem ubekjendt, at Deres Læge er i Besiddelse af hemmelige, høist vidunderlige Kundskaber, der have aabnet ham et dybt Blik i Naturens inderste Kræfter. Denne Videnskab har gjort ham Naturens Aansigt underdanige, ved hvis Magt han formaaer at bortmane legemlige Ondder fra lidende Medmennesker, saa fremt blot Tilliden til ham er ret levende. Men ogsaa at fylde fremmede Hjerter med sympathetisk Medfølelse for deres Lidelser, der befinde sig i hans hemmelige Virkens Kredse, er ham ikke umuligt, ligesom han da har vidst at opvække den samme Følelse i mit Brøst for Dem, som indtil da havde været mig fuldkommen fremmed."

Meta tillod med Sky Forbauselse, at den Talende under disse Ord sluttede hende i sine Arme, og kjælede for hende. Men siden, kun inderligt bestjæftiget med en eneste Tanke, udraabte hun levende: "O, hvis han formaaede det! Hvis han formaaede at vække Forbarmelse i Churfyrstens Hjerter, og at befæge hans Sind

til Raade! Hvor udsigelig vilde min Lykke, min Tak være!"

Med et fint Smil saae Fru Kolbe Pigen i de lysende Dine, af hvilke nu hendes hele Sjæl talte, men som snart igjen fordunkledes af de fremstrømmende Taarer. Hun greb Metas Haand, og sagde videre: „Jeg kaldte Dem hans hemmelige Virkens Kreds, i hvilken alene hiin Kraft formaaer at yttre sig. Den omfatter imidlertid kun det, der slutter sig til Mesteren, og med Tillid og Tro indvier sig til ham, som Eiendom, og af ham med Kjærlighed vorder modtagen som Saa-dan. Forgjæves vilde han søge at bringe Aanderne, der ere ham lydlige til at virke for Noget, som ikke ved hemmelighedsfuld Forening tilhører ham. De vilde vækkes til Brede, og sammendynge tunge Ulykker paa den Uforsigtiges Hoved; thi let at fornærme ere Aanderne, som kun ugjerne, og kun tvungne ved Kræfter, der næppe engang i et Aarhundrede blive en Dødelig til Deel, — tjene Jordboerne. Vil De derfor til det Niemed, som ligger Dem paa Hjertet, betjene Dem af Mesterens Magt, saa kan det kun skee, naar De beslutter Dem til at hengive Dem ham, ved edeligt Tilsagn, som Eiendom for steds, som den der vil være hans andet Jeg. For Diebliffet, forstaae mig vel, i hemmelighedsfuld, aandig Forbindelse, hvorpaa siden, for at forsonse Jord-aanderne, det jordiske Egtebaand uigjenkaldeligt maa følge."

Meta saae hen for sig med Udtryk af stum, smertelig Forbauselse, og søgte forgjæves efter Ord.

„Jeg maa, vedblev Fru v. Kolbe: selv om jeg skulde løbe Fare for at synes Eder paatrængende, gjøre Eder nærmere bekendt med denne Tanke; thi desværre tillader Omstændighedernes Trang ikke at gaae tilbærks med saa nølende og langsomme Skridt, som vel ellers sommede sig en saa delicat Sag. Saa viid da: at Fri:

herre de Gollys Hjerter, vundet saavel ved den Blidhed og Taalmod, hvormed J har Eders Lidelser, som ved Eders christeligt fromme Sind — forlængst har fattet en inderlig Kjærlighed til Eder, uden hvilken det ogsaa vilde være ham umuligt at virke for Eder; thi Kjærligheden er, som han siger, alene det Baand, som binder Mændene. Maaskee havde han længst givet sine Tølseser Ord, havde ikke den Kulde, J viste ham, samt Mangelen paa Tillid stedse strækket ham tilbage. Men nu, da det gjælder at redde et Mennekeliv, og at opfylde Eders eget, varme Ønske, holder han det for Pligt: at gjøre Eder bekendt med de Tølseser, som han saa længe i Stilhed har næret, idet han overlader til Eder, om J vil betræde den tilbudte Vej til at opnaae hiint Ønske.” — Efter en Pause, der af Meta kun var udfyldt med Suk og Hænderveden, vedblev Talerinden: „Vel maa den Udsigt, som jeg aabner Eder, underligt overraske Eder. Men var J rolig nok til at prøve den, saa maatte J vorde svimmel for den Lykke der frembyder sig for Eder. — Det er en høitbegavet, riig, med de sjeldne Naturens som Lykkens Gaver udrustet Mand, der beiler til Eder. Allerede er den chursyrstelige Livlæges Post underhaanden tilbudt ham, en Omstændighed, der sikker Eder en ærefuld Plads blandt Eders Fædrestads Røner; og det faderlige Samtykke, var end fra denne Side nogle Betænkeligheder at frygte, ikke et Dieblisk la: der sig drage i Tvivl!”

Men længe maatte vel den snue Underhandlerinde endnu vedblive paa lignende Maade, før det lykkedes hende, at skaffe sine Hensigter nogen Indgang hos Meta. Forestillingerne om Giftermaal og Egtekab vare saa langt bortfjernede fra hende; de vare Hensyn, som indtil da vare bleve hende gandske fremmede, paa hvilke hun aldrig havde tænkt, uden som noget hende selv betræfende. — Men da den listige Baronesses Taler stedse

høiere havde vaakt hendes Indbildningskraft, stedse fastere havde overbeviist hende om: at hiin Redning kun endnu kunde blive opnaaet ved hende, og paa hiin hemmelighedsfulde, overnaturlige Wei, da bemægtedes hun af hiin Opoffringslyst, i hvilken unge, af Kjærlighedsbærmeri opflammede Sind, til alle Tider have fundet Behag; og paa Fru Kolbes stedse mere paatrængende Erindring om Tidens Korthed, indvilligede hun endeligt, Skjøndt ikke uden Bæven, i at lade de Golly, der i det faderlige Arbeidsværrelse ventede paa hendes Erklæring, komme for sig.

Med en Tillidsfuldhed og Rolighed, der vel maatte være istand til at skaffe mere erfarne Jagtagere, nærmede han sig den zittrende Meta, og efter nogle opmuntrende Ord spurgte han: om hun af fri Villie, men fast og uigjenkaldeligt, var bestemt paa at indvillige i de hende af Fru Kolbe gjorte Forslag? — Meta hvidskede et neppe hørligt, men bestemt Ja; og strax greb de Golly hendes Haand. Han bad hende have Tillid til ham og være rolig, han erindrede hende tillige paa det indstændigste om: ikke med en Lyd at afbryde de Ceremonier, til hvilke han nødvendigt maatte skride. — Derpaa lukkede han Dørrene i Laas, rullede Forhængene ned for Vinduerne, og efter at han af sin vide Kappe havde fremtaget alle Slags sælsomme Apparater, begyndte han i Midten af Værelset at trække en viid Kreds, dannet af forunderlige Charakterer. En af sinforarbejdet Guld dannet Trefod, der ved en kunstig Indretning lod sig sammentlægge i den mindste Form, blev opstillet i samme. Paa denne satte han et lille Chrystalsfad, der syntes at indeholde et bleggraat Pulver, som udbredte en stærk bedøvende Lugt, saasnart Fadets Laag blev aabnet. De Golly knælte ned bag Trefoden, og begyndte først sagte, siden stedse høiere og høiere, i et fremmed Sprog og under de sælsomste Gestus og Ansigtsfordreielser, at fremsige

Ord, der lode som Besværgelser; imidlertid sad Fru Kolbe i den mørkeste Krog af Værelset, og syntes at bede sagte og ibrigt. Paa Lægens Bud knælte Meta udenfor Kredsen, ved sammes Rand. Da bød han hende pludseligt at gribe Enden af en fin Kjæde, som han fastede til hende. Hun gjorde det, og et pludseligt Stød bævende rystende igjennem hendes Nerver, imedens de Golly paa samme Tid berørte Skaalens Indhold med en fin Stav. Strax fremsteg en klarstraalende, hvid Flamme, ved hvis Skin Doctorens underligt bevægede Træk vare af et spøgelsesagtigt og blegt Udseende. Ved Hjælp af Kjæden, som han bød den bedøvede Pige at holde fast, trak han hende ind i Kredsens Indre, stedse nærmere til sig, indtil hun endeligt stod tæt over for ham. Da greb han hendes bævende høire Haand, og, imedens han kaldte hende ved sit fulde Navn, sat han en blinkende Diamantring paa hendes Finger. Til lige holdt han hendes Haand over Luen, der stedse flammede høiere og klarere, uden dog at brænde, og af dens ophvirolende Røg fremstode sælsomme, stedse afvejlende, spøgelselignende Former og Skikkelser, der dannede sig hurtigt som Tanken, og igjen forsvandt. Ofte vare Doctorens Blikke og Gebærder, under Besværgelserne, som han uafbrudt lod tone med Anstrengelse, rettede mod disse Skikkelser. Meta hørte tydeligt fra Tid til anden Francois de la Vignes Navn deriblandt og Churchyrstens; sælsomme, dumpede Lyd, som om de kom fra menneskelige Stemmer i det vide Fjerne, syntes at svare ham, snart lode de nærmere, snart fjernede de sig igjen. En angstsfuld Bæven bemægtigede sig den arme Meta. Den kolde Svæd traadte frem paa hendes Pande, og kun ved at understøttes af de Gollys Arm formaaede hun at holde sig opreist. Endeligt forstummede Besværgelserne, Doctorens Ansigtstræk opklaredes igjen, og da paa eengang Flammen udsluktes med et dump Knald, trak han Meta

med kraftig Arm til sit Bryst, og med de Ord: „Saaledes indvier jeg Dig da med dette Kys til min Brud, til min Eiendom for nu og evigt!“ — trykte han et brændende Kys paa den som et Marmorbillede blege Piges kolde Læber. Først ved denne Berørelse gjenne- trængtes Meta af Betydningen af den hele Begiven- hed og den Forpligtelse, som hun havde indgaaet; og med et gjenneimlydende Skrig sank hun afmægtig og be- vidstløs sammen, endnu omsavnet af de Gollys Arme.

Da hun opvaagnede, befandt hun sig paa sit Leie, ved hvilket hendes gamle Opvarteriske, der var fuldkom- ment fortrolig med slige Tilfælde, ligegyldig stod og gned hende Tindingerne med styrkende Essenser. I Begyn- delsen forekom det Skete hende som en tung Drøm; men Diamantringen paa hendes Finger, ved Synet af hvilken alle de forgangne Scener fornyedes i hendes Ind- bildningskraft, aabnede altfor snart hendes Dine. En navuløs Angst overfaldt hende, og en heftig Feber fuld- endte Oprøret i hendes Livsgeister. — Gysende af For- færdelse hørte Opvarterikken Udbruddene af den meest for- tviolede Jammer, under hvilke Meta anklagede sig for at have, til Francois's Nedning, hengivet sig med Liv og Blod til den onde Mand. Diamanten paa hendes Finger gav slige Taler en sælsom, gruefuld Betydning, der stedse blev frygteligere ved den Angst, hvormed hun snart rev den af, og kastede den fra sig, som om den, liig Helvedes Ild, brændte hendes Haand; men ligesaa ofte fremsøgte hun den igjen, som en Talisman, af hvem Francois's Liv var afhængende. —

Endeligt kaldte Opvarterikken Frobeck til sin Bis- stand; Vengsteligbed for hans unge Herstab havde alle- rede længe holdt ham fast i Nærheden af Metas Syge- værelse. Og det lykkedes tilsidst den venlige Tiltale af denne tro, forstandige Tjener, for hvem Meta nærede en næsten barnlig Hengivenhed, nogenlunde at berolige

hendes yderst oprørte Sind; og hans floge Beskræbelsler trængte for en Deel igjennem denne sølsomme Hemmeligheds Dække. Omsorgen for den Syge bestjæftigede ham og Opbarterstken hele den øvrige Tid af Dagen, og indtil sidde paa Natten. Men da nu endeligt en dyb Udmattelse indtraadte hos hende, og som altid pleiede at være Forbud paa en rolig Slummer, som virkelig snart efter velgjørende modtog den Lidende, da troede Begge ogsaa at turde tillade sig nogen Hvile; de bortfjernede dem derfor, idet de overlode en yngre Tjenestepige den Pligt at vaage ved den arme Metas Sygeleie.

Den næstfølgende Dags Morgensol forgyldte med fine Straaler den brandenborgske Hovedstads Baaninger, som om den idag ikkun vilde straaLe Lyst og Fryd i et hvert Menneskebryst; og dog gaves der just da et uhykeligt Var, hvis Hjerter nu bleve sønderrevne af den bitterste Sorg, som vel nogensinde har boet i arme Dødeliges Bryst. Det var Francois og hans smertefyldte Brud. Vel var det lykkedes ham at tilkjempe sig en Gatning, under hvilken han tænkte at skue Doden man dig i Døet; og den Omstændighed: at det var forundt ham at dse Krigerens Død, som han ikke sjelden havde tænkt sig ærefuld og æstsværdig paa Balpladsen — bis drog noget til at forsonc ham med sin Eljebne. Han havde, efter Krigerstik, udvalgt sig sex af sine kjæreste Kammerater, til at vise ham den sørgelige Tjeneste: at fuldfore Dødsdommen, og stod just nu, omgivet af disse, i deres Midte, i det han uddeelte og modtog de hjertesligste Venstabsord og Haandtryk, imedens den smerteligste Rørelse kjæmpede i de blege, stæggede Ansigter, og hist og her en perlende Taare stjal sig ned ad de mandige Kinder.

Da aabnede sig Dørrene til hans Fængsel, og Nicolette, i dyb Sørgedragt, ledsaget af hendes Fader og den Geistlige, traadte ind. Hun havde fast erklæret: at ville ledsage sin Ven paa hans Dødsang, i det hemmelige Haab, at det ogsaa for hende vilde være den sidste Gang, og at hendes Hjerter vilde bryde i samme Dieblig som Francois's Hjerter, under det Knald, som sendte det dræbende Bly i det elskede Bryst. — Ved Synet af den dyrebare Pige, som med Døds smerten paa de blege Kinder tilsmilte ham med Udtryk af en Kjærlighed, der havde opgjort sit Regnskab med Jorden, maatte visse ligt den mandigt bekjæmpede Smerte endnu en Gang bryde frem. Han ihukom sin Kjærligheds lykkelige Dage, men ogsaa randt det ham i Tanke, hvorledes han i Stedet for Lykken, som han troede at bringe Colette, med al sit Sind's Redelighed, dog kun havde bragt saa uendelig Sorg over hendes unge Liv, og ved denne Forestilling overvældede en dyb Medlidenshed med hende og med sig selv alle hans Forsætter, og høit hulkende sank Begge i hinandens Arme. De Omstaaende, gjennemtrængte af lige Følelse, droge sig dybt bevægede tilbage i det mørke Værelses Baggrund, indtil endeligt den værdige Sjælesørger traadte hen til Parret, og i Kraft af sit Embede, med trøstende og opløstende Ord begyndte igjen at kalde de Elskende tilbage til fromt Gaaing. Og ikke forgjæves. Ord, som udstrømmede af en Sjæls Dybde, der var opfyldt af de guddommelige Sandheders Kraft, trængte ind i Tilhørernes barnlige Hjerter, bevingede deres Mod og Foragt for Døden, og opløstede Troen paa et Liv hinsides Graven, der løser alle Jordens Gaader; og ved Slutningen af den salbessfulde Tale erklærede Francois sig beredt til at tilræde den Gang, der havde det Niemed: at udsone det varme Blods Synder imod den strænge Pligts Bud.

Langsomt bevægede Toget sig, ledsaget af en Militair:Kommando, som en Officeer anførte, igjennem de endnu øde Gader; og om end hist og her et Vindue aabnede sig, og en gammel Mutter eller en slittig Haandværker, gjort opmærksom ved den dumpe Lyd af Trommen, stuede ud paa Gaden, saa forvandledes Nysgjerrigheden til Medlidenhed, ved Synet af den unge, skønne Mand i Midten af Kommandoen, og den blege Vige, der gik ved Siden af ham; og mangen from Bønfølgte den Arme, imedens den agtpaagivne Vagt saa meget muligt hindrede den ledige Hobs Følgeskab.

Saaledes kom man udenfor Halle:Porten, og en Stund drog man hen ad den Vej, hvor nu en livfuld Kunstvej fører til Hovedstaden. — Stedse herligere lysse Morgenene, og Landskabet forklaredes i det friskeste Forårsgrønt. Høit i Lufsten badede et Chor af glade Lærker deres Vinger i Morgendusten, og jubledes i Elskovsrelsens Belyst sin muntre Sang i skjærende Modsatning til Sørgetoget, der nedenunder med asmaalte Skridt bevægede sig frem imod et mørkt beklagelsesværdigt Maal. Endeligt var dette naaet. Kommandoen gjorde Holdt paa en Punkt af Landeveien, for herved, tvært over Marken, at vende sig hen til en affidesliggende Plads, hvorfra man allerede i det Fjerne saae Noget skinnende, ligesom en frisk opkastet Sandhøi. Her var Afstedens Nieblis. Endnu engang omfavnede Francois den bævende Colette, trykte et Kys paa hendes kolde Læber, og lagde den Hensegnende op til Faderens Bryst, for derpaa, tættere indsluttet af Vagten, at begive sig til hiin Plads, imedens Colette i stum Jammer sank til Jorden, ved Veien, og Latin, søgende om Hjælp, hviiede sig over hende.

Da kom, langs ad Landeveien, en Vogn rullende til Staden, som, da Veien her bannede en lille Høi,

allerede længe havde været synlig, men var bleven ubemærket af den sørgende Gruppe. Sex modige Hingster trak, saa hurtigt som det vel var muligt i det dybe Sand, en stadselig Karet, der med de rige Baabens Hjulde paa Dørrene og Tøiet, samt et Tog af flere Vogne, som fulgte i nogen Graastand, lod formode, at det maatte være høist fornemme Reisende.

I Nærheden af Vognen bemærkede man flere ridende Tjenere, af hvilke nu Een, efter at have modtaget Befaling fra Karet, pludseligt dreiede af fra Veien, og med slap Tøile sprængte hen imod den Retning, som Kommandoen med Francois havde taget. Denne havde just naaet den skjæbnesvangre Plads, og under Officerens Kommandoraab sluttede den sædvanlige Kredss om den Dømt, da Rytteren allerede i det Fjerne svingende et hvidt Tørklæde, naaede derhen, og i det han parerede sin pustende Hest, tilraabte Kommandoen et høit „Holdt!“

Officeren, ubvis om hvor vldt han skulde adlyde dette Raab, saae sig ruihlende omkring, da i det samme Rytteren nærmede sig ham, og, efter at have vekslet nogle sagte Ord med ham, bevægede den Fremmede ham til at forlade Kommandoen, for selv at begiive sig hen til den paa Veien holdende Karet.

Catin og hans Datter, beskæftede med deres Smerte, havde ikke bemærket hvad der var foregaaet; allerede holdt Reisevognen ligeover for dem paa Landeveien, og allerede i nogle Secunder stuede et venligt Fruentimmer Ansigt ud af samme, da tonede med deeltagende Stemme det Spørgsmaal: „Hvad gaaer her for sig?“ og vakte Colettes Fader af sin Bedøvelse. Han lagde den Afmægtige blideligt ned paa Jorden, traadte hen til Vognen, og begyndte i sit Lands Sprog en Forklaring over Sammenscenen. En mild Dame i Matrone-Alder,

af et ædelt, værdigt Udseende, hørte deeltagende til, og fra Tid til anden lod hun i samme Sprogs reneſte Dialect høre et Udbrud af Medlidenhed, af den inderligſte Beflagelse. En hos hende ſiddende Frue fremtog, paa den Førſtes Bink, ſtyrkende Eſſentſer af et i Vognen bærende Rum, og imedens Latin Kyndte ſig at hjælpe ſin Datter dermed, traadte den imidlertid ankomne Officeer hen til Vognen, i det han fuld af Vres frygt bødte ſig for hende.

„Jeg er, ſvarte hun, beſvarende hans Hiſſen med et venligt Nik: Landgrevinden af Heſſen-Caſſel, og kommer for at overraſſe min durchlauchtige Broder, Churfyrſten, med et uformodet Beſøg. Men det forbyde Gud, at en brandenborgſk Fyrſtinde ſkulde drage ind i ſine Forfædres Huus, uden at have paa ſin Bei viſt ſig hjælperig og naadebringende, der, hvor hun mødte Elenigheden. Overhovedet har denne Armé, hvem et ubetænksomt Diebliſk ſtyrtede i Ulykken, indgydet mig den inderligſte Medlidenhed. Fører ham derfor, jeg tager et hvert Anſvar paa mig, ufortøvet tilbage til Staden, og vær forviſſet om hans fuldkomne Venaadelse, ſom min opſøiede Broder ikke vil nægte ſin Søſter. Men Eder ſikkre mit fyrſtelige Ord for enhver ſadelig Følge!“ — Hun lod ſig herpaa i Korthed fortælle alle Omſtændigheder ved Francois's Forſeelse, og da hun fandt diſſe i alle Punkter overeensſtemmende med Latins Udſagn, tilbønkede hun med muntre Mine Officeren Orlov.

Denne bortſjernede ſig inderlig glad over denne Bending, der befriede ham fra den ſorgeligſte Tjeneforretning, og han begav ſig igjen til ſine Folk. Men Fyrſtinden kaſtede atter ſit Blik paa Colette, ſom var vaagnet op af ſin Almagt, og, noget opmuntret ved Faderens Trøſteord, nu vendte de ſkønne Dine i uudſigeligt Udtryk imod den Uabenbareſe, der ligesom ſendt af Him-

len skulde bringe hende Hjælp i den høieste Nøds Dieblif. Hendes henrivende Ynde, og Uskyldigheden, som talte ud af hendes Væsen, bevægede den fyrstelige Dames Hjerter. „Arme Barn! tilraabte hun hende trøstende: Berolige Dig! Din Ven lever og vil leve, hvis ellers et glad Dieblif skal blive mig til Deel ved Broderhertet!“ — Colette var imidlertid, næsten overbældet af en saa hurtig Afveksling i Følelser, vaklet hen til Vognen, og knælt ned paa Bogtrinner, idet hun trykte den hende rakte fyrstelige Haand til sine Læber. Fyrstinden betragtede hende med Deeltagelse, og, idet hun klappede hende blidt paa kinden, sagde hun: „Gode Pige, under min Beskyttelse skal Du atter drage ind i den Hovedstad, som Du nyligt saa smertefuld forlod. Sæt Dig op til mig i min Vogn, og dersom endogsaa Churfyrsten kunde modstaae mine Bønner, saa skulle disse skjønne, bedende Dine staae mig bi, i at formilde hans Hjerter!“ Og hurtigt blev den bærende Pige paa hendes Bink løftet op i den rummelige Karet, og i en Fart gik det nu til Hovedstaden, og ved Synet af dens Taarne kunde Landgrevens Blikke ikke længere tilbageholde hendes tydelige Glæde.

Da, i den henrundne Nat, Slummeren endeligt omfattede Metas svækkede Natur, havde den gamle Opvartterfke, for selv at søge nogen Ro, overladt sin Plads ved Syngesengen til den unge Tjenestepige. Dog, ikke længe havde denne vaaget her, før hun ei længere formaaede at modstaae Søvnens Kamp. Meta aandede roligt. Hendes Dine vare fastslukkede, der syntes ingen Fare at kunne befrygtes. Tjenestepigen udstrakte sig meget behageligt i den bløde Lænestol, og endnu var ingen Time henrunden, førend en dyb og fast Søvn havde bemægtiget sig hende. Saaledes var Morgenens brudt

frem. Da maa vel Metas pirrede Nerver være bleve-
ne berørte af Toner, der, i almindelig Tilstand, maa-
ske ikke vilde have naaet hendes Øre; men nu bortjoge
de Slummeren fra den Arme. Den ængstelige Spænd-
ing i hendes Sjæl, og Synet af den fastsovende Tjenes-
stepige, foranledigede hende til at forlade sit Leie sagte
og uden Støi, og paa samme Maade at liste sig ud i
Sorgemakket, hvorfra der gik en Udbygning ud paa Ga-
den; en dunkel Gøelse drev hende herhen. Meta traadte
ud i samme, og stirrede med forstyrret Blik ud paa den
øde Gade, over imod Catins Hus. Der aabnedes
Døren gandske sagte. Catin trådte ud, sortklædt og af-
forvirret Udseende; ham fulgte Nicolette, der blev hjul-
pen ud af Sufette, Tjenestepigen. Ogsaa Colette gik
vakkende, ligeledes i Sørgekæder, og bleg som Marmor.
Langsomt skred de fremad. Catin kastede et flygtigt
Blik paa sin gamle Belynders Hus; men lod det snart
igjen saameget mørkere og mere forstyrret synke mod Jor-
den. Ogsaa Colette skuede gennem Taarernes Slør et
Øieblik over mod Rabohuset, formodentligt for at søge
den Plads, hvorfra Bennens Døds saa ofte havde tilsmis-
let hende; og da hun blev Meta vaer, hævede hun de
sammenfoldede Hænder med betydningsfulde Gebærder høit
mod Himlen, og vaklede forbi. Da bemærkede Meta
Sufette, der endnu stod i Husdøren, og under lydelig
Graad saae efter sit Herskab. „For Guds Skyld, Su-
fette! raabte hun, idet hun strakte ængstelig begge Hæn-
der ud imod hende: Hvad er her foregaaet? Hvorhen
gaaer Nicolette?“ — —

„Og skulde J, Frøken! lod Svaret i Bebreidelsens
Tone: ikke vide: at man nu fører den arme Francois
til Døden! Paa Retterstedet følger den tro Brud sin
Forlovede, og Faderen ledsager hende! Gud tilgibe dem,
der ere Skyld i denne Jammer!“ — Men Meta hørte

ikke Slutningen. Hine Ord havde dødeligt saaret hendes Hjerte; hun udstødte et høit, hvinende Skrig, og sank til Jorden, ramt af et Slag. Den unge Pige styrtede til, vakt ved Galders Støi; paa hendes Raab om Hjelp kom ogsaa Opvarterstjenesten og Grobeck. Men forgjæves blev enhver Bestræbelse for at falde Metra tilbage til Livet: hendes Aand var flygtet.

Det er let at gætte, at hiin Forbøn af den menneskekjærlige Landgrevinde, der med hele den ædle Begjæringens Varme blev næsten i Gjenfynets første Dieblitke lagt Broderen paa Hjertet, ikke blev ubenhørt. Churfyrsten, tilfreds med at han paa denne Vej kunde forsone Hjertets Fjendskab med Regentpligten, tilstod Francois fuldkommen Benaadelse; og allerede i næste Time sank de Elskende i hinandens Arme med en Glæde, som blev forhoiet og helliget af Smerten, hvormed den var bleven kjæbt. Men i Churfyrstens Gemækter vare, paa hans Ord, allerede i Formiddagstimerne alle Familiens Medlemmer forsamlede, og Udgangen stod aaben for alle Hoffolk, der toge nærmere Andeel i deres Herfers Glæde; thi den omme Kjærlighed, som Churfyrsten nærede til denne Søster, var almindeligt bekjendt, og næsten alle Hjerter nærede Fjendskab af Hengivenhed og Beundring for denne tilbedte Dame. Saaledes herskede nu i denne Kredss en usminket, almindelig Glæde, der yttrede sig paa den mangfoldigste Maade, da stedse Glæde og Glæde kom til, for at bringe deres Velkomsthilsen. Da saae man en Mand i udenlandsk Dragt, rigt smykket med Ordener og Alenodier, at trænge sig ind af Dørene. Det var de Golly, hvem ikke Alle strax kjendte i denne pragtfulde Klædning, da man var vandt til ellers blot at see ham i en simpel spansk Dragt. Af hans Træk talte Stolthed og Glæde, og det syntes ham ubehageligt, at han

ikke strax kunde trænge frem i Churfyrstens Nærhed. Men da dette endelig blev muligt, blev man vaer, at Churfyrstens Geheimefriver fulgte ham lige i Hælene, og bar i Hænderne et flere Gange forseglet Brev. Lidrig saas snart faldt Landsherrens Blik paa Doctoren, for Denne tog Papiret ud af Geheimefriverens Hænder, og under en dyb Forbøining overrakte Churfyrsten det, idet han sagde: „Behager Deres churfyrstelige Durchlauchtighed nu, da De har afgjort la Vignes Skjebne, at læse hvad jeg, formedelst hemmelige Kombinationer, har derom forudsagt!“ — „Vel! svarte Churfyrsten i det muntreste Lune, idet han tog Brevet ud af Doctorens Hænder: Det vil være en artig Underholdning for min elskede Søster, efter at jeg tilforn har underrettet hende om Sagens Sammenhæng, hvorved det har behaget Skjebnen, og saa at tildele hende en Rolle.“ Nogle til Landgrevinden rettede Ord opklarede hende det Forudgaaede, hvorpaa Churfyrsten, efter at have prøvet Seglets Rigtighed, hids vinkede Slotskøvedsmanden, og befalte ham høit at oplæse Brevets Indhold. Han læste: „Francois la Vigne vil ikke døe nogen voldsom Død. Lunge Ulykkesfyer trække sammen over hans Hoved, og true med et tilintetgjørende Slag. Men Raadens Sol bryder seirende igjennem, og den truende Sky opløser sig velgjørende som Baarens Udeir!“ —

Hoffolkene saae forbausede paa hverandre, med Tegn paa den højeste Overraskelse. Mange lode Blikket betænkeligt synke mod Jorden, inredens Doctoren stod roslig i deres Midte, med det triumpherende Blik fæstet paa Churfyrsten, der betænkelig saae i Brevet, som han havde ladet sig række. En forventningsfuld Pause hengik, da udbrød Churfyrsten, med Esterryk i Stemmen og Hersterens Alvor i sine Miner: „Ikke formaaer jeg at udgrunde, hoorm meget Tilfældet har gjort for Eder i denne Sag, eller hvad man skal tilregne den hemmelige

Videnſkab, hvoraf J roſer Eder! — Dog, mig vilde det ſynes en Forvovenhed, i min Nærhed at lade Nogen dvæle, der veed at udgrunde Fremtiden, ſom Gud holder ſkjult for ſelve Tyrſterne, at de ſkulle ſtedſe ihukomme deres Svaghed. Men ſkulde, ſom det næſten vil forekomme mig, blot Lykken og Tilfældet her have tjent Eder ſom en Udvalgt — nu, ſaa kan J ſaameget lettere undvære Tyrſtegunft, da J er ſikker paa Hines Gunſt! For den Underholdning, ſom Eders Kunſt har ſkaffet mig, ſkal min Kantſler række Eder en paſſende Belønning; men for næſte Morgen bryder frem,ønſker jeg at J forlader min Hovedſtad, og at i Fremtiden aldrig Eders Fod igjen overſkrider mit Lands Grændſer!”

Den blegnende Doctor ſaae forſtummet ned mod Jorden, imedens alle Tilſtedeværendes Blikke vare rettede paa ham. Men da nærmede han ſig atter med hurtig Fatning Churfyrſten, og ſagde: „Eders Durchlauchtighed vil dog ikke ſaaledes handle mod en Mand, der førtes til Eders Stater af den reneſte Ultraa efter at tjene Eder, og ſom nu ſtaaer for Eder ſom en Beſlægtet med en af Statens høiſt agtede Tjenere, jeg mener Geheimeraad v. Buttmar, hvis Datter er min Brud!” — „Hvorledes! raabte Churfyrſten forbauset: Buttmars ſyge Datter Eders Forlovede! — Eiden naar?”

„Jeg helbredte hende, var Svaret: og min Løn blev Metas Hengivenhed og Løftet om hendes Haand. Kun den Forſtyrrelſe, der, uagtet alle mine Trøſtegrunde, indtraadte i Familien ved Begivenheden med den unge la Vigne, hindrede hidtil at gjøre den allerede tidligere ſluttede Forbindelſe offentligt beſjendt!” — Da ſaae man Churprindsſen, paa hvem man allerede havde mærket Segn paa en levende Uro, at henvende ſig til Doctoren, og med lydelig Stemme, ſom om hun blev tilſkyndet af en levende Deeltagelſe, ſpurgte hun: „Og hvorledes befinder Eders Frøken Brud ſig nu?” — „Fortræffeligt,

naadigste Frue! svarte de Golly med et fornsiet Smil, i det han taknemmeligt bukkede sig: Den lykkelige Bending i hendes Barndomsvens Skjæbne, har saaledes glædet og opmuntret hende, at man nu ikke behøver at frygte mere for hendes Sundhed, der i de sidste Dage var bleven meget angreben!" — „J har allerede idag seet Froken Meta?" spurgte atter Churprindsessen, til Hoffolkenes store Forundring; thi indtil da havde hun ikke værdiget Mirakeldoctoren nogen Tiltaale. — „Jeg vilte til hende, lod Svaret: saasnart jeg vidste la Vignes Skjæbne afgjort, for — jeg vil ikke nægte det — at feire en lille Triumph over den Bantroende, der aldrig ret havde villet skjænke mine Forudsigelser nogen Tiltro; og jeg kunde ikke nok glæde mig over de velgjørende Virkninger, som denne Efterretning gandske viensynligt frembragte paa hendes Sundhed!"

„Uden Tvivl! raabte nu med Bitterhed den unge Gyrstinde, idet man kunde læse den heftigste Ubillie i hendes skjønne, aandfulde Ansigtstræk: Thi hun blev imorges tidligt befordret over i Himlen, ved Skrækken over la Vignes nære Henrettelse, som Tilfældet lod hende erfare af hans Bruds egen Mund. — Distra sender hun Eder ogsaa denne Forlovelsesring tilbage, som J igaar paasnaktede hende under Tryllecemonier, der upaatvivleligt bevirkede den oprørte Tilstand i hendes Livsaander, hvorved blev fremkaldt hiint Slagflod, der saa hurtigt gjorde Ende paa hendes unge Liv." Under disse Ord fremviste hun en Ring, ved Synet af hvilken den atter blegnende Doctor foer tilbage, imedens de Ord, som hun endnu tilføiede, ikke vare egnede til at gjengive ham sin Fatning.

Den tro Grobeck, drevet af Vengstelighed for sit unge Herskab, og tilskyndet af en Mistro, som han i nogen Tid havde fattet mod de Golly, havde fundet Midler til at belure en Deel af Tryllescenen i Metas

Bærelse. Hvad han senere, da Opbarterstens Angst faldte ham til Frottenens Lede, fornam af den Syges Phantasier, og hvad de Spørgsmaal, som han i rolige Mellemrum gjorde hende, og som hun, for at lette sit Hjerte, temmelig fuldstændigt besvarede den tro Tjener — hvad de opklarede ham, satte ham i den yderste Harme og Bedrøvelse; og kun med Utaalmodighed ventede han paa den næste Dag, for at aabenbare Alt.

Metas Katastrophe tilintetgjorde for en Deel dette Forsæt. Men da alle Forsøg paa at kalde hende tilbage til Livet, havde viist sig at være forgæves, da trak han Ringen af den Dødes Finger, tillukkede med egen Haand Huset, og paa det bestemteste forbød han Tjenestefolkene at indlade sig med Nogen udenfor, hvo det end maatte være, eller paa nogen mulig Maade at lade dem forlyde med Efterretningen om det sørgelige Dødsfald. Derpaa begav han sig til Churprindsessen, hos hvem han lod udbede sig en kort Samtale, under Foregivende af et høist vigtigt Andragende. Den blev ham tilstaaet. Og denne Fyrstinde, en Elev og Veninde af den store Leibnitz, og allerede dengang bekjendt som en erklæret Fiende af al Overtro og ethvert under dennes Beskyttelse fremlistende Bedrageri, havde ikke saasnart erfaret hvad der var skeet, førend hun blev besjælet af den meest levende Eyst til at blotte Bedrageren; og uden Nølen greb hun det Dieblif, da Churfyrstens Fremgangsmaade gav hende Mod til at gjøre dette i hele Hoffets Paahør. Men Churfyrsten fastede med Forbauselse og Uvillie et Blik ind i dette Væv af et Bedrageri, som efter al Formodning kun først for en Deel fuldendt, havde villet vise en langt vigtigere og mere omfattende Plan, end der nu laae aabenbar. Han befalte: strax at føre de Golly bort, og indtil nærmere Undersøgelse, at holde ham i Fængsel.

■ Eildigt om Aftenen stod Geheimeraad v. Buttmar, der ved et Tilbud var kaldt tilbage, dybt bedrøvet ved sin Datters Baaere. Da løde raske Skridt i Forgemakket, Døren fløj op, Leopold stormede ind, og styrtede sig i vild Smerte over Søsterens Liig. Han havde, ved sin Ankomst, allerede i Porten erfaret, hvad der havde tilbraget sig med Francois, og glad over at han saa uforventet saae sig befriet fra en tung Samvittigheds Byrde, var han nu, modtagelig for gode Forsætter, ilst hjem til det faderlige Huus. I det han traadte ind her, erfarede han af Tjenestefolkene Søsterens pludselige Død, og laae nu ved Dødsleiet, dybt rystet i sit Livs Inderske. — Men ogsaa her udøvede Døden sin hellige Magt til at rense Hjertet fra Lidenstabs; og Metas blide, fredsfulde Ansigtstræk bade ikke forgjæves om Kjærlighed og Forsoning. Angrende og forbedret sank Sønnen op til sin tilgivende Faders Bryst, og Erindringen om denne Time blev en Skyskaand for hans Liv, der i Fremtiden blev viet til det Gode. Snart derefter bød han om Forskyttelse til det Troppeskorps, som Churfyrsten endnu i samme Aar sendte til Keiserens Hjelp i Krigen mod Tyrkerne, hvor Leopold hæderligt udmærkede sig ved Mod og Tapperhed, ligesom han ogsaa i den sildigere Tid ved Trostkaab i at opfylde sine Pligter og ved ædelt Sindelag udslattede Erindringen om sin Ungdoms Forsvildelser.

Francois og Nicolette bleve et lykkeligt Par. Paa Landgrevindens Foranledning havde han erholdt en ærefuld Afsted af Krigstjenesten, og fulgte hende, tillige med sin unge Kone, til Cassel, hvor han paa hiin ædle Fyrstindes Ubefaling modtog en passende Ansættelse.

De Golly forblev endnu i nogen Tid sængslet. Men da der af den imod ham indledte Undersøgelse, ikke opdagedes noget af Vigtighed, da han formodentligen havde vidst at sikkre for Opdagelsen Alt, hvad der havde

kunnet føre til noget Spøer, og da Geheimeraad von Burtmar, for at undgaae Opsigt, ikke vilde indgive nogen Klage imod ham, saa blev han tilsidst sat i Frihed, med den Advarsel, i Fremtiden at undgaae Landets Grændser. Han forsvandt uden Spøer, ligesom han var kommen.

Sartorius.

Berezina-Broen ved Studzianka.

Rædsels-Scener fra den fransk-russiske Krig 1812.

Klokken 9 om Aftenen den 28de November 1812 havde Marskal Victor forladt Hsien ved Studzianka, som han hele Dagen havde forsvaret, og kun endnu ladet tusinde Mand tilbage, som indtil det Yderste skulde beskytte Broen over Berezina. Frugtesløs var hans Soldaters Heltmod til at frelse en Mængde Nølere, der lamme af Frost, ikke vilde forlade Bagagen. Den opløste Hær, der i store Eskaler svømmede over Strømmen, fandt ved Bredden en utallig Mængde Bogne, Karrer og Forraad af alle Slags, som Armeens Centrum havde maattet lade tilbage, ved Overgangen den 27de og 28de Novbr. De allerede til hiin Side Flygtedes Efterfølgere saae sig pludseligen i Besiddelse af Rigdomme, de aldrig havde drømt om. Deres Kræfter vare ved Kulde og Elendighed udtømte, og nogle saa Timers Søn var de Ulykkeligens eneste Ønske. De indquarterede sig i de tomme Divouaks, optørte Hytter, antændte Ild med hvad somhelst de fik ihænde, fortærede de døde Heste, tildækkede sig med det Løi eller Læder de røvede fra Vognene, og sov, istedet for at fortsætte deres Bei,

og uforstyrrede om Natten at gaae til Verejina. Kun Den kan forestille sig disse Ulykkelige's Mangel paa Førelse, der, som de, har gjennemvandret hine vide Sneesørkener, og i flere Dage ingen Drik, ingen Seng, ingen Næring havt, uden Snee, frosne Roer, en Haandfuld Meel, eller et Stykke Hestefjød, der vare dem misundelsesværdige Lækkerbidstener. Saaledes ankom de, udmattede af Hunger og Tørst, af Træthed og Jammer, til Verejinas Bred, hvor de fandt Træ, Levnetsmidler, Ild og Hytter. Landsbyen Studzianka var i Bund og Grund ødelagt. Dens Ruiner dannede en By, herlig mod Fjeldmarkerne, saa gruelig den end var, at Uffsty for Livet, Træng til Ro, var dens Beboeres eneste Følelse. Uophorlig bestjød Russernes venstre Fløi den paa den sneebedækte Slette vidt udbredte Skare. Den foragtede de Rugler der dog kun kunde træffe Syge eller Døende. Stedse kom nye Flokke af Bagtropperne til, vandrende Liig, der betlede om en Plads ved Ilden, der sædvanlig blev dem nægtet, og nu, i Forening, sammentomrede et Tag, under hvilket de kunde tilbringe een Nat. Ei hørte man Officererne, der forudsagde dem Døden næste Morgen, naar de ei forinden kom til Verejina. Frygt for Døden skrækkede dem ikke; de kunde jo dog sove een Time førend de døde. — Alt gik godt, saalænge der var Træ, Ild, Linned og Næring at finde; men snart udbrød Sagsmaal herom. De Sidstankomne fandt kun Snee, og lagde sig i den, for — aldrig mere at staae op. Stivfrossen og halvdød var denne Skare, endnu frygtelig ved sin Mængde, Victor i Beien, da han over Verejina skulde tilføre Keiseren fem tusinde Mand, de Ulykkelige lode sig hellere søndertræde, end reise sig. Manges sidste Smil svandt med den hendsende Ild.

Hertugen af Belluno naaede først Klokkeren 10 om Natten Bredden paa hiin Side, med sine Tropper. Før han rykkede til Zembin, betroede han sin tapre Ar-

riergardes Skjebne i General Eblés Hænder. Mod Midnat forlod denne Række sin lille Hytte, ved Broen, ledsaget af een eneste Officeer, for at tage denne sælsomme Leir i Niesyn, fra Berezinas Bred til Beien fra Borisof. Det russiske Skjæts taug, utallige Jld, hvis Flamme Sneen blegede, oplyste tvindt omkring Skikkelser, der næsten intet Menneskeligt havde hos sig. 30000 Ulykkelige, som Napoleon havde henkæstet paa russisk Jord, stode her sammentrængte, for søve til at bekymre sig om de mistede Livet eller ikke. „Alt dette maa frelses! sagde Generalen: Imorgen tidlig ere Russerne allerede Herrer over Studzianka, og i det Dieblig vi see dem, maa Broen gaae op i Røg. Mod, min Ven! Træng Dem igjennem til Høien; siig General Fournier, at han maa forlade sin Stilling, og skaffe sig Lust til Broen. Naar han har sat sig i Marsch, følge De ham, og — uden Medlidenhed, opbrændes da alle disse Hytter, Karreer og Vogne. Jag denne hele Menneskeevrimmel ud paa Broen, tving Enhver der endnu kan gaae, til at flygte over til den modsatte Bred. Brand er nu vort eneste Redningsmiddel. Havde Berthier allerede i Forgaares tilladt den, havde Strømmen ikke røvet mig mine arme Pontonniers — 50 Helte, som havde været Hærens Frelse, og nu — glemmes.“

Neppe var Adjutanten hundrede Skridt borte, før end General Eblé, med sex af sine Soldater, antændte de ved Broen nærmeste Bivouac, for at nøde de Sovende at gaae til Berezina.

Ei uden Røie naaede Adjutanten imidlertid til det eneste Huus, der endnu stod i Studzianka. En Officeer stod udenfor samme, og huggede med sin Sabel i den Træstamme, hvoraf Huset var forfærdiget. „Er Baraqven fuld, Kammerat?“ spurgte Adjutanten. — „Du maa være meget behændig om Du skal finde Plads deri,“ svarte Officieren, uden at lade sig forstyrre i sin Forretning.

„Er det Dig, Philip?“ spurgte Adjutanten, der gjenkjendte En af sine Venner.

„Ja! svarte Sacy: Og Du er her? Jeg troede Dig all-rede paa hiin Side. Bringer Du os Confect eller Desert? Du skal være velkommen.“ Ved disse Ord slog han et stort Stykke Bæk af Træhuset, og fodrede sin Hest dermed.

Adjutanten meldte sit Wrinde, og da Sacy hørte om Marschordre, raabte han: „Den Nyhed varmer. Jeg har to Venner at frelse, uden hvilke jeg allerede var død; for deres Skyld alene passer jeg endnu min Hest, istedetfor at slagt den. Men har Du ikke en Brødkrumme i Din Lomme? I tredive Timer har jeg Intet nydt; som en Fortvivlet har jeg kjæmpet, for at holde Varmt.“ — „Jeg har Intet, stakkels Philip! Men hvor er Generalen? I dette Huus?“ — „Gaae ei derind! Vore Saarede ligge der. Stil op paa hiin Høj, Du vil paa Din høire Side see en Elags Svines stie — der camperer Generalen. Adieu, min Ven! Mød des vi nogensinde i Paris —“

Han fik ei udtalt; thi en iiskold Vind blæste saa frygtelig, fra Høiene, at Adjutantens ilte bort fra ham. Stilheden afbrødes kun af de Saaredes Jamren og den dumpe Lyd af Barken, Sucys Hest fortærede. Majoren slak Sabelen i Skeden, og greb Dyret rask i Tøilen. Ei uden Modstand lod det sig løsrive fra sit tarvelige Maaltid. „Marsch, Bischeite! Du alene kan frelse min Julie! Ders for affied! Siden vil vi hvile!“

Neppe var Majoren kommen 500 Skridt frem, før rend han blev en høit flammende Jid vaer paa det Sted, hvor han om Morgenens havde b troet En af sine skjæfste Soldater en Reisevogn. I frygtelig Uvisshed ilte han til den Jordvold, bag hvilken han havde skjult en ung

Dame, hans Barndoms Lægesøster, nu hans Kæreste paa Jorden, for de fjendtlige Kugler.

Reisevognen stod der endnu, men ikke langt derfra havde omtrent tredive Krigere leiret sig omkring en stor Ild, som de underholdt ved hidslæbte Krudtfarrer og Levninger af Lægger. Disse, uden tvivl seent Ankomne, havde vel, drebne af Hunger og Fortvivlelse, gjennemført Reisevognen; thi Julie og hendes Mand, den gamle General, der, indhyllede i Rapper og Peltse sad i Vognen, vare nu ved den antændte Ild. Vognen stod aaben, og den ene Dør laae sonderflaaet paa Jorden. Saa snart Mændene ved Ilden hørte Hovslag af en Hest, gjentød det eenstemmige Skrig: „En Hest! en Hest!“ — To til Tre sigtede paa den, da Philip tilraabte dem: „Elendige! Hidsæt ligge døde Heste nok, henter Eder dem!“ — „Ingen Spøg, Hr. Officeer! brummede en gammel Grenadeer af Garden: Pladsen rommet! Een — To! — Ikke? Som De behager!“ — Han fyrede, og et qvindeligt Skrig overdøvede Skraldet. Philip var til Lykke ikke truffen, men den stakkels Biscette kæmpede med Døden. Tre Soldater styrtede over den, og endte dens Døds kamp med deres Bajonetter.

„Kannibaler! Kreg Philip i Fortvivlelse: Lad mig dog i det mindste beholde Dækkenet og Pistolerne!“ — „Pistolerne ret gjerne! svarte Grenaderen: Men Dækkenet hører denne slette Voltigeur til, som i to Dage ikke har haft en eneste Mundfuld at spise. Vi have gjort ham til vor General, og han fryser græsselig i sin tynde Kjole.“

Philip taug, da han saae Mandens jammerlige Paaflødning. Imens han satte Pistolerne i sit Belte, blev Biscette slæbt hen til Ilden og hugget i Stykker. Philip ilte hen til Julie, hvis Angstskrig havde forraabt hende; han fandt hende ubevægelig siddende paa et Vogns Hynde, varmenne sine Hænder. Hun saae taus paa ham, og smilte ei engang mere. Nær ved hende laae den Soldat, der skulde bevogte Vognen, haardt saaret. Man

hadde overmandet ham, og tagende Deel i Rovet, som han ikke kunde hindre, havde han af et Stykke Løi dattet sig en Kapre. Han fegte sig et Stykke af Hesten ved Jlden, og ei saae man i hans Ansigt Spor af Æmerte, kun Glæde ved Tanken om det forestaaende Maaltid. Ved Julius Side sad den gamle General, i de tre sidste Dage ligere et Barn end en Helt. Med mørke, taareløse Øine stirrede han paa Flammen; hverken Grenaderens Skud, eller Philips Ankomst, vakte hans Opmærksomhed; ikke engang Striden om hans Vogns Udpvinding.

Philip greb den unge Grevindes Haand, sættende sig paa en Sneebunke, og ventede utaalmodig det Dieblif, da Hestefjodet var stegt. Af Hunger taug hans Hjerter, hans Mod, hans Kjærlighed.

Dyb Stilhed herskede over Alle, der vare forsamlede omkring Jlden. Enhver bekymrede sig kun om sig selv. De af Frost og Hunger vanzirede Ansigter vare overtrukne med en Mæske af Smuds, der var gjennemfuret af hyppige, ubevidst nedflydende Taarer, og, ved det lange Staaende endnu blev fælere. Soldaternes Pynt var meger latterlig. Den Ene var indviklet i et Shawl, den Anden i Hestedækkener, eller i frogne Valter, hvoraf den optoede Jis neddryppede. Mandfolk og Fruentimmerklæder, der vare røvede fra Grevens Vogn, vare fordeelte i en leierlig Blanding, medens Diamanter, Punge med Guld og Grevindens Solvort laae i Vognen gandske urørt. Sanderrevne Peltse, urigtigen paatrufne Klæder, udgjorde Manges latterlige Costume; Nogle havde paa den ene Fod en Støvle, paa den anden en Skoe eller Tøffel; men Ingen faldt det ind, at udlee sin Naboe. Tauscheden afbrødes kun af Træets Bragen, den fjerne Leirs Mumlén, og de Sabelhug, hvormed Soldaterne afgang de bedste Crykker af den arme Bisquette. Nogle, der vare for trætte til at oppebie Maaltidet, sov. Tumlende en saadan i Slum

merne, brog Ingen ham tilbage. Vagtede han i Luerne, Ingen beklagede ham; han var jo nu fri for sine navnløse Fjender. Ei engang den unge Grevinde vorte en saadan Scene, endstjondt den toogange var hende gandske nær.

Endelig vare de forskiellige Dele af Hesten tilberedte, og med vild Graadighed kastede de Hungrige sig over dem. „Tredive Infanterister om een Hest, det har man neppe for seer!“ raabte den Grenadeer, der havde skudt Vischette. Denne Spøg var det eneste Vidnesbyrd man hørte om Nationalcharacteren. Efter Maaltidet indsovte de fleste sig i deres Kapper og andre tilranede Klædningsstykker, og indslumrede i søv Sorgløshed. Ogsaa Majoren havde faaet sin Deel af Vischette, ogsaa han var opvarmet, og hans Pine begyndte at blive tunge. Medens han kjæmpede med Soonen, faldt hans Blik paa den slumrende Grevinde, der, ved Siden af ham, laa indhyllet i en Vildschur og en Dragontappe. En Hue fra Astrakhan, og et under Rinden bundet Forklæde skjulte den største Deel af hendes Ansigt, det skjøne Hoved hvilede paa Bognhynden.

Var det Dronningen paa Ballerne i Paris? Eller var det en af de simpleste Marketenderster? — Philips trætte Diebaage faldt til; men han vagtede ved den Tanke: Vi ere Alle forlorne, om jeg falder i Sovn, og — i det næste Dieblik indslumrede han.

Snart vakte et frygteligt Skrig og Knaldet af en Krutexplosion ham. Han sprang op, og saae et Jldhav for sig, der stode rykkede nærmere, og græseligt beryste Hytterne og Rærerne, førend det fortærede dem. Fortvivlelsens Jammerkrig lod fra Brandstederne, men uden at agte derpaa, bandede Arriergardens Tusinde sig med Magt en Vej til Voen. „Gournier trækker sig tilbage! raabte Majoren: Saa er alt Haab forbi.“

En venlig Gremme svarte ham: „Jeg har skaaet Din Vogn, gode Philip.“ Det var Adjutanten.

„Og dog er Alt tabt! raabte Lucy: De har spilst min Hest! Hvorledes skal jeg bringe denne Diding og hans døende Kone frem?“ — „Opjag dem med en Ildbrand!“ — „Hvorledes, min Julie?“ — „Naa, saa lev vel! svarte Adjutanten bitter: Jeg maa over Broen. Jeg har endnu en Moder i Frankrig. Folket her lader sig heller opbrænde, end reise sig af Sneen. Vil ogsaa Du gaae tilgrunde? Kloffen er fire. Om to Timer angribe Russerne igjen. Kom Philip, kom!“

„Uden Julie?“ freg Majoren, idet han løftede Grevinde og, og rystede en sprudlende Fakkell for hende. Han tog hende i sine Arme, og bar hende til Bognen. Generalen hjalp hans Ven ham at bidebære. Flyndrende alle de Sovende, der ved deres Fødder væltede sig i Sneen, bedækkede de Greven og Julie med deres Kapper og Velise, og kastede endog et Stykke steget Hestekød ind i en Krøg af Bognen.

„Hvad gjør vi nu?“ spurgte Adjutanten. — „Vi trække selv Karethen!“ — „Er Du fornykt! Neppe vil vi udholde det hundrede Skridt, førend vi selv ligge afsmærgelige.“ — „Du har Ret!“ sukkede Philip, og modløs lod han Armene synke. I næste Øjeblik greb han den tro Soldats sunde Haand og raabte: „Endnu engang betroer jeg Dig, hvad der er mig kjærest i Verden; men glem ikke, at Du hellere maa ofre Dit Liv, end tillade Nogen at komme til Bognen!“

Bed disse Ord greb han Grevinde's Pynteskæ, og vækkede med den flade Sabel de sovende Soldater, der syntes ham rastest, med det Udraab: „Det er ude med os!“

„Det vied jeg!“ svarte den kjæmpemægtige Grenadeer.

„Saa offerer i det mindste Eder's Liv for en smuk Kone, og følger mig!“

„Jeg vil hellere sove! sagde en Soldat, idet han væltede sig om i Sneen: Og vækker Du mig endnu in-

gang, Major, skal Du faae at føle, at jeg endnu kan bruge min Sabel."

„Disse Brillanter ere Dine, vandre Grenadeer, raabte Majoren: naar Du følger mig og staaer mig bi. Russerne ere os saa nær, at vi om ti Minutter ere ved dem. De have Heste; vi hente os to fra det første Batterie."

„Men Skildvagterne, Hr. Major?"

„En af os Tre kan vel expedere Skildvagten; Du følger dog med, min Ven?" — Adjutanten nikkede med Hovedet.

„Brillanterne bryder jeg mig ikke om! bemærkede Grenaderen: Maa jeg blot følge med!"

„Det skal Du, naar Du lover mig, at fælle Grevinde, dersom jeg ikke vender her tilbage igen."

„Det lover jeg!" raabte Grenaderen, og de tre Heste gik løs paa det russiske Batterie. Tre gik dertil, kun to kom tilbage, ridende paa to Heste, forfulgte af de paaguede russiske Artilleristers Kugler.

Den ædle Adjutant havde offret Livet for sin Ven; frisk og uskadt vendte Grenaderen tilbage, Lucy havde faaet et Bajonetskik i Skulderen. Alligevel slap han ikke Hesten, som han havde erobret; men jog den, saa hastig som muligt, til Vognen, som han fandt urørt.

„De maa melde mig til Væreskorsen, Hr. Officer! meente Grenaderen, idet han foiede Anstalter til at spænde Hestene for: Men, for Djævelen! Baandene ere for korte! Vi maae aflæde disse Sysovere; deres Shawler og Skjærter kunne vi bruge."

Da han plyndrede den Første, raabte han: „Den Karl er død. Ja, i Sandhed, med dem Alle er det forbi. De har ei kunnet fordøje det meget Hestekjød og Snee imellem hinanden." — Majoren gyste, og mærkede nu først at Kulden var voxet berydelig. Han rystede Grevinde, og kaldte hende ved Navn. Med Næse løftede hun Hovedet isættet, og aabnede Næsen.

„Gud være lovet! De lever Julie! Nu ere vi frelsede.“ — „Frelste?“ sukede Julie, og sank tilbage i den forrige Usmagt. Hestene vare nu forspændte, Grenaderen og Sacy, denne med sit slet forbundne Saar, satte sig op paa dem, væbnede med Pistoler. Den tro Bogter, hvis Fodder Frosten i den sidste halve Time havde gjort ubrugelige, kastede man ind i Bognen. Med Bajonetten drev Grenaderen Hestene fremad, og hastig som Lynet fløi Bognen over Sletten. Men snart var den midt i Erængselen af de til Strømmen hentumlende Soldater. Man kunde kun kjøre i Skridt, og blev hvert Øieblik truet af de Flygtende, der havde Lust til at dræbe Hestene.

„Hvor længe skal der være saaledes? spurgte Grenaderen Majoren: Komme vi til Maalet eller ikke?“ — „Sikkerligen! svarte Sacy: Det koste hvad det vil!“ — „Saa fremad! Man laver ingen Vandefage, uden at Eggene maae slaaes ispykker.“

Som en Rasende jog Grenaderen over den af ravende Menneſker fyldte Mark; til begge Sider omkastede Hjulene Mange; Alt, hvad der kom dem i veien, overskjortes, idet han nu og da brølte: „Ufveien, fordamte Paf!“

Majoren gyste, men hans Fedsager spottede derover med de Ord: „Hvad siger det? Paa den Maade, eller af Kulden, eller for de russiske Rugler, det kommer ud paa eet.“

Ifke langt fra Flodbredden væltede Bognen. „Det har jeg længe ventet! brummede Grenaderen: Men, den stakkels Soldat derinde er steendød.“

„Arme Laurent!“ sukede Majoren.

Heed han Laurent? Af det femte Jægerregiment?“ — Majoren nikkede. — „See, see! Det var min Fætter. Men et saadant Hundeliv er ikke værd at gjøre meget Bæsen af.“

Man lod Vognen ligge, for ei at spille formegen Tid med at reise den. Julie var vaagnet ved Faldet. „Hvor ere vi, Sacy? spurgte den Vidende: Hvad er der foregaaet med os?“ — „Vi have endnu kun fem hundrede Skridt til Broen. Paa hsin Side af den ere vi i Sikkerhed. I Wilna kan Du udholde Dig. O gid Du aldrig maa erfare, hvad Dit Liv har kostet mig at frelse!“ —

„Du er saaret?“ —

„Det betyder Intet.“ — —

Den frygtelige Udviiskling begyndte: det russiske Skjotsflongede sin Torden over Slatten; de fjendtlige Kolonner havde besat Stuzjanka, og, som Ildens fremvæltende Luer i en Ildbrand, bølgede de sig nærmere og nærmere Flodbredden. Paa Broen brimlede det af Mennesker, og alle rede brændte, paa Kyles Befaling, de Vaand, der for enede den med den modsatte Strandbred. Den styrtede sammen, og Menneskevrinlen som en Lavine i Floden. Tusinde Ligg dækkede Strømmen, tusinde Flygtninger dreves tilbage fra Flodbredden, og løb, med frygtelig Forening, mod andre Tusinde, der vilde til Broen. Julie og hendes Mand havde den væltede Vogn at raffe for deres Liv. Hestene søndertraadtes, medens de skjulte sig i Vognen, og Majoren i Forening med Grenaderen myrdede Alt, hvad der kom dem iveien, for ikke selv at myrdes. Medens nogle dristige Bovehalse, trodsende den øiensynlige Fare, sprang fra Flodbredden ud paa de i Strømmen drivende Jisstykker, og tildeels lykkelig reddede sig, flyede den største Deel tilbage, Russerne imøde, saa at Vadsen omkring den væltede Vogn blev fri. Omtrent 50 Tapre samlede sig omkring Majoren, og slæbte Grevinde og hendes Mand hen til Ruinerne af Broen. Sacy foreslog at gjøre en Flydebro, og i største Tilbeholdelse man dervaa. Generaler, Oberster og simple Soldater sammenslæbte Brædder og Tong, Hjul og Kavetter,

De saa Bevæbnede dannede en Slags Formuur mod Russerne. Grevinden sad taus ved Siden af hendes aldeles sindssvage Mand; hendes svage Hænder vare ei i stand til at hjælpe, og nærmere og frygteligere lod Russernes Hurraraab. Endelig var Flydebroen færdig; fyrgethye Mand slæbte den til Floden, og i et Dieblif var den bedækket af Mennesker. Bævende af Brede raabte Majoren, der holdt Julie og hendes Gemal ved Haanden, til dem: „Uhyrer! Jeg gjorde Eder Forslaget om Redning — jeg er Eders Frelser, og I ville ikke tage mig med?“

En dump Tummel var Svaret, og Folkene ved Glodbredde søgte at bringe Flydebroen ud i Strømmen. Da svor Grenaderen en frygtelig Eed: „Jeg styrter Jer alle i Vandet, I Hunde, om I ei medtage Majoren og hans Følge!“ Truende med Sablen hindrede han Ungaangen, og lod Folkene rykke tættere sammen. Hift og her styrtede En i Vandet. En Lieutenant var den Eneste, der søgte at berede Grenaderen en lige Skjebne, men han forekom ham, greb ham i Kraven og styrkede ham ud. „Drif Dig nu mæt, Du stemme Andrif! skreg han: Na er der to Pladser ledige. Herhvid Major, med den unge Kone! Lad den Gamle blive tilbage; med ham er det dog snart forbi alligevel.“

„Hurtig, hurtig!“ brølte hundrede Stemmer, og Grenaderen vedblev: „Uden Ophold, Major! Folkene blive utaalmelige, og de have ikke Uret.“

Pludselig syntes Besindelsen at vende tilbage hos Greven. Han sprang op, afkastede sin Kappe, og stod nu der i sin Generalsuniform. „Greven maa frelles!“ sagde Philip mørk, og Julie trykte den trofaste Vens Haand, omfavnede ham heftig, og hulkede: „Lev vel!“

De Elskende havde forstaaet hinanden. Greven sprang ud paa Flydebroen, Julie fulgte ham; endnu eet venskligt Blik skænkede hun Vennen. — „Vil De have

min Plads, Major? raabte den ædle Grenadeer: Jeg har hverken Kone eller Børn. Befal, og jeg springer i Bander."

"Dig betroer jeg dem!" raabte Majoren, i det han pegede paa Julie og Greven, og den tro Soldat svante: "Jeg skal vogte dem som min Diesteen!"

I dette Dieblik dreves Glydebroen med saadan Hefsig-
tighed mod den modsatte Bred, at det skrækkelige Stød
truede at adsplitte det skrøbelige Fartoi. Greven, der
stod ved Udkanten, styrtede i Strømmen, og et Dieblik
efter skilte et skarpt Jisstykke Hovedet fra Kroppen.
"Major!" skreg endnu engang Grenaderen, — "Lev
vel!" tilraabte Julies Stemme ham endnu engang.

Udmattet sank den ædle Sacy til Jorden, og —
blev de tilslende Russers Fange. Ikke længe efter slæb-
tes han til Sibiriens Ørkener.

Efter flere Aars Lidelser betraadte han igjen Frans-
krigs Grund, opsogte sin Julie, og fandt hende — af-
sindig. Hendes eneste Ord, lige indtil hendes Død,
vare: "Lev vel!"

Sangeren Caffarelli.

Ingen Sanger i Verden har nogensinde overtruffet Ca-
s-
straten Caffarelli i Stemmens Bøielighed og Virtuosi-
tet, endog ved de vanskelige Coloraturer og Udpyn-
ninger. Han bragte en saadan Mængde Zirater og Kul-
lader ind i den italienske Sang, at Vorpors ædlere
Skole næsten aldeles blev fortrængt, men Europa be-
undrede hans kunstige Saltomortaler i Sangen, og han
blev saa rigelig belønnet med Guld, Prætiøsa og Dia-
manter, at han endog kunde kjøbe sig et Hertugdømme.
Med hans Rigdom voxede tillige hans Førfængelighed,
Overmod og Lunefuldhed, og oversteg næsten alle Grændser.

Under Ludvig den XVdes Regjering kom han til Paris og lod sig høre for Hoffet. Kongen sendte ham en kostbar Gulddaafe. „Hvorledes? udbød Caffarelli: Kongen af Frankrig vover at sende mig en saadan Daafe? Her seer De tredive andre, som alle ere af langt større Værdi! Havde det endda været en Daafe med Kongens Portrait.“

„Min Herre! gjentog Overbringeren: Kongen af Frankrig skjænker kun de fremmede Gesandter sit Portrait.“

„Gesandter? afbrød Caffarelli ham: Nu vel, saa kan han lade Gesandterne synge for sig.“

Man forebragte Kongen, hvad Sangeren havde ytret; han loe og fortalte det til Dauphinens Gemalinde, som var en ivrig Ynderinde af Musik. Denne lod Sangeren komme til sig, omtalte ikke med et eneste Ord hans Impertinence, og gav ham en kostbar Diamant, men tillige hans Rejsepass. „Det er undertegnet af Kongen selv! sagde hun: Regen Væge for Dem, men de maa snart gjøre Brug deraf, thi det gjelder kun paa 10 Dage.“

Caffarelli reiste nu til Rom. Kardinal Albani indbød ham hos sig tilligemed Stadens fornemste adelige Familier. Caffarelli lovede at komme og synge, han sendte endog i Forveien Musikken til en af hans Yndlingsarier, hvilken han vilde foredrage. Timen kom, Selstabet var samlet, men Sangeren udeblev. Kardinalen sendte siebliffelig et Bud til ham, for at erfare Aarsagen. Caffarelli laae i Sloprok med Tøfler paa Benene i Sophaen, og da Budet yttrede sin Forbavselse over hans Udeblivelse, svarte han: „Det er ret fælt, jeg har reent glemt det; De maae undskylde mig; jeg er ikke oplagt, — en anden Gang — Kardinalen maa have mig undskylde i Aften — en anden Gang. Farvel!“ De forsamlede Kardinaler bleve i høi Grad

forbandede over Sangerens Uforfæmthed. Albani befoel øieblikkelig sin Staldmester tilligemed fire haandfaste Ridesnegte at kjøre hen til den overmodige Sanger. Da de vare ankomne, sagde Staldmesteren til Caffarelli: „Min Herre! De maa øieblikkelig følge mig til Kardinalen.“ — Sangeren gjorde Vanskeligheder, men saae sig omsider nødsaget til at følge med. Han traadte nu i Sloprocken og med Tasterne paa Benene frem for det glimrende Selskab; han prøvede paa at fremslamme nogle Undskyldninger, Ingen svarte ham. Hans fire frygtelige Fødsagere gik til Venside, idet de med deres lange Tyrepidske gabe Sangeren et Bink til at følge med. Denne gaaer skjælvende med dem hen til Orchestret, hvor han finder sin Vrie opslagen paa Pulsen. Orchestret begynder Ritornellen, han maa nu synge, og i sin Vregrelse synger han, for at trodse, virkelig udmærket. Man klapper og raaber Bravo. Vrien er tilende; hans Fødsagere følge ham nu ind i et Sidesværelse, hvor Staldmesteren overrækker ham en prægtig Daase, fyldt med Zechiner. „Denne Daase, siger han: er en Belønning fra Kardinalen for Deres Talent, nu følger Belønningsgen for Deres Uartighed.“ Med disse Ord giver han Ridesnegtene et Bink, disse svinge nu deres Pidske og fugtke Sangeren dygtig igjennem. Han skriger og baner, men det hjælper ikke, han maa udholde Tugtelsen, og Selskabet accompagnerer endog hans Skrig med Bravoraab.

Den følgende Morgen hed det overalt i Rom, at Kardinalerne vare dygtigere Tugtemestere, end Kongerne af Frankrig.

Erhertug Carl af Brunsvig.

I Sommeren 1826 opholdt den nu afdøde Hertug Carl sig tilligemed Kongen af Preussen ved Sundhedsbrønden i Eöplig. Paa en af de offentlige Spadseregange møder han en Dag en Engellænder, som bar Hatten noget skraa paa Hovedet. Af Raadhed gaar Hertugen hen til ham og sætter Hatten lige paa hans Hoved, med de Ord: „Saaledes skal De bære Deres Hat!“ Den Anden betragtede ham med forundrede Diefast, men tager imidlertid ikke nogen videre Notice af Hertugens Fremfærd. Næste Dag mødes Begge igjen, og den Fremmede har sin Hat skjævt paa Hovedet, saaledes som han pleiede. Derover bliver Hertugen yderlig opbragt, og befaler ham at sætte Hatten lige; da Engellænderen ikke vil efterkomme denne Begjæring, trækker Hertugen rasende en Terzerol op af Lommen, og skyder Hatten af Mandens Hoved. Engellænderen tager gandske rolig og foldblodig sin Hat op af Skarnet, betragter den nøie og, da han opdager Hullet, som Kuglen har boret igjennem Filtten, gaar han hen til Hertugen og giver Hs. Durchlauchtighed en saa kraftig Dreffigen, at Denne er nærværende ved at tabe Ballancen. Rasende trækker Hertugen sin Kaarde, for at gjennemføre den Uforskammede, men Adskillige af de Spadserende, som havde overværet den hele Strid og Hertugens velfortjente Revfelse, holdt ham tilbage. Han beklagede sig nu for Kongen af Preussen, og forlangte, at Engellænderen skulde straffes, men Frederik Wilhelm erklærede, at han øjeblikkelig maatte tage Posthaste og reise bort fra Staden, da Folket allerede beagndte at samle sig i store Mængder omkring hans Palais, opbragt over hans uværdige Fremfærd. Da Hertugen dengang var Generalmajor i preussisk Tjeneste, maatte han finde sig i at reise fra Eöplig, da Kongen erklærede, at han i Vægrings Tilfælde vilde lade ham med Magt transportere bort.

T a n k e s t r e g n.

En Arabeske.

Jeg kom, for at besøge min Ven. Til min store Forundring traf jeg ham endnu i Sengen, skjøndt Klokken allerede var henved 10. En Skrivetafle og Byant laae foran ham paa Dynen.

„Syg er Du ikke! udbrod jeg: Næsten kunde jeg falde paa den Tanke, at den lille Skjelm Amor nu omsider har saaret Dig med en af sine Pile. En Pebersvend, som endnu strækker sig i Sengen kl. 10 om Morgenen, og tager Skrivetafle og Byant med sig — det maa have noget at betyde. Vilis mig, hvad Du har skrevet.“

„Det er endnu ikke bleven færdigt! gjentog han: Men Vers skulde det rigtignok være.“

Jeg tog Pergamentet i Haanden og læste: „Til min K—e.“ — „Nu, der har vi det! Til min K—e! Og hvor let lader denne Streg sig udfylde: til min Karoline, eller til min Katharina o. s. v. Det hjælper ikke Du kryber længere i Skjul, beskriv mig derfor nu strax Din Donna.“

„O, det er en herlig Skabning! gjentog han med et Suk: Du kjender hende rigtignok ikke, thi hun er ikke her fra Byen, men fra Meissen, alligevel . . .“

„Nu, jeg vil troe Dig paa Dit Ord. Ung er hun vel, og — smuk?“

„Smuk? Ja, i Sandhed! Tænk Dig en Sammenfælgning af en let Soubrette og en imponerende Prima Donna, og derhos en Colorit, liig nysfalden Sne, paa hvilken den første Morgensol lader sine Straaler glimre.“ — „Det er vel meget — men hendes Aand — hendes Character?“

„Et vist jævnt, sat Væsen er hende egent; men til Lykke kan hun ogsaa blive varm, og da først er hun in-

teressant. Hun synes alene at eksistere for mig; naar Andre sysselsætte sig med hende, forholder hun sig kold og passiv, undtagen naar jeg selv er i hendes Selskab. Hendes Underholdning er af den meest velgjørende Indsyndelse paa mig, og just tilpas for mig, som allerede er over Ynglingsaarene. Du veed, jeg lider undertiden af Hypochondri, men Ingen er istand til hastigere at fordrive den end hun. Kommer der stundom en Ven, naar hun er hos mig, da lægger han, fortryllet af hendes indtagende Væsen, vieblikkelig Hat og Stof, for at tage Deel i vor Underholdning, alle Sorgens Nynter forsvinde og Glæden straalet ud af vore Dine."

"O, jeg har meer end nok! Og dette fortryllende Væsens Navn: Klementine, Karoline, Katharine, Karithe, eller Konradine? Du maa dog ogsaa gjøre mig bekendt med hende."

"Hjertelig gjerne! Strax paa Timen, om Du ønsker det. Men Navnet har Du ikke gjættet rigtig, det er — — —"

"Jeg forgaaer af Utaalmodighed og Nysgjerrighed."

"Seer Du, Overkriften lyder rigtignok: til min K—e! Navnet er imidlertid hverken Karithe, Klementine, Karoline, Konradine eller Katharine, men et ganske andet; thi der skal staae: „Til min — Kassekande!"

M. G. Saphir.

E p i g r a m m e r n e.

Scholasticos var dum;

Saa Tanker i hans Sjæl sandt Num.

Man leer og gjer om ham en Hoben Epigrammer;

Men han forsikrer, at han mærker ei, de rammer.

Dog gaaer han til en Ben at søge Raad.

„Hvad er et Epigram?“ — „Det er en Ting med Braad.“

„Ja saa; i Morgen jeg skal byde dem

To Epigrammer, som skal have Alein.“

Og da han sine Venner møder atter,

Og man ham hilse vil med vanlig Latter,

Han raaber: „Jeg Negres i Dag skal faae!“

Han sparker ud med nye Braader paa.

„Hvad er det, søde Ven?“ — „Vee Den, de rammer!“

Det er to hvasse Epigrammer.“

„Din Udsel! raaber En: Du før dem gratis fit,

Men disse har Du kjøbt i en Bontit!“

Brøde og Anger.

En Novelle.

Den første Novembers dunkle Efteraarssol var allerede sunket ned i Havets Skjød. I Aftenslumringens Taushed lode Klokkernes sorgmodige Toner, der forkyndte den følgende Dags Fest. Det var „Alle Sjæles Fest,“ hvortil man ringede. I den begyndende Dunkelhed saae man den pragtfulde Residensstads Indvaanere ille til Kirkegaardene med Lys og Krands, for, overensstemmende med hien Egnis fromme Skik, at vie deres i Dødens Søvn hvilende Venner og Frænder et Kjærlighedsoffer.

I en af Forstæderne, ikke langt fra Stadens Muur, laae en stor, gammeldags Bygning, af et forfaldent Udseende. Den høie, hvælvede Port var fast tilsluttet, og Familie:Vaabenet over samme, ligesom Palladsets gothiske Prydelser, vare bedækkede med Støv og Spindelvæv; de høie Bue:Vinduer vare tilhyslede med Forhæng af Damask, og ingen Lys:Straalet forkyndte et levende Væsens Nærværelse der. Kun paa den affidesliggende Floi af Bygningen saae man et svagt Lysstrænge ud af et Vindue i den underste Etage. Her boede Peter Wrock, den gamle Kastellan, der i fyrgetyve Aar bestyrede denne Eiendom, der tilhørte Friherreterne af Abrau. Han sad i sin Lænestol og boiede sig over et Bord hen imod det foran ham staaende Lys, for ved Hjælp af sine Briller at læse et Brev, som han holdt i sine zittrende Hænder. De smertelige Kramper træk i hans Ansigt forraadte hans Sindis dybe Rystelse; hans tørre Haand mægtede neppe at holde Brevet, og med et dybt Suk lagde han det bort. „Barbara! raabte

han til en gammel, graahaaret Kone, som i den anden Krog af Værelset besørgede en huuslig Forretning: Bar: bara! Brevet er fra den naadige Herre; han kommer om kort Tid tilbage, og befaler mig at holde nogle Væ: relser i Beredskab til ham." — Den gamle Huushol: derste slog Hænderne sammen. „Hvad siger I, Hr. Kastellan! raabte hun: Den unge Herre kommer til: bage? Ei, du gode Gud! Hvad falder ham nu ind! Efter syv Aars Forlob! Du kjære Gud, hvor er dog Alt forandret siden hiin Tid." Hun taug, og saae frygt: som til Kastellanen, som om hun havde sagt for meget. Denne var traadt hen til Vinduet og skuede taus ud i den mørke Aften, og derpaa hævede han sit tungsindige Blik mod Himlen, der hang fuld af adspaltede Skyer, hvilke den raa Blæst drev foran sig. — Barbara, som gjettede hans Tankers mørke Retning, vilde dreie dem hen paa en anden Gjenstand. „Hvilke Værelser skal jeg da sætte istand til den naadige Herre?" spurgte hun. — „De i den vestlige Fløi!" svarte Kastellanen, uden at see sig om. — „Altsaa de, som Groken Beatrix for: hen beboede? gjentog Barbara: Jeg tvivler paa, at de ville være den unge Herre behagelige." — „Hvorfor ikke? sagde Kastellanen, idet han traadte nærmere til Barbara: Fordi Vinduerne vende ud mod Kirkegaar: den, hvor min arme Josephine sover? Just derfor vil jeg overlade ham disse. Han skal, om endogsaa kun i det Fjerne, see det Sted hvor hun hviler, hun, som endnu vilde have vandret fredeligt iblandt os, der: som han ikke havde været. Al! Barbara! raabte han, og hans Stemme bævede: Barbara! Det er vel haardt for en Fader, at maatte ile sin Herre, sit Barns Morder, med Venlighed imøde, og at maatte boe med ham under eet Tag. Jeg haabede, aldrig mere at gjen: see ham; hans Samvittighed, tænkte jeg, vil holde ham bortfjernet herfra! Men syv Aars Ophold i frem:

mede Lande, og under alle sandfelige Fornoiessers Tummel, have vel aldeles udsløttet hine græsselige Erindringer!" —

„J gjør den unge Herre Uret! svarte Barbara: Han har ingen Skyld i den uheldige Tildragelse; gandske andre Folk vare Aarsagen dertil; men, Alt vil nok engang komme for Dagens Lys." — „Ja! raabte Kastellanen: Det vil, det maa skee! Min uheldige Josephines Uheldighed, Ondskaben som beredte hendes Undergang, Alt maa opklares, det søler jeg; hvorledes og naar, det er Guds Sag!" — „Det er ogsaa min Tro! svarte Barbara, og tørrede en Taare af det dunkle Øie: „Men derfor skal J ogsaa ikke være vred paa den stakkels Robert, vor naadige Herre, hvem J engang har elsket saa høit, hvem J bar som Dreng paa Eders Arme, og som maaske selv er meget uheldig." — „Kan være! sagde Kastellanen: Men han bliver dog altid den første Anledning til Josephines Uheld. Hvorfor trængte han sig ind i en Familie, som indtil da havde levet lykkelig og tilfreds? Kjendte han ikke den Klost, der afskildte ham fra sin Tjeners Datter?" — „Visseligt, visseligt! svarte Barbara: Klogt var det ikke handlet, men han meente det i Sandhed ærligt; og — kort sagt, Josephine var vist og sandt hans retmæssige Kone; jeg har jo vidnet det for hele Verden, og bevidner det endnu — de bleve forenede ved Præstehaand. Helt i Magdalena; Kapellet bleve de viede om Aftenen kl. Elleve. — Ak, Gud! Nu er det næsten otte Aar siden, og mig forekommer det, som om jeg endnu saae Josephine staae for Alteret; hvor smuk var hun ikke med sin Myrtekrands i de tykke Lokker, og i sin sneehvide Brudedragt! O, havde J seet hende i hiint Dieblis!" — „Gud give, sukkede Kastellanen: at jeg havde havt en Ahnelse derom! Aldrig skulde Wielsen

været bleven fuldført; og Du, Barbara! Gud tilgive Dig, at Du bød Haanden til de unge, ubesindige Folks Daarskab, og bedrog mig arme Mand!" — „Åh, kjære Herre! hulkede Barbara: Gjør mig dog ingen Bebreidelser; jeg gjør mig dem ofte nok selv. Men hvo kan forudsee hvad der vil skee!" — „Ja kunde man det! mumlede Kastellanen, idet han fæstede sit stirrende Blik paa Gulvet: Kunde man forudsee, hvad der vil komme, da stod jeg ikke her som en ulykkelig Fader, da var mit graa Hoved ikke nu bedækket med Skam og Skjændsel, og mit arme Barn var ikke død som Selvmorderste. O, Gud!" — han slog Hænderne for sine Dine, og hans hele Indre syntes at gjenneurystes i en frygtelig Smerte; men snart fattede han sig igjen, og vedblev med fastere Stemme: „Selvmord havde altid noget Rædselsfuldt for mig, og Josephines Endeligt havde vist bragt mig Døden, var hun ikke derved undgaaet en endnu skrækkeligere Skjæbne. Thi at døe paa Skafottet er det Haanligste, det Græsseligste — — hun unddrog sig denne skjændselsfulde Død, og — Gud vil være hende naadig!" — „Kjære Herre! tog den grædende Barbara Ordet: Hæng dog ikke ved disse Tanker. O, at det ulyksalige Brev maatte ankomme, for at vække hos Eder alle disse slemme Erindringer." — „Vække! gjentog Kastellanen, i det han langsomt rystede med Hovedet: Mener Du at de have sovet? Tro mig, hver Aften førend jeg lægger mig til Hvile, drage Forridens sorte Tildragelser forbi mine Tanker; Josephine træder frem for mig, undertiden yndig og blomstrende, som hun engang var; undertiden bleg og spøgelseagtig, med hule Dine og blaae Læber, med sit døde, blødende Barn i sine Arme; saaledes seer jeg hende — — af, og i Drømme, i Drømme — da er det endnu værre, da seer jeg hende ofte myrde Barnet med Kniven, da seer jeg det lille, zitterende Hjerter svømme i

Blod — Billedet er skrækkeligt — — Det forfølger mig ofte lige til Morgen, naar Dagstjæret bortskræmmer de gyselige Skikkelser — da beder jeg til Gud, og i Bønnen erholder jeg da den Visshed, Josephine har ikke gjort det; hvor gaadefuld Tildragelsen endogsaa var, min Datter var dog ikke Barnets Morderke!" — „Vis: seligen ikke! Nei, vis:seligen ikke!" sagde Barbara, idet hun afstørrede sine Taarer: Men derfor berolige Eder, og gjør hellere Eders Anordninger til den naadige Herres Modtagelse!" —

„Idag ikke, Barbara! sagde Peter Wrock med en roligere Stemning: Idag ligger mig noget gandske Andet paa Hjertet. Sku hist ud! Seer Du ikke Folk vandre til Kirkegaarden, hvor deres Døde hvile? Paa mangen Grav skinner vel allerede Smaalsøs og Krands. — Ak, der gives een Grav, som endnu ingen Krands har prydet; ogsaa passe Blomster ikke for den! Men et Lys kan vel dog straaale derpaa, og den barmhjertige Gud vil ikke forsmaae min stille Bøn der. Lænd mig et Bør: lys, Barbara, og sæt det i Lygten." — „J vil dog ikke —?" spurgte Huusholderken ængsteligt. — „Virkeligt! svarte Wrock: Virkeligt vil ogsaa jeg bringe den Døde mit Offer! Har jeg dog i syv Aar gjort det hvert Aar, hvorfor da ikke idag?" — „Ak, Hr. Kastellan! sukkede Barbara: Idag vil Gangen worde Eder høist byrdefuld; J er saa oprørt, Altenen er saa kold, bliv dog idag her hjemme!" — „Nei, Barbara! gjentog Wrock: Jeg maa besøge Josephine. Giv mig Lygten og vent mig her, jeg er snart hjemme igjen, Kirkegaarden er jo ikke langt borte." — Barbara, adlydende sin Husbond, gav ham Lygten, med hvilken han vandrede til de Dødes Have, hængjunken i dybe Tanker. Mange Vedende knælte allerede i stille Andagt og vemodsfuld Erindring paa Gravhøie og Liigstene, hvis tørre Græs og gjenneblæste Moos var bedækket med det sædvanlige Jestsmykke.

Paa de sorte Kors hang Krands af Glitterguld og blege Esteraarsblomster, bundne af Kjærligheds Haand, og paa hver Gravhøi skinnede Lys, hvis matte Straaler belyste de Bedendes taarevædede Ansigter. Høit over disse Scener, af smertefuld Erindring og sød Bemoed, vandrede Maanen i graae, adspaltede Skyer, og kastede et mat Skjær over Fredens taase Hæve. De næsten nøgne Grene paa Kirkegaardens Træer, bevægede af den skarpe Vind, dannede vaklende Skygger, der lignede omvankende Spøgelses. Peter Wrock skred frem imellem Gravene, henimod den meest affides liggende Deel af Kirkegården; der hævdede sig Josephines eensomme Gravhøi, uden noget Kors, fjern fra de andre Grave. Wrock satte sit Lys paa Graven, blottede andægtig sit Hoved, sank ned paa de skjælvende Knæ og bad stille, medens Vinden legede med hans graae Haar. Endnu havde hans Andagt ikke varet længe, førend han mærkede en Støi bag sig, som om Noget nærmede sig; han saae sig om og blev vaer en tilhyllet Skikkelse, der stod lænet op til et Træ og syntes forstændende at betragte ham. Dunkle Lokker fløi, vilde opløste, omkring et blegt Ansigt, hvis Træk dog vare halvt skjulte af det slagrende Haar; en viid, mørk Kappe, der svævede i Vinden, omgav Skikkelsen, som man ved første Diekast havde kunnet antage for et Spøgelse. Rastløsheden vidste i Begyndelsen ikke om han saae en Mand eller en Kvinde for sig, dog holdt han det fremmede Væsen mere for det sidste. En sælsom Gysen overfaldt ham ved det første Blik paa hiin hemmelighedsfulde Skikkelse; derpaa vendte han Dinene bort derfra og fortsatte sin stille Bøn. Men snart forstyrredes han igjen af et tungt, høit Suk, der syntes at kjæmpe sig frem af et tungt, beklemt Bryst; uvilkaarligt maatte Wrock endnu engang kaste Blikket paa Skikkelsen, og han blev mere forfærdet end første Gang, da han mødte den Ubekjendtes hule, stirrende Øine. I samme Dieblik

gif Graveren forbi; den Hemmelighedsfulde greb ham ved Armen og spurgte med en Stemme, hvis hule Lyd trængte Kastellanen gjennem Marv og Been: „Hvo ligger her begravet?“ Hun viste paa Josephines Grav. „Her ligger, svarte Graveren: en Barnemorderiske. Hun var hemmeligt gift med en fornem Herre, og da han forlod hende, dræbte hun af Fortvivlelse sit nysødte Barn, og siden sig selv, for at undgaae Boddelen, i hvis Hænder hun ellers maatte falde.“ — Wrock bævede som i Feberfulde, saa Lænderne klappede i Munden paa ham. Hastig foer han op af sin knælende Stilling. „I lyver, Menneſke! tilraabte han Graveren: Min Datter har ikke myrdet sit Barn; uskyldig blev hun anklaget, men Guds Forbandelse vil ramme den Onde, som udøvede denne Skjændselsdaad.“ — „For min Skyld, sagde Graveren: er det mig ligemeget, hvo der end har gjort det; jeg tar ler som jeg har hørt det.“ — Han vendte sig om og gif sin Bei. Wrock's Blik faldt paa den Ubekjendte. Hun stod livløs og stirrede ufravendt paa Gravløsen, som Kastellanen just havde forladt. Begge stode maaltløse lige over for hverandre, og Wrock's Haar begyndte at reise sig; thi jo længere han betragtede hende, desto spøgelseagtigere forekom hun ham. Endelig kom Graveren tilbage og erindrede dem om: at det var paa Tiden at forlade Kirkegaarden. „Seer I da ikke, sagde han: at alle Folk ile hjem, fordi det begynder stærkt at regne?“ — Nu først bemærkede Kastellanen de sorte Skyer, der havde trukket sig sammen, og nu begyndte at udgyde sig i Strømme af Regn; Vinden blæste voldsommere, og Gravløsen fluktedes. Peter Wrock ilte til sin Bolig. Men endnu var han ikke kommen langt bort fra Kirkegaarden, førend han bemærkede hiint spøgelseagtige Bæsen tæt bag efter sig. Vinden tog fat i hendes Rappes Folder, og, uagtet Mørket, undgik det ikke Wrock's Opmærksomhed, hvorefter hun anstrengede sig for at følge

ham Skridt for Skridt. Hans Bei førte ham forbi en Nische, hvori der brændte en Lampe foran et Helgenbilde. Her saae han sig endnu engang om efter den Ubeskjendte, og i samme Øiblik hvidskede hun tæt ved ham: „Peter Brock!“ og sank til Jorden, henimod Nischen. Dyb Medlidenshed overvandt den Gru, der havde grebet den Gamle; han ilte den Ulykkelige til Hjælp, og søgte at reise hende op; hendes Hoved sank hen mod Siden af Lampen, der beskinne hende Ansigt; hendes dunkle Loffer saldt tilbage fra Panden, og Brock troede: allerede forhen at have seet hendes Ansigtstræk; ogsaa hendes Stemme syntes ham bekjendt. „Peter Brock!“ hvisttede hun atter. — „Hvorfra kjender I mig? spurgte Kastellanen: Og hvad vil I mig?“ — Taus stirrede hun paa ham. „I synes at være syg! tog Peter Brock igjen Ordet: Hvor boer I? Jeg vil ledsage Eder hjem.“ — „Jeg er fremmed her! svarte den Hemmelighedsfulde: Fører mig til Eder, og huser mig i denne frygtelige Nat!“ Kastellanen stod i pinefuld Ubestemthed. Hans medlidende Hjerter og opvakte Nysgjerrighed efter at kjende den Hemmelighedsfulde, kjæmpede med den modstræbende Følelse, der stodte ham tilbage fra hende, og hine beholdt endeligen Overhaand. „Støtter Eder paa min Arm, dersom I føler Eder svag! sagde han: Min Bolig er ikke langt herfra.“ Tause tilbagelagde de Veien, og traadte ind i Slottet, hvor Barbara kom dem imøde med Lyset. Med store Øine betragtede Hunsholderessen den Fremmede fra Top til Taa, og hendes Ansigtstræk bleve tiensynligen mørkere, da Kastellanen anbefalte den Ubekjendte til hendes Omhu. Men Denne slog sin Kappe tilbage, rystede de vildtskagende Loffer fra Ansigtet, og spurgte derpaa: „Kjender I mig ikke mere?“ — „Herre Gud! Frøken Beatrix!“ raabte Barbara, og slog Hænderne sammen. „Frøken Beatrix! gentog Kastellanen: Ja sandeligen, nu gjenkjender jeg Eder. Men for alle

Helgenes Skyld, hvorfra kommer J, i denne Time og i denne Tilstand? Jeg troede Eder tyve Mile herfra, og hos Eders Hr. Broder!" — „Der har jeg ogsaa været indtil nu! sagde Beatrix: Da jeg efter min Onkels Død, forlod dette Huus, reiste jeg til min Broder — — der var jeg længe — længe — men nu maatte jeg tilbage igjen — jeg vilde endnu engang see dette Sted." — Hun talte i afbrudte Ord, og syntes meget rystet. „J er syg, Frøken Beatrix? sagde Kastellanen: Eller har Reisen saaledes affræstet Eder?" — Han rykkede Lænestolen hen til hende, i hvilken hun sank ned. Kastellanen gav Huusholderstuen den Anvisning: strax at sætte et Bærelse istand til Frøkenen. Beatrix hørte det. „Ingen af de øverste Bærelser vil jeg beboe! sagde hun: Lad mig blive i Nærheden af Barbara!" — „Som J befaler, naadige Frøken! svarte Wroff: Men J veed jo nok, at Bærelserne i det nederste Stokværk ere ikke herskabeligt indrettede, de bleve ellers altid beboede af Tjenerne. Det bekvemmeste er det grønne Kammer, der fordem tilhørte min Josephine." — „Nei, ikke dette, giv mig ikke dette!" raabte Beatrix med Hefsigheid, derpaa fulgte en beklemmt Taushed, hvilken Wroff endeligt afbrød med det Spørgsmaal: „Er J da kommen gandske ene, Frøken! Har J Ingen til Eders Opvartning?" — „Ingen! svarte Beatrix: Barbara kan vel indtage min Piges Sted; længe vil jeg ikke blive Eder til Besvær." — „Ei! sagde Barbara: Den naadige Frøken vil dog vel ikke strax reise bort igjen; om nogle Dage vente vi jo Eders naadige Hr. Gæster, den unge Herre" — „Robert kommer?" raabte Beatrix. — „Ja, naadige Frøken! svarte Kastellanen: I Dag har jeg modtaget et Brev fra den naadige Herre, han befaler mig at holde hans Bærelser i Beredskab, da han agter at indtræffe hertil om kort Tid." Beatrix stirrede hen for sig i sløv Bedøvelse, som om hun ikke hørte

Kastellanens Ord; efter en lang Pause begyndte hun igjen: „Hvor længe er det siden Robert var her?“ — „Han har i syv Aar ikke betraadt dette Hus! var Brocks Svar: Efter hans Hr. Faders Død har jeg ikke seet ham for mine Dine; han har, som J vel veed, længe streifet omkring i fremmede Lande, og kommer nu tilbage, sandsynligviis for at rage sin Arv i Besiddelse.“ Der opstod igjen en trykkende Tausshed. — „Ak, naadige Frøken! begyndte nu Barbara, for at afbryde den ængstelige Stilhed: Det var dog en god Tid, da vi endnu Alle levede her i Huset, fredeligt tilsammen. Ak, Gud! Jeg seer Eder endnu stedse, hvorledes J spillede Schach med den gamle naadige Herre, og reed omkaps med den unge. O, J tog Eder saa stolt ud tilhest, og den vildeste Ganger vidste J at tumble; een Gang var J dog nær kommen til Ulykke; J fik ogsaa en Engdom deraf; erindrer J ikke det endnu?“ — „Jo vel! Jo vel, Barbara! svarte Beatrix: Hvorledes skulde jeg have forglemt det, J pleiede mig jo saa troligt.“ — „Jeg gjorde ikke meget, naadige Frøken! gjentog Barbara: Den gode Josephine vaagede Dag og Nat hos Eder.“ — Et frampagtigt Træk spillede om Beatrix's Læber. „Barbara! afbrød hun den Gamle: Jeg er træt og syg, meget syg; jeg vilde gjerne begive mig til No.“ — Medens Barbara var beskæftiget med at istandsætte et Bærelse til Frøkenen, sad Denne ligeoverfor Kastellanen, og lod sine Dine, med et næsten vildt Udtryk, fare omkring i Bærelset; pludseligt fæstede hun dem paa et Billede, der hang paa Væggen, tilhyllet af et tæt Slør. Længe stirrede hun hen paa dette, stedse mørkere blev hendes Blik, stedse frampagtigere sammentrak hendes Mund sig; endelig streeg hun høit. „Peter Brock! raabte hun, med en Tone, ved hvilken den gamle Mand bævede: Beskyt mig dog! Billedet — det græselige Billede kommer hen imod mig — seer J ikke,

hvorledes det træder ud af Flammen — hvor de gyfelige
 Dine sprude Flammer ud imod mig." — „Min naadige
 Frøken! sagde Brock, og traadte nærmere hen til
 hende: Hvorledes kommer I til denne Indbildning?
 Billedet kan jo ikke røre sig — det er min arme Datters
 Billede; det hænger gandske stille paa Væggen, saa
 stille, som hun selv sover i Graven." — „Nei, nei!
 raabte Beatrix: Billedet hænger ikke stille, ogsaa Josephine
 sover ikke stille — troe det ikke, hun vil ikke sove
 roligt, før — før — o, jeg veed jo, hun var altid min
 bittere Fiende." — — „Gud tilgive Eder, Frøken, hvad
 I der siger! tog Brock Ordet: Josephine var ikke
 Eders Fiende." — — „Ikke? Ikke? raabte Beatrix
 igjen: Har hun ikke røvet mig den Elskede? Min Brudgom?" — „Hun gjorde det imod sin Villie! sagde Brock:
 Tilgiver I, saa vil Gud ogsaa tilgive Eder!" — Beatrix
 udbrød i en skingrende Skoggerlatter, „Tilgive mig!
 udraabte hun, og Kastellanen gyste for hendes græselige
 Blik: Tilgive mig! Vil hun det? Nu ja, Josephine var
 jo selv Skyld deri — — men see! Billedet rører sig atter
 — see, hvor det fordreier Minerne! Skaf det bort!
 Skaf det bort af Bærelset!" — Brock traadte hen til
 Billedet, og greb det med Haanden for at tage det ned;
 Sløret, hvormed det var tilhyllet, faldt ned, og Ansigtets
 skjonne, yndige Træk bleve synlige. Med et høit
 Angst-Skrig faldt Beatrix til Jorden.

Paa Kastellanens Raab iulte Barbara til, og Frøkenen
 blev bragt ind i det for hende beredte Bærelse,
 hvor den gamle Husholderste vaagede over hende, imens
 den Kastellanen i sit Huus-Apothek søgte efter Midler,
 som skulde kalde Beatrix's flygtede Livsaander tilbage.
 Hun vaagnede ogsaa op igjen, men kun til en dunkel,
 drømmende Bevidsthed. En mørk Fieberraseri omtaagede
 hendes Phantasie, og i rædselsfulde Ord, der fremklang
 af hendes Sjæls Dybde, aftenbarede sig hendes sonder:

reene Indre. For det meste vare hendes afbrudte Ta-
 ler rettede til en ushyelig Gjenstand, der syntes at op-
 fylde hende med Gru; da raabte hun igjen: „P e t e r
 W r o c k!“ og bad ham i flagende Toner: ikke at for-
 lade hende; Dunkelheden i Værelset syntes at ængste
 hende; en Mængde Lys maatte tændes, og nogle gamle
 Skilderier, der hang paa Væggen, forsærdede hende saa-
 ledes, at man maatte tage dem bort. Saaledes fjern-
 pede hun mod en fjendtlig Magt, indtil hun udmattet hen-
 sank i en urolig Slummer. Først da Dagskjæret over-
 straalte Lysenes bleggule Skin, vaagnede hun op af sin
 Dvale. W r o c k og Barbara, som afvejlende havde vaa-
 get hos hende, bleve forsærdede over Forandringen i hen-
 des Ansigtstræk, hvilken nu først tydeligt bemærkedes ved
 Morgenens Komme. „Er dette virkelig hiin ellers saa
 smukke og stolte Frøken Beatrix, der her ligger for os,
 som en visnet, nedtraadt Efteraarsblomst?“ Saaledes
 hvidskede Barbara til Kastellanen, da hun ikke troede at
 den Halvslumrende kunde forstaae hendes Ord; men
 Beatrix slog de matte Dine op, og sagde med neppe
 hørlig Stemme: „Blomsterne sænke deres Kroner, naar
 Natten bryder frem; og den Stolte aflægger sin Stolt-
 hed, naar den sidste Nat nærmer sig.“ Hun var ved
 fuld Bevidsthed, og spurgte om: hvad hun om Natten
 havde sagt. — „J havde en heftig Feber, sagde Ba-
 rbara: og talte underriden over Eder; men hvad J
 sagde, har jeg ikke altid kunnet forstaae.“ Dette Svar
 syntes at berolige hende. Kastellanen vilde lade hente en
 Læge, men hun forbød ham det. En stor Deel af Da-
 gen hengik temmelig roligt; da reiste hun sig op fra sit
 Leie, forlangte Skrivematerialier, og bad dem lade hende
 være ene. Det skete, dog blev Barbara i det tilstø-
 dende Værelse, for at lytte efter enhver Bevægelse af
 Frøkenen. Efter en Times Forløb traf hun i Klokker-
 strengen, og da Barbara traadte ind, fandt hun Frø-

Fenen meget udmattet, og endnu blegere end sædvanligt, tilbagesunket i Lænestolen. Hun fordrede Læf og Lys, og da begge Dele vare hende bragte, tog hun et af hende nylig bestrebet Blad Papiir, lagde det sammen og forseglede det, skrev Udskriften derpaa, og lod det ligge foran sig. — Derpaa støttede hun Albuerne mod Bordet, lod sit Hoved synke ned i de foldede Hænder, og sad længe dybt indsluttet i sig selv. Barbara meente at hun bad, og holdt sig taus i nogen Fristand, for ikke at forstyrre hende. Klokkeflangen fra den nære Domkirke, der kaldte til Vesper, vakte Beatrix af sin Grublen. „Barbara! begyndte hun: Er det dog ikke som om Klokken hist oppe svarte mig paa mine Tanker.“ — „Og hvorpaa tænkte J da?“ spurgte den gamle Huusholder: ske med nogen Frygtsomhed. „Jeg tænkte, svarte Beatrix: jeg tænkte paa Gud og hans Barmhertighed; jeg tænkte paa: om denne ogsaa udstrakte sig til enhver Synder?“ — „Ja, sandeligen, til Enhver, raabte Barbara: der i Hjertet angreder sine Synder; idet mindste har min Skriftestader altid sagt mig det, for at berolige mig; thi omendskjøndt jeg ikke er mig nogen svær Synd bevidst, saa trænge vi dog Alle til Guds barmhertige Naade.“ — „Ja vel! svarte Beatrix: Det tænkte jeg just ogsaa nu, og bad i Tankerne Gud om at give mig et Tegn, om han tilgiver alle Synder, store og svære Synder — da tonedes Bedeklokken, og den lod for mig saaledes, som den endnu aldrig gjorde; det var, som om jeg fornam Guds Stemme, som forkyndte Menneffene deres Synders Tilgivelse — hørte J ikke, Barbara, den sælsomme Klang?“ — „Den klinger ikke anderledes end sædvanligt! svarte Barbara: Det forekommer kun Eder saaledes.“ Beatrix lyttede efter Klokkelyden med den meest spændte Opmærksomhed. „Nei! raabte hun da: Det er ingen sædvanlig Lyd; det er Guds Stemme! Den kalder mig hist ud — Barbara! For mig hen i

Domkirken! Der vil — der maa jeg bede! — — Al! længe har jeg ikke kunnet bede.“ — „Hvor vil J dog nu komme til Domkirken? indvendte Barbara: Saa syg og svag som J er!“ — „Hvo siger, at jeg er syg? raabte Beatrix hastigt: Jeg siger Dig, jeg er det ikke; vil Du ikke føre mig hen til Kirken, saa vil jeg alene vandre derhen.“ Hun reiste sig op, og gjorde en Bærgelse til at forlade Bærelset. Barbara kaldte paa Kosteplanen, der forgjæves anstrengte sig for at holde Beatrix tilbage; han maatte tilsidst give efter. En Bæresstoel blev hentet; Peter Brock hjalp Beatrix i den, og fulgte saa ved Siden af hende.

Med ængstelig Frygt hvilede hans Blik paa hende, da hun med vaklende Skridt steg op ad de brede Trin foran Kirkedøren. En mørk Ahnelse gjennembævede hans Sjæl, og han forblev tæt hos hende, for intet Dieblif at tabe hende af Sigte. — Det var mod Enden af den korte Esteraarsdag. Den nedgaaende Sol skinnede gjennem Kirkevinduene, og lod sine mættede, straaende Straaler falde paa de gamle Malerier og Baabenskjolde, der bedækkede Kirkens Vægge, saaledes, at mangt et Helgenbillede syntes at straae i forklaret Glæde, oplyst af det rødlige Skin. Dyb Stilhed herskede blandt de Bedende i Herrens Huus; man hørte Intet uden de Gaaendes sagte Trin, og Vindens Susen i det brogetfarvede Løv paa Træerne, der ragede op over Kirkens Vinduer. Beatrix nedknælede for en Helgenindes Billede. Sine Hænder havde hun foldet, men hendes Tanker syntes at fare urolige omkring, og hendes Blik fløi sky tilbage, naar det faldt paa Helgenindens fromme, mod Himlen vendte Ansigt, hvis salige Rolighed stod i saa skjærende en Modsætning med hendes Indres stormbevægede Tilstand. Ogsaa Brock laa paa Knæ ved Siden af hende, og bad en stille Bøn. Paa engang foreskom det ham, at den ved hans Side Knælende bævede

heftigt sammen; bestyrtset saae han sig om efter hende, og saae hendes stive, stirrende Blik rettede mod en nærstaaende Pille, hvortil en ung Mand lænede sig, af mørkt Udseende og i Rejseklæder. Brock, der frygtede et nyt Anfald af feberagtigt Raseri hos Beatrice, hvidstædse sagte til hende, og bad hende forlade Kirken. Men Beatrice hørte ham ikke; hendes Bine stirrede endnu stædse paa den samme Gjenstand, medens en frampagtig Bevægelse foer over hendes Ansigt. Ogsaa den Fremmede havde bemærket hende, og hans mørke Blik hvilede forskende paa hendes Ansigtstræk, som om han søgte at erindre sig hendes Miner; nu traadte han hende nærmere, og Beatrice greb med Heflighed Kastellanens Arm, idet hun med qvalt Stemme raabte: „Robert! Han kommer for at myrde mig!“ — Bevidstheden havde forladt hende. Brock, i piinlig Angst og Forlegenhed, holdt hende opreist, og søgte at undgaae enhver Opsigt. To Damer iilte til, fra de nærstaaende Bedestole, for at tilbyde hjælpende Haand, imedens Brock, der ogsaa nu i den Fremmede havde gjenkjendt sin Herre, med Erbødighed hilste Denne. — Robert v. Abrahau var indtruffen i Staden, just som der blev ringet til Vesper. Hans Hjerter, opfyldt af de forskjelligste Følelser, var heftigt bleven rørt da han kjørte forbi Domkirken, hvor han som Barn saa ofte havde bedet ved sin Moders Side, og hvor denne elskede Moder nu længst sov den rolige Dødsflummer. Han lod sin Vogn holde, steg ud og traadte ind i Kirken. Der saae han Beatrice, som først havde gjenkjendt ham. Som nedsynet ved Synet af ham blev hun i sin Bedøvelse bragt hjem, hvor hun ankom næsten paa samme Tid som Robert. Hendes Opvaagnen var ledsaget af en voldsom Feber: Paroxysme, idet hun i Vildelse anklagede sig selv for de græsseligste Ting. Robert var nærværende ved Udbrudene af hendes vilde Phantasier, og hørte med Gru de

dunkle Ord, i hvilke en skjult Ulykke, en dyb og sort Hemmelighed, syntes at aabenbare sig. Hans Haar reiste sig af Rædsel, og dybt rystet forlod han hende. En Læge blev hentet, der undersøgte den Syges Tilstand, og betænkelig rystede paa Hovedet. Efter en Aarssladning, som han anordnede, blev den Lidende noget roligere, og lidt efter lidt faldt hun i Slummer. Barbara forlod kun faa Dieblikke hendes Leie, for hist og her at gjøre nogle Anordninger i Huusvæsenet. Kastellanen kom og gik. Robert sad i sit Gemak, ved den brede MarmorKamin, hvor den klare Flamme luede. Flere Lys i forgyldte Armstager udbredte Dagens Lys i det gammeldags Bærelse; men i Roberts Sjæl herskede den mørkeste Nat. Han bortviste den ham tilberedte Aftensmad, og betydede blot sine Besjente ved et Vink at han vilde være ene. — Kloffen slog Elleve, da traadte Kastellanen ind til ham. Han fandt sin Herre lænet op til Kaminens forgyldte Gesims, med det stive Blik fæstet paa den henflammende Lue. Forlegne stode Begge nogle Dieblikke lige over for hverandre, idet de kastede et Sky Blik til hinanden. Det syntes at koste Brock megen Overvindelse at nærme sig sin Herre, og et bittert Smil spillede om hans Læber, da han saae Dennes Forlegenhed. Alligevel brød han først Tausheden. „Naadige Herre! saaledes begyndte Denne, idet han rakte ham et forseglet Papiir, som han bar i Haanden: Dette Brev er idag skrevet af Frøken Beatrix's Haand; vær saa naadig at læse Udskriften, og at bestemme: hvad der skal gøres dermed!“ — Hastig tog Friherren det forseglede Papiir, holdt det mod Lyset, og læste følgende Ord: „Aabnes efter min Død.“ Man saae af Skriften at det var fuldendt med Skjelvende Haand. Friherrens Haand jitrede ikke mindre. „Der skal forholdes overeensstemmende med Frøkenens Villie! sagde han: Saalænge hun lever, tør dette Papiir ikke aabnes.“ — „Eders Raade

tilgive, svarte Brock: men naar nu Frøkenen, som jeg haaber, bliver bedre." — Han nølede med at tale videre. „Saa erholder hun Brevet tilbage! svarte Robert: Gav hun selv det til Eder?" spurgte han da videre. — „Hun gav det til Ingen! var Svaret: Hun lod det ligge paa det samme Bord, hvor hun skrev det; der har jeg nylig fundet Brevet, medens hun sover. Lillader Eders Naade mig at sige min Mening! vedblev han efter en lille Pause: Det synes mig i ethvert Tilfælde bedst at bryde Seglet og læse Papiirens Indhold." — „Lad det aldrig falde Dig ind, Gamle!" sagde Robert, og kastede Brevet hastig hen paa Bordet. Som et Lyn greb Brock det. „Jeg har aldrig forsætlig handlet mod Eders Naades Befaling, sagde han med fast Tone: men her — her, naadige Herre, vil jeg gjøre det. Jeg brækker Seglet." — Allerede trykte han paa Seglet, for at aabne det, da sprang Friherren opbragt ind paa ham, rev ham heftig Brevet ud af Hænderne og kastede det paa Gulvet. „Uforfammede! raabte han: Har Du gandske forglemt, hvad Du er Din Herre skyldig? Har den lange Uafhængighed saaledes forvænt Dig, at Du mener: og saa at kunne spille Herren imod mig?" — „Tilgiv, naadige Herre! svarte Brock med ironisk Bitterhed: Tilgiv, at jeg et Dieblis forglemte den skyldige Uresfrygt mod min Herre og Velgjører! Eders Naade ville holde mine graa Haar dette tilgode!" Det Ord Velgjører betonedes han paa en Naade, som skjar Robert i Hjertet. Efter en kort indvortes Kamp vendte han sig mod Kassel: lanen, der stod i Begreb med at forlade Bærelset. „Brock! raabte han til ham: Bliv! Har jeg fornærmeth Eder, gjør det mig ondt; men I havde Ret. Hvor kan der ligge Eder saa megen Magt paa at vide Indholdet af dette Papiir, da det dog vel ikke angaaer Eder." — „Naastee dog, naadige Herre! svarte Brock: Naar

jeg tør troe den Ahnelse, som taler høit i min Varm, saa er dette Papiir ikke saa vigtigt for Nogen, som for mig." Friherren saae paa ham med et mørkt Blik. „Hvad siger da Eders Ahnelse?" spurgte han i vlinlig Uro. „Det samme, svarte Brock: hvad Eders egen Følelse vil sige Eder, naadige Herre! Gud forlade mig det, om jeg har Uret — men —" her standsede han. Robert stod et Dieblit med halvtbortvendt Ansigt, som om han søgte at undvige Brocks Blik; det lod som om han kæmpede med sig selv, for at finde Kraft og Ord til at berøre en ham smertefuld Gjenstand. Pludseligt vendte han sig om mod Kastellanen, rakte ham Haanden, og sagde: „Peter Brock! J har lidt megen Sorg; men ogsaa mig har den rammet ikke mindre end Eder. Tilgiv mig, at jeg uheldbringende traadte ind paa Eders Livs-vei!" — „Ja, naadige Herre! svarte Brock, med en af Bemod næsten qvalt Stemme: Jeg tilgiver Eder, som jeg beder Gud tilgive mig; men til: lad, at jeg bryder dette Segl, paa det at det Skjulte kan træde frem for Verdens Lys!" — Friherren gav ham taus et bifaldende Bink. Brock traadte hen til Lyset, og med skjælvende Haand brød han Seglet. Men neppe havde han kastet et Blik paa Skriften, før et hvinende Skrig gjenlød i hele Huset. Kastellanen lod af Skræk Papiret falde, og vilde ile ud af Døren, da denne aabnedes, og Beatrix styrtede ind. Hendes hvide Natklædning var farvet med Blod, og endnu flød Blodsstrøm; men ud af den aabnede Aare paa hendes Arm, hvis Forbind hun i et Feberanfald havde revet af. Barbara, der havde skullet vaage ved den Syges Seng, var slumret ind, overvældet af Træthed, medens Beatrix sov. Men pludseligen bliver den gamle Huusholderke strækt op af sin Slummer ved en heftig Støi; hun aabner Øinene, og seer den Syge med opløst Forbind og overstrømmet med Blod at flæbe sig omkring i Værelset.

Paa Barbaras Skrig sniger den Ulykkelige sig ud af Døren, løber med bevinget Hurtighed igjennem flere Gemakker, og styrter endelig aandeløs ind i Roberts Værelse. Forsærdet traadte Kastellanen hende imøde, og forsøgte at bemægtige sig hende. Men med vilde Miner rev hun sig løs, greb det af Kastellanen nylig aabnede Brev, og raabte med en Tone, der trængte gjennem Marv og Been: „Hvad ville I dermed? Jeg siger Eder det jo, jeg har gjort det; seer dog paa mig! Dette er Barbarnets Blod, hvormed jeg er farvet; see dog, see! Hvor kunde det lille Hjerte have saameget Blod? Ha, ha, ha!“ loe hun vildt og hvinende, saa det gjensød i Værelserne. Du fik hun Die paa Barbara, der var su'gt efter hende. „Josephine! skreg hun: Ja, Dig kjender jeg vel, skjøndt Du nu er bleven gammel og hæsliig — saaledes er det rigtigt! Saaledes vilde jeg see Dig, nu vil Du ikke mere røve mig min Brudgom. Kom! Lad os være forsonede!“ — Hun sprang hen imod Barbara, og vilde slutte hende i sine Arme, og da Denne ængstelig skjød hende tilbage, da iiste den Rasende ind mod Robert, der stod livløs, greben af Forsærdelse og Gru, hun omslynge ham med begge sine Arme, og sank med et gennemtrængende Skrig til Jorden. Ingen Ansirengelse af Lægekunsten formaaede at kalde hende tilbage til Bevidstheden; Døds slaget havde endt hendes Liv. — Det af hende skrevne Brev gav Oplysningen over den Ulykkeliges Sjeletilstand. Forbunden med Robert v. Ahrau ved Slægtskabsbaand, vare Begge af deres Forældre blevne bestemte for hinanden. Beatrix, der næsten fra sin Barndom var vant til at betragte sig som Roberts Brud, havde fattet en inderlig Kjærlighed til ham, hvilken han ogsaa syntes at gjengjelde. Men Beatrix's stolte og herksesyge Character egnede sig ikke til at fængsle en Yngling som Robert. Med

sværmerist Kjærlighed vendte hans Hjerte sig til den understjonne Datter af hans Kastellan, og han lod sig hemmeligt vie til hende, idet han forglemte alle Conveniensens Hensyn, alle Pligter mod sin dengang endnu levende Fader. Deres Ægteskab blev imidlertid skjult for hans Fader og Verden. Kun Beatrix, hvis Skinsyge Josephine allerede længst havde vakt, gjennemtrængte Hemmeligheden. Hendes stolte, lidenskabelige Sind kunde ikke udholde forsmået Kjærligheds Haan, og den heftigste Tørst efter Hævn traadte istedetfor hendes tidligere Kjærlighed. Men hendes giftigste Had traf Josephine, hvem hun betragtede som sin skrækkeligste Fjende, som sin Lykkes Forstyrreinde. At styrte hende, var nu hendes bestandige Tragten og Stræben, og for endnu bedre at kunne udføre sine Hævnplaner, valgte hun selv, efter sine Forældres Død, sin Onkels Huus til sit Opholdssted for nogen Tid. Medens hun vidste, at skjule sit fjendske Sind delag under Venlighedens Maske, underholdt hun en hemmelig Omgang med en gammel Kone, der, foruden Barbara, endnu hørte til Husets Tjenesteyende. Saa slet berygtet den Gamle endogsaa var, havde Barbara dog stedse taget hendes Parti, fordi hun i hende fandt en brugbar Medhjælperinde i Huusholdningen, og fordi Barbars ærlige Tænkemaade var langt fra at ahne denne Qvindes Nederdrægtighed. Denne Gamle alene blev det djævelske Redskab, af hvilket Beatrix betiente sig for at bringe Fordærvelsen ned over hendes lykkelige Medbeilerskes Hoved. Gjennem hende erfoer hun: at Josephine var Moder til en Søn, hvis Fødsel paa det høieste besjælede de lykkelige Ægtefæller, nagtet den dybeste Hemmelighed, som ogsaa maatte dække denne Tildræggelse. Josephine beboede den meest affides liggende Deel af den vidtløftige Bygning, hvor Ingen kom til hende, uden hendes Mand, hendes Fader og hendes tro Barbara; alligevel udbredte allehaande Rygter sig om

hendes Forhold til Robert, uden at man ansaae hende for hans retmæssige Gemalinde. Josephine blev i sit Underste dybt krænkert ved disse Rygter, der kom ogsaa til hendes Øren, og hun begyndte at angre det Skridt, hun uforsigtigen havde gjort, og trængte paa Robert at han, ved den offentlige Bekjendtgjørelse af deres lovmæssige Forbindelse, skulde give hende en sikker og ærefuld Stilling. Robert forestillede hende: at hun, saalænge hans Fader levede, ikke kunde optræde som hans Gemalinde, og at han for vilde døe, end leve under Faderens Forbandelse.

Fra dette Dødblik behandlede den fornærmede Josephine sin Gemal med synlig Kulde. Forgjæves ansørgte Robert sig for at berolige hendes saarede Følelse; hun visste ham kold tilbage; og hendes Fader, hvis Vresfølelse var krænkert, hidrog ved sin Opsørsel endnu mere til de unge Menneskers fremmede Væsen. Endelig forlod Robert, for at udsaae dette trykkende Forhold, det faderlige Huus, i det han agtede i nogen Tid at foretage sig en adspredende Reise. Hans bortfjærmelse gav Beatrix og hendes Medhjælperste frit Epitlerum. Vel rørte endnu stundom den bedre Følelse sig i Beatrix's Hjerter, men hendes Lidenstabs gav den ingen Rum. — En Morgen fandt man Josephines Barn myrdet i Buggen. Det lille Hjerter syntes at være gennemstøkket med et ringe Bærkro. Barbara blev først det skrækkelige Tilfælde vaer, medens Josephine laa i sin trygge Slummer; og hendes Jammerfrig underrettede snart Huusfolkene og Naboerne om det Skete. Josephine selv var ikke istand til at fremsæere en Lyd. Bleg og taareløs stirrede hun paa det døde Barn, og holdt det endnu fast i sine Arme, da Nattens Golt trængte ind i hendes Værelse, for at udforske de nærmere Omstændigheder ved denne sørgelige Begivenhed. Under Barnets Hovedpude fandtes en med Blod farvet

Guldbaal, hvilken Josephine pleiede at bære som Haar-
smykke. Denne var useilbarligen det Redskab, med
hvilket Barnemordet var fuldført; dette bekræftede Stør-
relsen af det lille Hjertes Saar. Josephine blev hæf-
tet som sit eget Barns Morderke. En pünlig Under-
søgelse blev begyndt mod den Ulykkelige. Mistanken
om Mordet vandt saamegen mere Vægt, da man troede
hende forladt af Robert, og saaledes antog denne
Udaad som en Følge af hendes Fortvivlelse over hans
Utroskab. Denne Skjændsel formaaede den ulykkelige
Josephine ikke at bære. Paa tredie Dag efter hendes
Hæftelse fandt man hende død i Fængslet. Med sit Sil-
ketørklæde, hvilket man fandt slynget om hendes Hals,
havde hun avalt sig.

Da den gamle Friherre af Ahrau erfoer denne
græsselige Begivenhed, og den Rolle som hans Søn
deri spillede, ramtes han af Slag. Beatrix flyede hine
græsselige Erindring og Huus; og hendes Medhjælperke,
den djævelske Gamle, døde kort efter gandske pludseligt.
Saaledes blev da den uskyldigt opoffrede Josephines
ulykkelige Fader alene tilbage i Slottet, med den tro
Barbara; her henlevede Begge deres sorgelige, een-
somme Dage, med den Bøn: at Josephines Uskyl-
dighed, hvorom Begge vare overbeviste, endeligen maatte
komme for Dagens Lys. — I det Fjerne havde Ro-
bert erfaret sin Josephines og sit Barns Skjæbne,
han havde modtaget Budskabet om sin Faders Død. —
Smerte og Forsærdelse havde kastet ham paa et langvar-
rigt Sygeleie, og kun langsomt var han igjen kommet
til Kræfter. Men hans Sjæls No vendte aldrig mere
tilbage. Uvis, om han skulde ansee Josephine for
skyldig eller uskyldig, martret af den Bevidsthed: at
han var Anledningen til saa megen Ulykke, vankede han
i syv Aar uden No omkring fra det ene Sted til det
andet, indtil Skjebnen førte ham tilbage til Hjemmet,

i dette tragiske Dieblif. — Beatrix's efterladte Brev indeholdt Bekjendelsen om hendes Brode, vel i afbrudte og forvirrede Sætninger, men dog forstaaelig nok, for deraf urvetydigen at kunne erkjende hendes Forbrydelse og Josephines Uskyldighed. Vel havde hun ikke med egen Haand udført Misgjerningen, men hiin Gamle, der var traadt i Forstaaelse med hende, havde laant hende sin Haand for at fuldføre det døvlelske Værk. Men Nemesis sov ikke. Hendes hævnende Stemme lod sig først høre svagt, siden høit, og endelig med frygtelig Kraft, i den Skyldiges Hjerter. For hende fandtes der intet Hvilested mere. Som gloende Kul brændte Leiet under hende, paa hvilket hun efter kort Forglemmelse vaagnede op til ny Kamp. Truende Drømmesfigiskelser traadte blodige hen for hende, og furielignende Billeder forfulgte hende med døvlelsk Haanlatter, og rystede hende op af sin korte, ængstelige Søvn. Hendes Kræfter hentæredes under disse bestandige indre Kampe; hendes Blik blev sty og vildt, og hendes blomstrende Farve blegnede. Forgjæves forskede hendes omhyggelige Broder, under hvis gjæstfri Tag hun levede, efter Aarsagen til hendes Lidelser; hun undveeg hans Forfæ, og flyede Synet af ham. Endelig forlod hun hans Huus, drevet af en uimodstaaelig Gølelse, og uden nogen ledsagelse begav hun sig didhen, hvor vi først fandt hende, og hvor nu hendes brodefulde Liv endte under den skrækkeligste Kamp. — „Lovet være den Allmægtige! udbrød Peter Wrock, efter at have læst det indholdstunge Brev, og taknemmelig kostede han Hænderne mod Himlen: „Lovet være Gud, der har hørt min lange Bøn, og bragt mit arme Barns Uskyldighed for Dagen. Jeg vidste det jo fiedse, at hun aldrig kunde være sit Barns Morderke. Gud være barmhertig mod hendes Sjender, og tilgive dem deres Synder!“ — „Ogsaa mig tilgive han, sagde Friherren,

smerteligen bevæget: at jeg kunde mis kjende Josephine! Men hvilket menneskeligt Die er saa klartseende, at det altid kan adskille det Sande fra Skinnen! Arme Josephine! Du skal faae Opreisning! — Ogsaa J, gamle Fader, vedblev han, idet han henvendte sig til Brock: skal vorde tilfredsstillet. Offentligen vil jeg bekjendtgjøre: at Josephine var min lovlige Gemalinde, og at hun var fri for den Forbrydelse, hvorfor man beskyldte hende. Hendes Gravsted skal vorde forandret; i en prægtig Kiste skal hendes Stov hvile, et herligt Mindesmærke skal reise sig over hendes Grav, og i gyldne Bogstaver paa det blændende Marmor skal Vers den erfare: at hun faldt som et uskyldigt Offer for Had og Ondskab." — „Herre! svarte den rorte Brock: Et simpelt Mindesmærke vilde være mig kjærere, og påseede sig dog bedre til Josephines stille Sind. Nogle Taarepile ved hendes Gravhøi, med dybt ned-sænkede Grene, og et simpelt Kors af sort Marmor med den Indskrift: „Hun døde mis kjendt, men Gud bragte hendes Uskyldighed for Dagen." Saaledes er mit Ønske! Da vilde maaskee mangen uskyldig Mis kjendt læse hine Ord, og vandre bort fra hendes Grav med det trøstefulde Haab, at tidligt eller sildigt vil Triumphens Time ogsaa slaae for ham. Dog, Alt skee efter min Herres Villie! — For denne Ulykkelige, tilsoiede han, idet han pegede paa Beatrix's Ligg: for hende beder jeg Eder, min Herre, at lade læse Messer, at hendes Sjæl maa finde Ro i Døden; thi hun har under Helvedes Qvaler bødet for sin Brøde paa Jorden. Men vi ville bede: at den naadige Gud vil hindre Morskets Aander fra at træde os nær i den onde Time, thi Menneskets Hjerter er svagt, og selv den Bedre kan bukke under for Fristelsen."

Novis.

L u d v i g P o h l i n g. En Kriminalhistorie.

En af Tydsklands mindre Byer levede en Guldsmed, ved Navn Ludvig Pohling. Ved sin Flid og Due- lighed havde han efterhaanden samlet sig en ikke ubety- delig Formue, og hans Medborgere agtede ham høit for hans Retskaffenhed, saa at han i sit Livs Aften ikke havde noget andet Ønske, end at hans eneste Søn Luds- vig maatte arve hans Medborgeres Agtelse tilligemed hans Midler. Men Sønnen forenede med gode Anlæg en yderst urolig Character, som ikke sølte nogen Inter- esse for Faderens Haandtering, og snart greb denne, snart hiin Beskjæftigelse, uden at have Stadighed til at offere sig udelukkende for noget bestemt Sag. Meest levende sølte han sig henreven af Forestillingen om en lang Reise i Udlandet blandt fremmede Mennesker, uden at han be- høvede at binde sig til et bestemt Opholdssted. Denne hos Ungdommen ikke usædvanlige Eyst udartede efter- haanden til et Slags Begjærlighed, som uimodstaaelig rev ham med sig, ligesom om et stort Held ventede ham i et fremmed Land, eller et betydeligt Uheld hjemme truede ham, hvilket han kun ved Flugten kunde undgaae.

Husets Bekjendte og Venner foresloge allehaande Midler, hvorved det unge Menneskes Stræben og Trag- ten kunde faae en anden Retning, og raadte ham til at give efter for Faderens Ønsker. Andre derimod, og blandt dem fornemmelig en duelig vidtbereist Uhrmager, vare af den Mening, at kun Den, som har seet Verden og løbet Hornene af sig, kunde blive en dygtig Haand- værksmand. Endelig gav Faderen efter; Ludvig skulde et Aarstid reise gjennem Tydsklands vigtigste Provindser og besee de fornemste Byer, derpaa skulde han giftes, for at sængsles til den fædrene Urne.

Henriod Slutningen af sit Vandreaar, skrev Ludvig fra Frankfurt am Main, at der viste sig en Leilighed for ham til uden stor Bekostning at besøge Lyon, hvor han haabede at see de skønneste franske Guld- og Sølvarbeider. Iøvrigt var Tiden for kort til først at oppebie Faderens Indvilligelse, tilmed blev hans Hjemkomst kun udsat paa et Par Maaneder ved denne Reise. To Breve fra Lyon indløb senere, ledsagede med Tegninger af moderne Sølvarbeider, hvilke forarsagede den Gamle megen Glæde, og for en Deel udsøndede ham med Sønnens Ønske om at forlænge sit Ophold. Men fra nu af bleve alle Breve ude, og da man paa Forespørgsel hos en Lyonner Guldsmed, hos hvem Ludvig havde arbejdet, fik Efterretning om at han uden al Tvivl som fransk Husar var reist bort, da naaede Faderens Rummer sin høieste Spidse. Stille og indsluttet i sig selv sad han i sin Lænestol, uden at røre ved noget Arbeide, og uden at agte paa sine Venners Trøstegrunde. Han blev endog bestandig meer og mere opbragt paa dem, som havde raadet ham til at give Sønnen Tilladelse til at blive længere borte, saa at disse fjernede sig aldeles fra ham, og overlode ham aldeles til sin Huusholderskes Selvtak og Aviserne. De sidste vare det eneste, som endnu formaaede at afløkke ham nogen Deeltagelse. Den just nu udbrudte russisk-franske Krig sysselsatte ham Dag og Nat; men da Efterretningen om den franske Hærs Nederlag paa det sørgelige Tilbagetog vakte den Overbeviisning hos ham, at Sønnen var tabt, nedsank han i en mørk Grublen, og yttrede ingen Lyst til Livet mere.

Alf denne hans mørke Stemning blev han en Dag pludselig udreven ved Efterretningen om, at der i den næste By befandt sig en Fremmed, som kunde meddele ham Nyheder om hans Søn, men som af visse Marsaller ikke ønskede at komme selv til Staden, eller at nogen Tredie erfoer noget om Sagen. Bonden, som mundtlig

bragte ham denne Bæst, fik af den Gamle Løfte om at han selv vilde komme derhen endnu idag. Neppe havde han Kraft nok til at gaae den lange Vej, men hans Kjærlighed til Sonnen styrkede ham, og med temmelig Lethed tilbagelagde han en Deel af Veien. Pludselig traadte en fattigklædt mandlig Skikkelse ud af nogle Hyldebuste, og bad ham om en Gave. Røsten syntes ham bekendt; han betragtede Manden nøiere, og Dennes Ansigtstræk rørte ham paa en forunderlig Maade. Neppe bemærkede den Fremmede hans Studsen, før han med stormende Hefstighed kastede sig i den Gamles Arme, hilste ham med Fadernavnet, og trak ham ned med sig i Græsset, hvor han begyndte at fortælle, hvorledes det var gaaet ham. Jo længere han talte, desto mere undrede Faderen sig over de mangehaande Forandringer, som vare foregaaede med Sennen. Hans Røst klang mere raa og fremmed, hans udenlandske Dialect, hans stærke Skjæg, hans sortebrune Ansigtssfarve og mørkere Haar, Alt forekom den Gamle yderst paafaldende. Men den Armes Fortælling opløste tilstrækkelig Aarsagerne, thi der gaves neppe nogen Krog i hele Tydskland, hvorhen ikke hans halv frivillige, halv tvungne Beslutning at gaae i Krigstjeneste, havde ført ham; nu havde han deeltaget i alle Tilbagetogets Farer og Lidelser, var bleven slæbt fra et Lazareth til et andet, og omsider, endnu halvsyg, overladt til sin Skjebne, for paa den lange og moisommelige Hjemvei, at tomme Elendighedens Ralk indtil Bærmens.

At denne Fortælling opløste alle Faderens Tvivl i den inderligste Medlidenhed, er let at begribe. Begge vendte tilbage til Staden, hvor snart, som en Lobeild, Efterretningen om Ludvigs Tilbagekomst udbredte sig. Men ogsaa uden Sonnens Medvirken søgte Faderen, at det for det første var nødvendigt, for at samle Kræfter, at han udhvilte sig. Kun Uhrmageren blev tilkaldt at komme, for at se den Gjenfundne. Da Faderen bemær

febe, at Sønnen var bleven meget forandret, troede hans Ven at burde udgive denne Forandring for ubetydelig, og at trøste den Gamle ved Udsigten til at Ro og Hvile vilde udjævne meget. Overhoved saae den unge Mand snart, at han havde en ivrig Talsmand i Uhrmageren, der syntes at gjøre sig det til en Pligt at tage hans Parti overalt, da han ansaae sig selv som Uarsag til den Gamles Sorg, ved forhen at have raadet til Sønnens Reise. Til ham henvendte Ludvig sig derfor strax den følgende Dag med den overraskende Tilstaaelse, at han allerede i Frankfurt var bleven sin Kunst utro, og havde givet sig i Lære hos en Uhrmager, hvorfor han ogsaa senere var reist til Lyon, da han der haabede at blive underviist af en særdeles berømt Mester. Uhrmageren lovede at ville optræde som Mægler mellem ham og Faderen, dog ikke før han havde overtydet sig om at Overløberen i denne nye Haandtering havde erhvervet sig en antagelig Færdighed. Hertil gav allerede det første Besøg Tililighed, og Prøvelsen faldt særdeles heldig ud for den unge Uhrmager, saa at Mesteren strax begav sig hen til den Gamle, og efter en haard Kamp tiltrødsede sig Dennes Tilgivelse.

Ludvig, som ved sin omvexlende Skjebne var fritaget for at fremvise Lærebrev og Vidnesbyrd, begyndte nu fort efter paa sit Prøvestykke, hvilket blev anseet for nødvendigt, i Tilfælde af at Noget ønskede at optages blandt Mesterne i Lauget. Han erklærede, at han hverken vilde give eller modtage noget Besøg, før dette Arbejde var bragt fra Haanden. Kun undertiden kom Uhrmageren, dog altid kun nogle Dieblkke, for at Skinnets gandske kunde undgaaes, at hans Yndling pløiede med en fremmed Kalv. Denne Forsigtighed var paa Grund af følgende særegne Omstændighed meget tilraadelig. Man havde nemlig forlangt, medens Ludvig arbejdede paa sit Prøvestykke, skulde der skrives til hans Læremester

i Frankfort, for at skaffe hans Vidnesbyrd tilveie. Men af Ludvigs Tilstaaelse blev det nu klart, at han, tvivlende om sin Faders Samtykke, ikke havde ladet sig indskrive som Lærling, men kun som Dilettant havde drevet Haandværket; denne manglende Formelighed maatte nu betales hos Lauget, og denne Tilsidefættelse af Reglerne kunde kun udvirket derved, at Uhrmageren indstod og gik i Borgen for alle mulige Følger. Med saameget mere Strengthed undslog han sig for at blande sig selv ind i Arbeidet, og desto inderligere glædede han sig, da Værket synlig lykkedes. Han forkyndte derfor allerede i Forveien sin og Ludvigs glimrende Triumph.

Saaledes vare tre Uger forløbne, da Uhrmageren engang ved Nattetid pludselig blev vakt af sin første Søn ved en heftig Banken og Dundren paa Husets Dør. Man aabnede, efter at have gjenkjendt den unge Pohl i den natlige Rolighedsforstyrrelse, og Denne styrtede, med alle Kjendtegn paa et af Skræk og Rædsel halv forvirret Sind, ind i Værelset. Af hans afbrudte Ord blev det klart, at der var modt den Gamle et Uheld. Uhrmageren kastede sig iilsomt i Klæderne og forsoiede sig tilligemed Sønnen hen til den gamle Pohlings Sovestue, hvor han laae aldeles ubevægelig i Sengen. Huusholderen havde endnu haft saamegen Besindighed, at sende Bud til en af de delligste Saarlæger, som strax efter traadte ind, og ved det første Blik paa den Gamles forleblaae Ansigt erklærede, at han var truffen af et Slagstod og uden Redning. Han gjorde nogle forgjæves Forsøg paa at faae den Døde til Live paany, men alle Anstrengelser vare frugtesløse. Sønnens voldsomme og grændseløse Smerte forhindrede ham længe i at meddele Efterretning om hvorledes Alt var tilgaaet. Endelig fik Uhrmageren følgende Oplysninger: at Ludvig, træt af Dagens Arbeide, efter Aftenmaaltidet havde besøgt en Viinskjælder, og forladt den Gamle læsende i

Sengen. Huusholderessen, hvis Værelse var temmelig langt borte fra den Gamles, havde to Gange villet lukke Døren op, for at spørge om Herren befalte noget, men hver Gang fundet Døren i Laas, hvoraf hun havde uddraget den Slutning, at Hr. Pohling var gaaet tilsengs. Sønnen fandt hun henved Midnat paa en Stol i hendes Værelse i en dyb Søvn. Hun maatte lyse ham op, han aabnede med Nøglen, som han, for ikke at forstyrre den Gamle, havde taget med sig, og lod hende tænde den i Værelset sædvanligt brændende Natlampe. Da hun gik forbi den Gamles Seng, var hans fordreiede Ansigtstræk strax faldet hende i Minde. Paa hendes Anstrig iilte Ludvig til, og Begge overtydede sig om den store Ulykke. Bogen, hvori den Gamle havde læst, laae endnu opslaaet paa Bordet; Lyset stod ved Siden af Sengen og var slukket.

Uhrmageren blev den øvrige Deel af Natten hos Sønnen, hvis Trøstesløshed høilig trængte til Vennens Opmuntring. Han beviste af den Gamles hele Konstitution, af hans Tilboielighed til Svimmel, at et Slag: stod længe havde været paa Veien, og at under saadanne Omstændigheder, en Alder paa 68 Aar allerede maatte ansees for temmelig høi. Lidt efter lidt lykkedes det ham at berolige Sønnen, saa at Denne omsider, nogenlunde fattet, erklærede sig beredvillig til selv at ville sørge for Begravelsesanstalterne, hvilke Uhrmageren i andet Tilfælde lovede at bringe i Orden. Det syntes nødvendigt, ikke at spare paa noget, hvad Byens Sædvane i fligt et Tilfælde fordrede. Men allerede den følgende Dag ytrede Sommervarmen sin Indflydelse paa Liget, saa at Uhrmageren nu selv raadte til at lade den Gamle begrave i al Stilhed, hvilket ogsaa skete den følgende Dag. Ludvigs Opførsel var saadan, at han almindelig blev anseet for et Mønster paa en god Søn, saameget mere paafaldende var den Uro, som

han et Par Dage efter yttrede, da en Anden fortalte ham, at Rygtet gik, at han i en meget ophidset Tilstand havde indfundet sig i Viinkjelderer, og med en saadan Begjærlighed havde tømt flere Glasfer Wiin, at det havde havt Udseende af, at han søgte at bedøve sig. Da Ludvig spurgte Fortællereren om, hvad der var hans Hensigt med denne Meddelelse, gjentog Denne, at Folk nu stod i den Formening, at der havde fundet en heftig Ordstrid Sted mellem ham og Faderen, og at ders ved mulig den Gamles Død var fremskyndet. Temmelig rolig indrømmede Ludvig, at noget lignende virkelig havde fundet Sted, og dermed syntes Tingen at være afgjort.

Men Rygtet satte efterhaanden Staden i en saadan Bevægelse, at Øvrigheden ansaae det for nødvendigt at adspørge Sønnen om de sande Omstændigheder ved hiin Ordstrid. Han blev derfor af Raadstuetjenere indkaldt at møde den følgende Formiddag paa Raadshuset. Han beklagede sig bittert for Uhrmageren over den skaanseløse Fremfærd, at ville plage ham, den dybtnebbøiede Søn, med slige krænkende Spørgsmaal. Men Denne syntes selv at være overbevist om, at et ubehageligt Optrin havde fundet Sted mellem Fader og Søn, og forskemt ved den unge Mand's Mangel paa Tillid til ham, erklærede han at Magistratens Fremgangsmaade var overeensstemmende med Ret og Billighed, ligesom han ogsaa paa stod, at Sønnen baade i Guds og Mennekeses Dine var meget straffskyldig, dersom han paa den fjerneste Maade havde foranlediget Faders drens Død.

Ludvig yttrede intet mere om denne Sag, men den følgende Morgen var han forsvunden. Nu kom hele Staden i Oprør. Magistraten ansaae sig for berettiget til at forsegle Alt, da Huusholdersken erklærede, at den unge Mand midt om Natten havde forladt Hu-

set med Randsfelen paa Rasken. Endnu den samme Formiddag blev Liget gravet op, og Lægerne anstillede en Undersøgelse, hvoraf Resultatet blev: at umiskjendelige Spor tydede hen paa en voldsom Død. De blaa, med Blod underløbne Pletter paa den Dødes Hals, vidnede om, at den gamle Pohling med Magt var bleven qvalt. Man sendte derfor siebliffelig Stikbreve efter den formentlige Morder, og Undersøgelsen gik imidlertid sin Gang. Gæsternes Udsagn i Wiinskjældereren, som havde været Vidner til den Anklagedes ophidsede Stemning, bekræftede Mistanken. Huusholderstuen, som var bleven arresteret, vidste ingen Bested om nogen Strid mellem Fader og Søn, de blaa Pletter paa den Dødes Hals havde hun tilligemed Lægen anseet for Følgen af et Slagflod. Ved Undersøgelsen i Huset fandt man Intet, som kunde bidrage til Sagens Oplysning; kun røbede de uordentlig sammenkastede Brevstuber i den Gamles Chatol, saavel som den paafaldende Mangel paa rede Penge, at den Undvegne havde forsynet sig med en anseelig Deel Rejsepenge. Papirerne vare deels Sonnens Breve fra Frankfurt og Lyon, deels Regninger og andre Documenter. De sidste bleve henlagte til Acterne tilligemed Brevene, for i paakommende Tilfælde at kunne afbenyttes.

Kort efter lykkedes det en af Politibetjenterne at komme paa Spor efter den Undvegne. En reisende Haandværkssvend havde mødt ham paa Grændsen, og givet nærmere Oplysning om hans Opholdssted. Man traf nu de fornødne Anstalter til den Bortflygtedes Paagribelse, og det varede ikke længe før man fandt ham i en Kro paa Grændserne. Hans Forvirring og Uroslighed overbeviste snart de Tilstedeværende om, at han var den Undvegne, og under tilstrækkelig Bedækning blev han sendt tilbage til Staden.

Neppe havde Rytet om hans Paagribelse stadfæstet sig, for Unge og Gamle strømmede ud af Portene, for at gaae ham imøde. Den almindelige Forbittretse voxte endmere ved den Fanges trodsige Mine og ved den Uforskammethed, hvormed han under Ustydighedens Raabe søgte at skjule sin Udsærd. Det første Forhør ledte imidlertid ikke til noget Resultat. Han nægtede med Bestemthed enhver Voldsgjerning; vel indrømmede han, at have havt en Ordstrid med Faderen, men Aarsagen til denne angav han at være en indløben Bestilling paa Sølotsi, som levende havde mindet Faderen om Sønnens Træfald fra hans Haandtering, hvisaarsag den Gamle havde overøst ham med bittere Bebrejdelser. Og saa han var bleven hidsig, men strax efter havde han forsøiet sig bort, for at lade sin Brede affjøles. Den nævnte Bestilling blev virkelig funden blandt den Gamles Papirer. Alle hans følgende Udsagn stemmede overeens med Huusholderkens, Uhrmagerens og Chirurgen. Paa Spørgsmaalet om, hvad der havde bevæget ham til at undvige, paaastod han, at det strax efter Faderens Død havde været hans Hensigt at reise, for at adspredde sig, da den affkyelige Mistanke om Fadermord havde bedrøvet og forvirret ham i den Grad, at han ikke længer kunde holde det ud i sin Fædreneby. De tredive Daler i Guld og dobbelt saamange i Sølv, som man havde fundet hos ham, tilstod han at have taget ud af Faderens Chatol, med Tilføiende, at de vel vare hans lovlige Eiendom. Iøvrigt viste han megen Fætning og Roilighed, saa at Dommerne endog begyndte at blive uvisse om han var Skyldig eller ikke. Kun den offentlige Mærning blev uforandret; man paaastod, at det var himmelsraabende dersom dette Menneske skulde undgaae den retfærdige Straf, eller endog oven i Kjøbet nyde Frugterne af sin Udaad, ved at arve den Gamles Formue. Ud:

faldet af Undersøgelserne syntes imidlertid for en Deel at være afhængig af Medicinalcollegiets Svar angaaende den Udsødes voldsomme Endeligt, og dette saae man nu med spændt Forventning imøde.

Strax i Begyndelsen af Forhøret havde En af Bidsiderne i Retten ytret, at en Anden mulig kunde være trængt ind i Huset for at stjæle, og at Denne havde begaaet Mordet under Sønnens Fraværelse. Denne sandsynlige Forudsætning blev imidlertid ved Husholderskens og Sønnens Udsagn snart befunden at være ugrundet. Paa engang vandt denne Forimodning i Styrke derved, at man fra en langt bortliggende Jurisdiction erholdt Efterretning om, at det i Stiftbrevet betegnede Menneske der var bleven arresteret. Vel afveeg hans Personlighed i adskillige Punkter, saavelsom hans Klædedragt, men hans egen Tilstaaelse, at han var Ludvig Pohling, opløste enhver Tvivl.

Saa snart denne Efterretning var bleven bekjendt, opstod det almindelige Rygte, at den Grebne var den gamle Pohlings virkelige Søn, men at den man hidtil havde anseet derfor, kun var en Bedrager, som havde spillet den Andens Rolle. Endogsaa Dommerne, som i Begyndelsen havde været af anden Mening, bleve strax ved det næste Forhør omstemte. Thi neppe havde man forebragt den Anklagede Efterretningen om den anden Ludvig Pohling, før han begyndte heftig at skjæbe. Hans Svar bleve nu forvirrede og modsigende, hans Fatning gik over til en usikker Vaklen mellem Trodsighed og Forsagthed, og da En af Dommerne hævdede Forhøret med den Erklæring, at den Andens Ankomst vilde bringe Sandheden for Dagen, og at den Anklagedes haardnakkede Nægten kun vilde forværre hans Sag, faldt Synderen paa Knæ og bad med sønderknust Stemme om Naade.

Da hans følgende Udsagn i alle væsentlige Punkter stemte overeens med den virkelige Pohlings, ville vi forlade ham, og kortelig fortælle Sagens sande Sammenhæng:

Anton Kettlinger — saaledes heed Forbryderen — en Elsassers, lærte Uhrmagerkunsten i Genf, og erhvervede sig deri en ikke ringe Grad af Færdighed. Berøvet al Understøttelse ved Forældrenes Død, søgte han sit Udkomme andersledes, og kom saaledes til Lyon. Her var det, at den unge Pohling, uden at kjende ham, for første Gang blev et Offer for den uheldige Liighed, som fandt Sted mellem Begge. Kettlinger havde indladt sig i et Forhold, som kostede ham en betydelig Deel Penge, og derved aldeles ødelagde hans Moralitet. Af Fortvivlelse besluttede han at gaae i Krigstjeneste. Dette Forsæt angrede ham imidlertid snart, og ved Flugten unddrog han sig Nødvendigheden at opfylde de indgangne Forpligtelser. En Soldat troede at have seet, hvorledes den Flygtede var gaaet ind i en Guldsmeds Huus; man lurede paa ham, og den uskyldige Pohling blev greben i hans Sted, og som fransk Husar sendt til et i Polen staaende Regiment. Han prøvede forgjæves paa at oplyse Vildfarelsen, den uheldige Liighed talte imod ham. I Lazarethet ved Smolensk traf han senere sammen med Kettlinger, som saa Uger efter sin Flugt var bleven greben og havde maattet følge de franske Orne. Efter den første Samtale begreb den unge Pohling lettelig Aarsagen til sin uheldige Skjebne, og den fælleds Ulykke forenede Begge noiere. Kettlinger erfoer af sin Ven endogsaa de ubetydeligste Træk af hans Ungdomslev, og fortalte til Gjengjæld sit Livs Omvæxlinger. Imidlertid forværredes Pohlings Sygdom, og med Døden for Dinene anbetroede han Kettlinger sit Uhr og sin Brevtaske, idet han paalagde ham at bringe Faderen begge

Dele. Pludselig lød Skriget, at Fienderne vare i Anmarsch, og en almindelig Flugt paafulgte. Da Lazarets Hæder gik op i Flammer, meente Kettlinger, at hans Ben var omkommen tilligemed de øvrige Syge, og sendte ham et medlidende Suk som det sidste Farvel tilbage paa sin Vandring til Fædrelandet. Efter utallige Besværligheder naaede han Pohlings Fødeby, hvor han haabede at finde Huusly, ved at aflevere den Dødes Eienedom. Thi at dette havde været hans fulde Alvor, og at kun Røden havde tvunget ham til at stille sig ved Uthret og de i Brestassen værende Penge, paastod han, og man kan vel heri skjænke ham Tiltro. Men med disse Gjenstande syntes ogsaa hans gode Genius at være vegen fra ham, thi fra nu af uddannede sig den Plan i hans Indre, at benytte den paaafaldende Liighed, som han havde med den unge Pohling. Ifølge denne Plan skulde Faderens Indbildning, at han var den længe savnede Søn, indbringe ham en dygtig Sum Penge, med hvilken han i Tiden havde i Sinde at forføie sig bort. Senere faldt det ham ind, at Ludvig uden al Tvivl var død, og at det var Daarskab ikke at ville træde i hans Sted som Arving af den hele Formue. Han meente derved at vise den forladte Fader den største Tjeneste og at den Afdøde selv vilde have billiget dette Forsæt, dersom han i levende Live havde aabenbaret ham det.

Han overlagde nu alle Omstændigheder, som vare ham bekjendte af Ludvigs tidligere Liv, udjevnedes i Forveien enhver Modsigelse, og spillede senere sin Rolle, overeensstemmende med disse snildt udtænkte Forholdsregler. Et eneste Punkt truede imidlertid med at blive den farligste Klippe for ham, og dette var — hans Haaendsskrift. I hvormegen Umage han end gjorde sig med at eftermale et i Ludvigs Portefeuille fundet Brev, lykkedes det ham alligevel ingenlunde i den Grad, til at

han havde kunnet sætte sig ud over den naturlige Frygt at blive røbet ved denne Omstændighed. Han søgte vel at berolige sig med, at der vel i den første Tid ikke vilde blive noget at skrive, og at han senere vilde kunde erhverve sig Færdighed i at efterligne den unge Pohlings Haand, men desuagtet blev denne Omstændighed Anledningen til hans Fordærvelse. Thi Faderen havde efterhaanden fattet Mistanke om, at han ikke var den han udgav sig for, da han oftere gjorde sig skyldig i Modsigelser, og især paa alle mulige Maader, under tomme Paaskud søgte at undgaae Leiligheden til at skrive Dokumenter af for Faderen. Ogsaa havde Denne lagt Mærke til, at Kettlinger hemmelig affrev Sønnens Breve. Alt dette fik man at vide af den Anklagede, og det syntes at være nøie overeensstemmende med Sandheden.

Dagen da Mordet skete, skulde det ovenfor omtalte Brev, som indeholdt Besvillingen paa Solbriet, have været besvaret. Sønnen vægrede sig som sædvanlig for at gjøre det, og angav Provenhret som Undskyldning. Da blev den Gamle heftig forbittret over at maatte afslaae det loffende Tilbud, hans Mistanke vaagnede med dobbelt Kraft, og han trak efter en hidsig Drdstrid sin Kjole paa, for at hente Uhrmageren, som den der i nærværende Tilfælde bedst vilde kunne afgjøre Sagen. Kettlinger styrtede nu rasende ind paa den Gamle, som forgjeves søgte at værges sig mod Overmagten; Morderen fastede ham om i Sengen og qvælte ham med Hals-tørklædet, dog paa stod han i Forhøret, at han ingenlunde havde troet ham død, hvorfor han ogsaa strax var ilet bort efter Hjelp. Man kunde imidlertid ikke skjænke ham nogen Tilro i dette Punct, og han blev erklæret skyldig i Drabet. Kun den af det medicinske Facultet anerkjendte Mulighed, at et Slagstod under de nævnte

Omstændigheder havde været paa Veien eller havde forenet sig med den Gamles Ansirengelse i at forsvare sig, gjorde at Dommen blev formildet til Fængselsarbejde paa Livstid. Mange vilde ansee denne Dom for altfor kumfældig i Sammenligning med Handlingen, Andre meente, at den var for haard. Vi ville ikke foregribe Læserens Dom i denne Henseende, men kun tilføie nogle Ord om Ludvig Pohlings Tilbagekomst, og Kettlingers endelige Stjebne.

Ludvig Pohlings Ankomst til Staden lignede et Triumftog; tusinde Stemmer raabte: „Dette er Ludvig Pohling! Hvor have vi dog før haft vore Dine?“ Mængden trængte sig omkring hans Vogn, vaade Dine og udstrakte Hænder bode ham Velkommen. Ingen vidste endnu hoorledes det Hele hængte sammen, men Alle indsaae alligevel deres Bildfarelse med Hensyn til Bedrageren, som havde spilt Ludvigs Rolle. Imidlertid fandt virkelig en paafaldende Liighed Sted mellem Begge, i Særdeleshed i Stemmens Klang. Vel fandtes der ogsaa flere Forskjelligheder, men det var naturligt, at Faderen saavel som de Andre i Byen maatte falde paa den Tanke, at tre Aars Graværelse og saamange udsandne Gjenvordigheder havde forarsaget de nævnte Afvigelser. Efter Tilskaaelsen af Mordet ønskede Kettlinger en Sammenkomst med Ludvig. Denne indfandt sig hos den Dømtte, der viste alle Tegn paa en oprigtig uhyklet Anger. Han bad Ludvig om at tilgive sig Faderens Drab, og den godmodige unge Mand forlod ham først efter at have udsønet sig med ham. Om Ratten berøvede Kettlinger sig selv Livet, ved at naabne Aarerne paa sig med en Pennekniv. Denne hans frivillige Død udsønedes for en Deel den offentlige Mening mod Forbryderen; det var som om denne selvpaalagte Straf havde rensset ham i Folkets Dine for

den begangne Brøde. Man fandt senere Blomster strøede paa hans Grav, og om end Læseren maa misbillige dette, vil han dog ikke, erindrende sig den menneskelige Skrøbelighed, kaste den første Steen paa Selvmorderens Hvilested.

Carl Sebald.

Forhandlingerne.

Et Eventyr.

En af Tydsklands betydelige Stæder levede for mange Aar siden en Skoflækker med sin Kone. Om Dagen sad han paa Gadehjørnet og flakkede Skoe og Tøffer, og forfærdigede vel ogsaa nye, naar Nogen vilde betro ham dertil; men da maatte han altid først indkjøbe Læder, thi han var fattig og havde intet Forraad. Hans Kone solgte Urter og Frugt, som hun plantede i en lille Have udenfor Porten, og mange Folk kjøbte gjæne hos hende, fordi hun var reenligt og net flædt, og vidste at udbrede sine Varer paa en indbydende Maade.

Begge disse Folk havde en smuk Dreng paa otte Aar, med et behageligt Ansigt, og af sin Alder allerede temmelig stor. Han pleiede sædvanlig at sidde ved Siden af sin Moder paa Frugttorvet, og undertiden hjalp han vel ogsaa Pigerne og Koffene, der gjorde betydelige Indkjøb hos Skoflækkerkone, med at bære Frugterne hjem, og sjelden kom han tilbage fra saadan en Gang, uden at medbringe en Blomst, et Penge-

stykke, eller en Kage, thi disse Rokkes Herstaber saae det gjerne, at man bragte den smukke Dreng hjem med, og begavede ham altid rigeligt.

En Dag sad Skomagerens Kone som sædvanligt paa Torvet; foran sig havde hun nogle Kurve med Raal, alle Slags Urter og Frøe, og en mindre Kurb med tidlige Pærer, Æbler og Aprikoser. Den lille Jacob, saaledes heed Drengen, sad ved hendes Side og ndraabte Bæerne med lydelig Stemme: „Herhid, Folk! See, hvilken Røn Raal, hvilke velsugtende Urter! — Tidlige Pærer, Piger! — Æbler, røde Æbler og Aprikoser! Bær saa god! Min Moder giver godt Kjøb!“ — Saaledes raabte Drengen. Da kom en gammel Kone over Torvet; hun saae noget pjaltet og forrebet ud, havde et lille spidst Ansigt, der af Alderen var bedækket med Rynker, dertil røde Dine, og en spids, buet Næse, der stræbte ned imod Hagen; hun gik ved en lang Stok, og dog kunde man egentlig ikke sige, at hun gik, thi hun vraltede og vakkede fremad, som om hun hvert Dieblisk skulde falde om og slaae den spidse Næse mod Brostenene.

Skomagerens Kone betragtede denne Kvinde opmærksomt. Hun havde nu i fulde sexten Aar siddet paa Torvet hver Dag, men aldrig havde hun bemærket en saa besynderlig Skikkelse. Uvilkaarligt forskrækkedes hun, da den Gamle hinkede hen imod hende og blev staaende ved hendes Kurve.

„Er I Hanne, Frugthandleressen?“ spurgte den Gamle med en sng, strigende Stemme, idet Løvedet uophørligt rokkede frem og tilbage.

„Ja, til Tjeneste!“ svarte Skomagerkone: „Vilker I noget?“

„Vi vil see! Vi vil see! Urterne! Lad os see Urterne, som Du har, hvad jeg behøver?“ svarte den Gamle, bøjede sig ned over Kurvene, og samlede om-

fring i dem med et Par mørkebrune, hæslege Hænder, greb derpaa Urterne med sine lange Wedderkoppsingre og bragte dem op til den spidse Næse, hvorpaa hun lugtede til dem, den ene efter den anden. Det skjar Skoflækkerkonen i Hjertet, da hun saa den gamle Kone haandtere saaledes med hendes sjeldne, ziirligt udbredte Urter, men hun vovede ikke at sige noget, thi Kjøberen havde jo Lov til at bese Varene, og desuden følte hun en vis forunderlig Frygt for den gamle Kone. Da denne havde mynsfret den hele Kurb, mumlede hun: „Daarligt Gods! Slette Urter! Intet af Alt, hvad jeg vil have. Alting langt bedre for h. v. tredsindstyve Mar siden. Daarligt Gods! Daarligt Gods!“

Disse Ord fortrod den lille Jacob. „Hør, Du er en uforfæmmet, gammel Kjelling! raabte han vred: Først farer Du med Dine stygge, brune Singre omkring i de smukke Urter, og knuger dem sammen, saa holder Du dem op til Din lange Næse, saa at Ingen, der har seet det, gider købe af dem, og nu skjælder Du endogsaa vore Varer ud for daarligt Gods, skjøndt Hertzogens Rok køber Alting hos os!“

Den gamle Kone stlede til den modige Dreng, loe modbydeligt og sagde med hæs Stemme: „Sønnike, Sønnike! Saa min Næse behager Dig, min smukke, lange Næse! Du skal ogsaa saa en, midt i Ansigtet til ned over Hagen.“ Medens hun talte saaledes samlede hun i den anden Kurb, hvor Kaalen laae. Hun tog de herligste, hvide Kaalhoveder i Haanden, knugede dem sammen, fastede dem derpaa igjen uordentligt i Kurven og mumlede atter: „Slette Varer, daarlig Kaal!“

„Rok dog ikke saa afføveligt med Hovedet! raabte den Lille: Din Hals er jo saa tynd som en Kaalstok; hvor let kunde den ikke brækkes over, og saa falder jo

Dit Hoved ned i Kurven til de Andre. Hvem vilde da købe?"

"Saa Du holder ikke af tynde Hals! Ioe den Gamle: Slet ingen skal Du faae! Dit Hoved skal stikke dybt mellem Skuldrene, for at den lille Krop ikke skal tabe det!" —

"Ser dog ikke saadan taabelig Snak med den Lille! sagde endelig Skomagerens Kone, opbragt over den lange Vælgen, Mynstren og Lugten: Hvis I vil købe noget, saa skynd Jer. I jager mig jo alle mine andre Kunden bort!"

"Nu, som Du vil! raabte den Gamle forbittrt: Disse sex Raalhoveder kjober jeg; men see, jeg maa støtte mig paa min Stof og kan ikke bære noget; tillad Din lille Søn at bringe mig Varene hjem; jeg vil belønne ham derfor."

Den Lille græd og vilde ikke gaae med, men Moderen befalte ham det alvorligt, fordi hun dog syntes det var Synd, at den Gamle skulde slæbe paa saadan en Byrde; halvt grædende adlød han, samlede Raalhovederne sammen i et Torklæde, og fulgte med den Gamle over Torvet.

Det gik just ikke meget hurtigt for hende, og der hengik næsten tre Kvarteer, inden de kom hen i en gandske affides Deel af Byen, og endelig standsede udenfor et faldefærdigt Huus. Der trak hun en gammel, rusten Kogle op af Lommen, stak den ind i Nøglehullet, og pludselig sprang Døren op med et Brag. Men hvor blev den lille Jakob overrasket, da han traadte ind. Det Indre af Huset var udsmykket paa det Prægtigste. Loftet og Væggene vare af Marmor, Meublerne af det skønneste Ibenholt, indlagte med Guld og flebne Stene, men Gulvet var af Glas og saa glat, at den Lille et Par Gange gled ud derpaa og faldt. Men den Gamle trak en lille Sølopibe frem af Lommen, og stødte i den,

saa at det klingrede i hele Huset. Da kom strax nogle smaae Marsvin ned af Trappen; men Jakob blev gandske underlig tilmode, da han saa dem gaae opret paa Bagbenene, og bemærkede, at de isfædetfor Skoe havde smaae Noddeskaller paa Poterne, vare isorte menneskelige Klæder, ja endogsaa bare smaae Hatte efter den nyeste Mode paa Hovederne. „Hvor ere mine Søster, doerne Paf? raabte den Gamle og slog med Stokken efter dem, saa at de jamrede og peeb: Hvor længe skal jeg vente?“

Hurtigt sprang de op af Trappen, og kom snart tilbage med et Par Skaller af en Kokusnød, indvendigt beklædte med Læder, hvilke den Gamle behændigt stak paa Fødderne.

Nu var det forbi med hendes Brasten og Valsen. Stokken kastede hun fra sig og gled med stor Hurtighed hen over Glasgulvet, idet hun førte den lille Jakob med sig ved Haanden. Endelig standsede de i et Kammer, der var forsynet med alle Slags Husholdningsgeraad, der kunde egne sig for et Kjøkken, Skjænt Bordene af Mahagonitræ og Sophaerne, der vare bedækkede med rige Tæpper, snarere passede for et Prægtkabinet. „Sæt Dig, Sonenike!“ sagde den Gamle ventligt, idet hun trykkte ham ned i et Sopha hjørne og stillede et Bord hen foran ham, saa at han ikke mere kunde komme frem: Sæt Dig! Du har haft en tung Byrde, Menneskehovederne ere ikke saa lette, ikke saa lette!“

„Men Moer! Hvad er det for en underlig Snak! raabte den Lille: Træt er jeg vel, men det er jo Kaalshoveder, jeg har baaret, som J har kjøbt af min Moder.“

„Ei, der er Du galt underrettet!“ loe den Gamle, tog Laaget af Kurven, og fremtog et Menneskehoved, som hun holdt ved en Haarduff. Den Lille var ude af sig selv af Skræk; han kunde ikke begribe, hvorledes dette gik til, men han tænkte paa sin Moder; hvis man erfar

rede noget om disse Menneſkehoveder, tænkte han ved ſig ſelv, vilde hans Moder viſt blive anklaget.

„Nu maa jeg ogsaa belønne Dig, fordi Du er ſaa artig! mumlede den Gamle: Slaae Dig lidt tiltaals, ſaa ſkal jeg lave Dig en Suppe, ſom Du ſkal huſke hele Dit Liv.“ Saaledes talte hun og peeb igjen. Da kom forſt en Mængde ſmaa Marſviin i menneſkelige Klæder; de havde Kjøkkenforklæder om ſig, og i Beltet ſtaf Skeer og Transcheerknive; efter dem hoppede en Mængde ſmaa Ceghorn ind; de vare iſerte vide tyrkiſke Beenklæder, giſ opreiſte og bare ſmaa grønne Huer paa Hovederne. Diſſe ſyntes at være Rokkedrenge, thi de klattrede med ſtor Hurtighed op ad Bæggene, og bragte Pander og Fæde, Æg og Smør, Urter og Meel ned, hvilket de bare hen paa Skorſtenen; der ſyſlede den Gamle ret ibrigt, og den Lille ſaae hvilken Umage hun gjorde ſig, for at lave ham noget rigtigt Godt. Nu knyttrede Jlden, Gryden dampede, en behagelig Lugt ud; bredte ſig i Værelſet, den Gamle rendte frem og tilbage, Ceghornene og Marſvinene efter hende, og ſaa ofte hun kom forbi Skorſtenene, kiggede hun med ſin lange Næſe ned i Potten. Endelig begyndte det at ſprudle og ſyde, en Damp ſteg frem af Potten, og Skummet ſlod ned i Jlden. Hurtigt tog hun Gryden af Jlden, gjød noget af dens Indhold i en Sølvskaal, ſom hun ſatte hen for den lille Jakob.

„See der, Sønnike! ſagde hun: Spiis nu denne Suppe, ſaa ſaaer Du Alt, hvad der behager Dig hos mig. Du ſkal ogsaa blive en duelig Kok, for at Du dog kan blive til Noget, men Urten, nei Urten ſkal Du aldrig finde, — hvorfor havde Din Moder den ikke i ſin Kuv?“ — Den Lille forſtod ikke ret hvad hun ſagde, men deſto mere henvendte han ſin Opmærksomhed paa Suppen, der ſmagte ham gandske fortræffeligt. Hans Moder havde vel tillavet ham mangan en velsma:

gende Ret, men en saadan Suppe havde han aldrig smagt. Duften af de fine Urter og Rødder steg frem af Suppen, derhos havde den en passende Blanding af Sædt og Syrligt. Medens han endnu smagte paa de sidste Draaber af den kostelige Epise, antændte Mars svinene en arabisk Røgelse, der i blaalige Skyer søvevede hen over Bærelset; stedse tættre bleve disse Skyer af Røgelsen, hvis Lugt frembragte en bedøvende Virkning paa den Lulle. Hvormeget han end tilraabte sig selv, at han maatte hjem til sin Moder, sank han dog bestandig tilbage i en halv Slummer, og endelig sov han virkelig ind paa den gamle Kones Sopha.

Forunderlige Drømme bemægtigede sig ham. Det forekom ham, som om den Gamle afflædte ham, og iførte ham Huden af en Egehorn. Nu kunde han springe og flattere som disse; han maatte nu omgaaes med Egehorn og Marsvin, der vare meget dannede og artige Folk, og med dem deelte han Tjenesten hos den gamle Kone. Først blev han brugt som Skopudser, d. r. s. han maatte indsmøre i Olie de Rokusfalter, som den Gamle brugte som Tøfler, og gjøre dem blanke ved Gnidning. Da han nu i sin Faders Huus var bleven holdt til lignende Arbejder, gik dette særdeles flink; et Aars Tid efter omtrent drømte han atter, at han blev brugt til et finere Arbejde; han maatte nemlig tilliges med nogle andre Egehorn fange Soelgran, og, naar de havde nok, sigte dem igjennem det fineste Haarsold. Den Gamle ansaae nemlig Soelgran for det Allerfineste, hvorfor hun ogsaa, da hun ikke godt kunde tygge — thi hun havde ikke en eneste Tand — lod sit Brød til: laves af Soelgran.

Efter nok et Aars Forløb, drømte han, som han imellem de Tjenere der indsamlede Drik til den Gamle. Man maa nu ikke troe, at hun til dette Brug havde ladet grave en Cisterne, eller opstille et stort Kar i Gaards

den til at opfange Regndraaberne, — nei, det gif meget finere til! Jacob og de smaae Eeghorn maatte i Høstnøddeskaller opfange Duggen af Roserne, — og dette var den Gamles eneste Drik! Da hun nu drak betydeligt meget, kan man let tænke sig, hvor vanskeligt dette Arbejde var. — Det følgende Aar blev han sat til at forrette den indre Tjeneste i Huset; han maatte nu reengjøre Gulvene, men da disse vare af Glas, hvori ethvert Pust er synligt, var dette Arbejde heller ikke let. De maatte derfor binde linnede Klæder om Fødderne, og dermed fare omkring i Værelserne. I det fjerde Aar kom han i Kjøkkenet. Dette var en Vrespost, som man først efter lang Prøvelse kunde opnaae. Der tjente Jakob sig op fra Kjøkkendreng til første Postleibager, og opnaaede en saa ualmindelig Duellighed og Færdighed i Alt, hvad der henhører til Kjøkkendepartementet, at han ofte maatte forundre sig over sig selv. De vanskeligste Sager, Postleier af tohundrede Slags Essentser, Supper af alle Slags Urter, Alt lærte han, Alt forstod han at tillave ligesaa hurtigt, som kraftigt.

Saaledes havde han omtrent tilbragt syv Aar i den Gamles Tjeneste, da befalte hun ham en Dag, idet hun tog Rokusskoene paa Fødderne, samt Kurven og Krykkerstokken i Haanden, for at gaae ud, at han skulde plukke hende en Høne, stoppe den med Urter, og stege den smukt brunlig og gul til hun kom tilbage. Han gjorde det efter Kunstens Regler. Han dreiede Halsen om paa Hønen, fogte den i varmt Vand, plukkede Fjedrene af, stræbde derpaa Skindet, saa at det blev glat og reent, og tog Indvoldene ud. Derpaa begyndte han at samle de Urter, hvormed han skulde stoppe Hønen. Ved denne Leilighed opdagede han i Kjøkkenet et Skab i Væggen, som han aldrig før havde seet, og hvortil Dørrene stode halvt aabne. Han gif nysgjerrig nærmere, for at see hvad det indeholdt, og see, der stode en Mængde Kurve

derinde, hvorfra der udsfrømmede en stærk og behagelig Lugt. Han aabnede en af dem, og fandt, at de indeholdt Urter af en besynderlig Skikkelse og Farve. Stænglerne og Bladene vare blaagrønne, og bare en lille Blomsterkalk af en brændende rød Farve, bebræmmet med Guld; eftertænkksom betragtede han denne Blomst, lugtede til den, og af Bægeret udsfrømmede da den samme stærke Lugt, som allerede engang havde duftet ham imøde fra den Gamles Suppe. Men denne Lugt var saa stærk, at han begyndte at nyse, og nyste stedsse heftigere, indtil — han endelig vaagnede under Nysen.

Der laae han paa den Gamles Cophæ og stirrede forundret omkring sig. „Nei, hvor man dog kan drømme levende! sagde han til sig selv: Nu vilde jeg dog have sovet paa, at jeg var en lille Eeghorn og Kammerat med Marsviin og deslige, og at jeg tillige var en dygtig Rok. Hvor Moder vil lee, naar jeg fortæller hende alt dette! Men blot hun ikke vil skjænde, fordi jeg er falden i Søvn i et fremmed Huus, istedetfor at hjælpe hende paa Torvet!“ Under denne Monolog reiste han sig op, for at gaae hjem; hans Lemmer vare endnu gandske stive af Søvn, isærdeleshed hans Nakke, thi han kunde slet ikke bevæge sit Hoved frem og tilbage; han maatte ogsaa lee af sig selv, at han endnu var saa søvnig, thi hvert Øieblik, inden han saa sig for, stødte han Næsen mod et Skab eller en Væg, eller slog den, naar han hurtigt vendte sig om, paa Dørstolpene. Eeghornene og Marsvinene løb jamrende omkring ham, som om de vilde ledsage ham, og han loffede ogsaa af dem, da han stod paa Dørtærskelen, thi det var ret nydelige Smaaadyr, men de smuttede hurtigt tilbage paa deres Noddeskaller, dog hørte han endnu langt borte deres Jamren.

Det var en temmelig affides Kant af Byen, den Gamle havde ført ham hen i, og han kunde neppe finde

Nede i de snevre Gader, hvori der tillige var en betydelig Trængsel. Uidentivt, forekom det ham, maatte der være en Dverg i Nærheden, thi overalt hørte han raabe: „Jh, see den hæslige Dverg! Hvor kommer den Dverg fra? Ei, hvad han dog har for en lang Næse, og ser, hvor Hovedet stikker dybt nede mellem Skuldrene!“ Til enhver anden Tid var han altfor gjerne løbet med efter dette Syn, men nu maatte han skynde sig, for at komme til sin Moder.

Han blev gandske ængstelig tilmode, da han naaede Torvet. Moderen sad der endnu og havde langt fra ikke udsolgt sine Frugter; han kunde altsaa ikke have sovet meget længe, dog forekom det ham, at hun saae meget sorgmodig ud, thi hun anraabte ikke de Forbigaaende om at købe, men støttede Hovedet i Haanden, og da han kom nærmere, syntes det ham, at hun var blegere end ellers. Han var uvis om hvad han skulde gjøre; endelig fattede han Mod, sneg sig hen bag hende, laae forrolig sin Haand paa hendes Arm og sagde: „Lille Moder! Hvad feiler Dig? Er Du vred paa mig?“

Konen vendte sig om til ham, men foer forfærdet tilbage med et Skrig: „Hvad vil Du mig, hæslige Dverg! raabte hun: Bort, bort herfra! Jeg holder ikke af saadanne Narrestreger.“

„Men Moder! Hvad feiler Dig? spurgte Jakob: Du er vist ikke vel? Hvorfor vil Du jage Din Søn fra Dig?“

„Jeg har alt sagt Dig, Du skal gaae! raabte Hanne opbragt: Hos mig fortjener Du Intet med Dine Gjøglerier, Du stygge Misfoster!“

„Ja, i Sandhed! Gud har berøvet hende Forstandens Lys! sagde den Lille bekymret til sig selv: Hvorledes skal jeg dog nu saae hende bragt hjem? Lille, søde Moder, saa vær dog fornuftig; see ret paa mig! Jeg er jo Din Søn, Din Jakob!“

„Nei, nu gaaer det for vidt! raabte Hanne til sin Naboerske: See blot den hæslige Dverg der! Han staaer og jager mig alle mine Kunder bort, og vover desuden at spotte med min Ulykke. Den Uforstammede! Han siger til mig: jeg er jo Din Søn, Din Jakob!”

Nu reiste Naboerskerne sig, og begyndte at udfjælde ham dygtigt, fordi han spottede den arme Hannes Ulykke, der for syv Aar siden var bleven frastjaalet sin deilige Dreng, og truede samtlig med at overfalde og mörbante ham, hvis han ikke pakkede sig strax.

Den stakkels Jakob vidste ikke hvad han skulde troe om alt dette. Han var jo dog, forekom det ham, imorges tidlig gaaet med sin Moder paa Torvet, hvor han havde hjulpet hende med at opstille Frugterne, derpaa havde han fulgt den Gamle hjem, havde spist en Suppe og faaet sig en lille Søv, og nu var han der igjen, og dog talte Moderen og Naboerskerne om syv Aar; og de kaldte ham en hæslig Dverg. Hvad var der da foregaaet med ham? Da han saae, at Moderen slet ikke vilde høre ham, kom Taarerne ham i Øinene, og han gif sorgmodig ned ad Gaden til det lille Skuur, hvori hans Fader om Dagen flikkede Skoe. Jeg vil dog see, tænkte han ved sig selv, om han heller ikke vil kjendes ved mig; jeg vil stille mig ved Døren og tale med ham. Da han var kommen til Skomagerens Skuur, stillede han sig ved Døren og saae ind. Mesteren var saa ivrig beskæftiget med sit Arbeide, at han slet ikke bemærkede ham; men da han tilfældigviis kastede et Blik til Døren, lod han Skoe, Traad og Syt falde paa Jorden, og raabte forfækket: „For Guds Skyld! Hvad er det, hvad er det?”

„God Aften, Mester! sagde den Lille, idet han traadte ind: Hvor gaaer det Eder?”

„Slet, slet, lille Herre! svarte Faderen til Jakobs store Forundring, thi han syntes slet ikke at kjende ham: Arbeidet vil ikke ret gaae fra Haanden. Jeg er alene og bliver gammel, og det er mig for dyrt at holde en Svend.“

Men har I da ingen Søn, der kunde række Eder en Haand ved Eders Arbeide?“ spurgte den Lille.

„Jeg havde rigtignok En, han heed Jakob, og kunde nu være en flink, raff Knegt paa tyve Aar. Han kunde have gaaet mig tilhaande. Allerede da han var tolv Aar forstod han meget af Haandværket. Derhos var han smuk og behagelig, han vilde have skaffet mig Kunder. Men saaledes gaaer det i Verden!“

„Men hvor er da Eders Søn?“ spurgte Jakob Faderen med skjælvende Stemme.

„Ja, det maa Gud vide! var Svaret: For syv Aar siden blev han stjaalet fra os paa Torvet.“

„For syv Aar siden!“ raabte Jakob forfærdet.

„Ja, lille Herre! For syv Aar siden! Jeg husker endnu, hvorledes min Kone kom hylende og skrigende hjem, fordi han ikke var kommen tilbage; hun havde søgt om ham den hele Dag, uden at finde ham. Jeg tænkte nok altid, at det vilde gaae saaledes; Jakob, var en smuk Dreng, det maa man sige; deraf var min Kone stolt, og hun saae det gjerne, at Folk roste ham, og sendte ham ofte med Frugter eller andet saadant omkring i fornemme Huse. Men, sagde jeg, Byen er stor, og der boe mange flette Folk i den, pas derfor vel paa min Jakob! Og det gik som jeg sagde. En gammel Kone kom mer en Dag hen paa Torvet og kjøbslaaer om Urter og Frugter, endelig kjøber hun saameget, at hun ikke kan bære det selv! Min Kone, den medlidende Sjæl, giver hende Drengen med, og — har ikke seet ham siden.“

„Og det er nu syv Aar siden, siger I?“

Til Foraaret bliver det syv Aar. Vi gik fra Huus til Huus og erkjendte os om ham; Mange havde kjendt og yndet den smukke Dreng, og søgte nu med os, men forgjæves. Heller ikke kjendte Nogen til Konen, der havde taget ham med sig, men en gammel Kone paa halvfemsindstyve Aar sagde, at det kunde maaskee være Frue Urteviis, der hvert halvtredsindstyvende Aar pleier at komme her til Byen, for at kjøbe sig Et og Andet. "

Saaledes talte Jakobs Fader, og hamrede dertil dygtigt løs paa sine Skoe, og trak Sylene langt ud med begge Hænder. Men lidt efter lidt blev det klart for den Lille hvad der var foregaaet med ham, at han nemlig ikke havde drømt, men at han i syv Aar havde opholdt sig hos den gamle Hex. Af Prede og Forbittrelse var hans Hjerter nær ved at briske. Syv Aar af hans Ungdom havde den Gamle frastjaalet ham, og hvad havde han faaet til Erstatning derfor? At han havde lært at blanke Løfler af Eolusnsødder, og reengjøre et Værelse med Glasguld? At han af Marsvinene havde lært alle Kogekunstens Hemmeligheder? Saaledes stod han en god Stund og overtænkte sin Skjebne, da spurgte endelig hans Fader ham: „Behager Eder maaskee, unge Herre, noget af mit Arbeide? Maaskee et Par nye Løfler, eller — tilføiede han smilende — maaskee et Fouteral til Eders Næse?"

„Hvor kommer I til at tale om min Næse? spurgte Jakob: Hvad Kulde jeg med et Fouteral til den?"

„Nu! sagde Skomageren: Enhver sin Lyst. Men det maa jeg sige Eder, at havde jeg saadan en betydelig Næse, lod jeg mig bestemt forfærdige et Fouteral til den af rosenfarvet Glandsælæder. Seer, her har jeg netop et smukt Stykke i Haanden; ja, sagtens vilde jeg komme til at bruge en Alen dertil. Men hvor godt var I saa

ikke forvaret, lille Herre! Saa veed jeg vist, at I ikke stodte Eder paa enhver Dorstolpe eller Vogn, I vilde gaae af Veien for."

Den Lille stod ubevægelig af Skræk, han besøgte sin Næse, den var tyk og henimod to Fod lang. Altsaa havde den Gamle ogsaa forvandlet hans Skikkelse. Derfor kjendte hans Moder ham ikke; derfor skjældte man ham overalt ud for en hæslig Dverg! „Mester! sagde han halvt grædende til Skomageren: Har I ikke et Speil, hvori jeg kunde see mig?"

„Unge Herre! svarte Faderen alvorligt: I er just ikke i Besiddelse af et Udvortes, der kunde gjøre Eder forføngelig, og I har ingen Anslag til hvert Dieblif paa Dagen at betragte Eder i et Speil. Værn Eder altsaa af med det; det er i Særdeleshed hos Eder en latterlig Bane."

„Lad mig dog bare een eneste Gang see i Speilet! raabte den Lille: Tro mig, det er ikke af Forføngelighed!"

„Lad mig med Fred, unge Herre! Jeg eier intet, min Kone har vel et lille Speil, men jeg veed ikke hvor hun har gjemt det. Men er det Eder saa absolut nødvendigt, at beskue Eders Person i et Speil, saa boer her ligeoverfor Barberen Urban; han har et Speil, der er to Gange saa stort som Eders Hoved, og lige saa stort som Eders hele Person; der kan I stille Eders Lyst. Indtil den Tid god Morgen!"

Med disse Ord fulgte Faderen ham gandske høfligt ud af Døren, luffede den, og satte sig atter til sit Arbeid. Men den Lille gik gandske nedslaaet over Gaden til Urban, Barberen, som han kjendte fra gamle Dage. „God Morgen, Urban! sagde han til ham: Jeg kommer, for at bede Eder vise mig en Tjeneste; vær saa god, at lade mig see lidt i Eders Speil."

„Med Fornoielse, der hænger det! raabte Barberen lændende, og hans Kunder, hvis Skjæg han skulde rage,

loe med : J er et smukt ungt Menneske, rank og velvoren, en Hals har J som en Svane, Hænder som en Dronning, og en Stumpnæse, som man vanskeligt skulde finde Mage til. Lidt forsængelig er J rigtignok deraf, det er sandt, men beseer Eder kun ; man skal ikke sige om mig, at jeg af Misundelse har nægtet Eder at see i mit Speil."

Saaledes talte Barberen, og en svingrende Latter gjenslød i Stuen. Men den Lille var imidlertid traadt hen for Speilet og havde beseet sig deri. Taarerne traadte ham i Øinene. „Ja, saaledes kunde Du rigtignok ikke gjenkjende Din Jakob, kjære Moder! sagde han til sig selv : Saaledes saae han rigtignok ikke ud i hine lykkelige Dage, da Du saa gjerne gjorde Dig til af ham !" Hans Øine vare blevne smaae som Evinenes, hans Næse uhyre stor, saa at den hang ned over Munden og Hagen, Halsen syntes reent at være forsvunden, thi Hovedet stak dybt ned mellem Skuldrene, og kun med stor Besværlighed kunde han bevæge det til Høire eller Venstre ; hans Legeme var endnu slet ikke større end for syv Aar siden, da han var tolv Aar gammel, men medens Andrede fra det tolvte til det tyvende Aar voxte i Hviden, var han tiltaget i Bredden ; Ryggen og Brystet vare vidt udbuede, og at see til som en lille, stoppet Sæk ; den tykke Overkrop sad paa tynde, svage Been, der ikke syntes at være denne Byrde voxne ; men desto større vare Armene, der hang langt ned imod Fødderne ; hans Hænder vare grove og bruungule, Fingrene lange og ædderfopagtige, og naar han ret udstrakte dem, kunde han naae med dem til Jorden, uden at bukke sig. Saaledes var den lille smukke Jakob bleven forvandlet til et Misfoster af en Dverg.

Nu tænkte han ogsaa paa hiin Morgen, da den gamle Kone kom til hans Moder paa Torvet. Alt hvad han dengang havde dadlet hos hende : den lange Næse,

de stygge Fingre, Alt havde hun tildeelt ham, kun den lange, skjælvende Hals fattedes.

„Har I nu beskuet Eder ret, min Prinds? sagde Barberen, idet han traadte hen til ham og leende betragtede ham: I Sandhed, der kunde neppe i Dromme foreskomme En et mere komisk Syn. Men jeg vil gjøre Eder et Forslag, lille Mand. Min Barbeerstue er rigtignok temmeligt besøgt, dog i den senere Tid ikke saameget, som jeg ønsker. Grunden hertil er, at min Nabo, Barberen Sæbestum, har faaet sig en Kæmpe i Huset, der lokker Kunderne til. Nu, at blive en Kæmpe er just ingen Kunst, men at blive saadan en net lille Mand, som I, er strax noget Andet. Træd derfor i Tjeneste hos mig, lille Mand; I skal faae fri Bolig, Mad og Drikke, Klæder, Alt skal I faae; derfor har I intet Andet at gjøre, end hver Morgen at stille Eder udenfor min Dør og indbyde Folk. I slaaer Sæbestummet, rækker Kunderne Haandklædet, og kan være forsikkert om, at vi Begge staae os godt derved; jeg faaer flere Kunder, end han med sin Kæmpe, og Eder giver man gjerne en lille Drikkeskilling i Kjøbet.“

Den Lille var oprørt i sit Indre over dette Forslag, at tjene som Løkkesugl for en Barber. Men maatte han ikke taalmodigt finde sig i denne Skam? Han sagde derfor Barberen gandske rolig, at han ikke havde Tid til saadanne Forretninger, og gif sin Nei.

Hadde den gamle Hæx endog skadet hans Udvortes, saa havde hun dog ikke kunnet tilføiet hans Sjæl nogen Skade, det følte han nok; thi han tænkte og følte ikke mere, som for syv Aar siden; nei, han troede, at han i dette Tidrum var bleven klogere og fornuftigere. Han sørgede derfor ikke over Tabet af sin Skjønhed, heller ikke over sit hæslige Udvortes, men kun over at han som en Hund var bleven jaget fra sin Faders Dør. Han besluttede derfor at gjøre endnu et Forsøg hos sin Moder.

Han traadte hen til hende paa Torvet, og bad hende roligt at høre paa sig. Han erindrede hende om hiin Dag, da han havde fulgt med den gamle Kone, han erindrede hende om mange enkelte Begivenheder fra hans Barndom, fortalte hende derpaa hvorledes han i syv Aar havde været hos Feen, og hvorledes hun dengang havde forvandlet ham, fordi han havde havt noget at udsætte paa hende. Skomagerens Kone vidste ikke, hvad hun skulde tænke. Alt havde sin Rigtighed hvad han fortalte om sin Barndom, men naar han da sagde, at han i syv Aar havde været hos Feen, raabte hun: Det er umuligt, der gives ingen Feer!" Og naar hun saae paa ham, afstøede hun den hæslige Dverg, og kunde ikke troe, at det skulde være hendes Søn. Endelig holdt hun det for det Bedste, at tale med sin Mand derom. Hun samlede altsaa sine Kurve sammen, og befalte ham at følge med. Saaledes ankom de til Skomagerens Skuur.

„See engang! sagde hun til Denne: Dette Menneske giver sig ud for vor Jakob. Han har fortalt mig Alting, hvorledes han for syv Aar siden blev stjaalet og forhexet af en Fee.“

„Saa! afbrød Skomageren hende opbragt: Har han fortalt Dig det? Ja bliv Du kun, Skjelm! Jeg har selv fortalt ham Alting for en Time siden, og nu gaader han hen for at narre Dig! Du er altsaa bleven forhexet, Connike! Nu, bliv kun lidt, jeg skal nok løse Fortryllelsen.“ Med disse Ord tog han et Buntt Remme, han nylig havde stjaalet til, og slog løs dermed paa den arme Jakobs Puffel og lange Arme, saa at han freg af Smerte, og grædende løb bort.

I hiin Bye gaves der, som overalt, kun saa medlidende Sjele, der vilde understøtte en Ulykkelig, der villige havde noget Latterligt ved sig. Deraf kom det, at den ulykkelige Dverg hele Dagen maatte gaa omkring uden Spise og Drikke, og om Aftenen maatte

vælge en Kirketrappe, saa haard og kold den end var, til sit Natteteie.

Men da den næste Morgen de første Solstraaler vækkede ham, tænkte han alvorligt paa, hvorledes han skulde friste Livet nu, da Fader og Moder havde forstodt ham. Han søgte sig for stolt til at tjene som Skildt for en Barbeer, han vilde ikke lade sig bruge som Bajas eller lade sig see for Penge. Hvad skulde han gribe til? Da faldt det ham paa eengang ind, at han jo hos Feen havde gjort store Fremstridt i Røgekunsten; han troede, og det ikke med Urette, at kunne veie op med hvilkensomhelst anden Rok, og besluttede at drage Fordeel af sin Kunst.

Saa snart det derfor blev mere levende paa Gaden, og Solen kom rigtig frem, traadte han først ind i Kirken og forrettede sin Bøn. Derpaa tiltraadte han sin Bei. Hertugen, der regjerede over Landet, var en bekjendt Graadser og Lækkermund, der opsogte sine Rokke i alle Verdensdele, og ikke elskede noget høiere end et godt Taffel. Til hans Pallads begav den Lille sig nu. Da han kom til den yderste Port, spurgte Dørvogterne ham om hans Begjering og havde deres Lov af ham; men han forlangte at tale med Overkøkkenmesteren. De loe og førte ham igjennem Forgaardene, men hvor han kom hen, blev Tjenerne staaende, saae efter ham, loe og sluttede sig til ham, saa at lidt efter lidt et uhyre Tog af alle Slags Tjenere bevægede sig opad Palladsets Trappe; Staldkarlene kastede deres Strigler, Køberne løb alt hvad de kunde, Stuepigerne glemte at banke deres Gulvtepper; Alle trængte sig mellem hverandre, der var en Larm, som om Sjenden stod for Portene, og Skriget: „En Dverg! En Dverg! Har I seet Dvergen!“ opfyldte Luften.

Da kom Opsynsmanden over Palladset frem i Døren med et vredt Ansigt og en uhyre Pist i Haanden.

„For Himlens Skyld, I Hunde, hvorfor gjør I saa: dan en Støi? Ved I ikke, at Herren sover endnu?“ og dermed svang han Pidsken, og lod den just ikke saagandske lempelig falde ned paa Ryggen af Staldknegetene og Dørvogterne. „Ak Herre! raabte de: Seer I da ikke, der bringe vi en Dverg, en Dverg, som I vist ikke har seet Mage til.“ — Opsynsmanden gjorde BOLD paa sig selv, for ikke at lee høit, da han fik Die paa den Lille, thi han frygtede derved at tabe noget af sin Værdighed. Han drev derfor de Dørige bort med Pidsken, førte den Lille ind i Slottet, og spurgte efter hans Begjering. Da han hørte at Denne vilde tale med Rjokkenmesteren, svarte han: „Du tager Feil, min Søn! Mig, Palaisforvalteren, er det Du vil tale med. Du vil være Livdverg hos Hertugen, ikke sandt?“

„Nei, Herre! svarte Dvergen: Jeg er en duelig Rok, og forstaaer at tillave alle Slags sjældne Spiser; hav den Godhed at føre mig til Hertugens Mundkok, maaskee vil han sætte Pris paa min Kunst.“

„Nu, som Du vil, lille Mand! Hver har sin Lyst, men forresten er Du meget ubetænksom. I Rjokkenet! Som Livdverg havde Du Intet at bestille, smukke Klæder, samt Mad og Drikke i Overflodighed. Dog, vi vil faae at see, Din Kunst vil neppe være tilstrækkelig til at gjøre Dig til Mundkok, og til at være Rokkedreng er Du altfor god.“ Med disse Ord tog Opsynsmanden ham ved Haanden og førte ham ind i de indre Gemakker til Mundkokken.

„Naadige Herre! sagde Dvergen og bøjede sig saa dybt, at han med Næsen berørte Godteppet: Behøver I ikke en duelig Rok?“

Mundkokken betragtede ham fra Top til Taa, brod derpaa ud i en lydelig Latter og sagde: „Hvorledes? Vil Du være Rok? Du kan jo ikke naae op til Skorstenen, om Du end reiser Dig nok saa høit op paa

Tærne og strækker Hovedet nok saa meget i Veiret. „Nei, lille Mand! Hvis Nogen har sendt Dig til mig for at blive Kok, har man gandske vist havt Dig til Nar.“ Saaledes talte Mundkoffen og loe, og med ham loe Opsynsmanden og alle Tjenerne, der vare i Bærelset.

Men Dvergen lod sig ikke bringe ud af Fatning derved. „Hvad kommer det an paa et Eg eller to, paa en Smule Eddike og Viin, paa Meel eller Gryn i et Huus, hvor man har nok deraf? sagde han: Nei, giv mig en lækker Epise at tilberede, skaf mig hvad jeg bruger dertil, og den skal saa hurtig og velsmagende blive tilberedt for Eders Dine, at J selv vil indrømme, at jeg er en Kok efter Kunstens Regler.“ Saa: danne og lignende Taler førte den Lille, og det var underligt at see paa, hvorledes hans Dine paa samme Tid blinkede, hvorledes hans lange Næse bevægede sig frem og tilbage, og hvorledes hans tynde Edderkoppsnigre ledsagede hans Tale. „Nubel! raabte Mundkoffen, og tog Opsynsmanden under Armen: Nubel, lad os probere for Loier; i Kjøkkenet kan han gjøre sit Prøves stykke.“ De gik igjennem flere Sale og Gange, og naaede endelig Kjøkkenet. Det var en stor, herlig indrettet Bygning; paa tyve Arnesteder brændte en vedvarende Ild, klart Vand, der tillige tjente til Fiskebeholdning, gennemflød Bærelset i et bredt Basin; i Skabe af Marmor og kostelige Træsorter var Huusgeraadet opstillet, og til Haire og Benstre vare ti Sale, hvori alle de Lækkerier, som Frankistan, ja selv Østerlandene have at fremvise, vare stillede til Skue. Kokkedrenge rendte omkring og vaslede og haandterede med Kjedler og Pander, med Gaster og Skumskeer; men da Mundkoffen traadte ind i Kjøkkenet, bleve de Alle staaende ubevægelige, og man horte allene Ilden at knitre og Vandet at risle.

„Hvad har Herren befaleet til Frokost idag?“ spurgte han en gammel Kok, der syntes at holde Opsyn med de Andre.

„Herre! Det har behaget ham, at befale den danske Suppe og de røde Hamborgerklumper.“

„Godt! sagde Mundkokken, idet han henvendte sig til Dvergen: Du har nu hørt, hvad Herren vil spise? Tiltroer Du Dig at kunne tilberede disse vanskelige Retter? Klumperne finder Du nu paa ingen Maade ud af, thi det er en Hemmelighed.“

„Intet er lettere! svarte Dvergen til almindelig Forbauselse; thi han havde ofte tilforn tillavet disse Retter: Man give mig til Suppen de og de Urter, Rødder og Kryderier, Wildsoinesfedt og Æg; men til Klumperne, sagde han sagtere, saa at kun Mundkokken hørte det: til Klumperne bruger jeg fire Slags Kød, noget Viin, Andefedt, Ingefær, og en vis Urt, som man kalder Mavetrost.“

„Ha, ved St. Benedict! Hos hvilken Trolldmand har Du gaaet i Lære? raabte Kokken forbauset: Lige paa et Haar veed han Bessked, og Urten Mavetrost har vi selv ikke kjendt noget til; Du Perle af en Kok!“

„Det havde jeg ikke tænkt! sagde Mundkokken: Men lad ham nu gjøre sin Prøve; giv ham Alt, hvad han forlanger, og lad ham saa tilberede Frokosten.“

Man gjorde, som han befalte, og lagde Altting tilrette paa Urnestedet, men da fandtes der, at Dvergen neppe engang med Næsen naaede til Skorstenen. Man satte derfor et Par Stole sammen, lagde en Marmorplade derover, og indbød den lille Mirakelmand til at begynde sit Kunststykke. I en stor Kreds rundt omkring stod Kokkene, Kokkedrengene, Ejernerne og andre Folk, og saae til, og forundrede sig over, hvor Altting gik ham saa flink fra Haanden, og hvor reenligt og net han tilberedte enhver Ting. Men da han var færdig

dig med Tilberedelserne, lod han begge Fadene sætte paa Ilden og befalte, at man skulde lade dem koge accurat saa længe, til han fandt det nok; derpaa begyndte han at tælle en, to, tre og saa fremdeles, lige indtil han kom til fem Hundrede, da raabte han: „Holdt!“ Pottene bleve tagne af Ilden, og den Lille indbød Mundkoffen til at smage.

Den gamle Kok lod sig af en Kokkedreng overrække en Guldskæ, fyllende den i Vandbasinet, og overrakte Mundkoffen den; Denne traadte med høitidelig Mine hen til Skorstenen, tog sig en Skeefuld, smagte derpaa, luskede Dinene til, smak med Tungen af Fornøielse, og sagde: „Delicat! Ved Hertugens Liv, høist delicat! Behager I ikke ogsaa en lille Skeefuld, Palaisforvalter?“ Denne bukkede dybt, tog Skeen, smagte, og var ude af sig selv af Glæde og Lyst. „Ederes Kunst i Vre, Gamle! I er rigtignok en dygtig Kok, men saa fortræffeligt har I dog aldrig lavet hverken Suppen eller Hamburger-Flumperne.“

I dette Øieblik kom Hertugens Kammertjener og meldte, at Herren forlangte Frokosten. Maden blev nu serveret paa Guldskæ og sendt Hertugen; men Mundkoffen bad den Lille følge sig ind i sit Værelse, og underholdt sig med ham. De havde kun været der en kort Tid, da kom allerede et Bud, der kaldte Mundkoffen til Herren. Han iførte sig hurtigt sin Galladrægt og fulgte Budet.

Hertugen saae meget fornøiet ud. Han havde opspiist Alt, hvad der havde været serveret paa Guldskæfen, og tørte sig netop om Munden, da Mundkoffen traadte ind. „Hør, Mundkok! sagde han: Jeg har ellers altid været meget tilfreds med Din Køgekunst, men sliig mig, hvem har idag tillavet min Frokost? Saa forfølseligt har den aldrig smagt mig før i al den Tid, jeg har beklædt mine Fædres Throne, Siig frem, hvilken

Rof har tillabet den, at jeg kan sende ham et Par Dukater. "

„Naadige Herre! Det er en forunderlig Historie! " svarte Kjøkkenmesteren, og fortalte, hvorledes man imorges havde bragt ham en Dverg, der med Bold og Magt vilde være Rof, og hvorledes saa Alting var gaaet til. Hertugen undrede sig høiligen, lod Dvergen kalde til sig og spurgte ham, hvem han var, og hvorfra han kom. Nu kunde den arme Jakob rigtignok ikke godt sige, at han var bleven forhevet, og før havde tjent som Egehorn; dog blev han Sandheden troe, idet han fortalte, at han var fader- og moderløs, og havde lært at koge hos en gammel Kone. Hertugen spurgte ikke videre, men morede sig over sin nye Rofs forunderlige Skikkelse.

„Vil Du tage Tjeneste hos mig, sagde han: saa vil jeg aarligen give Dig halvtredstindstyve Dukater og en Galladrugt. Men derfor maa Du hver Dag selv til lave min Frokost, og anordne hvorledes Middagsmaden skal tillaves, og overhovedet tage Dig lidt af mit Kjøkken. Da jeg nu pleier, at give Enhver i mit Pallads et Tilnavn, saa skal Du hedde: Næse, og beklæde en Under-Kjøkkenmesters Værdighed. "

Dvergen fastede sig ned for den naadige Herre, kysede hans Fodder, og lovede at tjene ham ærligt og tro.

Saaledes var nu den Lille forsynet for det første, og gjorde sit Embede Vre; thi man maatte tilstaae, at Hertugen var bleven en gandske anden Mand, siden Dvergen kom i hans Huus. Ellers havde det ofte behaget ham at kaste Gade og Terriner, som man serverede for ham, i Hovedet paa Roffene; ja Mundkoffen selv fik engang en indbragt Kalvesfed, der ikke var bleven mærlig nok, saa heftig for Vandene, at han styrtede om og i tre Dage maatte holde Sengen. Hertugen gjorde det rigtignok siden godt igjen med en Haandsfuld Dukater, men ikke desto mindre vovede dog aldrig nogen Rof at

nærme sig til ham uden Skjelven og Bæven. Men siden Dvergen kom der i Huset var Alting forvandlet lige som ved et Tryllerie. Hertugen spiste nu fem Gange om Dagen, istedetfor tre, for ret at gotte sig ved sin lille Tjeners Kunst, og dog fortrak han aldrig en Mine; nei, han fandt Alting velsmagende og fortræffeligt, var huldt salig og naadig, og blev federe Dag for Dag.

Ofte lod han midt under Tasselet Mundkoffen og Dvergen kalde, satte den Ene ved sin høire, den Anden ved sin venstre Side, puttede dem med egne Fingre nogle Mundfulde af de kostelige Spiser i Munden, en Vre, som Begge vel vidste at sætte Priis paa.

Dvergen gjaldt for et Vidunder i hele Byen; man udbad sig indstændigen af Mundkoffen Tilladelse til at turde see Dvergen fage, og nogle af de fornemste Herrer havde udvirket hos Hertugen, at deres Tjenere maatte nyde Underviisning hos Dvergen, hvilket ikke indbragte ham saa lidt, thi Enhver maatte daglig erlægge en halv Dukat. Men for ikke at opvække de andre Koffes Misundelse, overlod Dvergen dem disse Penge, som Herrerne maatte betale for deres Koffes Underviisning.

Saaledes levede Dvergen næsten to Aar herligt og i Glæde, og kun Tanken om hans Forældre voldte ham nogen Sorg; endelig tildrog sig Følgende: Dvergen pleiede at være særdeles heldig i at gjøre Indkjøb, det for gik han ogsaa, naar Tiden tillod ham det, selv hen paa Torvet, for at kjøbe Gjerkræ og Frugter. En Morgen gik han efter Sædvane hen paa Gaasetorvet, for at kjøbe fede Gjøes, som Hertugen holdt meget af. Han var alt gaaet et Par Gange op og ned; her var det langt fra at hans Udbortes vakke Fatter eller Spot, nei tværtimod var den en Gjenstand for Vrefrygt, og enhver Torvekone sølte sig lykkelig, naar Hertugens Mundkoff vilde vende sin Næse til hende.

Da saae han i en Krog en gammel Kone sidde, der ligeledes falbød Gjæs, men ikke som de Dørige raabte efter Kjøberne, eller anpriste sine Varer. Til Denne gik han hen og viede Gjæsfene. De vare efter Dnske, hvorfor han kjøbte tre tilligemed Buret, læsede dem paa sin Ryg og tiltraadte Tilbageveien. Da forekom det ham besynderligt, at kun to af disse Gjæs snaddrede og skreg, som Gjæs ellers pleie, men at den Tredie sad gandske stille og indesluttet i sig selv, og udstødte Suk og jamrede sig som et Menneske. „Den er vist syg! sagde han til sig selv: Jeg maa skynde mig at saae Læge af den og tillave den.“ Men Gaasen svarte gandske høit og lydeligt:

„Dvæler Du mig,

Saa bider jeg Dig;

Stikker Du mig med Kniven ihjel,

Gaaer det Dig aldrig paa Jorden vel!“

Gandske forkrækket satte Dørgen Buret ned, og Gaasen stirrede paa ham med skjønne, kloge Dine og sukkede. „Ei for Pokker! raabte Dørgen: Saa De kan tale, Jomfrue Gaas? Det havde jeg ikke tænkt. Naar, vær kun ikke bange! Man har jo Levemaade, og vil ikke strax gaae en saa sjelden Fugl tillivs. Men jeg vil vædde, De har ikke tilbragt al deres Tid i denne Sjederham; jeg har jo selv engang været en affkyelig Eeghorn.“

„Du har Ret! svarte Gaasen: Naar Du siger, at jeg ikke er kommen til Verden i denne hæslige Ham. Ak, ved min Bugge blev det ikke sjunget, at Nimi, den store Wetterbocks Datter, skulde steges i en Hertugs Kjøkken!“

„Vær dog rolig, kjære Jomfru Nimi! trøstede Dørgen hende: Gaasandt som jeg er en ærlig Karl og Under-Kjøkkenmester hos Hans Durchlauchtighed, skal Ingen komme Deres Strube for nær. Jeg vil i mine egne Gemakker anvise Dem Bolig, Spise skal De saae

i Overflodighed, og min Fritid vil jeg opoffre til Deres behagelige Underholdning; men til Folkene i Kjøkkenet vil jeg sige, at jeg opfoder en Gaas med allehaande sjeldne Urter for Hans Høiheds egen Mund, og saasnart jeg finder Leilighed, sætter jeg Dem i Frihed.

Gaasen takkede ham med Taarer, men Dvergen gjorde som han havde lovet; de to andre Gjæstene slagtede han, men for Nimi indrettede han en egen lille Borlig, under Paaskud af at opbevare hende for Hertugen. Heller ikke gav han hende almindeligt Gaasemad, men han forsynede hende med Bagværk og søde Retter. Saa ofte han var frie, gik han hen, for at underholde sig med hende, og for at trøste hende. De fortalte hinanden gjensidigen deres Historie, og saaledes erfoer Dvergen, at Gaasen var en Datter af Trolde-
manden Wetterbock, der boede paa Den Gothland. Han var kommet i Strid med en gammel Fee, der ved List havde overvundet ham, og, for at hæbne sig, forvandelt Datteren til en Gaas, og bragt hende herhen. Men da Dvergen ligeledes havde meddeelt hende sin Historie, sagde hun: „Jeg er ikke saa gandske uerfaren i disse Ting, thi min Fader gav mig og mine Søstre nogen Underviisning deri, saameget nemlig som han turde meddele os. Historien om Din pludselige Forvandling, da Du lugtede til hiin Urt, og nogle Ord af den Gamle, som Du sagde mig, bevise, at Du er bleven forhexet ved Urter, d. v. s. naar Du finder den Urt, hvormed Feen har forhexet Dig, er Fortryllesen løst.“ Dette var rigtignok kun en ringe Trøst for den Lille, thi hvor skulde han finde den Urt? Dog takkede han hende, og begyndte at nære noget Haab.

Paa denne Tid fik Hertugen et Besøg af en Nabo-
fyrste, med hvem han stod i venstabelig Forbindelse. Han lod derfor Dvergen kalde til sig og sagde til ham: „Nu er Tiden kommen, da Du skal lægge for Dagen,

om Du tjener mig tro, og er Mester i Din Kunst. Fyrsten, som besøger mig, er en Ven af et udsøgt Taffel, og en fin Kjender. Sørg altsaa for, at mit Taffel bestandig er fortræffeligt besat, og lad ingen Ret blive serveret mere end een Gang. Hos min Skatmester kan Du erholde Alt, hvad Du behøver, og om Du end vil indbage Guld og Diamanter, saa gjør det, thi jeg vil hellere blive en fattig Mand, end staae tilbage for ham."

Saaledes talte Hertugen, men Dvergen bukkede sig med Anstand og sagde: „Din Befaling skal blive opfyldt: Med Guds Hjelp haaber jeg at indrette Alt saaledes, at Fyrsten skal blive tilfreds."

Den lille Kok opbød nu sin hele Kunst. Han skaante ikke sin Herres Skatte, men heller ikke sig selv, thi man saa ham hele Dagen indhyllet i Skyer af Røg og Ild, og hans Stemme gjenlød bestandigt i Kjøkkenhøvlvingerne.

Den fremmede Fyrste havde alt tilbragt fjorten Dage hos Hertugen, og syntes vel fornøiet. De spiste ikke mindre end fem Gange om Dagen, og Hertugen var tilfreds med Dvergens Kunst. Men paa den femtende Dag lod Hertugen Dvergen kalde til sit Taffel, forestillede ham for Fyrsten, sin Gæst, og spurgte Denne, hvorledes han var fornøiet med ham.

„Du er en dygtig Kok, sagde den fremmede Fyrste: og veed, hvad det vil sige: at spise godt. Du har i al den Tid, jeg har været her, ikke gjentaget en eneste Ret, men tillavet Alting fortræffeligt. Siig mig blot, hvorfor Du i saa lang Tid alene har ladet os savne Dronningen for alle Retter, Posteien Souzeraine?"

Dvergen forstrækkedes, thi han havde aldrig hørt tale om denne Postei-Dronning, dog fattede han sig og sagde: „Naadige Herre! Jeg havde haabet, at Eders Nærværelse endnu længe vilde meddele dette Hof sin

Glæde, derfor dvælede jeg med denne Ret; thi hvor med skulde Din Tjener vel ellers opvarte Dig ved Din Afreise, end med Posteiernes Dronning?"

„Saa? svarte Hertugen smilende: Og mig vilde Du vel have ladet vente derpaa til min Død, thi mig har Du heller aldrig opvartet med denne Postei. Men tænk paa en anden Ret til Afsteden, thi Posteien maae vi smage endnu imorgen."

„Som Du befaler, Herre!," svarte Dørgen og gik. Men han gik ikke fornøjet, thi Dagen, der bebudede hans Ulykke, var kommen. Han vidste ikke, hvorledes han skulde tillave Posteien. Han gik derfor ind i sit Kammer og græd over sin Skjebne. Da traadte Gaasen Nimi, der turde gaae frit omkring i hans Gemak, hen til ham og spurgte ham om Aarsagen til hans Sorg. „Standt Dine Taarer! svarte hun, da hun hørte Posteien Souzeraine nævne: Denne Ret kom ofte paa min Faders Taffel, og jeg veed omtrent hvad man bruger dertil. Du tager det og det, saa og saa meget, og om der end skulde mangle noget, ville Herreterne vist ikke kunne mærke det." Saaledes talte Nimi, men Dørgen hoppede høit iveiret af Glæde, velsignede den Dag, da han havde kjøbt Gaasen, og begyndte allerede paa Tilberedelserne til Posteiernes Dronning. Han gjorde først et lille Forsøg, og see, det smagte fortræffeligt, og Mundkoffen, hvem han ligeledes lod smage derpaa, priste paa ny hans udmærkede Kunst. Den følgende Dag tillavede han Posteien i større Form, og sendte den, saa varm som den var kommen ud af Dønen, til Tasselet, efter at han havde smykket den med Blomsterkrandse; selv iførte han sig sin smukkeste Galladrægt, og begav sig til Spisestuen. Da han traadte ind, var Hofmarskallen allerede beskæftiget med at skjære Posteien for, og anrette den for Hertugen og hans Gæst. Hertugen tog sig en dygtig Mundfuld,

flog Dinene iveiret og sagde, efter at han havde smagt paa den: „Ah, ah, ah! Med Rette kalder man denne Spise Posteiernes Dronning, men min Dverg er ogsaa Kongen for alle Kofke; ikke sandt, min Ven?“

Gjæsten tog nogle smaae Mundfulde til sig, paa hvilke han smagte prøvende og oymærksomt, idet han tillige smilte haanligt og hemmelighedsfuldt: „Nu ja! Den er ret godt tillavet! svarte han, idet han satte sin Tallerken til side: Men Souzerainen er det dog ikke gandske, det tænkte jeg ogsaa nok.“

Da rynkede Hertugen Panden, og rødmede af Brede og Undseelse: „Hund af en Dverg! raabte Hertugen: Hvor har Du bovet at tilføie Din Herre denne Skam? Skal jeg lade Dig gjøre et Hoved kortere til Straf for Din daarlige Kogekunst?“

„Ak, Herre! For Himlens Skyld! Jeg har dog lavet Posteien efter Kunstens Regler; der fattes sikkert Intet!“ sagde Dvergen skjælvende,

„Du lyver, Skurk! skreg Hertugen, og stødte ham fra sig med Foden: Ellers vilde min Gjæst vist ikke sige, der fattedes noget. Dig selv vil jeg lade hugge ispykker og indbage i en Postei!“

„Hav Medlidenhed! raabte den Lille, og krob paa Knæerne hen til Gjæsten, hvis Been han omfavnede: Siig, hvad fattes denne Ret, at den ikke har smagt Eder? Lad mig dog ikke omkomme for en Haandsfuld Kjød eller Meel Skyld!“

„Det vilde kun lide hjælpe Dig, min kjære Dverg! svarte den Fremmede smilende: Jeg vidste allerede igaar, at Du ikke kunde tillave denne Ret saaledes som min Kof. Viid, der fattes en Ur, som man ikke kjender her tillands, Urten „Rydmedlyst;“ uden denne mangler Posteien sit bedste Kryderie, og Din Herre vil aldrig komme til at spise den, som hos mig.“

Da geraadte Hertugen i Brede. „Og dog skal jeg faae den at smage! raabte Hertugen med funklende Dine: Thi det sværger jeg ved min fyrstelige Vre, enten viser jeg Eder imorgen Posteien saaledes, som I forlanger den, eller — Hovedet af denne Knekt spiddet over Porten af mit Pallads. Gaae Hund! Endnu har Du fire og tyve Timer at betænke Dig.“

Saaledes raabte Hertugen; men Dvergen gik grædende ind i sit Kammers og beklagede sin Nød for Gaasens; han raabte paa, at han maatte døe, thi om denne Urt havde han aldrig hørt tale. „Er det ikke Andet, end det, sagde hun: saa kan jeg sagtens hjælpe Dig, thi min Fader har lært mig, at kjende alle Slags Planter og Urter. Til enhver anden Tid vilde Du maaskee være dødsens, men lykkeligviis er det nu netop Nymaane, og paa denne Tid blomstrer just Urten. Dog siig mig, findes her gamle Kastanietræer i Nærheden af Slottet?“

„O ja! svarte Dvergen noget lettere om Hjertet: Ved Søen, et Par hundrede Skridt herfra, staaer en heel Gruppe; dog hvorfor det?“

„Kun ved Roden af gamle Kastanietræer blomstrer Urten! sagde Nimi: Derfor lad os ikke forsumme det gunstige Dieblif, men søge hvad Du behøver; tag mig paa Armen, og sæt mig ned, naar vi komme ud i det Frie, saa skal jeg søge for Dig.“

„Han gjorde, som hun sagde, og gik ud med hende af Porten; men Skildpagten strakte Beværet imod ham, og sagde: Min gode Dverg, med Dig er det forbi; ud af Huset tør Du ikke komme; jeg har de strengeste Befalinger desangaaende.“

„Men ud i Haven tør jeg dog vel komme? spurgte Dvergen: Bær saa god at sende En af Dine Kammerader til Opsynsmanden, for at spørge ham, om jeg ikke maa gaae ud i Haven og hente Urter?“ Dette blev ham tilladt, thi Haven havde høie Mure, saa det ikke var

tænkeligt, at han kunde undkomme. Men da Dvergen var kommen ud i fri Luft med Gaasen, satte han den omhyggeligt ned, hvorpaa den hurtigt gik henimod Søen, hvor Kastanietræerne stode. Han fulgte med beklemmt og bankende Hjerter, thi dette var jo hans sidste og eneste Haab; fandt han ikke Urten, saa stod hans Beslutning fast, hellere at styrte sig i Søen, end lade sig halshugge. Men forgjeves vandrede Gaasen omkring imellem Kastanierne, forgjeves rodede den med Næbbet omkring i Græsset, ingen Urt vilde vise sig, og alt begyndte det at mørkne, og Gjenstandene rundt omkring bleve vanskeligere at skjelne.

Da faldt Dvergens Blik henover Søen, og pludseligt raabte han: „See, see, hist rager endnu et gammelt Træ ud over Søen; lad os gaae hen og see, maaskee blomstrer min Lykke der!“ Gaasen hoppede og fløj foran, og han løb bagefter, saa hurtigt som hans smaa Been formaaede det. Kastanietræet kastede en stor Skygge, der udbredte Mørke rundt omkring det; men Gaasen blev pludseligt staaende, slog med Vingene af Glæde, foer derpaa hurtigt ned med Hovedet i Græsset, og plukkede noget, som den ziirligt med Næbet overrakte den forbausede Dverg, idet den sagde: „Der er Urten, og her vøjer en betydelig Mængde deraf, saa det ikke kan fattes Dig derpaa!“

Dvergen betragtede Urten eftertænksomt; en sød Duft strømmede ham imøde, der erindrede ham om hans Forvandlings-Scene; Stenglerne og Bladene vare blaagrønne, og bare en brændende rød Blomst med en gul Bræmme.

„Lovet være Gud! raabte han endelig: Hvilket Under! Jeg troer, det er den samme Urt, der omskabte mig i denne hæslige Skikkelse. Skal jeg gjøre et Forsøg?“

„Endnu ikke! bad Gaasen: Tag en Haandsfuld af disse Urter med Dig, og lad os gaae hen paa Dit Værelse og sammenkrabe Dine Penge, og hvad Du ellers eier, saa kunne vi forsøge Urtenes Kraft.“

Dvergens Hjerter slog lydeligt af Forventning, da de vendte tilbage. Efter at han havde knyttet tredsindstyve Ducater, som han havde sammsparet sig, nogle Klæder og Skoe sammen i en Byldt, sagde han: „Hvis det maatte behage Gud, bliver jeg vel nu denne Byrde quit.“ Derpaa stak han Næsen dybt ned i Urterne og indsugede deres Duft.

Da knagede og bragede det i alle hans Lemmer, han følte hvorledes Hovedet hævede sig frem over Skuldrene, han fælede ned paa Næsen, og saa den blive mindre og mindre, Ryg og Bryst begyndte at jævne sig, og hans Been blev længere.

Gaasen saa med Forbauselse paa alt dette. „Hvor Du bliver stor og smuk! udraabte den: Gud være lobet! Nu er der flet Intet tilbage af Din forrige Skikkelse!“ Da glædede Jacob sig inderligt, foldede Hænderne og bad. Men hans Glæde lod ham ikke glemme, hvor megen Tak han skyldte Gaasen Nimi; vel drev hans Hjerter ham først hen til sine Forældre, men af Taknemlighed besejrede han dette Dulle, og sagde: „Hvem Andre, end Dig, har jeg at takke for, at jeg er bleven givet mig selv tilbage? Uden Dig havde jeg aldrig fundet denne Urt, og maatte altsaa bestandig beholdt hiin afskyelige Skikkelse, eller vel endog lidt Døden under Bøddelens Øre. Velan, jeg vil gjengjelde disse Velgjerninger! Til Din Fader vil jeg føre Dig! Ham, der er saa erfaren i alle Trolddomskunster, vil det være let at hæve Din Fortryllelse!“ Gaasen udgjød Glædes-
taarer, og modtog hans Tilbud. Jacob kom lykkelig og ukjendt ud af Palladset med Gaasen, og begav sig paa Veien til Nimis Hjem.

Dette Eventyrs Fortæller behøver vel ikke at tilføie, at de lykkeligt fuldendte deres Reise, at Wetterbock hævede sin Datters Fortryllelse, gav hende Jacob tilægte, og begavede dem rigeligt; at Jacob derpaa vendte tilbage til sin Fødeby, hvor hans Forældre med Glæde modtog den smukke unge Mand som deres forlorne Søn, hvorpaa han for de Foræringer, som Wetterbock havde givet ham, købte sig en Bolig og levede i Rigdom og Lykke.

Kun saameget staaer endnu tilbage at fortælle, at der i Hertugens Pallads opstod stor Urolighed efter hans Flugt; thi da Hertugen den følgende Dag vilde opfylde sin Eed og lade Dvergen halsbügge, hvis han ikke havde fundet Urten, var han ingensteds at finde; men Tyrsten paastod, at Hertugen havde ladet ham undslippe, for ikke at miste sin bedste Rok, og beskyldte ham for at have brudt sit Ord. Herover opstod imellem de tvende Tyrster en langvarig Krig, der i Historien er bekjendt under Navnet: „Urtekrigen“; der blev leveret mange betydelige Slag, men tilsidst dog sluttede en Fred, og denne Fred kalder man hos os „Posteifreden“, thi ved Forsoningsfesten blev af Tyrstens Rok serveret Posteiernes Dronning, den guddommelige Souzeraine, hvilken Hertugen lod sig smage gandske fortræffeligt.

Dr. W. Hauff.

V e s t a l i n d e n .

Et Malerie af Roms Fortid.

I.

C i c e r o s H u s .

„Blive vi idag ene, kjære Cicero! spurgte Terentia: Min Søster Sabia og Glavius's Fætter Albulus ere her, for at bivaane vort Coena (Romernes Middagsmaal tid mellem Tre og Fire) og jeg ønskede saa gjerne at denne lille Kreds af Beslægtede blev uforstyrret.“

„Du veed, kjære Rone! gjentog Consulen: at min Dør aldrig er tillukket, ligesom ogsaa dette Hus er saaledes indrettet, at man kan see ind fra alle Sider; mine Tjender maae ikke kunne opdage nogen Uævnhed i mit Liv, de vilde ellers strax indvikle mig i en Sammensværgelse. Naar altsaa idag vore Bekjendte gaae forbi og see os liggende tilbords, da er det Enhver uforment at træde ind.“

„O den usalige Bekymring, faldt Terentia ham i Talem: som forbittrer os enhver Livsnydelse! Foraarets milde Lufstning opliver Naturen, hvormegit ønskede jeg ikke at kunne slippe ud af Roms Mure! Ritten Land: gaarde tilhøre Dig, Cicero, den ene pragtfuldere end den anden, og desuagtet maae vi boe i Staden, i dette Hus, hvilket Du har kjøbt af Crassus for 35000 As, skjøndt Du allerede er forgjeldet. Et Hus, som fra alle Kanter har Binduer, som lader Trækvinden frit stryge igjennem, og bestandig udsætter os for den uforstammede Mængdes Blik.“

„I Dine Bade kan man ikke see ind, kjære Terentia! Iøvrigt bør Du handle saaledes, at Du ikke behøver at skjule Dine Handlinger for Verden.“

„Jeg behøver ikke at skjule dem, men Du? Høveder saa ængstelig stiller sine Handlinger blotte for Ver-

dens Dine, han bringer Jagttageren paa den Tanke, at han dog skjuler det bedste. Clodius, Din Fjende, har kjøbt Scaurus's nærliggende Huus, og ret ligesom for at haane Dig, udsmykket det med uhyre Pragt; det hviler paa sex Marmorstøtter; de kosteligste Blomsters Duft, som pryde hans af Bjergkrystal glimrende Vinduer, trænger gennem bore Færgittre. En Myrthelund skjuler hans Tag saa tæt, at han der kan leve ubemærket med sine Søstre."

"Misund ikke Clodius hans Pragt, kjære Terentia! Du har jo Alt skjønnere paa vort Tusculanum. Clodius har et stort Parti hos Plebeierne; han nedstammer fra En af Roms ældste Patriciersfamilier, hans Lægemiddannelses Skjønhed retfærdiggjør Navnet „Pulcher," som er arveligt i hans Familie. Han ansees som de skjønneste og mægtigste Damer's Yndling i Rom, alt dette er Grund nok til at ønske sig hans Venstabs. Han var En af Catilinas ivrigste Tilhængere, og har, da min Tale forjog den Sidste fra Rom, dog erklæret sig for mig. Jeg troer ham ikke, men jeg maa skaane ham."

"Tilintetgør ham hellere, da behøver Du ikke at frygte for ham, Cicero! Du, som er Fædrelandets Tresser, hykler Venstabs for Roms elendigste Belystling, som forførte Cæsars Gemalinde, hvem hans Svoger Lukullus anklagede som begunstiget Medbeiler, ham vil Du, Cicero, smigre for, Du, som er Terentias Gemal, Vestalinden Sabias Svoger; troe ikke, at den unge Clodia, Clodius's tredie Søster, som Du beundrer i saa høi en Grad, fortjener, at Du for hendes Skyld fornægter Dit Værd og smigrer Lasten." Terentias sidste Ord bleve udtalte i saa skarp en Tone, at Ciceros Kinder rødmede derved. Taleren, som i sit Huus havde rigelig Anledning til at øve sin Kunst, vilde just svare, da Vestalinden Sabia med Albulus traadte ind i Børrelset.

Den meest rene sværmende Phantasie kunde ikke ud-
 kaste sig noget yndigere eller ædlere Billed af Vestas kyd-
 ske Præstinde, end Synet af Sabia. Hendes høie og
 ranke Væxt var haloskjult af et langt Klædebon, som
 bestod af ægyptisk Lærred, og Purpurkappen om hendes
 Skuldre forhøiede Hvidheden af hendes blændende Hud.
 Hendes Hoved var tilhyllet med et Slør, ligeledes af
 ægyptisk Lærred, med purpurfarvet Baand om Panden.
 Guldgulst Haar bølgede ned over hendes Nakke, hendes
 store brune Dine havde et rørende Udtryk af Sværmeri
 og Bemod, og hendes hele Væsen aandede hellig Fred.
 Hendes Ungdoms Blomstertid var sunden; fra hendes
 sjette Aar indviet til Vestas Præstinde, havde hun alle-
 rede tilbragt 26 i denne Tjeneste, og om fire Aars For-
 løb stod det hende frit for at vende tilbage i Selskabets
 Skjød. En simpel Levemaade, Bortfijernelsen af alle
 Sorger og Lidenstaber, saavelsom Sjelens dybe Ro, havde
 vedligeholdt Ungdommens Glæde i hendes Træk, og Te-
 rentia bemærkede i den senere Tid en salig Begeistring
 i hendes Blik, hvis Aarsag den skarptsynede Dame for-
 gjeves søgte at gjette.

Ticero førte sine Gæster ind i Spisesalen, hvis
 Vægge vare dannede af en Masse flodt, gennem en
 Sigte drevet Marmor, glatte og glindsende liig Speile,
 og smykkede med Malerier og store Guld- og Sølvplader.
 Romerne kjendte endnu ikke den Kunst at forfærdige hvidt
 Glas; deres eget, brændt af gult Sand, saae sortladent
 ud; ogsaa Dvægsølvets Brug var dem ubekjendt, derfor
 maatte Metalplader træde i Stedet for Speile. Et sim-
 pelt Maaltid stod paa det med røde, med yndige Landstaber
 broderede Tæppe, som var bredt over det kostbare Bord
 af Citrontræ. Friske Æg, Pølse med Sauce, Bonner
 med Flest, Fiske med sønderstkaarne Æg, var den før-
 ste Anretning. Ovenpaa den fulgte ristede Kastanier,
 Druer, Pærer, Kirsebær, og den hele Overflodighed af

Frugt, som Drishusene i denne Aarstid havde at byde. Af de med Guldbindsfatning smykkede Kryсталbægere drak man Rosenvinen, som var tilberedt af gammel græsk Viin og Rosenblade, som maatte ligge sex Dage deri, og Honning. Cicero, som var noget svagelig af Konstitution, ansaae denne Drik som et fortrinligt Styrkningsmiddel. Flere Slaver stode under Maaltidet beredte til at fordrive de gjennem Vinduernes Jerngitter, som naaede heelt ned til Gulvet, indtrængende Fluere; Andre spillede paa Fløite eller sang muntre Viser.

Keppe havde Ciceros Familie lagt sig tilbords, og Husets Herre udøst en Libation for Jupiter, før den frække og raa Clodius, ledsaget af M. Antonius, stormede ind i Salen. Efter en let Hilsen raabte han: „Et Bæger Viin, Cicero! Det skal smage mig fortræffeligt oven paa det Pud, som jeg har spillet Pompeius. Paa en høi Muur stod jeg, da han i kongelig Pragt gik hen til Forum; omkring mig vare mine Tilhængere, pjaltede Tiggere, fattige Soldater, Stratenrøvere o. s. v. Jeg spurgte dem om hvem det var, som lod Folket døe af Sult. „Pompeius!“ brølte mine Trofaste. „Hvor er Roms fletteste Feltherre?“ — „Pompeius!“ freg Choret. „Hvem vilde Romerne gjerne ophøie?“ — „Crassus!“ raabte Folket. Pompeius lod, som om han ikke brød sig noget om Skraalet, men hans Kind glødede. Ja, jeg vil alligevel sætte det igjennem! Skulle vi have tre Konger, da skal Crassus blive den Ene!“

„Hvorfor just Crassus? spurgte Antonius: Julius Cæsar drager seirende hjem fra Iberien; hans Datter Julia blev formælet med Pompeius, Enighed vil for Fremtiden herske mellem begge Heltene; hvortledes kommer Crassus til den Ære at stilles ved deres Side? Han, hvis eneste Fortjeneste bestaaer deri, at han besidder 7000 Talenter (omtrent 10 Millioner Rigsdalere), som ere Frugter af hans lave Speculationsaand. Hans

Unger udsner Provindserne, hos ham er Alt tilkjøbt, han sælger sin Tjeneste, sin Gunst, ja endog sin Tausched. Nylig angreb Ilden nogle af hans Naboers Huse. Crassus iler til med sine Slaver, for at slukke, efterat han først for en Spotpris har affjæbt de fattige Folk deres Huse. Smilende sagde han derpaa til mig: „Næsten er jeg Eier af en lille Stad, og jeg har dog kun bygget mig eet Huus, Andres Daarskab gjør mig riig.“

„Dog har man mindre at frygte af Crassus for Republiken, end af Julius Cæsar! gjentog Cicero: Denne majestætiske Helt bærer Ordet „Konge“ paa sin Pande, og Laurbærkrandsen, som dækker hans tidlig skaldede Hoved, kunde lettelig forbande sig til et Diadem.“

Under denne politiske Samtale havde Clodius, indtagen af Vestalindens Skjønhed, nærmet sig hende, og, uden at agte hendes hellige Stand, tilhøvsket hende saa mange lidenskabelige og heftige Erklæringer om sin hurtig opblussende Kjærlighed, at Terentia opbragt reiste sig fra sit Sæde, og forlod Salen med den af Udsælske og Ubillie glødende Søster. Albulus's herlige Hjerte var ikke stemt for Krig eller Oprør; som fortræffelig Maler og Harpespiller henlevede han for det meste sine Dage i Landlivets Ro, helligende sig Kunster og Videnskaber, derfor forlod ogsaa han snart Spisesalen.

Markus Antonius forsvarte med Ild sin Ven Cæsar, priste hans Tales berusende Venlighed, og lagde hidsig til: „Cicero, Du har aldrig været hans Ven!“ da en lang, mager Mand, med alvorligt, forskende Blik, traadte ind; hans Fodder vare blotte, han bar ingen Tunica, men Togaen efter de gamle Romeres Sædvane. „Cato!“ raabte Consulen, fuld af Vrefrygt. — „Hvorledes? udbrod Cato: Cicero! Du, som ofte af mig blev kaldt Fædrelandets Fjender, Du overlader Dig til Lasselets Glæder, mens Republiken gaaer sin Un-

dergang imøde?" — „Saaledes taler Du i ti Aar! gjentog M. Antonius: Og dog lever den endnu."

„Fordi de Unge tale og Mændene tie, afbrød Cato ham: veed Ingen i hvilken Fare Staten svæber, fordi Atlether af Herkules's Et liig Dig, M. Antonius, undergrave Staten paa en lumst Maade, istedet for at kjæmpe for den."

M. Antonius svarte med en Blanding af Skamfuldhed, Stolthed og Trods: „Saa ville vi da høitidelig begrave den!" og forlod Salen med Clodius.

„Driftige Frihedsven! sagde Husets Herre til Cato: Du troer endnu at leve paa Cincinatus og Papius's Tid; man maa indrette sine Grundsatninger efter Tidsomstændighederne."

„Aldrig vil jeg gjøre saadant! gjentog Cato: I Dag forlangte Pompejus min yngste Datter til Ægte for hans ældste Søn; jeg afflog det."

„Vee os! afbrød Cicero ham: Naar Pompejus slaaer sig til Oprørernes Parti, da er Republiken tabt."

„Aldrig vil jeg, blev Cato ved: bøde mig for Pompejus's Enehæredomme, eller for hans frigivne Slavers Uforstammenhed.

„Mere end for Pompejus, gjentog Cicero: frygter jeg for Cæsar, som nu seierlig vender tilbage fra Iberien. Han som allerede har Borgerkronen i sit tyvende Aar, er født til at beherske Verden, og skal jeg fæste Lid til mine Drømme, da er hverken Pompejus eller han, men en Søn eller Beslægget af Cæsar, bestemt til at være Roms Herster. Jeg seer et vidunderlig skjønt Barn med Cæsars Træk nedsvævende paa Capitolium med en gylden Kjæde og modtage Hersterstavnen af Jupiters Hænder."

„Siig hellere en Svøbe! gjentog Cato: Roms Frihed er nær ved at gaae under, men jeg vil ikke oversleve dens Tab."

II.

Platonisk Kjærlighed.

Imidlertid græd Sabia hede Taarer ved hendes Søsters Bryst. „Hvor dybt har ikke denne Clodius saaret mit Indre! sagde hun: Og jeg frygter for, at det bliver ikke ved hans frække Tale.“

„Hvorledes kan han, elskte Søster, vove noget mod Dig! gjentog Terentia: Dig skjærmer Din hellige Stand for enhver Fornærmelse. Ei engang denne Frækkes Overmod vil vove noget saadant.“

„Saa maa jeg da udøse mine Betsynringer i Dit deeltagende Bryst! sagde Sabia med sænket Blik. Tyve Aar henlevede jeg blandt de hellige Mure; underviist, elsket af den øverste Præstinde, glede mine Dage hen, lig en rolig Flod. Hun døde — i hendes Sted traadte en lav, herskesyg Sjæl, hos hvilken al Mildhed og Kjærlighed var gaaet til Grunde ved hendes Løfte. Fred og Enighed flygtede fra Vestas Tempel; vi Præstinder benyttede os af vor Stands Forrettigheder, og besøgte de offentlige Lege og Festsigheder, for udenfor vore Mure at holde os skadeløse for de Lidelser, som vi indenfor dem maatte underkaste os. Hos vor Fætter Flavius lærte jeg at kjende den unge Albulus. Hans Stemmes Klang, hans Dines Blik lod aldrig berøre Streng i min Sjæl klinge; han nærmede sig mig; ogsaa i hans Sjæl syntes et nyt Liv at begynde. Han dulgte intet for mig, og vore Hjerters Forening var sluttet.“

„Sabia! udbrød Terentia med Rædsel: Du, Vestalinden, nærer forbryderisk Kjærlighed!“

„Forbryderisk Kjærlighed! Hvad har Kjærligheden at gøre med Forbrydelsen? Gives der noget paa Jorden, som mere fjerner sig fra den, end vor Kjærlighed? Den er Gudinden Vestas hellige Flamme, og mit Løfte brydes ikke ved at nære den.“

„Jeg tvivler ikke paa Din Kjærligheds Reenhed, Sabia, men under den almindelige Sædernes Fordærvelse som omgiver os, ville kun Gaa skjenke Dig Tillid; derfor skjul Din Eidskab for Verdens Øine!“

„Dette har jeg ogsaa hidtil gjort! Jeg undgik saar vidt muligt at være sammen med ham hos vore Bønder, thi det vilde have været en Umulighed for mig, at følge vore Sjæles Forening, men, naar Aftenen dæmrede, hyllede jeg mig i en Slavindes Dragt, og nød salige Timer i Kjærlighedens Arme.“

„Uforsigtige! Lad idet mindste nu Dine Sammenkomster fare, thi Clodius“

„Jeg vil prøve paa om det er mig muligt, gjentog Bestalinden med mat Stemme: skjøndt jeg tydelig føler, at jeg ikke kan leve uden ham.“

„O Sabia! Betænk hvilke Farer, der true Dig, dersom Eders Forstaaelse bliver aabenbaret.“

„Jeg vil det, Du strenge Terentia! O, Du har ingensinde elsket. Kun til ham, til ham stræbe alle min Tilværelses Træde.“

Sabias Følge ventede paa hende; hun satte sig i sin Bærestol, og Terentias bekymrede Blik fulgte hende.

III.

Den capeniske Port.

Terentias Bekymring var kun altfor vel grundet. Clodius's første Forretning efter at have forladt Ciceros Hus, bestod i at efterforske alle Bestalinden Sabias nærmere Forhold. Hans frigivne Slave Alexander, en Græker af Fødsel, gik med en Pung fuld af Sølvmynter strax i Ciceros Hus, og bestak En af Terentias Slavinder. Denne fortalte ham Alt, hvad hun havde kunnet opsnappe af Sabias og Terentias Samtale. Albulus's Navn var allerede tilstrækkeligt for Clodius til at vække hans Mistanke, og han benyttede sig af

denne Omstændighed, som af Ariadnes Traad, til at finde Rede i de usammenhængende Brudstykker af Slavinens Beretning.

Maanen speilede sig i Vestatemplets flartblinkende Kobbertag, og Albulus gik urolig frem og tilbage ved de joniske Piller, som bare det. Haab og Kjærlighed fyldte hans Sjæl, men Døren gik ikke op, og den Elskte viste sig ikke for hans længselsfulde Blik. Bag Templet ved Lucius Tarquinius's Huus laae Vestas hellige Lund; her vandrede Sabia, hængsunket i Drømme, da en Slavinde overrakte hende en Strimmel af et Papyrusblad, bemalt med den Gæst, som Blækfisken bærer hos sig. Hun tog den og læste:

„Jeg saae Dig ikke, Elskede! Hvad er det, som skiller os ad?

Jeg kan ikke udholde Savnet af Dig. Plato og Sokrates have sæt Tanke i min Sjæl, som jeg længes efter at meddele Dig. Kom i Morgen i Aftendæmringen til den capeniske Port ved Egerias Kilde.“

Albulus.

„Skal jeg sige ham, at jeg ikke kan komme? udbrød Sabia: Vil han fæste Lid til mine Ord, vil han ikke dadle min Frygtsomhed? O sikkert, jeg er altfor ængstelig! Hvorledes kan Clodius vel ahne, at denne Sammenkomst vil finde Sted ved den capeniske Port? Ja, jeg vil meddele den Elskte mine Sorger og Ahnelser, i hans Haand vil jeg lægge min Skjebne; han maa afgjøre, om jeg skal give efter for min Frygt eller ikke.“ Hun befalte Slavinden, at melde Albulus Opfyldelsen af hans Ønske, og tænkte med bankende Hjerter paa Timen, da de skulde samles.

Løst indhyllet i sin Røppe iilte Sabia, uden at tænke paa Terentias Advarsler, den følgende Aften af Templets Lund gennem den hemmelige Dør hen til den capeniske Port; Brimlen af Mennesker paa den appiske Vej, som gennem den capeniske Port førte til Capua, vakte en

egen Følelse af Tryghed i Vestalindens Bryst. Hun skyndte sig frem og iilte henad Gloden Almos venstre Strandbred til Egerias eensomme Dal. Maanen spejlede sig i Rilden, og i Trærnes Toppe susse en let Nordvind; langt borte hørte man Folkefærrernes travle Larm paa den appiste Vej; endnu kom Albulus ikke. Beklemte stirrede Sabia henad Veien mod Staden, da iilte Albulus hende pludselig imøde og trykte hende stormende til sin Barm. Han var tæt indhyllt i en Kappe, og man saa intet af hans Ansigt. „Endelig, endelig, min Albulus!“ udbød Sabia, og trykte den Elskte tæt til sig.

„Ikke Albulus er det, gjentog den Ubekjendte: men en bedre Mand end ham!“ Med disse Ord kastede Manden sin Kappe, og Elodius stod for den forfærdede Sabia.

„Min hvide, fromme Due! udbød han: Bliv ikke saa bange, det kan dog ikke hjælpe Dig.“

„Førræder! gjentog den bævende Pige: Hvor er Albulus, har Du myrdet ham?“

„Nei, hulde Vestalinde! Saameget er Sagen mig ikke magtpaaliggende; denne Maanestjensmand har desuden intet Blod, og slipper altsaa for at miste det. Jeg er ingen Glædesforsyrer, stænk mig Din Gunst, Sabia, og elsk rolig for Fremtiden Din Maanestjens Albulus.“

„Elendige, viig fra mig!“

„Nei, min hulde Vestalinde! Elodius er intet Barn, Du maa vorde min, eller ophøre at beklæde en Værdighed, som man gjør til en Gjenstand for Misundelse i Rom.“

„Aldrig, Elodius, vil jeg være Din, Du kjender ikke min Kjærlighed; min hele Tilværelse er sammensmeltet med Albulus; intet af mine Vandedræt tilhører nogen Anden end ham. Dine Trusler skrække mig ikke.

Anslag mig om Du vil, gjerne under jeg Dig denne ugle Hævn, men selv vil jeg vide at vælge paa en vær: dig Maade mellem Brøde og Skjændsel."

„Albulus bliver mig foretrukken? Er det muligt? Nei, min Due! Derril er Du i Sandhed for smuk. Jeg bortfører Dig med Magt." Med disse Ord omslynge de han Vigens yppige Væxt med kræftfuld Arm; men hendes lydelige Skrig kaldte nogle Vandrere hid fra den appiste Vej; forbittret lod Clodius sit Bytte fare; og halv tilintetgjort vendte Sabia tilbage til Rom.

IV.

Forum Romanum.

Den følgende Morgen styrtede Vestalinden ind i Terentias Bærelse med det Udraab: „Bee mig! Clodius har opdaget min Kjærlighed; jeg er anklaget, men tro ikke, at jeg vil overleve denne Skjændsel."

Terentia havde af Naturen modtaget hiint faste Mod, som Cicero, trods sine glimrende Egenskaber, manglede; aldrig gav hun efter for noget pludseligt Indtryk, og hurtig fattet sagde hun: „Cicero maa overtage Dit Forsvar. Han, den første Taler, som har været siden Demosthenes, vil tilintetgjøre Dine lumste Fienders Efterstræbelser." Medens hun endnu talte, raadte Consulen ind, og hans nælende Vengstelighed i at overtage sig Sabias Forsvar mod Clodius, vakte Terentias hele Videnskabelighed. For imidlertid at undgaae den Storm, som begyndte at trække op paa hans ægtefællige Himmels Horizont, foreslog han Cato, som Den der vilde have den største Vægt som Sabias Forsvarer. Hans uplettede Dyd og Retskaffenhed vilde nedslaae Fiendernes ubevillige Anklage, og tilintetgjøre de leiede Vidners Udsagn.

Den strænge, alvorlige Cato tøvede intet Øieblik med at opfylde Ciceros Forlangende, at paatage sig

Sabias Forsvar, skjøndt tunge Sorger mørknede hans Livs Himmel. Senater havde valgt Cæsar, som stod beredt til at marschere ind i Staden med sin seierlige Hær, til Roms Herker, i Forening med Crassus og Pompejus, skjøndt Cato havde opbudet sin hele Veltalenhed, for at hindre denne Plans Udførelse. Forsventning, Haab, Frygt og Længsel jog Stadens Indbyggere, liig oprørte Volger, gennem Gaderne.

Paa Forum Romanum, hvor Vestas Tempel laae, var allerede en stor Mængde Mennesker samlet, dels paa Amphitheatret, dels under de bedækkede Gange, som allerede af Kong Tarquinius Priscus vare opførte af tiburtiniske Steenmasser. Cato havde betraadt Talestolen, i hvis Nærhed Marsyas's Billedstøtte var anbragt, en Skyts gud for udsvævende Qvinder, som ofte om Natten prydede den med Blomster. Ogsaa i Dag var Støtten smykket med en Palmekrone, og medens Cato talte til Sabias Forsvar, søgte Clodius at henvende de Omkringstaaendes Opmærksomhed paa Billedet, ved at gjøre spottende og giftige Bemærkninger, som ikke forseilede deres Virkning. Imidlertid laae Sabia i Vestatemplet, piint af den frygteligste Angst, i Terentias Arme. "Betænk, hvilede hun med dæmpet Røst: hvilken langsom, græselig Død, der venter mig. Her i dette Tempel tager Pontifexen mine hellige Klædemon af mig; indhyllet i grovt Løi, bliver jeg baaren gennem Gaderne, en Gjenstand for Rædsel og Afsty. Jeg føres ned i den mørke Hvælving, Pontifexen læser Bønnen over mig, Jorden ruller ned, efter at Bøddelen har forladt mig; Af, og Albulus! Bunden til en Pæl, sønder rives han af Gribbene, og døer en langsom, rædselsfuld Død."

Forgjæves søgte Terentia at berolige sin Søster. Mængdens Larm paa Forum blev lydeligere; be-

vidstløs sank *Fabia* til Jorden, da *Cicero* styrtede ind i Templet med det Udraab: „*Fabia*, Du er frikjendt. Broders Urne var tom, og Folkets Inbel træffer Din Uskyldighed.“

„Er *Albulus* uden Fare?“ spurgte *Fabia* noget beroliget.

„Han modtager nu sine Venners Lykønskninger! gientog Consulen: *Clodius* tabte sig blandt Mængden, glødende af Skam og Forbitrelse.“

Fabia hævede med en stille Bøn sine Arme mod Himlen, og hendes Smerte opløste sig i milde Taarer.

V.

Triumphatoren.

Noget Dage efter *Sabias* Frikjendelse holdt *Julius Cæsar* sit Indtog i Rom som Triumphator. Alle Roms Templer vare aabnede, og Præsterne, Riddere og Senatorerne gik den Hædrede imøde.

Foran drog en Mængde Vogne med det erobrede Bytte, derpaa fulgte den fangne iberiske Armee, ledsaget af Qvinder og Børn. Dernæst kom den til Guderne helligede Hekatombe af hundrede Oxer, hvis Horn vare forguldt og smykkede med Blomsterkrandse, og endelig viste Triumphatoren sig paa en kostbar, muskelformet Vogn, i kongelig Klædning, bestaaende af Purpur og Hvidt. I Haanden bar han en Laurbærgqvist, og paa Hovedet en Laurbærkrands. *Julius Cæsar* var den skønneste Mand paa sin Tid; hans Skabnings Majestæt syntes at have bestemt ham til Verdens Herfker, og den fortryllende Benlighed, som var udbredt over hans Væsen, gjorde, at Ingen nærmiede sig ham uden at være hans Ven, og Ingen forlod ham, uden at troe at han havde vundet hans Vndest. Hans fine Legemsbygning og hans Ansigtis hvide Farve vidnede om hans Legems Svagbed, som gjorde ham enhver Anstræng-

gelse byrdesuld; desuagter gjorde han sig det til en ufravigelig Pligt at dele alle Krigens Moissommeligheder med Soldaterne. Ved hans Side i Vognen sad hans Fætter Octavian, en næsten uanselig Skikkelse ved Siden af Cæsar, og kun forraadende den fremtidige Hersker ved sit sorte Dies gennemtrængende Falkeblis. Ved Triumphatorens Side reed Marcus Antonius, en ungdommelig Herkules ved Siden af sin Jupiter Cæsar. Hans brede Pande, Ornenæsen, hans stærke Stjæg og Udtrykket af Kraft i hans Ansigtstræk dannede et Ideal af mandlig Skjønhed, og hans Godmodighed vandt Alles Hjertter.

Efter Vognen fulgte Romernes seierlige Hær, smykket med Laurbærfrands, fremtrædende med stolt Selvsbevidsthed. Toget bevægede sig nu mod Capitolium. Da man kjørte forbi Lyffens Tempel brast Axelen paa Cæsars Vogn. En huul Mumlen lød gennem Mængden over dette uheldspaaende Bærsel, men Triumphatoren besteg med oplivet Ansigt en anden Vogn, som bar ham til Capitolium. Her blev en Deel af Byttet tilligemed Triumphatorens Laurbærfrands hængt op i Templet. Derpaa glædede Folket sig ved et Maaltid, som bestod af de offrede Dyrs Kjød, hvilken Festsighed Cæsar tilligemed de fornemste Magistratspersoner bivaanede.

Bestalinderne havde Diet til at indfinde sig ved enhver Følkefest, og efter Ciceros Raad greb Fabia denne Leilighed til at fremtræde i sin almindelig anerkjendte Ufskyldigheds Glæde. I Begyndelsen modtog Folket hende med lydelige Bisaldræab; men snart mærkede man hist og her en Haanlatter, som hendes onde Genius, Clodius, ivrig søgte at udbrede. I Herkulestemplet bemærkede hun en heel Deel Tilskuere, som læste i en Papyrusrulle, hvorpaa de betragtede hende med haanende Blik. Fabia følte Blodet storkne i sine Aarer, Mængdens Opmærksomhed fæstede sig stedse meer og mere paa

hende, og bludselig fornåm man en gjennemtrængende Piben. „Det er Clodius!“ hviskede en Stemme i hendes Indre. Hastig gik hun hen mod Triumphatoren, for at bønfalde ham om Bestjærmelse, men med et koldt foragtede Blik gik Cæsar hende forbi. Nu blev Pibningen almindelig, Cicero og Terentia ilte til Sabia, og førte hende ud af Templet; en haanende Skoggerlatter tonede efter dem.

„O, at jeg skulde give det ulyksalige Raad!“ udbrød Cicero; Clodius, den skændige Ridding, har ladet tohundrede Usskrifter af sin Anklage tordese blandt Folket, og aabnet Cæsars Øre for sine giftige Rænker. Din Usskyldighed omtvibes; Mange spørge haanende, hvor Albulus er? Der gives kun eet Middel til atter at afsværte denne Plet paa Dit Rygte, og dette bestaaer deri, at Du frasiger Dig Albulus, at Du beslutter Dig til: aldrig at see ham mere.“

Sabia rang, men den dybeste Bedrøvelse afprægede sig i hendes blege Afsyn.

VI.

U d ø d e l i g h e d.

Mattens Skygger leirede sig over Rom; Sabia sad i Vestas Allerhelligste ved Alterets Gud, hvor den hellige Lampe brændte, hvis Flamme paa en sælsom Maade belyste hendes blege Træk. Bludseligt foer hun sammen med det Udraab: „Han er der!“ og Albulus stod for hende, rans, med et gyldent Væger i sin Haand.

„Du har forstaaet mig! saaledes tiltalte hun ham efter en Pause: Vi vilde doe i hinandens Arme!“

Albulus svarte: „Saa være det! Al, jeg havde haabet engang, naar Vi vare hentrundne, at dele Livets Glæder og Sorger med Dig; men Guderne have besluttet det anderledes. Jeg vilde have fjernet mig fra Rom,

og givet Tiden Mulighed til at afsvætte den skjændige Bagvaskelse. Jeg bad Julius Cæsar om en Plads i Hæren, men haanende svarte han: „Bliv her som Vestalindens Beskytter!“ Mine Fjender vare nærværende; en saadan Skam taaler ingen Romer, og jeg havde alt besluttet at døe, før jeg modtog Dit Budskab.”

Sabia spyngede sin Arm om ham, og saae ham kjærligt ind i Diet, medens en Taarestrøm vædede hendes blege Kinder: „Albulus! udbrod hun efter et Øjeblik: Albulus! Af, vi synke dog ikke hen i et Intets Afgrund?“

„Sabia! gjentog han: Nei! Vi synke ikke hen i Tilintetgjørelsens Svælg. Ei for Intet have Guderne nedlagt den evige Længsel, den aldrig tilfredsstillede Higen i Menneskets Bryst efter en evig Lykke. Al vor Sjæls Attraa stræber hen mod Uendeligheden. Vor Videnbegjærighed er ubegrændset, vor Kjærlighed til det Skønne uendelig, og det Øjeblikke fængsler os kun, naar det er ubegribeligt. O tvivl ei, min Sjæls Elskede! Snart skulde vi, løste fra alle jordiske Bænd, svinge os op til Uendeligheden, til nærmere Forening med det usynlige Væsen, som styrer Alt, som velsignende skuer ned paa os!“

Sabia tog nu en Bortable, og skrev paa den nogle Ord til Terentia, derpaa kaldte hun ad sin Slavinde, og overrakte hende den til videre Besørgelse. Da hun var gaaet, tog Albulus Guldbægeret og drak det halvt ud, og Sabia greb det med fast Haand, tomme deets dødbringende Indhold. En sagte Tummel høretes ved Døren. „De kommer!“ hviskede Sabia: „Frygt intet, min Elskede!“ gjentog Albulus: Vi ere frie, vi svæde alt paa Aandernes Karm mod et bedre, himmelsk Fædreland. Ingen jordisk Magt kan mere naae os, hvad enten saa Pontifexen, Overpræstinden, eller Julius Cæsar selv træder ind i Templet, de have ingen Magt mere over os. Den frie Aand har sonderrevet Jordens Fænger.”

Fabia fornam ikke mere hans Ord. Hurtig og uden Smerter fortærede Giften hendes Livskraft, og lig et Marmorbillede laae hun i Albulus's Arme, da ogsaa han følte Blodet størkne i sine Aarer. Blidelig lod han den Elskte synke ned ved Alterets Fod, og trykte hende tæt op til sit Bryst.

Cicero, Terentia, og en Deel af Vestalinderne traadte ind i Templet. De Elskende aandede ikke mere, og Terentias Taarer vædede Fabias blege Rinder, paa hvilke den reneste og inderligste Kjærlighed havde præget sig i et forklaret Smil. Cicero bemærkede: „at Socrates maatte have seet saaledes ud i Døden, som Albulus.“

De Elskendes Støv blev efter Fabias sidste Ønske opbevaret i een og samme Urne. Man kunde vel prise dem lykkelige, fordi de ikke oplevede de skrækkelige Urdligheder, som kort efter sønderlede Roms Statslegeme. Claudius, som var høilig forbitret paa Cicero, formædelt Sagen med Fabia, bevirkede kort efter hans Bantysning af Fædrelandet; han blev imidlertid snart kaldt tilbage, levede atter i Rom, skilte sig fra Terentia, og giftede sig, skøndt allerede 62 Aar gammel, med sin Myndling Publia. Han erfoer imidlertid kun altfor snart, at Dennes Caracteer stemmede endnu mindre overeens med hans egen, end Terentias.

Cato dræbte sig selv i Utica, da Cæsar seirede. Claudius blev myrdet paa en aaben Landevei af Milo, og Cæsar selv sank for de Sammensvornes Dolke paa Capitolium. Rom var imidlertid modnet til et Monarki, og efter at Marcus Antonius og Octavianus havde overvundet Brutus og Crassus, dømte man alle Cæsars Fiender, og blandt dem Cicero, til Døden. Dennes Mod, som hidtil kun havde været fremtvungen ved Fornuftens Herredømme, blev hans

frivillige Ledfager i hans sidste Timer. Han havde adskjulte Veie naaet Kysten, og indskibet sig for at undsøge; men Synet af hans Fædreland virkede saa mægtigt paa ham, at han udbød: „Jeg vil døe i det Land, hvis Frelser jeg ofte har været.“ Han vendte om igjen og begav sig til et af sine Landsteder ved Havet. Snart nærmede Morderne sig, og hans Slaver bære ham i en Bærestol ind i Lykningen af Skoven ved Strandbredden. Han blev en Stund uopdaget, men uheldigvis mødte han en frigiven Slave af Clodius. Denne forraadte ham, Morderne nærmede sig; hans Slaver vilde forsvare ham, men han bød dem rolig at oppebiede Andres Komme. Med faste Blik saae han Popilius Lænas, hvis Liv han engang havde reddet, ind i Diet, da en fræk Centurio skilte den herlige Talsers Hoved fra Koppen. Dette blev tillige med begge Hænderne overbragt Fulvia, Markus Antonius's Gemalinde.

Elise v. Zohenhausen.

F r a D i a b o l o.

Fragment af en fransk Officeers Papirer.

// „Hvorledes? De har seet ham? Kjendt ham?“

„Endnu mere. Udbryd mig ikke, og jeg vil fortælle Dem Alt.“

„Jeg laae 1799 allerede i nogle Maaneder i Garnison i Ancona. Den italienske Insurrection, der var bleven saa alvorlig i Neapel og det romerske Gebeet, at de franske Tropper, som Directoriet havde sendt derhen, næsten bleve fordrevne fra alle faste Pladser af den, var endnu ikke i Ancona af megen Betydning. Vor Tjeneste der var ei ubehagelig; nogle Revnier, Bagter og Urresteringer fraregnede, kunde vi tilbringe Dagen med Spadseretoure tillands og tilvands, og Kjærlighedsvenstyr med de smukke Italienerinder. Vi kunde, kort sagt, leve meget lykkelige, om ikke de ubehagelige Efterretninger, vi nu og da fik fra vore Kammerater i Calabrien, de pavelige Stater og flere Steder, havde forstyrret vor Glæde. Vi vidste at Oprørerne, 40,000 Mand stærke, gjennemsværmede Sicilien og Calabrien, som Mordbrændere, plyndrede og afbrændte alle Byer. Crotona, Cosenza, Muro og Alto Muro vare blevne Offere for disse grusomme Fredsfjender. Banditer og Lazaroner vare Anførere for Oprørernes Hære. Man nævnedes, som saadanne, Neapolitaneren Pausantra, der havde begaaet fjorten Mord, Sciarpa, engang Ebirrernes Chef, som formodentlig tyve Forbrydelser var fredløs; men fremfor Alle Fra Diavolo, Galeislaven, der stod i Spidsen for 500 Mand, som vare undvegne fra Galeierne i Messina og Palermo.

Jeg havde i Ancona en Kjæreste, en smuk, ung Pige ved Navn Marietta. Bekjendtskabet med hende gjorde mig meget lykkelig. Hun havde en vakker Bo-

pæl, et kostbart Toilette, eiede mere end hun behøvede, og havde hundrede Gange tilsvoret mig, at jeg var den eneste Mand, hun havde skjænket hendes Kjærlighed. Ofte spurgte jeg hende, hvorfra den Pragt, der herskede i hendes Huus, disse herlige Tæpper og Malerier, disse høie Speile m. m. hidrørte; men hun undveg stedse at besvare mit Spørgsmaal herom.

En Aften — jeg skulde Kloffen ti paa Nagt ved Porta di Francia — gik jeg tidligere end sædvanligt til Marietta, men med det faste Forsæt, kun at opholde mig kort Tid hos hende. Jeg fandt hende ved Bordet; hun var alene, og bad mig at gjøre hende Selskab. Jeg gjorde det. Maaltidet varede temmelig længe, og vi drak fortræffelig italiensk Viin, der var let, men hidsende. Jeg glemte over de søde Ord *mia anima!* *idol mio*, at jeg spøgede over den tiende Time. Uudseligt bemærkede vi en Larm ved Døren. En Nøgle blev stukken i.

„Tie, for Guds Skyld, tie!“ raabte Marietta halv høit. Vi lyttede Begge, hun skjælvende, jeg ligegyldig. Mandstrin lode virkelig paa Trappen. En Tyv kunde det ikke være, ikke heller En, der gjorde det første Besøg; thi han gik som En, der var godt kjendt med Veien, og sloitede en neapolitanisk Arie. „Vi ere forlorne! raabte Marietta: Han dræber mig; han myrder os Begge; det er — *Sra Diavolo!*“ Ved disse Ord faldt hun i Afmagt. I samme Dieblis aabnede en Mand Døren, og blev, da han saae mig, staaende ubevægelig paa Dørtrinnet. „*Sra Diavolo*, tordnede han mig imøde: seer De for Dem, et Navn, der bringer Blodet til at standse selv i en Mandes Arer, et Navn, hvis blotte Lyd gjennemborer ethvert Hjerter med hundrede Dolkestik.“

Saalænge jeg lever, glemmer jeg aldrig denne Skikkelse. Det var en Lazarone i sin fulde legemlige Kraft, høi og med en stærk Knokkelbygning. Han blev staa-

ende ubevægelig paa Dørtrinnet, med Armene overførs paa det brede Bryst; hans Dine heftede sig lynende paa mig under de tykke, sorte, sammenvoxede Dienbryn; hans Hud var af Solen forbrændt, de lange Hovedhaaar hængte lige ned. Hans Læber trak sig sammen mellem Bredens hvide Skum. Han var simpel, men reenlig klædt. Paa Hovedet havde han en hvidgraa Hat, med en høi Pøl og brede Kramper; en graa Vest var omslynget af et blaat Belte. Den ene af hans Fodder, der uophørligt bævede lig en Fjersfrosen i Vinterkulden, contrasterede sælsom med hans Afsyns totale Mangel paa selv den fjerneste Bevægelse. Jeg var mig i dette Øieblik kun den eneste Tanke bevidst, at intet mindre var istand til at frelse mig, end Frygt, og idet jeg greb efter min Raarde, bød jeg ham øieblikkelig at gaae.

„Jeg gaae? brølte han med et foragteligt Smil: Jeg gaae, Franskmænd!“ Han op slog en vild Latter, og sagde med en Tigerstemme: „Befal Din Sjæl Gud i Vold! I Morgen skal intet Kjærlighedsøventyr uleilige Dig.“ Efter at han med sin Fod havde stødt til den paa Gulvet hvilende Marietta, rev han hende op, trykte hende ned paa Sophaen, og sagde grinende: „Kom dog til Dig selv igjen, Marietta! Du skal faae et Skuespil at see, som Du ei har formodet. Synes Du ikke derom? Du svarer ikke!“ — Hvor var det muligt, at den af Skræk Halvdøde kunde svare.

„Hør!“ skreg jeg, i det jeg, med Raarden i Haanden, stillede mig ligesom ham; men han svarte med Kulde: „Nu kommer Touren ret strax til Dig, smukke Cicisbeo! Vi have et Vidne til vor Tvekamp, og det er meget smukt; ikke sandt Franskmænd?“

„Tag Plads!“ raabte jeg, og mit Blod kogte af Forbitrelse. Vel saae jeg, at vore Vaaben vare ulige; men Lazzaronerne veed at benytte deres Dolke med de indiske Gjøgleres Behændighed, og Røden var trængende.

Denne Ivekamp var et underfuldt Skuespil. Værelset var prydet med de skjønneste Drapperier; fra de høie Speile gjenstraalede vor mindste Bevægelse, hvert et Stød, hver Forandring i vore Ansigtstræk; foran os stod et, med Levninger af vort Maaltid besat Bord; paa Sofaen laae en halvdød Kvinde. Kampen varede længe; Seiren var længe tvivlsom, længere end jeg havde haabet. Fra Diavolo, der var større og stærkere end jeg, søgte, da han ei kunde komme mig ind paa Livet, at trætte mig. Allerede ved Begyndelsen af Kampen følte jeg, at mit Hoved var ikke rigtigt; det fortnede for mine Dine — en Følge af den hidsende Viin og min pludselige Skræk. Jeg var derfor ikke istand til at bruge mine Vaaben rigtig. Endelig følte jeg et Slag paa min Haand. Fra Diavolos skarpe Dolk havde afhugget mig en Finger. Smerten og det høit sprudlende Blod gjorde, at jeg et Dieblisk bævede og ansaae mig for forloren. Snart greb jeg imidlertid Raarden igjen med den saarede Haand, og gav, i Fortvivlelsens Raserie, Diavolos Ribbeen et heftigt Stød, som han kun halvt formaaede at asparere. Han trak sig nogle Skridt tilbage, og gjorde mig det derved muligt at frelse mig igjennem Døren, der var bleven staaende aaben. Uden dette Tilfælde havde jeg upaatvilelig været forloren; thi jeg var gandske udmattet, og lignede en Syg fra Hospitalet.

Jeg var frelst. Min første Forretning var at opsøge en af vore Vagter, for at vende tilbage til det Sted jeg havde forladt, med Forstærkning, og frelse den stakkels Mariette af Uhyrets Hænder. Men Vagten var saa langt borte, og da vi kom til Stedet, var den Elendige forsvunden. Jeg fandt kun min Finger, Diavolos blodige Skjær, og — Mariette myrdet. Det var Midnat, da jeg kom tilbage til Casernen, hvor:

fra jeg strax, fordi jeg havde forjæmt min Vagt, blev arresteret.

Da min Arrest, efter fjorten Dage, var tilende, begyndte jeg nærmere Efterforskninger efter Fra Diavolo. Jeg var ei istand til at opdage, om han endnu var i Ancona, uagtet den nøiagtige Beskrivelse over hans Person jeg meddeelte Politiet. Overalt søgte jeg at indhente Efterretninger om ham, tiltalte Enhver hvis Ansigt syntes mig mistænkeligt; forgjeves! Jeg opdagede Intet, og ophørte omsider med mine Efterforskninger.

Imidlertid toge Urolighederne en alvorlig Character. Den kongelige Armee havde indsluttet Egnen ved Ancona. Flere vigtige Byer bleve beleirede, andre havde frivilligen aabnet deres Porte. Mange af de endnu mindtagne toge deres Tilflugt til General Monnier, Anconas Kommandant. Snart udbredte den Efterretning sig, at en Deel af Garnisonen var bestemt til at udmarschere til de betrængte Stæders Beskyttelse, der søgte Hjælp, og blandt denne Deel var mit Regiment. Nogle Dage førend Afmarschen spadserede jeg med en Kammerat henimod Aften gennem Anconas Gader. Det var min Landsmand, Secondlieutenant, som jeg, og min fortrolige Ven. Richard aabnede mig sit hele Hjerter ligesom jeg ham mit. Kjøf i Slaget var han Munterheden selv i selskabelig Omgang. Saa ofte havde hans Lune opmuntret mit for Forretninger tomme Liv i Ancona. Hans stundom alt for overgivne Spøg for mildedes af mit temmeligt alvorlige Humeur; og desto lysere straalte hans Blik ved Siden af mit mørke Liv.

Siden hiin Nat hos Mariette var jeg melankolsk, og uden ham havde jeg maaskee egenmægtigen tilladt mig at sætte mit Liv et Maal; men han var stedse omkring mig, og det lykkedes ham snart at adspredde mit mørke Lungsind, om end ikke gandske at forjage

det. Ogsaa denne Aften var Mariette, som sædvanligt Gjenstanden for vor Samtale. Natten var frembrudt, uden at vi bleve det vaer; Gaderne vare mørke og tomme. Vore Trin gjenlød paa Steenbroen; vore Ord førte en fra Havet kommende Vind tilbage. Jeg har altid holdt meget af natlige Spadseregange i de eensomme Gader, alene eller med en Ven. Vi gjennekvandrede flere Kvartaler af Byen, og bleve oftere anraabte af vore Vagtposters: „Hvem der?“ Vi talte om vore Kjærlighedsbeventyr, om vore Studenteraar, om vore Fædre, der Begge, 80 Aar gamle, maatte bløde paa Skafottet, om vor Afreise til Armeen i Italien, og vore Forhaabninger om at avancere. Efterhaanden udtømtes Stoffet til vor Samtale, og, med Armene slyngede om hverandre, gik vi taase videre. Det forekom mig, som om Nogen fulgte bag efter os. Jeg saae mig ofte om, og, eftersom jeg gik hurtigere eller langsommere, syntes Den, der fulgte os, at gjøre det samme, uden at Nogen nærmede sig os. En ubetvingelig Angst paakom mig, og jeg greb efter min Kaarde.

Klokken slog eet. „Det er sildig! sagde Richard, der, imod Sædvane, var hensejnkent i alvorlig Grublen: See hvor sort Himlen er; det begynder at regne; lad os gaae hjem!“ — „Gjerne! svarte jeg: Men synes Du ikke, Du hører Trin bag ved os?“

„Det har jeg længe hørt; men hvad skader det? Det er maaskee en Forelsket, der offerer Natten sine Suk.“

„Gid det var saa!“ sukkede jeg halbhøit. Vi gik nu noget hurtigere, og talte om Mariette. Jeg sagde min Ven, at jeg intet høiere Ønske havde, end det at hævne mig. Jeg beskrev ham den frygtelige Scene hiin Aften; men standsede pludselig for at see tilbage, om vi endnu bleve forfulgte. Overalt fælte jeg en ubeskrivelig Angst gjennembræve mit Indre, som jeg ei kunde for-

klare mig. Da jeg mærkede, at vor Førfølger endnu var bag ved os, gjorde jeg min Ven opmærksom derpaa.

„Hvor Du dog er barnagtig! svarte han: Er Du bange for en Elsker?“

„Bange? Nei! Men jeg veed ikke —! Jeg saae forfærdende tilbage, og, i det jeg lod mine Arme synke, raabte jeg, liig et Menneſke, der er bleven lettet for en tung Byrde, med et dybt Suk: Nu ſeer jeg ham ikke mere!“

„Du er jo idag ſaa bange, ſom jeg aldrig nogenſinde har ſeet Dig!“ ſagde Richard.

„Siig, hvad Du vil! svarte jeg: Men her er ikke noget Sædvanligt iværk. I to Timer forfulgte dette Menneſke os, liig vor Skygge, ſom en ond Aand, eller ſom vor Samvittighed. Vi have gjennemilet tyve Qvartaler, og alle vegne var han os i Hælene. Du maa ſige hvad Du vil; Menneſket har Ahnelſer. Har jeg ikke fortalt Dig min Drøm, Natten førend hiint ſkrækelige Møde med Fra Diavolo?“

„Fra Diavolo! ſkreg en hjempeſtor Mand, der ved Omdreiningen i en anden Gade ſtyrtede ind paa os, indhyſlet i en brunn Kappe: Her har Du en Erindring om Fra Diavolo.“ Med diſſe Ord ſtodte han en Dolk i Richards Brøſt. — Natten var mørk, Pergola: Gaden snever, Richard og jeg vare af eens Høide; Uhyret havde upaatvivlelig truffet den Urette. ſaaſnart jeg blev iſtand til nogen Tanke, løb jeg efter Morderen — thi i første Dieblik ſtod jeg ubevægelig, af Forfærdelſe, ſom truffen af et Lyn — men han havde et betydeligt Forſpring, og allerede ved Enden af Gaden var han mig ude af Sigte, og jeg havde i Nattens Stilhed Intet, uden min ulykkelige Vens Dødsſuk til at adſprede mig med. Jeg raabte om Hjelp. Man kom mig fra et Huus indøde med en Lygte, og jeg ſaae deſværre alt for tydeligt, at al Hjelp var for ſildig. Den ulyk-

felige Richard var nærved at forlade de Levende. Forgjeves tilraabte jeg ham vel tyve Gange, og bad ham tilgive mig; jeg vædede hans Hænder med mine Taarer; jeg var Skyld i hans Død. Dolkens havde ramt sikkert; framfagtig trykte han min Haand under de frygteligste Convulsioner. „Lev vel, og hævn mig!“ vare hans sidste Ord.

Dybt har jeg følt og begravet Dit Tab, ullykkelige Ven! Hvor frygtelig grusom er dog ikke min Skjebne! Jeg elskede en Kvinde, og min Kjærlighed bragte hende Døden; jeg havde en Ven, for hvem jeg gjerne ti Gange havde offret mit Liv, ja maaskee min Vre selv, og — en Dolk, der var bestemt for mig, gjennemborede ham. — Det var formeget. — Jeg havde Meget at hævne.

(Nu beskriver Fortælleren, hvorledes han, med sit Regiment, afmarscherede fra Ancona, og hvorledes de ved Strandbredden sægte i et Slag mod Russerne, i hvilket hans Capitain endte sin Bane, og han traadte i hans Sted.)

Jeg var nu Capitain, havde erhvervet mig den anden Epaulet, som jeg dog egentlig havde min Ven at takke for; thi Tanken om at hævne ham var det, der gav mig det dumdriftige Mod, jeg viste i Slaget. Jeg indtraf hos General Monnier med den lille Rest af mit Regiment, da han var beskæftiget med at beleire Ascoli, og afslagde min Beretning. Han beklagede min brave Capitains Død, og roste mit Mod. „Jeg fortjener ingen Lovtaler, svarte jeg: thi det var Hævn, der besjælte mig; en Ven af mig blev i Ancona lumskeligen myrdet i mine Arme; jeg kæmpede af Fortvivlelse; jeg var fjed af Livet, og søgte Døden.“

„De søger Døden? svarte han: Det er just et Middel til at leve længe. Jeg taler af Erfaring. Ogsaa

jeg var ung, ogsaa jeg havde Rummer, og søgte Døden — men De seer jeg fandt den ikke. Adieu, Capitain! I Morgen Klokken tre gjelder det, og jeg haaber, førend Solen gaaer ned, har vi forjaget Fjenden fra Ascoli. Adieu!”

Ascoli ligger paa en Hvi, ved Floden Truto. Den følgende Morgen passerede vi denne Flod paa en smal, i Hast sammenslagen Bro, og klattrede i største Stilhed opad den steile Bakke, paa hvis Top Byen er bygget. Vel gaves der ogsaa en spiraldannet Wei, der ei gik saa steil op ad; men denne var besat med Forsposter, saa vi ei turde vælge den, for ei at allarmere hele Garnisonen, der da sikkerligen vilde have knust os med Fjeldstykker. Vi vare allerede komne til Midten af Klippen, vare gaaede mere paa Hænderne end paa Fødderne, og Mange af os havde de svage Grene af Buske, vi grebe fat om, at takke for vort Liv. Vi hjalp hinanden, saa godt vi formaaede; enhver Efterfølgende søgte at bringe sin Formand saa høit iveiret, som muligt. Vor Stilling var frygtelig piinlig, dobbelt var den det i Nattens Mørke. Vi opmuntrede hinanden ved Tilraab, men især ved det Haab vi nærede, ubemærkede at naae Toppen.

Pludselig lød en stærk Buldren over os. Det syntes at komme fra et stærkt Fjeldstykke, der var bleven løsreven, og nu rullede ned. „Vi ere forlorne!” lød det i eet almindeligt Skrig. Jeg kan ikke beskrive vor Stillings Ulyselighed; Dens, over hvis Hoved Sværdet svæver, kan ei være frygteligere; det var Lyn og Torden i eet Sekund. Vore Soldater trykkede sig sammen, og søgte at skjule sig under de smaa fremspringende Fjeldstykker, for at undgaae den nedrullende Masse, som nogle Dieblikke standsat af Buske eller Steendynger, atter med endnu frygteligere Alarm rullede os nærmere og nærmere.

Generalen havde sagt mig, at det var at sikre sit Liv, at ville trodse Døden; jo mere man frygtede den, desto visere var den. Og sandelig, dette er meget ofte Tilfælde i Slaget. Ved min Side klattrede et ungt Menneske, der syntes at passe bedre til en Dandsesal end til at taale Rindtdampen. Han var nylig kommen til Ancona med Anbefalinger til Generalen, og blev af Denne strax udnævnt til Sergeant. Han græd som et Barn, og var af Skræk ikke istand til at bevæge et Lem. Og netop ham ramte Fjeldstykket, fastede ham mod en anden Klippe, og knuste ham. Omtrent tyve Mand vare paa denne Maade ynkeligen omkomne; endelig styrtede Fjeldstykket i Truto, hvis Vand derover opsvulmede i frygtelig Larmen. Vi hørte nu kun deres Smerteskrig, som det havde knustet Been eller en Arm paa. Vi lyttede bævende om ikke nye Fjeldstykker, der vilde knuse os Alle, kunde høres; men Alt var stille. Da fordoblede vi vore Kræfter, vort Mod voxte, og da det første Glimt af Dag frembrød, vare vi paa den øverste Plateau.

Denne var omtrent 600 Skridt fra Byen, og ubesat. Siden erføre vi, at her havde staaet en Skildvagt, som, da han hørte den mistænkelige Allarm i det Fjerne, som vor Opklæren forarsagede, havde nedstyrtet Fjeldstykket, og derpaa ileet til Ascoli, for at gjøre Allarm. Vi toge Pladsen i Besiddelse, dannede en Quarree, og ventede, efter at have overvundet den truende Fare, modige, hvad der vilde skee. Italienerne rykkede snart imod os, efter deres Sædvane, under høie Skrig. Vi bleve rolig staaende, haabende det bedste, endstjøndt vi forudsaa, at her kun var Valget mellem Seier og Død. Fægtningen begyndte; da vi havde føret, grebe vi til Sabel og Bajonet. Italienerne vare dobbelt saa stærke som vi, og de havde et Par Kanoner med sig, der havde

gjort Abtninger i vor Quarree. De kæmpede i Sandhed med en Haardnakkethed og Mod, jeg ei havde tiltroet dem; endelig lyffedes det dem at trænge os til Plateaens lavere Deel, og vi vare kun endnu syve Skridt fra Randen. Jeg var ude af mig selv. At maatte døe overbunden; døe uden at hæbne mig og mit Fædreland, gjorde mig rasende. Jeg tilraabte mine Følk Mod, samlede mine sidste Kræfter, og styrtede med Raarden i Haanden ind paa Fiendens forreste Geledde. „Capitain! raabte mine Brave: Du er forloren!“ Og i dette Øieblik styrtede min Sergeant blødende til Jorden af et mig tiltænkt Sabelhug.

Jeg saae nu en italiensk Unfører trænge sig hen imod mig; han var høi, hans Ansigt var brunt, og hans Klæder blodige. Det er en værdig Modstander! tænkte jeg: Liv eller Død! og styrtede imod ham. „For Satan! freg han, idet han saae mig: Igjen Franskmanden!“ — Det var Fra Diavolo. Vi kjæmpede længe, jeg anstrængede mig saa meget muligt; men han asparerede fortræffelig; jeg skummede af Forbittrelse, men ogsaa ham havde min Modstand opbragt frygtelig. Han stampede i Jorden og freg med en Tordenstemme: „Denne gang skal Du ikke undslippe!“ Bore Baaben gif i Stykker, og nu brødes vi. Han var stærkere end jeg, men min Behændighed hjalp mig en Stund. Nu var jeg overvunden, han havde trængt mig til Randen af Afgrunden, jeg var kun endnu eet Skridt fra det gyselige Svælg. Ei formaaer jeg at beskrive mine Følelser i dette Øieblik. Jeg skulde døe, og han leve; leende skulde han see paa, hvorledes jeg styrtede fra Klippe til Klippe, og farvede enhver af dem med mit Blod. Nei! sagde jeg til mig selv: Alene vil jeg ikke døe! Endnu engang samlede jeg alle mine Kræfter, greb ham med begge Hænder, og slæbte ham med mig til Afgrunden. Han vilde rive sig løs; men et kraftigt Sving af mig gjorde det

umuligt, og — frampagtig omslyngende hverandre, rullede vi ned. Det er ubegribeligt, at vi ikke knuste Hjerneskalen, hvortil Træstubbene vel tyve Gange gavede Leilighed; de fremragende Klippespidses veeg ligesom afveien for os. I flere Minuter rullede vi dybere og dybere. Uadskillelig fra min Fjende, som jeg endnu knugede fast til mig, forekom det mig, som om Himmel og Jord dreiede sig omkring mig. Jeg saae snart hiin, som den opstigende Sol forgyldte, snart denne med sine Stjerne og Støvskyer. Endelig styrtede vi i Truto, og den første Bølge adskilte os.

Bølgerne kastede mig, uden at jeg selv bidrog dertil, thi min Kraft var aldeles borte — imod og fra Strandbredden. Kun det mindes jeg endnu, at jeg glædede mig ved den Tanke, at den vaade Grav jeg saae for mig, ogsaa blev hans. I det Dieblig, jeg var nær ved at synke, styrtede sig nogle Soldater, der fra Strandbredden saae mig, i Bølgerne, og frelste mig.

Uscoli var erobret. Under vor Kamp paa Plateauet havde General Monnier ad en anden Kant omgaaet Staden med vore øvrige Folk; den saae sig nødt til at kapitulere. Kun nogle Banditer, der vare mellem dens Forsvarere, udeluktes fra Benaadelse; de bleve ved en Krigsret dømt til at styes. Fra Diavolo var i deres Spids, og mig blev den Ære tildeelt, at kommandere Soldaterne, der skulde styde dem. Førend jeg kommanderede: Tyr! traadte jeg hen til Fra Diavolo med de Ord: „Denne gang, Skurk, skal Du ikke undgaae mig!“ — Han faldt — og jeg var hævnnet.

Napoleons Søn.

(Fortsat fra October Hefstet.)

Intet gjorde ham som Barn større Fornøielse end Synet af Soldater. Naar Grenadererne som skulde besætte Slotsvagten, trak forbi med klingende Spil, da var Prindsen ikke at bringe fra Vinduet. At gjøre ham til Geistlig vilde slet ikke lykkes, han forlangte at blive Soldat, som endeligen, skjøndt høist ugerne, blev ham bevilget. Jeg havde erfaret, at Prindsen om Sommeren, naar han var i Schönbrunn, daglig bivaante Exercitien en lille Mil derfra, hvor nogle Compagnier Linietropper altid ligge i Cassernerne. I August 1829 opholdt jeg mig nogle Dage i Wien. En Morgen gik jeg tidlig hjorte jeg hen for at see den store Keisers Søn mellem Soldater. Disse vare alt i fuld Virksomhed. Prindsen stod med i Geledet, og marscherede ret vakkert frem og tilbage, snart i anden Marsch, og snart i Stormskridt. Øvelserne foregik under daværende Oberst, Prinds Gustav Basas Opsigt. Denne stod i temmelig Frastand, men, som det forekom mig, mere bestræbt med sig selv end med Soldaterverdenen foran sig. Saaledes stode paa et lille Rum, i en ubekjendt Krog af Østerrig, Sønnen af en Keiser og Sønnen af en Konge — Begge trufne af en sørgelig Skjebne! Efter nogle udførte Evolutioner traadte Keiserens Søn ud af Rækken og overtog Kommandoen. Jægeruniformen klædte ham ret smukt. En vældig Jld foer igjennem de italienske Grenaderer, da Buonapartes Søn traadte i Spidsen for dem. Med ualmindelig Livlighed bevægede Prindsen sig i sit Element, maaskee uden at tænke paa, at hans Faders Kolonner forud havde betraadt den samme Jordbund. Da Exercitien var forbi, hjorte den unge Napoleon med sin Vogter, som under Øvelserne havde

iagttaget Prindsens og Omgivelfernes Skridt, tilbage til Schönbrunn. Jeg kjørte ogsaa tilbage, og tabte mig hele Dagen i Tanker over Prindsen og hans store Fader, som evig lever, evig beundres, og evig beklages. Hvilken Soldat, tænkte jeg, vilde der ikke bleven af Prindsen, naar han havde gaaet i sin Faders Skole. Hvor vilde ikke Frankrigs døende Ørne, som Keiseren under Taarer trykkede til Mund og Hjerter, da han maatte forlade Frankrige, hvor vilde de ikke atter stærkt bevæge deres Vinger, naar de igjen saae deres store Keisers Søn! — Prindsen mødes overalt med Beundring og Kjærlighed; hans Faders Navn og Storhed udbreder en aldrig udgaaende Glæde over hans Person; den Soldat, ved hvis Side Prindsen engang har staaet i Seledet, glemmer det ikke sin Livstid, og fortæller endnu som Olding: „Den store Keiser Napoleons Søn stod ved Siden af mig, og smilte venligt til mig.“ Og naar Wienerne om Søndagen strømme til Prateren, og Hertugen kommer kjørende, blive de staaende og løfte deres Børn op paa Armen, at de skulle see ham, og sige til dem: „See! Det er den unge Napoleon; hans Fader var Keiser i Frankrig, var ogsaa hos os heri Staden — en meget stor Keiser!“ Og hvad Wiener Damerne føle for Prindsen, det veed jeg nu vel ikke, men jeg har ofte bemærket, at naar de see ham, opblomstre Roserne hurtigere paa deres Kinder, og deres Dines Sjæle blive til Sol, fra hvilke brændende Straaler udgaae. Prindsen er høj og rank af Væxt. Hans Ansigtstræk ere en skøn Sammensmeltning af hans Faders antike Træk og hans Moders yndigstjonne Former.

Dette er Napoleon den Stores Søn! I syv Aar sukkede Faderen efter Synet af Sønnen; sukkende døde han uden at have seet ham. Ogsaa gamle Moder Lætitia, som saa længe har siddet paa Gravens Rand og

ikke kan døe, længe efter, kun engang endnu at see
 Sonnen af sin store Søn. At, hendes Længsel vil vel
 lægges med hende i Graven. Det er Napoleons ar-
 me og dog misundelsesværdige Søn! „Stakkels Barn!
 ndraabte hans Fader, da han modtog sin Søns Buste:
 Du tør ikke mere see Din Fader, og ikke glæde Dig
 ved Frugterne af hans Arbejde! De have gjort Dig
 gandske arveløs! Men der gives en Arvelod som Ingen
 paa Jorden kan berøve Dig, det er mit Navn, mine
 Bedrifter, min Berømmelse!“

Ru trænger han ikke mere til jordist Guds, Magt
 eller Herlighed. Han døde den 22de Juli 1832, 11
 Aar efter sin store Faders Død, 21 Aar og 4 Maaned-
 der gammel. Ved Obductionen havde man befundet,
 som det hedte: „at hans Hjerte var for stort.“

Fortælling om, hvorledes Gedalje har faaet den Waterloo Medalje.

„Was saih ich — Ihr seid es, Musche Gedalje
 Lebendig. — un gefiert noch mit de Medalje?“ —
 Sau sprecht den Gedalje der Itzig an.
 „Wohl bin ich's!“ sau sprecht darauf stolz der Gedalje:
 „Der ich hab' mit gewonnen de grausse Batalje
 Von Waterloo, als ein deutscher Kriegsmann;
 Un mer hu ehren mit solchem Schmuck
 Haben se mer gegeben dies Sülverstück!“
 Da kommen der Mauses, der Gumpel, der Hersch
 Un syprechen: „Sau soll uns verschählen ersch,
 Weil mer susammen den Schabbesgang gehn,
 Was er Alles kefeht, erläßt un kefeht;
 Un wo er gesöchtet, un wo's ihm is gungen,
 Un wo er's gemacht, daß er sogleich as de Schlacht
 Hot's Leben un de Medalje noch mitgebracht.“

Da hat der Gedalje also angefangen:

„Nu, Ihr wißt doch, als de Kaiser Boneyart,
 Hot gespielt uf Elba de falsche Kart,
 Un hat's fransche Land wedder ingenummen,
 Mit all seine Leit und Karnunen un Bummen.
 Do hat's geheiß'n mer sullen nehmen zur Hand
 De Waffen vor unser deitsch Vatterland.
 Auch wißt Ihr, daß ich hob gemischt loosen;
 Aber weil ich allzeit gehaßt de Franzosen,
 Sau hab ich gewünscht ihn nicht wieder su sehn,
 O'rum hob ich gesucht ein aus dem Wege su gehn.
 Aber se hebben mer wedder bekümmen,
 Un unser Amtmann hot gar kein Resuhn angenummen,
 Da war kein Erbarmen, da half kein Schrain,
 Ich sollt en Dpyer vor de Menschheit sain.
 Nu hob ich gemischt es mer lassen sauer werden,
 Bin weit merschirt unter Mauth un Beschwerden;
 Dazu haben se mer viel gelernt un geschlagen,
 Un hab gemischt mein Gewähr un Tornister tragen;
 Auch hab' ich gefüllt's Gewähr exersiren,
 Un sogleich auf's Commando refektiren;
 Doch unser Oberscht das war en gewaltiger Mann,
 Der sah mer exersiren, — da fung er an,
 Als er gesehn, daß ich nich konnt's Schießen vertragen:
 „„Freind,““ hat er kessagt: „„sollst larnen das Trümmelche
 schlagen.““

Gleich hab' ich Erstens ganz heftlich bedankt,
 Auch gleich's Trümmelche su lern'n angefangt;
 Un als ich gestittert, aus Furcht, daß se mer schlägt,
 Sau hab' ich gleich en guten Wirbel gemacht.
 Da haben se mer su 'n Staabs-Cumpernin-Trümmeler gesetzt,
 Un sau gings mer all gut bis uf die legt. —
 Mer waren weit weg'n, nah an's fransche Land,
 Unnen wild fremd Volk, das nennt sich Brabant,
 Un da hob ich mer gleich en schain Cümmeche gemacht,
 Hob auch faine Schpißen noch mitgebracht.
 Doch jümmer nöger kam de Zeit;
 Ich forcht mer, weil ich war von Haus so weit.
 Doch ich sprach su mer: bischt unter sau viele Leit,
 Als da is unser ganz Patteljohn Landwehr.
 Un de Dragoners, un de Husaren su Perd rund umher,
 Da soll de Franzose sich doch wol wahren,
 Daß er dir nix dörf thun, er wird nig gut fahren.
 Sau warsch juschst in de schönsten Summertagen,
 Da gungs uf ein mal an en Rennen un Jagen,
 Un mer Trümmelers mißten Generalmarsch schlagen;
 Just will den Herrn Schersanten ich fragen,
 Da hör' ich's jümmers sau weit hin dunnern,
 Das gung schnätsch, un ich wollt' mer attrat verwunnern,
 Da sprachen de Soldaten das weren Karnunen,

In de Däten kainen Muttermenschen verschunen.
 Da hob' ich gefragt, ob, da de Trümmers nig schießen,
 De Karnunen mich denn auch in Frieden ließen? —
 Un wosü denn sonscht de Soldaten weren,
 Als um de Kugeln uns abzuwähren? —
 Überscht da haben se mer bange gemacht,
 Daß auch de Trümmers werden umgebracht.
 Da hab' ich gleich mer nach allen Ranten umgeschaut,
 Denn mer hat gleich vor de Kugels gegraut.
 Un do wörd ich vor Angscht ganz übel su Muth,
 Un sprach sum Captähn: „„D, sain se sau gut,
 Un lassen se mer lauß, denn mein Lebelang,
 Bin ich nig keweßen sau schwach un sau krank;
 Un kann jo doch de Trümmel nig schlagen,
 Denn ich wörd mer susehr davor versagen:
 D'rum schicken se mer in's Hospital!“ —
 Doch — er hat gelacht über mai Angscht un Quaal,
 Nu sain mer Tag un Nacht jümmer su marschiert,
 Un in de Düsterniß hab' ich mer stark alterirt,
 Von wegen de Forcht; doch mer hat Nümms was gethan,
 Als daß mer kamen tief in den Dreck su stahn,
 Denn es war en Wetter, un Dunner, un Regenguß,
 Daß ich gedacht, unser Messias kümnen muß.
 „Ach,“ sprach ich: „ach, käm'er doch heit,
 Sau käm' er noch juscht sur rechter Zeit;
 Mei! da wollten se alle mal Augen machen,
 Un mer wären sicher, un däten se auslachen;
 Aus wär's mit Bonepart, Blicher un Wellentohn,
 Un mer sägen mit unsern Messias davon.“
 Doch er kam nig, un — ich war plitschenaß.
 Un sau lagen wir de Nacht in's Korn un Gras.
 Am Morgen haben mer uns gestellt in's lange Korn,
 Un do hob' ich was gesehn uf de Berge vorn,
 Un da hab' ich unsern Herrn Fennrich gefragt,
 — „Das sain de Franzosen“ — hat er gesagt.
 Un er hätt' auch en lang un weiß Gesicht,
 Un de annern Herrn, au weiß, de lachten nicht.
 Sau stunden mer lang', da bekommen mer Draud,
 Doch ich dacht', es war gottlos su essen in de Mauth,
 Un hob' gesittet — hätt' auch keinen Faden trocken. —
 Uf einmal, da hab' ich mich erschrecklich verschrocken,
 Uf einmal da gings lauß mit en fürchterlichen Knall,
 Un zugleich miszten se in Reih un Glied überall.
 Mein Droscht war, daß se mer hintenau gestellt,
 Un so sain mer gereterirt dorch's Feld.
 Uf einmal da kamen de Carassirenreiter
 Un zogen uf uns lauß, g'rad' lauß, un jämmer weiter;
 Helf' mer Gott, hab' ich gesaizt, die reiten uns förz un klein,
 Hätt' ich gekönnt sprechen, ich hätt' mögen schrei'n! —
 Nu als se gleich da waren, un jogten vor Gewalt,

Da gungs „Feter!“ un se schossen — das hot geknallt,
 Daz ich bin glaich dahlgeschlagen vor daud,
 Un hab' mer erscht nig wedder usgeschaut.
 Gleich is mer's Hören un Sehen vergangen,
 Denn's hat jümmer von vorn wedder angefangen.
 Man suweiten hob' ich mer so'n Bischen usgeduckt,
 Un en Bischen umhergekuckt.
 Abersch jümmer's zu Pferd in vullen Galopp,
 Sagten de Reiter'sch, un de Soldaten zogen Tropp vor Tropp,
 Abersch unser Pattelsohn, — hab' ich selbst kesehen, —
 Hat missen davor stockstille stehn.
 Abersch se sain auch gefallen als de Fliegen,
 Un ich hab' se gesehn bei Dausenden liegen.
 Auch de andre Trümmler von de sweiten Cumpernie,
 Dem haben weggeschossen de beiden Knie;
 Den stoscht ich an, doch er hot nix mehr gesagt,
 Auch sein Trümmelfell war Förz un Kleen gemacht.
 Doch je mehr ich mit mai Augen umhergeschaut,
 Desto mehr hat an mai Platz mer geeißt un gegraut,
 Denn da hätten se Thurmhauch gelegen,
 Uns Blut hat geschwommen wie's Wasser nach dem Regen,
 Daz mer hätt' damit können Mhlräder treiben. —
 Ach, ich kann Eich nig, wie mer su Muth war, beschreiben!
 Doch hob' ich Fedacht, du kanschst dir doch noch rihren
 Gedalje, drum sollst du nu reteriren,
 S'is doch en Glück, daz du lebst manken de Allen,
 Die da sain su Pferd un su Fuß gefallen;
 Un du bischst noch nig von außen lädirt,
 Sonndern man's innerlich dorch's Schießen blessirt,
 Sollschst nu dir Curahsch nehmen un surückgehn,
 Un von fern sollschst du denn so lange stehn.
 Ich richt mer uf — do — was gelt's — is en Bummen,
 Oder wohl gar en FlintenKugel gekummen,
 Die hat ganz dicht an mer weggeflogen,
 Ich glaub' se hat en dausend Pund gewogen,
 Denn war's doch als en Peifen un Brausen,
 Un en Wind, un in de Ohren en Sausen,
 Als hätt' mer mein Ekt ne Ohrseig' gegeben.
 Ich fullt wedder dahl, un sittert vor mei Leben,
 Un sprach: Was helst dir deine Dapperkeit,
 Wer gibt dir was vor de folgende Zeit? —
 Wer weiß, wenn de daud bischst, daz der Gedalje,
 Hat geholfen gewinnen de graufte Patallje?
 Daz er mit hat gestanden vor de schweren Bummen,
 Was helst's nu, sau er is ums's Leben gekummen?
 Da fullt mer en grauffer Gedank' ein:
 Was wärsch, wenn du kröchst in de Trümmel hinein?
 De Trümmel is rund, de rullt leicht weiter,
 Na's Messink bedeckt dir als en Carassirenreiter.
 Aberscht de Trümmel is su, un du bischst su grauf,

Da kukt dir der Kopp un de Beine heraus;
 Un du kannst doch keins von beiden missen! —
 Da sah ich den Trümmeler, dem's Fell schweigerissen
 War von de Trümmel, gleich fällt mer ein,
 Sein Trümmelche könn' mir wohl nize sein.
 Gleich trat ich mei Trümmelche auch förz un Klein,
 Un da schaut' ich ne Sinke, da kräuf' ich hinein,
 Un zog mer susammen, un macht mer ganz Klein.
 Doch ab un an steckt mei Kopp mal hervor,
 Daß ich sehn wullt, wer de Pattalje verlor.
 Doch de Bummen haben noch jümmers überhängepiffen,
 Un de schwai Trümmeln haben mer ganz wund gekniffen.
 (Denn de Trümmelmacher hatt's wol nig bedacht,
 Un hatt' de Trümmel ein Klein wenig su knapp gemacht.)
 un vor de Ohren hat's mer gelegen als en Fluß.
 Un's Herz hat sich jümmers geschuddert vor'n Schuß.
 Gott weiß, un de Zeit währ't mer fürchterlich lang,
 So lang als am Schabbas bis su Sonnenuntergang.
 Wol hundert Mal hab' ich bei mir bedacht,
 Warum der Josua wohl vor Zeiten gesagt,
 Daß de Sunne su Sibeon sullt stille stehn,
 Ich hatt' gesagt, se sull man geschwind untergehn.
 Nu, bedenkt das grausame Blutvergießen,
 Un de Pulverdamp, un 's unvorsichtige Schießen,
 Un de Reitersch, un das blinde Fagen,
 Un das Fahren mit de Karnunenwagen,
 Un's Fliegen von de Urne un Beine,
 Daß de Sunne knapp dadörch noch scheine!
 Un darfu is mer fulezt noch ne Plessuhr zugestossen,
 Denn's klare Blut is mer aus der Nase gestossen.
 Un derfu bedenkt, was ich hob' vergossen an Schweiß,
 Nu, es is enne grauze Nauth, sohne Nauth, Gott weiß.
 Doch vor das Dunkelwerden hat mer noch gar sehr gegraut,
 D'rum hab' ich mer nach unser Patteljohn umteschaut.
 Bald hab' ich geschaut, daß se mer längscht verließen,
 Auch hab' ich gehört, daß se nig vahlmeh'r schießen,
 Da hab' ich bald gemerkt, daß de Franzosen sain geschlagen,
 Auch hab' ich gedacht, ich dörf't's doch nig wagen,
 Manß de Dauten su bleiben; da bin ich gelaufen
 Hinterdrein über Menschen un Pere su Haufen.
 Hab' auch gefunden en Uhrche, un noch viel mehr,
 Hätt ich g'kummt bekummen; doch mer graute su sehr.
 Aberseht en hailes Trümmelche sah ich da liegen,
 Das hung ich um, daß ich möcht keen Stripse nig kriegen.
 Sau dacht ich, un als in de Dämmerung,
 Ich all dicht hinter unser Patteljohn hergung,
 Da kam en Commando, de sprachen mer su:
 Was Teifels, Gedasse, du lebscht noch, du? —
 Du bischt jo in Anfang gleich daud geschossen,
 Un's Blut is dir jo über die Mondirung gestossen.

Nu ja, sprach ich, Mai, Gott hat mer gefärkt,
 Daß ich hob' den Schuß nig weiter gemerkt,
 Un ich hob' mer da gleich wedder usgemacht,
 Daß ich noch de Franzosen su beslegen gedacht.
 Sau bin ich denn holln wedder kommen dermanken;
 Aberscht denkt eich mai Schreck, den ich hab in mai Gedanken,
 Alsch ich nu de Trümmel fange su schlagen an,
 Da hats en gans annern Schlag gethan.
 Un als mers'ch sau recht bei Lichte geschaut,
 War's en fransche Trümmel, un gab en franschen Laut. —
 Un als mer am Morgen uns wedder gestellt,
 Da hat der Herr Leitnant mer wollen lassen d'rum hauen,
 Aberscht der Herr Oberscht hat sich jusecht lassen schauen;
 Der hat mer gelobt, ich wär' en Kriegsheid.
 D'ruf hat er gefragt, wo mai Trümmel sei?
 „Ihr hochwirden,“ hab' ich kessagt, „die is kommen enswei.“
 Un da hat er mer gelobt, daß ich Beite gemacht,
 Un de Franzosen, wo nig um's Leben, doch um ne Trümmel ge-
 bracht.

D'rauf sein mer nach Paris gekommen,
 Un hier su Land mit graußen Ehren usgenommen.
 Mai Wirth hat mer mit Wein un Braten getractirt,
 Un mit de Medalse haben se mer auch gestert.
 S' is en klain Stick Sülver, doch su verbienen schwer.
 Sau viel Mauth, sau viel Angst hat mer das gemacht,
 Daß ich hab' gewonnen de graüße Schlacht,
 Daß es mer is saine tausend Thaler werth,
 Denn als ich verzählt, un Ihr habt gehört.
 Un als Ihr bedenkt all' mai Gefahr un Mauth,
 Un de Säbels un Bunnen un Blut un Daud,
 Un de Pulverdamp, das Knallen, das Keiten, de Bommen,
 Sau hab' ich noch viel su wenig bekummen.“

Maria Stuarts sidste Suk.

Jeg er rolig. Ingen Frygt, ei Klage
 For det grumme, dødensdragne Sværd.
 Jeg er glad og rolig; Livet de borttage,
 Er et Suk ei værd.

Mørket svinder: mine frie Hænder
 Mod den lyse Himmel løste sig,
 Op til den endnu en Bøn jeg sender
 Belle France! for dig.

Leende jeg gik, af Glæder baaren,
 Som en Brud i dine Stjerner Skin:
 Jeg var elsket høit som Sol om Vaaren;
 Ufkyld bar min Kind.

Skotte Folk! du gav mig Sorg og Smerte,
 Du som Bjergene er høit og haardt —
 Fredens Blomster fjald du af mit Hjerte,
 Rev hver Glæde bort.

England! o, hvad end om mig Du tænker,
 Jeg paa Edelmød dog havde Krav.
 Nu med Tak jeg tager, hvad du skænker:
 Døden og en Grav.

Ja, Britannia! plettet er din Hæder
 Af den Gift, du paa mit Levnet gjød;
 Men tilgivet være Alt, som jeg begræder
 Alt hvad selv jeg brød.

Himmelsk Haab har rigt min Sjæl husvalet,
 Mi i o seer jeg; reent er Sjælens Speil.
 Fængslets Qual og Lanker har betalet
 Vieblikkets Feil.

Hurtig, Død! at dette Haab belønne:
 Kom, du finder mig som Dronning end.
 Over Jorden faaer jeg snart mit Kønne
 Diadem igjen.

Nicander.

V u g g e v i s e .

Lille Glut, sov sødelig!
 Uden Kummer kan Du hvile,
 Dine Læber kunne smile,
 Dine Øine lukke sig!
 Søde Værn! saa sov kun længe,
 Mens Du kan, vær lykkelig!
 — Moder vaager ved Din Øjenge,
 Moders Kys først vække Dig!

Seer Du i det dunkle Blaae
 Nattens gyldne Stjernesfære,
 Hvor de sunke milde, klare, —
 Tusind Englesøine smaae.
 Naar Din Moders Øine lukkes,
 Venligt bisse til Dig lee,
 Og staar deres Glædes udsluktes,
 Vil Du Moders atter see!

Sødt i Drømme smiler Du!
 I de gyldne Stjernesale,
 Over Bjerger, over Dale
 Drømmer Du maaskee Dig nu;
 Blander Dig i Engles Alynge,
 Leger i Dit Paradiis,
 Hører Guds Cheruber synge
 Til Din Skabers Lov og Priis.

Mangen Gang vil i Dit Bryst
 Siden Du en Øjenklang finde,
 Der Dig venligen vil minde
 Om Din Barndoms Himmellyst;
 Dine Taarer vil da strømme,
 Naar Din Himmelport er lukket,
 Thi de gyldne Barndomsdrømme
 Drømmes aldrig meer saa smukt.

End Din Bugge i sin Gang
 Er Din Verden og Dit Rige:
 Snart vil Dine Ønsker stige
 Og Dig Verden blier for trang!

Landen, mægtig i sin Længsel,
 Higer stedse længer frem;
 Jorden selv er den et Fængsel,
 Og i Himlen er dens Hjem!

Søde Lille! Al Din Lyst,
 Al Din Salighed end klæber
 Ved Din Moders varme Læber,
 Ved Din Moders sømme Bryst;
 Blidt og roligt flaaer Dit Hjerte,
 Trykket til Din Moders Favn,
 Afender ei til Sorg og Smerte,
 Ei til Længsel og til Savn.

Snart og det forandrer sig.
 Snart i Livets Morgenrøde
 Andre Læber vil Dig møde,
 Andre Arme favne Dig:
 Kan Du da letsindig glemme
 Hende, paa hvis Modersfjød
 Du har hvilet, og hvis Stemme
 Blidt ved Barnets Dugge lød.

Lille Glut, sov sødelig!
 End kan uden Sorg Du hvile,
 Dine Læber kunne smile,
 Dine Øine lukke sig!
 Søde Barn, saa sov kun længe,
 Mens Du kan, vær lykkelig!
 Moder vaager ved Din Gænge,
 Moders Kys først vække Dig.

S. p. Solst.

